

Trầm Luôn Cảm Thấy Có Gì Đó Không Đúng

Contents

Trầm Luôn Cảm Thấy Có Gì Đó Không Đúng	2
1. Chương 1: Trầm Thấy Rối Bời	2
2. Chương 2: Trầm Thấy Rối Bời	5
3. Chương 3: Trầm Thấy Rối Bời	8
4. Chương 4: Trầm Thấy Rối Bời	11
5. Chương 5: Trầm Thấy Rối Bời	13
6. Chương 6: Trầm Thấy Rối Bời	16
7. Chương 7: Trầm Đã Bình Tĩnh	18
8. Chương 8: Trầm Đã Bình Tĩnh	21
9. Chương 9: Trầm Đã Bình Tĩnh	23
10. Chương 10: Trầm Đã Bình Tĩnh	25
11. Chương 11: Trầm Đã Bình Tĩnh	28
12. Chương 12: Trầm Đã Bình Tĩnh	30
13. Chương 13: Trầm Vẫn Thấy Rối	33
14. Chương 14: Trầm Vẫn Thấy Rối	35
15. Chương 15: Trầm Vẫn Thấy Rối	38
16. Chương 16: Trầm Vẫn Thấy Rối	40
17. Chương 17: Trầm Vẫn Thấy Rối	43
18. Chương 18: Trầm Vẫn Thấy Rối	45
19. Chương 19: Trầm Rất Tĩnh Táo	48
20. Chương 20: Trầm Rất Tĩnh Táo	50
21. Chương 21: Trầm Rất Tĩnh Táo	53
22. Chương 22: Trầm Rất Tĩnh Táo	55
23. Chương 23: Trầm Đã Hoá Điện	57
24. Chương 24: Trầm Đã Hoá Điện	60
25. Chương 25: Trầm Đã Hoá Điện	62
26. Chương 26: Khôi Phục Bình Tĩnh	64
27. Chương 27: Khôi Phục Bình Tĩnh	67
28. Chương 28: Khôi Phục Bình Tĩnh	70
29. Chương 29: Hoàng Đệ Có Bệnh	73
30. Chương 30: Hoàng Đệ Có Bệnh	76
31. Chương 31: Chiêu Nghi Có Bệnh	79
32. Chương 32: Hoàng Đệ Có Bệnh	83
33. Chương 33: Hoàng Hậu Uy Vũ	86
34. Chương 34: Hoàng Hậu Uy Vũ	89
35. Chương 35	92
36. Chương 36	95
37. Chương 37: Hoàng Đệ Có Bệnh	98
38. Chương 38	101
39. Chương 39: Tuyết Phủ Đất Trời	104
40. Chương 40: Hội Rằm Nguyên Tiêu	107
41. Chương 41: Bình Biến Quan Âm	110

42. Chương 42: Ngự Giá Thân Chính	113
43. Chương 43	116
44. Chương 44: Đại Quân Đến Rồi	119
45. Chương 45: Một Người Giết Mười Bước, Một Mạng Cũng Không Toàn	122
46. Chương 46: Quyết Đấu Đỉnh Cao	126
47. Chương 47: Quân Vô Hí Ngôn	129
48. Chương 48: Chữa Thương	132
49. Chương 49: Chân Tướng	135
50. Chương 50: Hiếm Khi Hồ Đồ	138
51. Chương 51: Kinh Biến	141
52. Chương 52: Kinh Biến	144
53. Chương 53: Trường Sinh Bất Lão	147
54. Chương 54: “ừm, Trầm Biệt.” Cảnh Nhân Đế Nhẹ Giọng Nói	150
55. Chương 55: Khải Hoàn Hồi Kinh	154
56. Chương 56: Hoàn Chính Văn	157
57. Chương 57	161
58. Chương 58	164
59. Chương 59	168
60. Chương 60	171
61. Chương 61	174
62. Chương 62	181
63. Chương 63	187
64. Chương 64	194

Trầm Luôn Cảm Thấy Có Gì Đó Không Đúng

Giới thiệu

Editor: Sa Nguyên, Bel, Doan, Hướng Quỳnh, Hà ThủyBeta : Xuka04Thể loại: hoan hỉ oan gia, cung đình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tram-luon-cam-thay-co-gi-do-khong-dung>

1. Chương 1: Trầm Thấy Rồi Bờ

Sau khi tỉnh lại, Cảnh Nhân đế mơ màng nhớ lúc mình còn đang ngắm hoa ở ngự hoa viên thì bị một cung nữ vừa khom người vừa khóc lóc xô vào, té bổ nhào, đầu vừa vịn đập vào bậc thang, lập tức bất tỉnh.

Chuyện này nghĩ lại đúng là thật không thể tưởng tượng, một cung nữ thoát nhìn bất quá chỉ mười lăm mười sáu tuổi, ngày thường yếu yếu mềm mềm ai thấy cũng thương lại có thể vọt qua mười mấy thị vệ đến trước mặt hần, còn quét luôn bốn năm thái giám, nhào lên muốn ôm đùi hần. Đã thế lực đạo của nàng quá lớn đi, không những ôm đùi còn xô té hần.

Cảnh Nhân để tỉnh lại rồi nhưng chưa vội mở mắt, cứ thế mà lẳng lặng nằm trên giường hồi tưởng. Tuy rằng cái chuyện bị một cung nữ nhu nhược đẩy té nghe có hơi xấu hổ, nhưng xét đến việc chỉ một cung nữ có thể vượt qua mấy lớp phòng ngự, Cảnh Nhân để liền không còn tâm trí xấu hổ nữa, hẳn hoài nghi nữ tử này có võ công. Nhưng cung nữ có võ công trong cung đều do cấm quân huấn luyện, đều ẩn mình hộ giá quý nhân, không gặp tình huống vạn bất đắc dĩ sẽ không bại lộ thân thủ. Danh sách các cung nữ như vậy Cảnh Nhân để còn nắm một bản trong tay, hẳn tin chắc trong những người này tuyệt đối không có cung nữ kia.

Nói cách khác, một nữ nhân thân phận không rõ, thân thủ cao đến mức có thể phá tan mười mấy thị vệ, trà trộn làm cung nữ, còn vọt tới ngự tiền thương tổn hần. Như vậy, cung nữ này rốt cuộc là thế nào? Mục đích ra sao? Một mình nàng có thể trà trộn như vậy cũng có thể có thêm nhiều người như nàng.

Nghĩ mà sợ.

Vì thế Cảnh Nhân để không vội tỉnh lại, hẳn chỉ im lặng nhắm mắt, phải nghĩ thông suốt đã, sau đó mới thật sự mở mắt xử lý mọi chuyện.

Cảnh Nhân để từ lúc mười tám tuổi đăng cơ đến nay đã hơn bốn năm, tuy rằng còn là một hoàng đế trẻ tuổi, nhưng làm người nghiêm cẩn, mọi việc chưa bao giờ dùng ánh mắt phiến diện mà suy xét, sẽ không dựa vào thành kiến đi xét đoán ai, cũng sẽ không bởi người thân cận bỏ nhỏ bên tai mà đi hiểu lầm kẻ khác, xử lý chuyện gì cũng theo lẽ luật, là một người lãnh tỉnh đến đáng sợ.

Đang lúc tự vấn âm mưu thâm sâu, hẳn nghe thấy một giọng nói nhỏ nhẹ thì thầm: “Nương nương, hiện tại đã là giờ sủu, người đã ở đây hai ngày ...”

Đại cung nữ Hạ Hà là thân tín của Hoàng hậu, nói chuyện rất đúng mực lại trung thành tận tâm. Năm trước nàng đến tuổi xuất cung hồi hương, Hoàng hậu cũng ân chuẩn, nàng lại xin ở lại, định làm ma ma cả đời không chồng, theo hầu Hoàng hậu.

Nghe thấy thanh âm của Hạ Hà, Cảnh Nhân để vô cùng cảm động. Hoàng hậu là tiểu thư khuê các đoan trang hiền thực, đối nhân xử thế đều là kiểu cách quý phái, hậu cung được nàng quản lý ngay ngắn trật tự, Cảnh Nhân để hết sức kính trọng nàng. Mặc dù bốn năm sau đại hôn mà Hoàng hậu vẫn chưa hoài thai, Cảnh Nhân để cũng không nghe lời tiểu nhân mà bất mãn với Hoàng hậu.

Đương nhiên, đó cũng là bởi vì không chỉ có Hoàng hậu, hậu cung của Cảnh Nhân để giai lệ ba nghìn, không có hoàng tử, công chúa cũng không. Bởi vì việc này mà triều thần cũng vô cùng lo lắng, vô số danh y bị thỉnh nhập cung, chỉ là một năm trước người được danh y trị liệu đều là nữ tử trong cung, đại khái bây giờ bọn họ muốn bắt mạch cho Cảnh Nhân để, bất quá đều bị Cảnh Nhân để đuổi đi.

Vậy đại khái đây là cố chấp duy nhất của Cảnh Nhân để vốn luôn lãnh tỉnh lý trí, hẳn thật sự là có bệnh nên sợ thuốc, không chịu để cho thái y bắt mạch, điều này làm cho các thần tử quan tâm việc nối dõi vô cùng lo lắng.

Bất luận cuối cùng ai sinh hạ hoàng tử (hay là ai không sinh hạ hoàng tử), Cảnh Nhân để đều sẽ không để cho địa vị của Hoàng hậu dao động.

Từ lời nói của Hạ Hà có thể đoán được, hẳn đại khái đã hôn mê hai ngày, mà hai ngày này Hoàng hậu vẫn luôn túc trực bên hần. Tuy Cảnh Nhân để rất lý trí, hẳn cũng biết cảm động. Chuyện lần này nếu thật sự muốn truy cứu, Hoàng hậu thống lĩnh hậu cung sẽ khó tránh khỏi liên can. Cảnh Nhân để tạm thời không muốn làm to chuyện, lại càng không muốn giận chó đánh mèo với Hoàng hậu, hẳn muốn âm thầm xử lý chuyện này, để tránh bức dây động rừng.

Cảnh Nhân để tính toán xong xuôi, vừa định chậm rãi mở mắt, chợt nghe thấy một giọng nam trầm trầm nói: “Không sao, thân thể ta tráng kiện, ba bốn ngày không ngủ cũng không sao. Hoàng Thượng bị thương, nếu không tự mình coi sóc, lòng Bốn cung bất an.”

Cảnh Nhân để: “...”

Chậm đã chậm đã, nếu chỉ biết nội dung cùng danh xưng, này rõ ràng chính là Hoàng hậu. Nhưng mà giọng nói đó đã xảy ra chuyện gì!

Cảnh Nhân để cho tới bây giờ chưa từng kinh sợ như vậy, hắn không thể chờ được mà mở to mắt, nghe tiếng thái giám kẻ bên kinh hỉ gọi: “Nương nương, Hoàng Thượng tỉnh!”, sau đó, một thân ảnh to cao rơi vào tầm mắt.

Người này khoác ngoài bào trăm công vạn họa, y trang tuy không chỉnh tề, nhưng tôn quý bậc này ở trong cung có ai được mặc ngoài Hoàng hậu. Mà nàng (hay là hắn?) trên đầu còn có trâm phượng chín nhánh, trong hoàng cung, ngay cả Thái hậu cũng không được phép mang vật như vậy, thứ phục sức này tượng trưng cho quyền uy, chỉ có duy nhất người đứng đầu hậu cung, quốc gia chi mẫu ——Hoàng hậu.

Nhưng... Hoàng hậu của hắn cao như vậy sao? Y phục không che nổi hai chân dài như vậy sao? Bàn tay có thô to như vậy sao? Khuôn mặt... góc cạnh đao phong như vậy sao?

Cảnh Nhân để cố gắng nhớ, phát hiện đập đầu cũng có ảnh hưởng đến trí nhớ của hắn, hắn nghĩ mãi không ra trước đây Hoàng hậu có dung mạo như thế nào, đầu óc chỉ quanh quẩn hình dáng ấn tượng đáng sợ này, Hoàng hậu lớn lên rồi sẽ có dáng vẻ như vậy sao? Hoàng hậu đoan trang hắn kính trọng bốn năm qua, dáng người... khô ngô như thế này thật à?

Vậy đây là kẻ khác giả trang Hoàng hậu? Nhưng mà đứa nào có thể nghĩ được chuyện tìm người có dáng vẻ như thế này để giả trang Hoàng hậu?

Cảnh Nhân để bình tĩnh nhìn dung mạo anh tuấn của Hoàng hậu, Hoàng hậu lại chỉ nhìn hắn một cái rồi quay đầu ra lệnh: “Trần thái y, đến chẩn trị cho Hoàng thượng.”

Một vị nam tử cực kỳ tuấn tú nho nhã bước lên trước, hướng Cảnh Nhân để thỉnh an, sau đó mới nâng tay bắt mạch.

Cảnh Nhân để: “...”

Hắn nhớ rõ Trần thái y là thái y có trình độ cao nhất trong viện, trên cơ bản mỗi lần chẩn mạch cho hắn đều là Trần thái y. Ấn tượng của hắn về Trần thái y là tuổi hắn không ít, hiện tại vị này... Khí chất tuy không kém Trần thái y, nhưng dung mạo cũng quá trẻ rồi? Vừa hợp hắn té đập đầu lại chẳng nhớ dung mạo trước kia, chẳng lẽ là Trần thái y có y thuật cao minh, luyện thành thuật dưỡng nhan rồi sao?

Tay của Trần thái y sờ soạn cổ tay Cảnh Nhân để hồi lâu, lâu đến mức Cảnh Nhân để phải hoài nghi hắn té xong mắc bệnh hiểm nghèo, Hoàng hậu mới đột nhiên mở miệng hỏi: “Trần thái y, bệ hạ thân thể như thế nào?”

Trần thái y buông tay Cảnh Nhân để xuống, quay đầu nhìn Hoàng hậu một cái, chẳng biết tại sao, Cảnh Nhân để thật cảm thấy cái nhìn này có ẩn sát khí cùng địch ý.

Một thái y có địch ý với Hoàng hậu? Điều này làm Cảnh Nhân để vốn trầm ổn cảm thấy bối rối quá.

“Đã không còn đáng ngại,” Trần thái y nói, “Nhưng mấy ngày sau sẽ thỉnh thoảng nhức đầu ghê gớm, đây chỉ là bệnh trạng thông thường, nghỉ ngơi mấy ngày là được, đừng để đầu gặp chấn động, chuyện phòng the cũng nên tiết chế, chờ thân thể khỏi hẳn. Vi thần sẽ chỉnh lại đơn thuốc lần trước một chút, dùng thêm ba ngày.”

“Như thế là tốt.” đôi mày nhíu chặt của Hoàng hậu rốt cuộc cũng giãn ra, lộ lên một nụ cười nhẹ nhõm.

Nhìn Hoàng hậu bởi vì tươi cười mà lộ vẻ tuấn tú, Cảnh Nhân để trầm mặc lại thêm trầm mặc.

Hoàng hậu thật sự là mày kiếm mắt phượng, đừng nói đương thời cái đẹp là tu mi nho nhã, thật sự không gì có thể phủ định sắc đẹp của Hoàng hậu.

Đầu vừa nghĩ đến câu sau, Cảnh Nhân để cảm thấy hơi tức ngực khó thở.

Nếu không phải hắn biết chắc chỗ mình nằm chính là Tử Thần điện hắn thông thuộc, Cảnh Nhân để sẽ bắt đầu hoài nghi hắn có phải bị kẻ xấu bắt ra khỏi cung, mà mấy người này đều là người bên ngoài giả trang hay không.

“Bệ hạ có cảm thấy chỗ nào khó chịu?” Hoàng hậu thấy sắc mặt Cảnh Nhân để không tốt liền tiến lên ân cần hỏi.

Cảnh Nhân để nhìn khuôn mặt của nàng (hắn?) nửa ngày, rốt cục nhìn không được mở miệng thăm dò: “Cẩm Ý thật xuất trần thoát tục, trong hậu cung này, đúng là tìm không thấy một người có thể so với Cẩm Ý.”

Cũng không phải là sai mà, yếu điệu nữ tử làm gì cao bằng Hoàng hậu, thái giám ẻo lả làm gì có khí thế như Hoàng hậu, thị vệ ngu ngốc ngơ ngác làm sao tuần lảng như Hoàng hậu.

Đối diện với ánh mắt thăm dò của hắn, Hoàng hậu mặt không đổi sắc, chỉ cười nhạt: “Bệ hạ quá khen, thần thiếp đáng vẻ thô thiển, Hoàng Thượng lần đầu tiên thấy thần thiếp, còn nói vai hùm hàm én. Dung mạo này của thần thiếp, đặt ở hậu cung giai lệ, chính là tìm không thấy rồi.”

Không không không, hoàn toàn có thể tìm thấy mà, liếc mắt một cái là có thể thấy, nàng là đứa cao nhất...

Cảnh Nhân để âm ỉ oán thầm, bất quá nghe Hoàng hậu giải thích hắn cũng có thể thông cảm được. Hoàng hậu lúc gả cho chính mình chỉ vừa mới mười bốn, vóc người còn chưa nảy nở, đại khái chắc là không ai đoán được sau này sẽ cao như vậy. Hoàng hậu còn là nữ tử phương bắc, nghe nói nơi đó nữ tử người người đều cao hơn nam tử phương Nam, có lẽ... Nàng vừa được mười tám tuổi sẽ cao là thế, mà hắn cũng không thể chỉ bởi vì dáng vóc nàng khôi ngô mà phế hậu, dù sao nhìn nữ tử không thể chỉ nhìn dung mạo, còn phải nhìn đức hạnh.

Cứ thay Hoàng hậu tìm lý do, nhưng lòng Cảnh Nhân để vẫn là cảm thấy có gì đó không đúng, bỏ qua trực giác đang mách bảo người trước mắt này chính là Hoàng hậu, Cảnh Nhân để cũng không phải người chỉ dựa vào trực giác, hắn còn cần thời gian quan sát kết luận sau.

Nhưng đó cũng không phải là chuyện gấp cần giải quyết, trước mắt vẫn nên dưỡng bệnh. Cảnh Nhân để cảm thấy hơi mệt, truyền lệnh giam cung nữ đẩy ngã hắn lại, chờ hắn khỏe rồi sẽ tự mình thăm vấn, sau đó liền ngủ thật say.

2. Chương 2: Trầm Thầm Thấy Rối Bời

Lần thứ hai tỉnh lại thì trời đã sáng, dựa vào góc mặt trời chiếu qua cửa sổ, chắc là giờ Tỵ hơn kém một chút, Cảnh Nhân để mở mắt ra, thấy Hoàng hậu đang đứng bên song cửa, ánh dương chiếu vào khiến cho cả người nàng như được phủ ánh vàng, giống như chiến thần từ trời xuống.

Cảnh Nhân để lần thứ hai bị ngôn từ hình dung tự nhiên dâng lên trong lòng làm cho hoảng sợ, yên lặng đỡ trán, nhận thấy trận choáng đầu đêm qua đã giảm bớt không ít, xem ra Trần thái y nói không sai, chỉ cần tĩnh dưỡng nhiều một chút là sẽ khỏi.

Hoàng hậu đang đứng bên cửa sổ liếc nhìn liền thấy Cảnh Nhân để đã tỉnh, nàng lập tức tiến đến, rất tự nhiên sờ sờ trán của hắn, lại nhìn nhìn lỗ tai của Cảnh Nhân để, hỏi: “Bệ hạ còn cảm thấy choáng váng hay không?”

Có Hoàng hậu ở đây, thái giám cung nữ bên trong không dám nhiều lời, chỉ có Trần thái y cất bước tiến lên, hơi có địch ý nhìn Hoàng hậu.

Bởi vì bầu không khí quá mức quỷ dị giữa hai người, Cảnh Nhân để chỉ yên lặng quan sát, không lập tức mở miệng.

Bất quá không khí quỷ dị này rõ ràng là do Trần thái y đơn phương nhắm vào Hoàng hậu, Hoàng hậu lại giống như không cảm thấy chút địch ý nào, vẫn hữu lễ như trước mà nói: “Thỉnh Trần thái y xem xét cho bệ hạ.”

Thái độ này làm cho Cảnh Nhân để không khỏi nghĩ đến những chuyện khoan dung độ lượng mà Hoàng hậu đã làm. Chỉ cần không đề cập đến vấn đề nguyên tắc, người bên cạnh nàng nếu làm sai chuyện nhỏ thì cũng chỉ bị phạt trừ lương tháng, nàng ít khi tra tấn hành hạ ai. Thái độ của Trần thái y tuy rằng rất rõ

ràng, nhưng dù sao cũng không trực tiếp phô bày ra, dưới loại tình huống này, Hoàng hậu sẽ không trách tội Trần thái y.

Hoàng hậu của hắn cái gì cũng tốt, nhưng mà tâm tính lại quá nhân từ. Chỉ là một tên thái y mà cũng dám làm mặt lạnh với Hoàng hậu, như vậy thì tôn nghiêm của Hoàng hậu còn đâu nữa?

Cảnh Nhân đế yên lặng ghi nhớ chuyện này, đợi khi xác nhận thân phận của Hoàng hậu rồi hắn sẽ xử lý việc này sau.

Trần thái y sau khi bắt mạch cho Cảnh Nhân đế, nói lại mấy câu không khác gì đêm hôm qua. Cảnh Nhân đế cũng tự biết thân thể đã không còn gì đáng ngại, liền gật gật đầu với Hoàng hậu, ý bảo mình quả thật đã khá lên nhiều.

Hoàng hậu lộ ra một nụ cười thả lỏng, nàng cho gọi Hạ Hà, bảo nàng ta đi thỉnh Thái hậu.

Nếu Thái hậu sinh bệnh, vì để làm tròn đạo hiếu, Hoàng đế phải lập tức đi thăm, tự mình dứt thuốc chăm sóc. Nhưng nếu Hoàng đế sinh bệnh, nhất định Thái hậu không được hầu hạ ở bên cạnh, dù cho Thái hậu thật sự muốn làm như vậy, lễ bộ đại nhân có thể mượn việc này mà dạy dỗ cái tên bất hiếu Cảnh Nhân đến chết. Cho nên mặc kệ Thái hậu mong mỏi ngồi cạnh bên hải nhi thế nào, bà cũng chỉ có thể đến Phật đường cầu phúc cho Cảnh Nhân đế, chờ đợi tin tức từ Hoàng hậu.

Tối hôm qua khi Cảnh Nhân đế tỉnh lại, Hoàng hậu liền cho người đi báo tin, bắt quá khi đó đêm đã khuya, cung nữ phải đứng chờ ở ngoài cửa cho đến khi Thái hậu tỉnh dậy mới báo được. Mà Thái hậu cũng biết sau khi Hoàng Thượng tỉnh thì lại ngủ nên không đi thăm, bắt quá bà đã sớm chuẩn bị xuất môn. Chờ tin tức của Hạ Hà vừa đến, Thái hậu lập tức ngồi kiệu đi tới.

Khi Thái hậu đến nơi, Cảnh Nhân đế đã rời giường đi giải quyết xong đại sự nhân sinh, còn rửa mặt chải đầu chỉnh chu, đang ngồi dùng bữa. Hắn ngủ hai ngày, nước gần tràn bờ đê, dạ dày suy yếu, hiện tại chỉ có thể húp cháo.

Nhìn thấy Thái hậu đến, Cảnh Nhân đế thong thả đứng dậy đỡ lấy bà, nhìn gương mặt thân thuộc của Thái hậu, tâm phòng bị của Cảnh Nhân đế rốt cuộc buông lỏng.

Hoàn hảo hoàn hảo, hắn còn nhớ rõ dung mạo của sinh mẫu, vẫn chưa giống như những người khác quên hết toàn bộ mọi chuyện.

“Duệ nhi...” Thái hậu đau lòng mà sờ sờ mặt Cảnh Nhân đế, nước mắt tuôn rơi, hiển nhiên là lo lắng vô cùng. Cảnh Nhân đế vội vàng trấn an, cộng thêm Hoàng hậu trấn an rằng Trần thái y đã nói không sao, nước mắt của Thái hậu lúc này mới ngừng.

Sau khi dùng bữa, Thái hậu muốn cùng Cảnh Nhân đế trò chuyện, bảo toàn bộ người trong cung lui ra, ngay cả Hoàng hậu cũng bị Cảnh Nhân đế ra lệnh trở về nghỉ ngơi, liên tục trông chừng hắn hai ngày ba đêm, Hoàng hậu cũng cần nghỉ ngơi.

“Ai gia nghe nói người cung nữ gây thương tổn cho người là vì muốn cầu tình cho một tên thái giám có giao hảo với nàng ta, muốn cầu tình vì sao không cầu Lục đại bộ hình, dù cho Lục bộ không thể làm chủ, cũng có thể nhờ Lục bộ bẩm báo Hoàng hậu, xin Hoàng hậu đến xử trí. Thật không dám ngờ nàng ta lại có thể trực tiếp mạo phạm ngự tiền, nữ tử này tuyệt đối không thể lưu!” Thái hậu oán hận nói.

Khiến cho Hoàng đế bị hôn mê, cung nữ kia có thể coi là phạm tội lớn dám ám sát Hoàng thượng, bị giam giữ vào thiên lao, không được thiên tử tự mình hạ lệnh thì không thể dễ dàng xử trí. Mà hiện tại Cảnh Nhân đế đã tỉnh, ý của Thái hậu là muốn Hoàng đế bắt người từ thiên lao quay lại hậu cung, giết chết trước mặt mọi người, răn đe.

“Chuyện này có lẽ không đơn giản như vậy,” Cảnh Nhân đế nói đơn giản suy đoán của mình cho Thái hậu, “Nếu chuyện thật sự như thế, chỉ sợ còn có bí mật phải tra. Trong hậu cung có nữ tử vô công cao cường như thế lên vào, Hoàng hậu...”

Hắn đương nhiên không có ý nghĩ sẽ xử trí Hoàng hậu, chỉ là muốn thám thính một chút thái độ của Thái hậu đối với Hoàng hậu mà thôi.

“Nếu đúng như người đã nói, Hoàng hậu chường quản hậu cung, khó tránh liên can.” Thái hậu thở dài, ngữ khí dịu đi một chút, tiếp tục nói, “Nhưng đây dù sao vẫn là do người phía dưới giám sát bất lực, cũng không thể bởi vậy mà trách phạt Hoàng hậu.”

Xem ra Thái hậu đối với Hoàng hậu cũng là thập phần tín trọng, mới vừa rồi Thái hậu cũng nhìn thấy Hoàng hậu, vẫn không hề lộ ra biểu tình kinh ngạc gì, cho nên Hoàng hậu thật sự có ngoại hình như vậy? Cảnh Nhân đế có chút khó chấp nhận, hắn luôn cảm thấy dung mạo của Hoàng hậu trong đầu hắn không phải giống như bây giờ, lại không thể nào nhớ ra, ngược lại dáng vẻ của Hoàng hậu bây giờ lại gây ấn tượng càng lúc càng sâu trong đầu hắn, không thể nào quên được.

Đã như vậy, không quên được thì không quên.

Cảnh Nhân đế nói với thái hậu, chuyện của cung nữ này hắn sẽ tự mình giải quyết, nếu trong hoàng cung thật sự còn có những cung nữ thế này, hắn tuyệt đối sẽ không để yên.

Bất quá vào lúc này, Cảnh Nhân đế quyết định giả vờ thờ ơ chuyện này, để tâm trạng của kẻ chủ mưu thấp thỏm, đầu óc lơ mơ mới tốt.

Kế tiếp mấy ngày sau, Cảnh Nhân đế đều không vào triều, nhưng chỉ cần có thời gian và đầu hắn không đau nhức, hắn sẽ xử lý những chuyện triều chính còn đọng lại lúc trước. May mắn là mấy ngày nay không phát sinh đại sự gì, việc đồng áng hay chiến sự ở phương nam phương bắc đều rất ổn định, đã nhanh vào đầu hè, cả nước mưa thuận gió hoà, thật sự khiến người người hoan hỉ.

Mấy ngày sau, Trần thái y khẳng định thân thể của hắn đã không còn trở ngại, Cảnh Nhân đế liền bắt đầu thượng triều, mỗi ngày đều tăng thêm giờ, rốt cục đã phê duyệt hết toàn bộ tấu chương còn tồn đọng, lúc này hắn mới chuẩn bị xử lý sự tình của cung nữ kia.

Sau khi hắn tỉnh dậy không lâu liền lệnh cho Cẩm Y vệ nghiêm tra bối cảnh của cung nữ này, mà Cẩm Y vệ sau khi rất ráo dò tìm chừng mười ngày mới cho hắn kết quả điều tra là —— Bối cảnh của nữ tử này tương đối trong sạch, năm đời gia tộc đều được quan phủ thống kê. Chuyện khó hiểu nhất là, người này tên là Tô Hoài Linh, hoàn toàn không có võ công!

Đúng vậy, Cẩm Y vệ từ thăm dò đến sờ nắn xương cốt cách gì cũng dùng qua, nhất trí cho rằng Tô Hoài Linh không có chút nội lực nào, hơn nữa thân thể nàng còn rất yếu, khí lực so với các cung nữ khác cũng kém hơn rất nhiều, có thể nói là một người trói gà không chặt.

Cảnh Nhân đế: “...”

Nhìn Cẩm Y vệ đưa tới tờ giấy nhỏ ghi mấy chữ “trói gà không chặt”, hắn khó hiểu mà có loại xúc động muốn lật án thư.

Cho nên ý tưởng lúc trước của hắn tất cả đều là sai? Hắn thật sự bị một nữ tử “trói gà không chặt” đẩy ngã, còn hôn mê hai ngày ba đêm, lại tỉnh dưỡng ước chừng mười ngày mới khỏi hắn?

Cảnh Nhân đế cảm thấy đầu mình như lại hôn mê.

Hắn nhéo nhéo ấn đường, lãnh tỉnh một chút, lúc này mới có thể lần nữa ngẫm lại sự kiện này.

Năng lực điều tra của Cẩm Y vệ không thể nghi ngờ, hơn nữa cung nữ kia đã bị giam giữ tại thiên lao, có võ công hay không thử một lần liền biết. Nếu đại nội thị vệ và Cẩm Y vệ của hắn ngay cả một người có công phu hay không cũng điều tra không ra, vậy chẳng phải hoàng cung sẽ giống như đường tắt ngõ nhỏ, ai cũng có thể tùy tiện vào.

Cho nên cung nữ kia thật sự không có võ công, lại vượt qua ngăn trở của mười mấy thị vệ chui đến trước mặt hắn?

Thật sự là không thể tưởng tượng.

Cảnh Nhân đế cảm thấy từ khi mình tỉnh lại, mọi chuyện chung quanh đều có chút không khống chế được, giống như mọi chuyện đáng ra đều có trật tự, bây giờ lại rối tung phèo, hắn không thích loại cảm giác này.

Đang lúc trầm tư, Liên công công đứng bên ngoài thông truyền: “Bệ hạ, Thục phi nương nương cầu kiến.”

Cảnh Nhân để không phong Quý phi, chỉ có Hiền Lương Thục Đức tứ phi, trong đó Đức phi có thân phận cao nhất, bất quá hấn thích nhất lại là Thục phi. Cảnh Nhân để cũng là nam nhân, cũng thích nữ tử mỹ mạo. Thục phi vốn dĩ tuyệt sắc như hoa, lại tập múa từ nhỏ, phần eo mềm như không có xương cốt, lúc nàng múa dáng người lại càng thướt tha, đẹp không sao tả xiết. Nữ tử như nàng, cho dù có lúc bị hấn nhìn thấu rằng có tiểu tâm tư, chỉ cần không ảnh hưởng toàn cục, Cảnh Nhân để cũng nguyện ý thỏa mãn nàng.

Nhưng mà hiện tại... Thục phi có hình dáng như thế nào vậy?

Thật sự nhớ không nổi dung mạo của Thục phi, Cảnh Nhân để trong lòng cũng có một chút tò mò, liền cho phép nàng vào, trong chốc lát Thục phi liền mang theo một người cung nữ đi đến.

“Hoàng Thượng thánh an.” Thục phi yếu điệu quỳ xuống, chờ Cảnh Nhân để nói “Bình thân”, nàng mới ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn tỏ vẻ thân thương, ánh mắt sáng ngời như thủy tinh chớp chớp, nước mắt còn lăn tăn, thật sự đúng là người thấy liền thương xót.

Mà Cảnh Nhân để giờ phút này không có tâm tình để mà cảm động, hấn chính là âm thầm thở phào, hoàn hảo, dung mạo của Thục phi rất là bình thường, giống hệt như đánh giá của hấn về Thục Phi.

“Hoàng Thượng,” Thục phi sau khi được Cảnh Nhân để cho phép liền đi đến bên cạnh hấn, dịu dàng nói, “Đã nhiều ngày nghe nói Hoàng Thượng thân thể khó chịu, thần thiếp mỗi ngày đều đi đến Tê Phượng điện thỉnh an, chỉ muốn biết Hoàng Thượng có bình an hay không.”

Dựa theo cung quy, lúc Cảnh Nhân để sinh bệnh, có tư cách ở bên khán hộ chỉ có Hoàng hậu, phi tần còn lại muốn biết tin tức, đều chỉ có thể chờ. Đương nhiên đại bộ phận phi tần đều có nơi nghe ngóng tin tức, nhưng mà Cảnh Nhân để mấy ngày nay lúc dưỡng bệnh vẫn không rời khỏi Thừa Kiềm điện, hấn lại không có truyền triệu những phi tử này, nhóm phi tần muốn đến cũng cần phải được Hoàng hậu cho phép.

Trong dĩ vãng, đế vương rất ít khi dựa theo cung quy làm việc, có đôi khi phi tử được sủng hạnh đến mức địa vị ở hậu cung vượt qua Hoàng hậu rất nhiều. Mà Cảnh Nhân để lại không giống như vậy, hấn mặc kệ hấn có thích phi tử đó bao nhiêu, cũng sẽ không để địa vị của phi tử đó vượt qua Hoàng hậu.

Hôm nay Thục phi có thể tới, cũng là bởi vì Cảnh Nhân để đã khỏi hấn, Hoàng Thượng ở trong điện, muốn gặp chỉ cần thông truyền là được, không cần thông qua Hoàng hậu.

Nói vậy, trước đó người muốn thăm nom đều bị Hoàng hậu chặn lại hết, Cảnh Nhân để không muốn nghe Thục phi bất mãn với Hoàng hậu rồi mượn cơ hội cáo trạng, hấn nói thẳng: “Mỗi ngày đi thỉnh an Hoàng hậu là lệ thường trong cung, Hoàng hậu và Thái hậu vẫn chưa miễn cho nàng thỉnh an đúng không? Mấy ngày nay mỗi ngày nàng đều đi Tê Phượng điện thỉnh an, trước kia không đi sao?”

Thục phi: “...”

3. Chương 3: Trầm Thủy Rối Bời

Cảnh Nhân để muốn nhắc nhở Thục phi một chút về thân phận của nàng, hấn không định để địa vị chốn hậu cung của Hoàng hậu bị người lung lay, cũng không định vì một việc nhỏ nhặt mà xử phạt một phi tử. Chỉ khi tất cả mọi người hiểu được địa vị của mình, không mưu cầu xa vời những thứ không thuộc về mình, khi đó hậu cung mới có thể an bình thực sự. Hấn không hy vọng mỗi ngày xử lý quốc sự xong rồi còn phải đối mặt với một đám nữ nhân lục đục với nhau, Hoàng hậu rất tốt, hấn sẽ không để bất luận kẻ nào có đủ vinh sủng để khinh nhờn Hoàng hậu.

Sắc mặt Thục phi cứng lại trong một lúc, thấy Cảnh Nhân để không hỏi tội liền thở phào, nàng nhận lấy hộp thức ăn từ tay cung nữ, đánh bạo nói: “Thần thiếp tự biết trù nghệ vụng về, nhưng cách làm món canh hầm này do chính bà nội thiếp truyền thụ, miễn cưỡng cũng có thể lấy ra khoe khoang. Nghe nói Hoàng thượng vừa mới khỏi hấn, nên thiếp làm chút canh tẩm bổ, hy vọng bệ hạ có thể khỏe mạnh an khang, như vậy thiếp an tâm.”

Vừa nói vừa dùng cặp mắt đào hoa ẩn tình nhìn Cảnh Nhân đế, giống như móc hết tim gan ra trao cho hắn rồi lấy thức ăn trong hộp ra cẩn thận đặt trên án thư. Canh hơi nóng, tay Thục phi run run, nhưng nàng vẫn cố chịu đựng, cho đến lúc đặt canh xuống mới thối thối mấy ngón tay đã đỏ bừng. Môi anh đào khẽ nhếch, cẩn thận quan sát còn có thể mơ hồ thấy đầu lưỡi phẩn nộn. Nhất cử nhất động hấp dẫn ẩn tình, là nam nhân đều sẽ không nhịn được muốn trực tiếp chà đạp mỹ nhân này.

Thế nhưng Cảnh Nhân đế lại không phải nam nhân bình thường, hẩn liếc mắt nhìn bát canh, hỏi: “Phòng bếp Tiêu Lan điện nấu?”

Thục phi ở Tiêu Lan điện, có một nhà bếp riêng. Tuy rằng việc ăn uống hàng ngày đều do ngự thiện phòng phụ trách, nhưng tất cả đều có giờ giấc, ngẫu nhiên muốn ăn thứ gì đó thì dùng nhà bếp riêng. Phi tần có nhà bếp riêng cũng không nhiều, ngoài tứ phi ra cũng chỉ có hoàng phi được sủng ái nhất mới được ban, các phi tần còn lại phải nhìn sắc mặt ngự thiện phòng.

Thục phi gật đầu, ngượng ngùng nói: “Tay nghề thần thiếp khiến Bệ hạ chê cười.” Ẩn ý nhận do chính tay mình nấu.

Nhưng Cảnh Nhân đế lại nhíu mày nói: “Không thông qua ngự thiện phòng kiểm tra sao?”

Thục phi: “...”

Mỗi một món ăn trong cung, trước khi đưa đến trước mặt Hoàng thượng đều phải được kiểm tra. Nếu buổi tối Hoàng thượng ở chỗ của phi tần, nửa đêm muốn ăn khuya cũng phải do ngự thiện phòng làm. Cho dù có nhà bếp riêng, cũng phải kiểm tra rồi mới dâng lên. Mà bên trong hộp thức ăn được thông qua sẽ có thẻ bài chuyên dụng, chuyện này liên can đến an toàn của vua, không ai dám vi phạm trình tự này. Việc này đối với các phi tần mà nói là kiến thức cơ bản, sao Thục phi có thể quên?

Cảnh Nhân đế liếc Thục phi một cái, đẩy bát canh qua một bên, tiểu thái giám tiến lên bỏ canh lại vào hộp, mang đến ngự thiện phòng. Còn việc có thể mang về hay không, đem về rồi Cảnh Nhân đế có uống không, còn chưa biết được.

Biểu tình dục dăng của Thục phi cơ hồ giữ không nổi, nàng vội cúi đầu, lui khỏi án thư, uất uất ức ức nói: “Vậy, vậy thần thiếp không làm phiền Hoàng thượng lo chính sự, thần thiếp cáo lui.”

“Ừ, lui xuống đi.” Cảnh Nhân đế cũng không giữ lại.

Thục phi đi rồi, Cảnh Nhân đế mới nói với ám vệ: “Đi theo.”

Hôm nay Thục phi phạm lỗi quá mức rõ ràng, khiến người ta sinh nghi. Phái người theo dõi cũng không hẳn sẽ có kết quả, chỉ để đảm bảo hơn thôi.

Đến bữa tối ám vệ mới báo cáo tình huống của Thục phi.

Thục phi đi như bay về Tiêu Lan điện, đi lại không hề có chút bộ dáng của tiểu thư khuê các. Mặc dù các phi tần trước khi vào cung không có giáo dưỡng, nhưng vào cung rồi thì các loại lễ nghi đều được ma ma chỉ dạy, cho dù có tức giận hơn nữa cũng không tỏ vẻ thất lễ.

Sau khi về cung, Thục phi không hề thở hắt hển đập chén trà, mà lấy một cái gối mềm liềm mạng đập, đập đến mức đầu tóc rối bù, cái gối thì vẫn tốt. Nàng cũng không lôi các cung nữ ra làm bia trút giận, chỉ tự mình đi tới đi lui, nói cái gì mà “Nguyên tác không có viết trình tự cần làm mà”, giống như đang giận một quyển sách, không hề liên quan đến chuyện xảy ra ở trên điện.

Cảnh Nhân đế nghe xong hơi sững sốt, nhưng thật ra lại có thêm lên một chút hảo cảm với Thục phi.

Ở trong cung có rất nhiều phi tần không xem trọng tính mạng của cung nữ thái giám, nhẹ thì đánh chửi, nặng thì dùng tư hình, hàng năm số người “phạm sai lầm” chết đi nhiều không kể xiết, kẻ mất tích càng không biết phải đến cái giếng cạn nào tìm thi thể. Đối với loại chuyện này Cảnh Nhân đế từ trước đến nay luôn chán ghét. Bất quá thường chuyện sống chết của hạ nhân đều do chủ tử nắm giữ, chỉ cần tìm một lý do, thì dù là Hoàng đế cũng không thể vì một hạ nhân “phạm sai lầm” mà trách tội các phi tần.

Mà nay Thục phi rõ ràng tức giận, lại không hề tổn thương đến ai, chỉ tự mình ôm gối đập tới đập lui, rất đáng yêu. Cảnh Nhân đế không phải dạng người nhân từ, kẻ phạm lỗi hẳn tuyệt đối không tha. Cũng như

vậy, hẳn không thích nữ nhân của mình trút giận lên kẻ khác, hiện tại Thục phi làm thế, quả là một biện pháp xả giận không tồi.

Ôm suy nghĩ này, buổi tối lúc lật bài tử, Cảnh Nhân để trực tiếp lật thẻ Thục phi, chọn đến Tiêu Lan điện.

Thục phi nhận mệnh xong có chút khó tin, nàng vốn tưởng rằng mình đã hết đất diễn rồi.

“Thật tốt quá thật tốt quá!” Thục phi ở trong điện đi tới đi lui, nắm tay nói, “Biết đâu mình sẽ là người đầu tiên thành công!”

Nàng bắt đầu tắm rửa thay quần áo, mặc một bộ đồ lụa mỏng, ẩn ẩn hiện hiện, so với không mặc còn hấp dẫn hơn. Chuẩn bị tốt hết thấy, nàng lại từ bên gối lấy ra một khối hương, không biết là loại hương gì. Nàng bỏ hương vào lư, vẫn chưa châm, thứ này rất quý, phải đợi Cảnh Nhân đế đến rồi mới dùng, hiện tại không thể lãng phí.

Cảnh Nhân đế đến rất nhanh, nhìn thấy cách ăn diện của Thục phi cũng không kiềm chế được. Bất quá hẳn không phải kẻ háo sắc, làm việc vẫn luôn chú ý quá trình, sẽ không trực tiếp tiến vào chuyện mây mưa, chỉ yêu cầu Thục phi múa một khúc cho mình xem.

Thục phi vũ điệu điêu luyện, dù là người đệ nhất nước so với nàng cũng sẽ hổ thẹn. Lần đầu tiên Cảnh Nhân đế gặp Thục phi là ở hậu hoa viên của Quảng An hầu phủ, lúc ấy Thục phi vẫn còn là thiếu nữ mặt che lụa mỏng, giấu luôn dung nhan khuynh thành, đập nước mà đến, nhẹ nhàng vũ khúc trên mặt hồ.

Đương nhiên, trong hồ có cấm cọc gỗ, Thục phi không có khả năng khinh công phiêu phiêu. Chỉ là cọc gỗ kia rất nhỏ, chìm ẩn trong hồ, chỉ cần vô ý sẽ rơi xuống nước ngay. Vậy mà Thục phi nhảy múa rất nhẹ nhàng, giống như trên đất bằng, lúc ấy cả yến hội im phăng phắc, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào cô gái trên mặt hồ.

Nhẹ tựa lông hồng, uyển chuyển tựa rồng cuộn, giống như Lạc Thần ngẫu nhiên hiện thân vũ một khúc, cảnh tượng mộng ảo khiến người ta không dám cất tiếng, e sợ nữ thần hốt hoảng bay đi.

Cảnh Nhân đế nghĩ mình đã lâu không thấy Thục phi nhảy múa, tiến cung rồi, nữ tử này như chim hoàng yến vào lồng, không còn linh khí của năm ấy, hẳn thực hoài niệm cảm giác đó.

“Nhảy, nhảy múa?” Nghe được yêu cầu của Cảnh Nhân đế, Thục phi xém chút hét lên, thế mà lại kêu nàng nhảy múa!

“Ừ?” Cảnh Nhân đế đánh giá nàng một phen, lại hỏi: “Chẳng lẽ thân thể ái phi không khỏe? Vậy thì không cần miễn cưỡng.”

Tuy nói không miễn cưỡng, nhưng Thục phi thần thái sáng láng, nói thân thể nàng không khỏe vậy Cảnh Nhân đế vừa khỏi hẳn thì gọi là bệnh nặng trong người?

Hoàng mệnh không thể cãi, cho dù Thục phi không muốn cũng phải cắn răng múa.

Hai cung nữ nàng dẫn tiến cung là Lục Hồ và Thúy Hồ, đều có tài đánh đàn, thường xuyên đệm nhạc cho Thục phi nhảy múa. Lục Hồ, Thúy Hồ nghe lệnh của Hoàng thượng, lập tức đem sáo cùng đàn thất huyền cầm ra, trong điện chỉ có bốn người bọn họ, tiếng nhạc vang lên, Thục phi dùng vẻ mặt đau khổ bắt đầu giờ tay múa.

Nàng cứng ngắc xoay thất lưng, thân thể bắt đầu cảm nhận nhịp điệu, hai cánh tay khi thì duỗi khi thì vẩy, khi thì nổi tay xoay một vòng, hai chân khi đạp khi đá, có lúc khuỵu gối xoay một vòng. Thỉnh thoảng hai tay chống hông lắc qua lắc lại, rồi lại một tay chống hông một tay vung loạn xạ.

Thật là ... kỹ thuật múa vô cùng sáng tạo.

Đừng nói là Cảnh Nhân đế, ngay cả hai vị cung nữ trung thành và tận tâm cũng bị kỹ thuật nhảy múa của Thục phi hù húa, âm nhạc chậm rãi yên ả ban đầu dần biến thành tiết tấu hành quân vô cùng chấn động.

Cảnh Nhân đế: “...”

Hắn trấn tĩnh uống ngụm trà, chỉ cảm thấy nước trà chua chát vô vị. Chú ý niệm lúc này bị kỹ thuật nhảy múa của Thục phi đập tan thành mây khói, cả người nhẹ hẫng như vừa nghe kinh Phật tứ đại giai không.

“Trẫm... nhớ ra còn một số tấu chương chưa phê xong, Thục phi nghỉ ngơi đi.”

Nói xong, mang theo Liên công công và đám tiểu thái giám rời khỏi Lan Tiêu điện, để lại một mình Thục phi quỳ dưới đất rơi lệ.

Nàng, nàng chỉ biết múa quảng trường, vậy cũng là sai sao!

4. Chương 4: Trẫm Thấy Rồi Bờ

Cảnh Nhân để đi khỏi Tiêu Lan điện, vốn định quay về Thừa Kiền điện ngủ một mình cho hết đêm, hắn không phải người ham dâm, có đôi khi ghé qua chỗ phi tần cũng chỉ để đắp chăn bông đàm chuyện phiếm. Hắn như đạo sĩ luôn tuân thủ những nguyên tắc nghiêm ngặt dị thường, tuyệt đối sẽ không có chuyện chớm đêm còn đắp chăn, tàn đêm đã bỏ đi trên hoa gheo nguyệt.

Chỉ là kiểu múa của Thục phi quá mức kì lạ, làm cho Lục Hồ cùng Thuý Hồ tấu khúc cũng quá là nhiệt tình. Khúc nhạc kia vốn cực kỳ huyền ảo, vậy mà không biết vì sao, trên đường bỏ đi những giai điệu kia vẫn quần quanh trong đầu của Cảnh Nhân đế, giống như ma ám lọt vào tai. Ngày trước có tiên nhạc vương vắn ba ngày, Cảnh Nhân đế từng cảm thán sao không thể nghe khúc nhạc truyền thuyết đó được, thật chẳng ngờ nay hắn mới được mở mắt với câu nói dân gian “Đạo cao một thước ma cao một trượng”, Ma khúc của Thục phi không thể dùng ‘vương vắn ba ngày’ để hình dung, cần bản là phải ba mươi ngày!

Mà theo số lần lặp lại của khúc nhạc, điệu vũ của Thục phi cũng tái hiện từng lần trước mắt Cảnh Nhân đế, quả thực có muốn cũng quên không được. Cảnh Nhân đế thở dài một hơi, hắn đoán đêm nay nếu ngủ một mình e rằng ngủ không nổi, hắn đại khái cần một thứ gì đó phân tán tư tưởng, không để cho hắn cứ hoài niệm lần ca vũ kia.

Vì thế cước bộ bất giác hướng về Tê Phượng điện của Hoàng hậu, chẳng biết vì sao, hắn cảm thấy dung mạo của Hoàng hậu mang phong phạm của cửa môn thần danh tướng Đường triều, có thể trừ tà.

Nghĩ đến đây Cảnh Nhân đế chợt thấy xấu hổ, hắn vốn tuân theo lời thánh nhân dạy bảo, không trông mặt mà bắt hình dong, vậy mà hôm nay cũng phạm phải.

Nhưng mặc kệ Cảnh Nhân đế nghĩ như thế nào, chân hắn vẫn mất tự chủ chạy về phía cung của Hoàng hậu.

Lúc hắn đi rồi, ám vệ phụng mệnh giám thị Thục phi liền trung thực chép câu nói “Múa thể dục có thể dọa người đến vậy sao” của Thục phi lại, chờ ngày mai trực tiếp mật trình Thánh Thượng.

Hoàng Thượng đột nhiên giá lâm Tê Phượng điện, cung nhân trong điện đều lộ vẻ vui mừng, chỉ có Hoàng hậu cười như không cười, người còn vận một lớp áo đơn, nhìn thấy Cảnh Nhân đế liền hành lễ, Cảnh Nhân đế vội vàng tiến đến đỡ nàng, đồng thời nói rằng: “Chúng ta là phu thê, tuy nói ‘nâng khăn sửa túi’ nhưng trừ lễ tế trọng yếu ra, Hoàng hậu ở trước mặt trẫm, không cần đa lễ.”

Hoàng hậu tươi cười, so với bộ dáng ngoài cười nhưng trong không cười mới vừa rồi kia lại nhiều thêm vài phần chân thành, nàng nói rằng: “Đa tạ bệ hạ. Bệ hạ hôm nay không phải đã lật bài tử Thục phi sao, tối nay lại không ở Tiêu lan điện?”

Không nhắc Thục phi thì thôi, nhắc tới nàng, Ma khúc hắn vừa mới quên lại vang lên trong đầu. Cảnh Nhân đế lắc đầu loạn xạ nói: “Thân thể Thục phi khó chịu, trẫm cũng chỉ muốn tìm người nói chuyện phiếm.”

Ngẩng đầu nhìn ánh mắt của Hoàng hậu, Cảnh Nhân đế thầm nhắc lại lần thứ hai rồi mới dám nói, đúng vậy, chỉ là nói chuyện phiếm.

“Có thể cùng bệ hạ đàm luận dưới đèn, là vinh hạnh của thần thiếp.” Hoàng hậu vừa dẫn vừa đón Cảnh Nhân đế vào phòng mình, chỉ thấy giường vẫn tề chỉnh, mà trên bàn ngoài giá cắm nến còn có một quyển sách đang mở.

“Hoàng hậu còn chưa đi ngủ?” Cảnh Nhân đế hỏi.

Ban đêm, phần lớn mọi người đều ngủ sớm, vào lúc này, trừ bỏ Thục phi đang thống khổ ra, các quý nhân ở hậu điện đều đã yên giấc. Dù sao dưới ánh nến mà thêu hay đọc sách đều rất hại mắt, lúc này đang vào hè, ngày dài hơn đêm, ban ngày làm không tốt hơn sao.

Hoàng hậu cười nói: “Ban ngày thời tiết khô nóng, tinh tâm không được, ngược lại ban đêm mát mẻ, thừa dịp lúc này lòng yên tĩnh, chỉ xem qua hai trang.”

Cảnh Nhân để thấy Hoàng hậu đọc sách liền cảm thấy hứng thú, vươn tay kéo lại xem. Thấy ngay trong sách có một thẻ đánh dấu bằng vàng chạm khắc tinh tế, như vậy sẽ không ảnh hưởng đến việc hoàng hậu đọc tiếp, liền xếp sách lại, nhìn tên —— Tôn Tử binh pháp .

Cảnh Nhân đế: “...”

Hắn thầm hít một hơi, mặt không đổi sắc thả sách xuống, nhìn nhìn ánh nến ảm đạm, nhân tiện nói: “Trẫm nhớ năm ngoái có đặc phái viên của Nam Dương phiên bang đưa tới hai ngọn lưu ly đằng, ban đêm sáng như ban ngày, thư phòng của trẫm dùng một cái. Nếu Hoàng hậu thích đọc sách về đêm, ngày mai trẫm sẽ sai người đem cái còn lại đến cho Hoàng hậu. Mặt khác, vào mùa hạ, các điện đều được cấp băng, Hoàng hậu cảm thấy ban ngày khô nóng, là do băng không đủ sao? Việc này Hoàng hậu không được câu nệ hay ngại phiền hà, nếu cảm thấy nóng, vậy sai người lấy nhiều hơn là được.”

Đối diện với vinh sủng của Hoàng đế, Hoàng hậu không quan tâm hơn thua mà nói rằng: “Đa tạ bệ hạ ưu ái. Bất quá không cần băng, ban ngày thần thiếp thích luyện thương ở ngoài, ít hay nhiều băng không quan trọng.”

Luyện cả thương... Cảnh Nhân đế cứng ngắc gật gật đầu khen: “Hoàng hậu tướng môn hổ nữ, thật sự là anh thư.”

Chẳng biết tại sao, nói xong câu đó sau, Cảnh Nhân đế cảm thấy áp khí quanh người nhẹ dần, thứ vốn dĩ đè nặng lên hắn từ khi vào cửa điện dần dần tiêu tán, làm cho hắn càng lúc càng dễ thở.

Hoàng hậu ngưng mắt nhìn Cảnh Nhân đế: “Nếu Hoàng Thượng ưu ái như thế, vậy Cẩm Ý cũng cả gan nói điều thật lòng. Kỳ thật lúc nhập cung, ta thật sự không muốn. Người khác tham tài, ta lại không có sở thích đó, lại càng không muốn cùng một đám người tranh giành tình nhân. Chỉ là gia tộc kì vọng, không thể không tuân lệnh.”

Lời này là thật sự là thất lễ, thậm chí có thể nói là đem mặt mũi của Cảnh Nhân đế tất cả dẫm nát dưới chân. Nhưng mà Cảnh Nhân đế lại cảm thấy lời này của hoàng hậu có gì đó, ý tứ không đơn giản.

“Nhưng hiện tại ta không còn nghĩ như vậy.” Hoàng hậu đứng lên, đi đến bên người Cảnh Nhân đế, hai tay chống lên tay ghế, giống như đang ôm Cảnh Nhân đế vào lòng.

Tư thế giống như bị giam cầm làm Cảnh Nhân đế có chút khó chịu, nhưng vật lộn với nữ nhi còn là thê tử của mình thì không hay, hắn chỉ có thể dùng khí thế đồng dạng nhìn lại Hoàng hậu.

Nhưng mà thật không ngờ, từ đáy mắt Hoàng hậu hắn lại thấy được một mảnh chân thành.

“Kẻ sĩ chết vì tri kỉ, ta thề, chỉ cần còn ở lại thế giới này một ngày, ta sẽ dốc hết toàn lực bảo hộ sự an toàn của người. Chuyện người không nguyện ý làm, người người không thích, ta sẽ ngăn bọn chúng làm phiền người, làm hại người.” Hoàng hậu nghiêm túc thề.

Nói xong, nàng còn giống vô tướng mà quỳ một gối xuống, nâng lấy bàn tay Cảnh Nhân đế, rồi hôn lên.

Tay nàng hữu lực, giống như có thể dùng chưởng đánh bật hết thảy. Bả vai của nàng dày rộng như vậy, giống như có thể vì Cảnh Nhân đế chống hẳn một khoảng trời.

Nhưng mà Cảnh Nhân đế lại giật giật khóe miệng, rút tay mình về, còn vỗ vỗ vai Hoàng hậu: “Sự an toàn của trẫm có mười vạn cấm quân bảo hộ, không chỉ trẫm an toàn, Hoàng hậu cũng sẽ an toàn. Trẫm không cần Hoàng hậu ‘Kẻ sĩ chết vì tri kỉ’, Hoàng hậu chỉ cần ‘Nữ tử vì người điểm trang’ là được. Trẫm còn tại vị, mặc kệ nàng có cho trẫm người nối dõi hay không, nàng sẽ vẫn là Hoàng hậu. Dưới một người, trên vạn người.”

Nói xong liền đứng lên: “Đêm đã khuya, hầu hạ trẫm thay y phục.”

Hoàng hậu cười cười, lệnh cho cung nữ đi dọn giường, chính mình giúp Cảnh Nhân để cởi long bào cồng kền, thay nội y hoàng sắc, sau đó mới đi thay y phục của mình.

Lúc cởi bớt y phục, Hoàng hậu lấy một cái tráp từ tủ quần áo ra, lại lấy từ tráp ra một khối hương, đưa lên mũi ngửi ngửi. Hạ Hà đem lư hương đến, Hoàng hậu vừa muốn bỏ hương vào lư, đột nhiên đổi ý, trả hương lại vào tráp.

“Thôi, bình tới thì đánh, nước tới đắp bờ.” Hoàng hậu cười cười, cất tráp đi, tự mình chỉ vận nội y đi gặp Cảnh Nhân để.

Nàng vốn định nhắm mắt để cho bị phát hiện, nào có ngờ rằng lúc trở lại phòng chỉ thấy Cảnh Nhân để đã nằm ngủ trên giường, đôi mi còn hơi hơi nhắm, giống như không thoải mái.

Hoàng hậu vươn ngón tay điểm điểm ấn đường Cảnh Nhân để, vuốt hai đầu mày giãn ra, thấp giọng nói: “An tâm ngủ đi.”

Nói xong cũng nằm xuống giường, hai người cứ thế mà ngủ, một đêm tường an vô sự. Tiểu kịch trường

Tô Hoài Linh : có lầm hay không đây, ta còn bị giam vào thiên lao này, ngủ kể cái bô nữa, đối đãi với nhân vật trọng yếu trong truyện như vậy, có thiên lý hay không!

Hoàng hậu bình tĩnh nói: làm vai diễn duy nhất được gọi cả họ lẫn tên, đãi ngộ của người đã hơn diễn viên nhiều rồi.

Cảnh nhân để:.....

5. Chương 5: Trầm Thầm Thấy Rồi Bờ

Ngày thứ hai, khi Cảnh Nhân để tỉnh lại, trên giường chỉ còn một mình hắn. Đêm qua lúc Hoàng hậu thay y phục rồi quay lại nằm bên cạnh, Cảnh Nhân để cũng thoáng nhận ra, nhưng hắn lúc ấy không còn để tâm chuyện gì nữa, đơn giản ngủ mất. Vốn hắn định dậy sớm một chút, hàn huyên với hoàng hậu một lúc, nhưng hắn cũng rõ khi thức dậy Hoàng hậu đã không ở đó.

Nhắm giờ, còn chờ một khoảng nữa mới đến lúc thượng triều, lòng hắn nặng trĩu, buổi đêm thường ngủ không yên, chỉ có lúc gần sáng mới miễn cưỡng ngủ được một chút, cuối cùng ngày nào cũng phải nhờ người gọi mới có thể tỉnh dậy để thượng triều. Ai biết đêm qua lại có thể ngủ say sưa như vậy, ngủ tròn giấc rồi lại có thể dậy sớm, sớm hơn ngày thường rất nhiều.

Thấy Hoàng Thượng tỉnh lại, Hạ Hà vội vàng muốn đi tìm Hoàng hậu, Cảnh Nhân để khoát tay áo nói: “Không cần, Hoàng hậu hôm qua từng nói nàng sẽ luyện thương lúc bình minh, trầm muốn đi xem.”

Hạ Hà hầu hạ Cảnh Nhân để thay y phục cùng rửa mặt xong liền dẫn Cảnh Nhân để đến võ đường trong hậu viện của Tê Phụng điện. Nơi đó vốn là hậu hoa viên, cựu Hoàng hậu dùng nơi này trồng hoa thả cá, thỉnh thoảng cũng xử phạt những cung nữ thái giám có mưu đồ bất chính. Đến khi Hoàng hậu đương nhiệm Tiêu Cẩm Ý vào ngụ, nàng lại rút hoa lấp hồ, chuyển hậu hoa viên thành tiểu võ trường. Hạ nhân trông coi hoa cỏ cùng hồ cá lúc trước không bị đuổi đi, Hoàng hậu chọn người nhỏ tuổi cùng luyện võ, người trưởng thành thì tiếp tục phụ trách quét tước võ trường.

Cảnh Nhân để vừa đến hậu hoa viên, liền nhìn thấy hai người mặc trang phục cung nữ cùng thái giám đồ mờ mờ, người thì cầm thương, người thì cầm roi đánh với Hoàng hậu tay không, hai người này tuổi không lớn lắm, nhưng thân thủ linh hoạt, so với mấy hộ vệ của phú gia cũng không kém, mà Hoàng hậu ứng phó rất nhàn nhã.

Hoàng hậu mặc y phục trắng, tóc không búi những kiểu cầu kì như thường ngày mà chỉ đơn giản cột cao, thoát nhìn vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái. Dáng người mạnh mẽ, giống như một con báo linh hoạt trước mũi thương, tóc dài lúc bay lúc phủ hai vai, lúc che nửa bên mặt, lúc cuốn về sau khoe hẳn đường nét tuần tú.

Cảnh Nhân đế: “...”

Ngay lúc Cảnh Nhân đế ngăn người, Hoàng hậu liếc mắt một cái liền thấy Cảnh Nhân đế, lập tức ngừng chơi đùa với hai tiểu hài tử kia, đưa tay đoạt binh khí của bọn chúng rồi ném đi, hai thứ binh khí kia vừa vụn ghim lên giá, không trật chỗ nào. Hoàng hậu phi thân đến trước mặt Cảnh Nhân đế, khẽ mỉm cười với hắn: “Để Hoàng Thượng chê cười.”

Cảnh Nhân đế: “... tư thế của Cẩm Ý hiện ngang oai hùng, trầm rất thích.”

Không sai, hắn rất thích, chỉ là...

Cảnh Nhân đế khó mà không chế được hai mắt của mình, vi phạm nguyên tắc “Phi lễ chớ nhìn”, không kìm nổi mà nhìn ngực của hoàng hậu. Trang phục ôm người, chỗ cổ còn hơi mở, mặc dù có chút dấu vết tuy thật nhỏ nhưng vẫn là có. Cảnh Nhân đế vừa thở phào vừa lại cảm thấy có chút tiếc nuối, hoàng hậu oai hùng thế này, nếu không phải là nữ nhân thì tốt làm sao. Người như Tiêu Cẩm Ý không nên bị giam trong cung phi phạm nhân sinh, mà nên vì giang sơn chinh chiến trên sa trường, thân phận Hoàng hậu hạn chế bước chân nàng.

Nhưng việc đã đến nước này, Cảnh Nhân đế không thể nói rằng hoàng cung trời buộc nàng, hắn chỉ có thể gật gật đầu: “Nếu hoàng hậu thích, đừng câu nệ ở trong tiểu hoa viên thế này, Hường Thừa cung ở rất gần Tê Phượng điện, lại không có ai ở, Hoàng hậu nếu thích thì có thể sửa lại chỗ đó. Chỗ luyện võ như thế người trong cung cũng có thể dùng, tuy rằng khổ cực một chút, nhưng người nào trong cung cũng có thân thủ sẽ an toàn hơn.”

Nghe xong lời hắn nói, hoàng hậu rốt cuộc không giữ được vẻ mặt trấn định nữa, bất giác kinh ngạc nhìn Cảnh Nhân đế. Là đế vương, Cảnh Nhân đế đối đãi với một vị hoàng hậu không tranh sủng như nàng thật sự quá tốt. Trong hậu cung, không ai có thể lay động địa vị của hoàng hậu, Thực phi xinh đẹp thiên tiên, Đức phi gia thế hiển hách, vậy mà lúc hoàng thượng bị thương ngay đến cửa thần điện các nàng còn không thể đến, đều là bởi Cảnh Nhân đế không cần biết hắn có thích các nàng thế nào, các nàng cũng chỉ là phi tần, mà hoàng hậu lại chỉ có một Tiêu Cẩm Ý, hắn cơ hồ chỉ cần hoàng hậu cầu hắn sẽ đáp ứng.. Không đúng, phải là hoàng hậu không cần mở miệng, chỉ cần không phạm cung quy, Cảnh Nhân đế đều sẽ chủ động đáp ứng.

“Tạ ơn bệ hạ.” Hoàng hậu kinh ngạc một lúc, sau đó lại khôi phục dáng vẻ bình tĩnh trước kia, nàng cúi mình tạ ơn Cảnh Nhân đế. Cảnh Nhân đế không cần nàng hành đại lễ, nàng sẽ không hành đại lễ.

Kỳ thật vào lúc thế này, thê tử hắn là phải thân mật với trượng phu một chút để cổ vũ, chỉ là Cảnh Nhân đế không cần, hoàng hậu cũng không định trước mặt cung nữ thái giám mà dùng một thân đầy mồ hôi đến gần Cảnh Nhân đế, vì thế hai người chỉ đơn giản người tạ ơn người nói đừng khách khí, giống như đây thật sự chỉ là chuyện con con.

Dùng điểm tâm xong, hoàng hậu tiễn Cảnh Nhân đế thượng triều, còn mình trở lại phòng. Hạ Hà vẫn rất vâng lời theo sau nàng, một câu cũng không nói. Không lâu sau, lưu ly đăng mà Cảnh Nhân đế hứa được đưa tới, hoàng hậu nhìn cái đèn đó một lúc, đột nhiên nói với Hạ Hà: “Ta vốn không định để ý, chỉ chờ có người thành công sẽ rời khỏi đây, về sau nên sống thế nào thì sống thế ấy.”

Hạ Hà toát mồ hôi lạnh đầy trán, đầu cúi càng thấp, nói: “Ta, ta cũng vậy.”

“Được rồi, đừng cho là ta không biết, lúc Hoàng Thượng hôn mê, ngươi đã tính châm hương.” Hoàng hậu nói, “Ngươi đốt chút hương, dựa vào tính cách của hoàng thượng, khi tỉnh lại phỉ phùng sẽ phong quý nhân cho ngươi, về sau ngươi sẽ lại có cơ hội dễ dàng châm hương. Chỉ vì ta vẫn luôn đi theo Hoàng Thượng, ngươi mới không có cách nào làm thế. Trần thái y cũng vậy, hắn vẫn luôn dùng ánh mắt hung tợn nhìn ta, chính vì lúc ấy ta làm hỏng chuyện của hắn.”

“Ta, ta thật không dám.” Hạ Hà run run.

Hoàng hậu nhẹ thở dài: “Kỳ thật ta không quan tâm các ngươi làm như thế nào, bình thường dùng hương cũng không sao, nhưng đầu hắn bị thương, lại còn gặp mộng mị quấy rối, trí óc sẽ bị ảnh hưởng. Đường nhiên Trần thái y cũng bất đắc dĩ, lấy thân phận của hắn, chỉ có lúc xem bệnh mới có cơ hội, nếu là không tranh thủ, về sau sợ là không thể.”

“VẬY ...” Hạ Hà ngẩng đầu, mắt ánh lên chút hy vọng, nàng quỳ xuống dập đầu, nói với hoàng hậu, “Ta thật sự cần tiền, xin hoàng hậu thành toàn!”

“Không được.” Hoàng hậu hờ hững, biểu cảm lạnh lùng, ánh mắt lộ đao phong, “Lệnh cho Hình bộ đi tra xét, tịch thu hết các loại hương, ta về sau không cho phép các người dùng hương.”

“Người làm như vậy rất thất đức!” Hạ Hà đột nhiên ngẩng đầu, “Mọi người đều chỉ vừa mới bắt đầu, dựa theo nguyên tắc, người dựa vào tư cách gì mà cướp đoạt quyền lực của mọi người!”

“Dựa vào tư cách hoàng hậu, dưới một người, trên vạn người.” Tiêu Cẩm Ý uy nghiêm nói.

Hạ Hà có chống đối hay chỉ trích đều vô dụng, trong hậu cung không phải tất cả mọi người đều giống bọn họ, nếu không nơi này đã sớm loạn. Hoàng hậu cầm đại quyền, chỉ cần phân phó một tiếng, lệnh cho thái y viện thừa nhận loại hương đến từ dị vực này có hại cho trí não là có thể cho người đi kiểm xét tịch thu, còn không cần kinh động đến Cảnh Nhân đế, bởi vì chút việc nhỏ này không đáng để Hoàng Thượng hao tâm tổn trí.

Cảnh Nhân đế hạ triều liền đến ngự thư phòng xử lý chính sự, hắn không hề biết trong cung của mình đang diễn ra một màn tranh đấu vô thanh, hôm nay tinh thần của hắn đặc biệt tốt, lần đầu tiên có tinh thần phê hết đồng tấu sớ tồn đọng, rốt cuộc quyết định đi xử lý chuyện của cung nữ kia.

Tin tức mà lần trước Cẩm Ý vệ tra ra không làm hắn vừa lòng, lại lệnh cho bọn họ đi tra. Mà ám vệ ở chỗ Thục phi vừa báo tin, trừ bỏ câu “múa quảng trường” có chút mơ hồ, còn lại không thấy gì khả nghi. Cảnh Nhân đế xác định Thục phi không phải do người khác cải trang, chỉ tính dung mạo khuynh quốc khuynh thành đó cũng khó có người thay thế được.

“Múa quảng trường... Vì sao?” Cảnh Nhân đế nói với Liên công công luôn hầu hạ bên cạnh hắn.

Liên công công cứng đờ cái mặt già, dâng chung trà lên án thư, suy nghĩ nửa ngày mới nói: “Múa ở quảng trường?”

“Múa trước thần dân?” Cảnh Nhân đế cau mày nói, “Chẳng lẽ là cái loại ca vũ dân gian đi khắp nơi xướng ca mừng năm mới? Đúng là có hơi giống.”

Liên công công lau lau mồ hôi, cười gật đầu: “Chắc là vậy.”

Cảnh Nhân đế thở dài: “Giai nhân của ta, việc gì mà phải ... Sai người lệnh cho Thục phi, dù có thích cũng không nên vũ dân gian trong cung, điệu vũ đó quá trọng lực đạo, vẫn nên chuyên tâm nghiên cứu những điệu vũ trọng kỹ thuật hơn.”

“Nô tài tuân mệnh.”

Liên công công xuất môn, kêu đến một tiểu thái giám trắng trắn tròn tròn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nhanh đi nói với cái cô Thục phi ngu ngốc kia, ít múa quảng trường lại, học chút vũ đạo đi, đừng làm chuyện mất mặt nữa!”

Tiểu thái giám cũng tỏ vẻ khiếp sợ, không ngờ có người cư nhiên dám múa dương sinh trước mặt Cảnh Nhân đế. Hắn thật không thể nào hiểu nổi, Thục phi vì sao không châm hương?

Trong điện, Cảnh Nhân đế tiếp tục nhìn nội báo của Cẩm Ý vệ, Đại thống lĩnh Cẩm Ý vệ Nghiêm Húc lấy tính mạng ra đảm bảo, Tô Hoài Linh thật sự không có võ công.

Liên công công vừa vào cửa liền nhìn thấy Cảnh Nhân đế nhíu mày: “Truyền Nghiêm Húc tới gặp ta.” Tác giả:

Nghiêm húc: Là nam nhân đầu tiên được gọi cả họ lẫn tên trong văn, tác giả ngay cả chút sơ yếu lý lịch giới thiệu bản thân cũng không có đã gọi ta ra, không ra sao hết.

Hoàng hậu Tiêu Cẩm Ý: chính là Nam nhân thứ nhất có tên họ rồi còn gì, ha ha.

Nghiêm húc: Người vốn là giả, là giả!

Hoàng hậu: cho nên ta còn chưa có tên.

6. Chương 6: Trầm Thấy Rối Bời

Hôm nay, lúc Nghiêm Húc đang làm nhiệm vụ thì được lệnh truyền, gã liền nhanh chóng chạy tới ngự thư phòng, lập tức được công công dẫn tiến vào, chỉ thấy Cảnh Nhân đế dùng vẻ mặt tức giận vút kết quả điều tra của Cẩm Y vệ đến trước mặt hắn.

“Mười mấy tên đại nội thị vệ lại không ngăn được một cung nữ trối gà không chặt, nữ tử này nếu võ công cao cường còn không nói, nhưng cả hai lần điều tra của Cẩm Y vệ đều xác nhận nàng ta không có chút võ công nào. Cho nên đại nội thị vệ của trẫm ngay cả một cung nữ cũng ngăn không được, thống lĩnh cấm vệ quân như ngươi làm việc thế nào đây?”

Cảnh Nhân đế giận không kiềm được, chuyện này ngay từ đầu đã lộ ra điều quỷ dị, hiện tại ngấm lại càng khiến người ta không khỏi nghĩ đến mà sợ. Một cung nữ có thể dễ dàng vọt tới trước mặt đế vương, đại nội thị vệ chỉ để làm cảnh sao? Nếu tất cả cấm vệ quân đều giống như mười mấy người kia, vậy chẳng phải hoàng cung mà hắn vẫn luôn nghĩ rằng đã được phòng ngự sâm nghiêm, đối với người khác mà nói kỳ thật chỉ giống như phố lớn ngõ nhỏ trong kinh thành, muốn tới thì tới muốn đi thì đi sao?

Cảnh Nhân đế không có khả năng để yên chuyện này, nhưng dù hắn ra lệnh điều tra cung nữ và mười mấy tên thị vệ kia như thế nào, cuối cùng vẫn không có manh mối gì. Nếu đổ lỗi cho trùng hợp, vậy nếu lại trùng hợp thêm một lần nữa thì ngay cả giang sơn cũng khó giữ được đúng không?

Nghiêm Húc quỳ gối, nhìn nội dung trên tờ báo cáo kia không khỏi cười khổ, gã như dán đầu xuống đất, hồi đáp: “Bẩm Thánh Thượng, chuyện này... quả thật là trùng hợp.”

Lúc ấy tình huống hắn là thế này, Tô Hoài Linh tiến lên, thị vệ thứ nhất vừa muốn ngăn nàng lại, nàng bỗng nhiên trượt chân, cả người ngã sấp xuống, cứ như vậy lăn qua chân thị vệ. Thị vệ thứ hai vội vàng tiến lên ngăn Tô Hoài Linh, trong lúc chạy theo lại đúng lúc đá một cước vào người Tô Hoài Linh đang lăn đi, một cước này quả thực rất khéo, không chỉ không thương tổn đến Tô Hoài Linh, ngược lại còn trở thành trợ lực cho nàng ta, một đường lăn qua mười mấy thị vệ khác, bảy tám thái giám, rồi lăn thẳng đến dưới chân Cảnh Nhân đế.

Tô Hoài Linh kỳ thật lăn qua lăn lại cũng bị thương, nhưng nàng dựa vào ý chí kiên cường đứng lên, thậm chí còn cố gắng chạy đến quỳ trước mặt Cảnh Nhân đế. Nhưng bởi vì động tác của nàng chặt vật, khiến người khác nhìn vào thoát nhìn giống như nàng muốn đánh về phía Cảnh Nhân đế, đại nội thị vệ phía sau đuổi theo không kịp, một thị vệ am hiểu ám khí liền lập tức nhặt một cục đá ném vào lưng Tô Hoài Linh. Tô Hoài Linh vốn định quỳ xuống đất, ai ngờ bị cục đá bắn trúng, không tự chủ được nhào về phía trước.

Thị vệ kia dưới tình thế cấp bách dùng nội lực không khống chế, Tô Hoài Linh được cục đá trợ lực liền nhào vào người Cảnh Nhân đế. Lực của cục đá mạnh quá khiến cho ngay cả Cảnh Nhân đế cũng té ập xuống.

Mà càng thêm trùng hợp chính là, Cảnh Nhân đế đang đứng ở trên bậc thang, hắn sau khi ngã xuống thì đầu đập phải cạnh bậc thang cứng rắn, vị trí bị đụng lại chính là vị trí yếu ớt nhất trên đầu, vì thế cho nên dưới sự bảo vệ của rất nhiều người, hắn vẫn bị trọng thương.

Trái lại, Tô Hoài Linh bị ngã sấp xuống, lại không ngã nặng quá. Nàng bị người đá, lăn cả một đoạn xa, lực đạo đá nàng cũng không mấy nhẹ nhàng. Nguyên bản ám khí cũng có thể khiến nàng thương tổn ngũ tạng lục phủ, ai ngờ nàng lại ngã lên Cảnh Nhân đế, Cảnh Nhân đế ngã sấp xuống hóa giải phần lớn nội lực trên cục đá. Sau khi Cảnh Nhân đế ngã xuống, mặt đường bên dưới người hắn còn nứt một vết dài, có thể biết cục đá kia mang bao nhiêu phần lực. Phần nội lực này nửa điểm cũng không ảnh hưởng tới Tô Hoài Linh, một phần bị Cảnh Nhân đế nhận, phần dư lại đều bị mặt đất hứng hết rồi.

Cuối cùng, đầu của Cảnh Nhân đế bị thương nặng, hôn mê bất tỉnh. Mà Tô Hoài Linh bởi vì lăn qua lăn lại chỉ hơi trầy da, một chút vết thương cũng không có.

Cảnh Nhân đế: “...”

Loại kết quả điều tra không thể tưởng tượng nổi này, hắn căn bản không tin!

Nhưng Nghiêm Húc quỳ trên mặt đất dùng đầu của chính mình đảm bảo, chân tướng của sự tình chính là như thế.

“Thần cho rằng, Tô Hoài Linh kia... Có lẽ bẩm sinh đã là người có vận số rất tốt, mới có thể xuất hiện tình huống như vậy. Bởi vì nàng muốn cầu tình cho tên tiểu thái giám vương án bị giam giữ, hiện tại vẫn chưa bị xử trượng chết...” Nghiêm Húc gian nan giải thích với Cảnh Nhân đế.

Cảnh Nhân đế: “... Vậy ý của ngươi là, Tô Hoài Linh bị người khác cản trở lại đạt được mục đích của mình, là vận số thật tốt; trăm thân ở chỗ an toàn nhất, ngược lại bị thương, chính là vận số cực kém?”

“Thần không dám!” Nghiêm Húc dùng sức đập đầu, lớn tiếng nói, “Thần cùng các thuộc hạ đã không ngủ không nghỉ điều tra liên tục mấy ngày đêm, vô luận điều tra như thế nào, đều chỉ có thể tra được kết quả này. Bệ hạ, loại bỏ những nghi vấn không có khả năng, chỉ còn dư lại suy đoán này, dù cho không tưởng tượng nổi, nhưng nó vẫn có thể là chân tướng!”

Liên công công hầu hạ bên cạnh sau khi nghe xong lời này, mí mắt của lão khẽ giật giật, nhìn về phía Nghiêm Húc đang quỳ, khoe miệng len lén chùng xuống. Liên công công lại len lén nhìn Cảnh Nhân đế, thấy hắn không có chút phản ứng nào với lời này, mới an tâm mà cúi đầu thấp hơn.

Cảnh Nhân đế không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn Nghiêm Húc quỳ bên dưới. Từ khi vừa vào cửa đến giờ, Nghiêm Húc chỉ cúi đầu, cho đến bây giờ hắn vẫn chưa nhìn được dung mạo của Nghiêm Húc, cũng chưa nhìn thấy vẻ mặt của gã.

Muốn biết một người có nói thật hay không, đôi khi phải dựa vào biểu cảm của kẻ đó.

“Bình thân.” ngữ khí của Cảnh Nhân đế có phần thả lỏng, giống như đã chấp nhận suy đoán này.

Nghiêm Húc đứng dậy, cơ bắp căng cứng cũng thả lỏng không ít.

“Một người nhất thời có vận khí tốt, hay là số mệnh đời này, đó là hai chuyện khác nhau.” Cảnh Nhân đế nói, “Ngươi cho rằng Tô Hoài Linh là thuộc loại nào loại? Ngẩng đầu lên, nhìn mắt trẫm mà nói.”

“Đại khái... Là loại người sau.” Nghiêm Húc ngẩng đầu, ngữ khí của hắn có chút do dự, từ vẻ mặt của gã, rõ ràng là vô cùng tin tưởng Tô Hoài Linh là người vừa sinh ra đã may mắn. Ánh mắt mười phần chắc chắn, tuyệt đối tin vào những gì gã vừa nói.

“A?” Cảnh Nhân đế nhướng mày, “Ái khanh vì sao chắc chắn như thế?”

“Chuyện này ...” Nghiêm Húc nghĩ nghĩ mới nói, “Cẩm Y vệ khi điều tra bối cảnh của Tô Hoài Linh đã từng tra được rất nhiều chuyện ít ai biết được, phát hiện nàng ta tuy rằng thường xuyên gặp hiểm cảnh, nhưng vẫn hóa hiểm thành an. Đôi khi là do thời thế gây nên, đôi khi lại như lần này, bất ngờ không thể tưởng tượng nổi. Nếu trải qua những chuyện như nàng, người thường chết một nghìn lần cũng không đủ, nàng đến hiện tại vẫn sống khỏe sống tốt, chỉ có thể đổ lỗi cho vận thế tốt.”

Thấy gương mặt gã tràn đầy tin tưởng, Cảnh Nhân đế không khỏi tự vấn về khả năng xảy ra chuyện này.

Nếu chân tướng đúng như Nghiêm Húc nói, vậy cung nữ Tô Hoài Linh này tạm thời vẫn không thể động đến. Thế gian này nếu thật sự có người vận thế tốt như vậy, đối với một bậc đế vương mà nói, chỗ có thể lợi dụng nàng ta vẫn có nhiều lắm.

Cảnh Nhân đế là một đế vương thuần túy, hắn không có quá nhiều tâm tư, chỉ là một lòng một dạ vì quốc gia này mà suy nghĩ. Một đế vương có tư tâm có lẽ thoát nhìn sẽ thấy hắn khoan dung rất nhiều, nhưng loại khoan dung này có đôi khi đối với quốc gia và dân chúng không phải chuyện gì tốt. Mà một đế vương không có tư tâm, một lòng chỉ nghĩ cho giang sơn xã tắc, đối với dân chúng là chuyện tốt, đối với người trong hậu cung lại có vẻ vô tình.

Hắn sẽ mặc kệ phi tử kiêu diễm tuyệt sắc, không quản dung mạo tú tài trác tuyệt, không ai có thể dành được sủng ái của hắn. Giống như Cảnh Nhân đế đối xử với hậu cung vậy, ngoại trừ hoàng hậu ra, những phi tử còn lại đều không được hắn coi trọng.

Nếu đổi thành một đế vương hiếu kỳ, nghe nói Tô Hoài Linh này có thể chất kỳ quái, có khả năng sẽ dùng thủ đoạn tàn nhẫn đi thăm dò, nhìn xem Tô Hoài Linh có thật sự thần kỳ như thế không; hoặc lại sẽ tự

mình triệu kiến, sau khi phát hiện Tô Hoài Linh quả thật không có ý muốn gây rối, liền sẽ khoan thứ cho nàng.

Nhưng Cảnh Nhân để không phải là những người này, chuyện đầu tiên hắn nghĩ đến là thăm dò, thứ hai là lợi dụng.

“Nếu thật sự không phải nàng cố ý, hết thấy chỉ là trùng hợp, vậy thì không cần giam nàng ta vào thiên lao nữa. Bất quá nàng vẫn không tuân thủ cung quy, vậy thì đem nàng và tên thái giám muốn cầu tình kia tống vào lãnh cung, tất cả đãi ngộ giảm phân nửa.” Cảnh Nhân để mở miệng.

Lãnh cung là nơi đáng sợ nhất trong cung.

Ở trong cung, cho dù là y cục vất vả nhất cũng sẽ được đãi ngộ tốt, còn lãnh cung không những không được vinh dự này, còn tùy thời tùy chỗ có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Nơi đó có một đám phi tần cung nhân phạm sai lầm, đãi ngộ bị các phòng bộ cắt xén, nơi đó có khi mấy tháng không ăn được cơm nóng, vài năm không được mặc đồ mới. Đáng sợ nhất chính là, nơi đó thường xuyên có người mất tích, có thể là cung nữ thái giám, cũng có thể là phi tần phát điên. Những người mất tích này, đôi khi có thể tìm được thi thể trong giếng cạn, vài kẻ vĩnh viễn không thấy nổi ánh mặt trời.

Tô Hoài Linh có vận số tốt thật hay không, đại khái nhốt vào lãnh cung nhất định có thể nhìn ra.

“Phái hai người quan sát Tô Hoài Linh, báo cáo những chuyện thường nhật của nàng. Bất quá không cần ra tay, nàng chết cũng không cần quản, chỉ cần quan sát là được.” Cảnh Nhân để hạ một mệnh lệnh cực kỳ lãnh khốc với Nghiêm Húc.

7. Chương 7: Trầm Đã Bình Tĩnh

Sự tình trong cung luôn do một tay hoàng hậu quản lý, vì giữ nguyên quy tắc, chuyện của Tô Hoài Linh cũng phải báo với hoàng hậu một tiếng. Đường nhiên, ‘báo một tiếng’ này kỳ thật chỉ là cho người thông truyền, không cần Cảnh Nhân để tự mình đi giải thích với hoàng hậu.

Bất quá Đế Hậu tình cảm tốt, Cảnh Nhân để ngày hôm qua an ổn ngủ một đêm ở chỗ hoàng hậu, hắn nghĩ ngợi, quyết định đêm nay mình vẫn nên tự đến nói một tiếng với hoàng hậu thì hơn.

Vì thế đêm đó Cảnh Nhân để còn chưa lật bài tử đã bước ngay đến Tê Phượng điện. Các cung đều có người truyền tin, Cảnh Nhân để mới vừa quyết định đến chỗ hoàng hậu không lâu, tứ phi lập tức biết hết.

Ngày hôm nay đối với Cảnh Nhân để mà nói chính là một ngày bình thường, nhưng đối đám người trong cung mà nói, chính là một ngày tai ương. Hoàng hậu tịch thu tất cả hương ở chỗ bọn họ, tứ phi kỳ thật đều lo lắng đề phòng, sợ Cảnh Nhân để đêm nay lật bài tử các nàng, đến lúc đó không có hương, chẳng lẽ bắt các nàng tự mình ra trện sao? Rất nhiều người đưa ra kháng nghị, chỉ là kháng nghị thì có ích lợi gì đâu? Hoàng hậu làm gì cũng có lý, cho dù các nàng có mách lẻo với Thái hậu hay Hoàng Thượng cũng vô dụng, huống chi Cảnh Nhân để luôn thiên vị hoàng hậu, nhất định sẽ nghe lời hoàng hậu.

Bởi vì không phải do cao hứng mà đột ngột ghé thăm nên lúc Cảnh Nhân để đến nơi, hoàng hậu đã vận trang phục chỉnh tề ngồi đợi. Chỉ là y trang của hoàng hậu... Cảnh Nhân để yên lặng đánh giá hoàng hậu một phen, cuối cùng chỉ nói: “Về sau nếu không phải lúc đại sự, Cẩm Ý không cần mặc thứ y phục phiền phức này, y phục buổi sớm nay cũng rất đẹp, rất thích hợp với nàng.”

“Nghênh đón Hoàng Thượng, chính là đại sự.” Hoàng hậu cười, giúp Cảnh Nhân để cởi áo, thoát ngoại bào, lộ ra nội y hoàng sắc, thoát nhìn có chút gây yếu, so với hoàng hậu ước chừng nhỏ hơn một vòng.

“Hoàng Thượng gầy.” Hoàng hậu quan tâm mà nói, “Hoàng Thượng bận bịu nhiều việc, phải bảo trọng thân thể. Chỉ tắm bổ cũng không đủ, còn phải thường xuyên hoạt động gân cốt. Không nhất định phải tập võ, chỉ cần hoạt động vừa phải là được.”

Cảnh Nhân để nghe xong thấy rất ấm lòng, các phi tần khác cũng quan tâm thân thể hần, nhưng cách thức quan tâm vĩnh viễn đều là dâng đồ ăn dâng thức uống dâng thuốc, quả thực coi hần như heo mà nhồi, căn bản mục đích không phải là vì sức khoẻ của hần, mà chỉ vì thể hiện trình độ nấu nướng của bản thân. Cảnh Nhân để cũng sẽ không khờ dại tin rằng những thức đó đều do các nàng làm, một đám mười ngón tay không dính một giọt mưa phùn, cầm dao còn cầm không nổi, lấy cái gì mà bấm bấm chặt chặt. Cái gọi là tự mình làm, đại khái là cuối cùng tự tay mức từ nôi ra niêu. Việc này Cảnh Nhân để cũng thông cảm, hần chẳng vạch trần làm gì.

Nhưng hoàng hậu thì khác, nàng thấy Cảnh Nhân để thích ăn gì thì sẽ dặn Ngự thiện phòng làm cho tốt. Lúc này nàng không chỉ quan tâm tới thức ăn của Cảnh Nhân để mà còn quan tâm cả những chuyện đáng lẽ không thể đem tranh sủng được, điều này làm cho Cảnh Nhân để thật sự vui lòng.

Nhớ tới dáng vẻ hiên ngang oai hùng của hoàng hậu lúc sáng nay, Cảnh Nhân để cảm thấy lòng nóng lên rất khó hiểu, cảm thấy hoàng hậu như vậy cũng tốt, nàng có vẻ đẹp của nàng, chỉ là không giống với vẻ đẹp phần son tầm thường, thật không thể phủ định vẻ đẹp của hoàng hậu.

Cảnh Nhân để đột nhiên nắm chặt lấy tay hoàng hậu, tay nàng không trắng mịn, ngược lại còn hơi thô ráp, mặt cùng lòng bàn tay đều có vết chai, đại khái là do luyện binh khí nhiều năm mà thành. Không phải nhuyển ngọc ôn hương, lại vẫn có thể làm tâm người dao động.

“Trẫm từ nay về sau mỗi ngày đều sẽ cố gắng hoạt động, hoàng hậu có thể dành thời gian luyện cùng trẫm không?” Cảnh Nhân để ngẩng đầu nhìn hoàng hậu.

Loại yêu cầu này tất nhiên không thể cự tuyệt, hoàng hậu mỉm cười nói: “Có thể theo hầu Hoàng Thượng, là vinh hạnh của thần thiếp. Kỳ thật thần thiếp đối với chuyện này có chút tâm đắc, tập luyện buổi sáng là tốt nhất, không bằng ngày mai Hoàng Thượng luyện cùng thần thiếp có được không?”

“Tất nhiên là được, ” Cảnh Nhân để cũng cười, hần dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt phẳng lòng bàn tay hoàng hậu, mờ ám mười phần, “Kỳ thật tối nay... Trẫm đã nghĩ muốn cùng hoàng hậu đồng thời hoạt động gân cốt.”

Hoàng Thượng muốn ngủ với nương tử, đương nhiên không cần phải hỏi ý, cứ trực tiếp đè nàng ra là được. Cảnh Nhân để nói như vậy, kỳ thật cũng là do gợi tình, động tâm với hoàng hậu so cao còn cao hơn, so uy còn uy hơn, như vậy cũng khó cho hần.

Nào ngờ hoàng hậu không biết đã rút tay lại từ lúc nào, rũ mắt nói: “Thần thiếp hôm nay ác lộ quần thân*, không cách gì hầu hạ Hoàng Thượng.” (đến ngày)

Cảnh Nhân để có chút sững sốt.

Trong cung sẽ có chuyên gia ghi lại ngày quỳ thủy của nữ tử hậu cung, nếu có người đến kỳ, bài tử của người đó sẽ không được đưa đến trước mặt Cảnh Nhân để, điểm ấy Cảnh Nhân để cũng hiểu. Đương nhiên, còn có một ít nữ tử đại khái là rong huyết, không hôm nào thấy được bài tử của các nàng, chuyện ảo diệu này Cảnh Nhân để cũng thông cảm.

Chỉ có một người không cần đưa bài tử khắc danh tự như các phi tần khác, dựa theo lệ thường, Hoàng Thượng mỗi tháng đều phải ở lại nơi của nàng mấy ngày, cho dù không thể làm gì, chỉ có thể tâm sự hần cũng phải tới. Cho nên ngày quỳ thủy của hoàng hậu... không phải không được ghi chép, mà là thời gian linh hoạt hơn người khác, có hay không đều do tự hoàng hậu nói ra.

Về mặt của Cảnh Nhân để rõ ràng là có chút mất mát, hần thật sự kính trọng vị chính thê này, muốn cùng nàng cử án tề mi thi lễ chu công. Bất quá lúc này không được thì biết làm sao, về sau lại tính.

Theo lý mà nói thì nữ tử ác lộ quần thân tốt nhất không nên gần trượng phu, chỉ là Cảnh Nhân để không muốn đi, hoàng hậu cũng không đuổi, hai người tùy ý vào ngồi bên trong, tán gẫu một ít chuyện hậu cung.

Cảnh Nhân để nói chuyện của Tô Hoài Linh một chút, hần nói: “Tô Hoài Linh không cần biết có phải mật thám hay không, xét luật phải trảm. Nhưng Nghiêm Húc thề son thề sắt rằng vận khí của nàng ta cao ngút trời, nếu thật sự là như thế, vậy phải suy xét kỹ hơn. Tuy nói chuyện quý thần kiêng không nhắc mà có xét không ra (), nhưng có một số việc tốt hơn nên cẩn trọng. Việc này nghĩ lại thập phần quý dị, để xác

định Tô Hoài Linh có đúng như Nghiêm Húc đã nói hay không, trăm đã biếm nàng ta vào lãnh cung, cũng phải người âm thầm trông giữ, để xem nàng ta có thật là mỗi lần đều gặp dữ hoá lành hay không.”

Hoàng hậu vừa nghe thấy Cảnh Nhân đế biếm Tô Hoài Linh vào lãnh cung thì có chút sững sốt, bất quá cũng nhanh khôi phục bình tĩnh, nghe Cảnh Nhân đế nói xong, nàng gật đầu nói: “Thần thiếp sẽ phái người coi chừng cẩn thận, sẽ không để người có ác ý phá hỏng kế hoạch của bệ hạ.”

Cảnh Nhân đế thực yên tâm, đến đây chuyện của Tô Hoài Linh đã bị để qua một bên.

Thế nhân đều cho rằng đế vương cao cao tại thượng, muốn làm gì tùy ý, thực tế không phải như thế. Là đế vương, nhất là làm một minh quân, chuyện cần cân nhắc rất nhiều. Tỷ như hẳn biết rõ chỗ tướng quốc kia quyền thế che trời, vững chãi đến mức hẳn không thể động vào, chỉ có thể từ từ như kéo tơ lột kén, từng chút lay động thế lực của lão, còn phải hỗ trợ thế lực đối nghịch kiềm hãm lão. Đồng thời hẳn lại phải kiềm chế thế lực đối nghịch, nếu không sẽ là chính tay tạo ra thêm một tướng quốc quyền thế che trời. Quản thần tử bằng đức độ mới có thể làm được chuyện muốn làm mà chăm lo cho dân chúng.

Hiện nay trong triều Lý tướng một tay che trời, mà Lâm đại học sĩ nhận sự hỗ trợ của Cảnh Nhân đế lại yếu thế hơn, lấy lão ra đấu với đám quyền thế bên kia chắc chắn sẽ chịu thiệt. Hơn nữa đám Thanh lưu của lão còn vài tên đầu óc cứng ngắc, điều này làm cho Cảnh Nhân đế thật khó thực hiện một số chính sách của hắn.

Cảnh Nhân đế gần đây rất muốn thi hành chính sách mới gọi là Tân Chính, đề cao địa vị của thương nhân hơn để đào tiền từ đám thương nhân địa vị thấp nhưng rất có tiền ra cân bằng với nông dân. Cụ thể là nâng cao thuế thương nghiệp, lại hạ thuế nông nghiệp, còn mua lại trâu cày ở những chỗ đất đai cần cỗi để đến vụ xuân cây cối sinh sôi sẽ cho thuê lại trâu cày. Đây là chính là động thái chấn hưng quốc gia, nâng thuế thương sẽ khiến vài vị đại thương gia giở trò. Nên để thi hành việc Tân chính này cho thuận lợi, Cảnh Nhân đế quyết định trước phát kẹo cho thương nhân, tỷ như quy định lại mức thuế cho thương gia, cho phép hậu thế của thương nhân tham gia khoa cử.

Sĩ nông công thương, thương nhân có địa vị thấp nhất, thuộc loại tiện tịch. Một khi vào tiện tịch, cho dù có tiền, hậu thế sẽ không thể tham gia khoa cử. Hành động này của Cảnh Nhân đế có thể nói là đánh vỡ lẽ thói truyền thống từ xưa đến nay, nhóm văn sĩ Thanh lưu thà chết không phục, Lâm đại học sĩ càng như rường cột của nhóm này, còn đòi thí mạng lưu danh thiên cổ.

“Lâm Hồng Hi là cái lão thất phu, ” đại khái là tâm sự ở chỗ của hoàng hậu làm hắn yên tâm, Cảnh Nhân đế càng nói càng tức giận, “Lệnh cho lão ta đối phó Lý tướng quốc, lão liền làm rùa rụt cổ dứt khoát không ra, trăm muốn thi hành tân chính, đổi mới chính sách lão lại là đưa đầu tiên thò cổ ra, lão ta chỉ ước ao trăm chém bay đầu của lão để khoe toàn bộ trung nghĩa!”

“Việc Hoàng Thượng làm chính là việc lợi quốc lợi dân.” Hoàng hậu không cùng Cảnh Nhân đế mắng chửi người, lại khẳng định chuyện hắn làm để cổ vũ.

“Lão vừa nãy dập đến vỡ đầu, trăm cho lão hồi gia nghỉ ngơi, việc Tân chính tạm thời gác lại không nói, lúc khiêng lão thất phu ra khỏi điện lão còn cười!” Cảnh Nhân đế thật phần nộ.

Thân là hoàng hậu đúng ra không nên tham gia vào chính sự, nhưng hoàng hậu thấy Cảnh Nhân đế bởi vì tân chính vô pháp thi hành nên giận không kiềm được, liền uyển chuyển nói: “Kỳ thật... Bệ hạ đại có thể đem chuyện này đổ lên người Lý tướng quốc, không cần tự mình đối nghịch với đám Thanh lưu.”

Cảnh Nhân đế không phải là đứa ngốc, hoàng hậu chỉ thoáng nhắc, hắn liền hiểu ý của nàng.

Thấy hắn như đang suy nghĩ gì, hoàng hậu mỉm cười nói: “Bệ hạ, đêm đã khuya, đi ngủ sớm một chút.”

“Ừm...” Cảnh Nhân đế trầm tư gật gù, nhưng hắn vẫn không định nằm xuống, kết quả bị hoàng hậu dùng một bàn tay ấn ngã xuống giường, bên tai nghe còn nghe thanh âm hoàng hậu bắt đắc dĩ ——

“Đi ngủ.”

Rõ ràng là trách cứ, nhưng hàm ý quan tâm lại rất rõ ràng. Cảnh Nhân đế thấy vui lòng, dứt khoát bỏ chân của mình qua một bên, dùng chung chăn cùng hoàng hậu.

Hoàng hậu: “...”

Đừng ôm eo nàng có được hay không? Rờ xuống chút nữa là lộ tẩy!

8. Chương 8: Trầm Đả Bình Tĩnh

Chuyện Cảnh Nhân để tính toán là mưu lợi.

Chính sách Tân chính đem lại lợi ích rất lớn cho thương gia và nông dân, thương nhân vốn không thiếu tiền, nâng thuế sẽ làm cho bọn họ tổn thất, nhưng đối đám thương nhân mà nói, chút tổn thất nhỏ không đáng gì, bọn họ muốn hậu thế có tiền đồ tươi sáng hơn. Bọn họ có tiền, tiền có thể mua được rất nhiều thứ mà lại không mua được thân phận. Cho dù có vài thương nhân có thể dùng bạc nhiều như tuyết rơi mùa đông mà hối lộ được một cái chức quan, thì chức quan đó cũng chỉ là danh hiệu, không có quyền lợi cũng không có quyền hành, chỉ là một thứ dùng để an ủi nhau.

Nhưng nếu như con cháu của bọn họ có thể tham gia khoa cử, mọi chuyện sẽ khác, đến lúc đó triều đình có thể chọn nhân tài từ bọn họ, vậy những thương gia này ngày sau cũng có chút tiền đồ.

So với Cảnh Nhân để, nhóm thương gia trọc phú này còn muốn thi hành Tân chính hơn. Bọn họ sẽ không phản đối, ngược lại còn dốc toàn lực giúp hấn vượt qua khó khăn, thi hành Tân chính dễ dàng hơn.

Bất quá có nhiều tiền hơn nữa cũng không có khả năng làm cái đám Thanh Lưu đảng cứng đầu đổi ý, còn muốn thi hành Tân chính thì nhất định phải có người đứng ra dẹp đám đó đi, gánh trên lưng tương lai của đám văn nhân nho sĩ.

Cảnh Nhân để không thể gánh, Lý tướng quốc thanh danh đã sớm nhuốm chàm lại không thêm đề ý. Danh tiếng của lão đã sớm thôi, chỉ cần có lợi thì có thể thuận theo Hoàng Thượng một lần, Lý tướng quốc tuyệt đối nguyện ý gánh vác cái tương lai này, đối nghịch với đám Thanh lưu, quyết thi hành Tân chính.

Hiện tại Lý tướng quốc chưa lên tiếng, hiển nhiên là do lão thấy lợi ích không đủ. Chỉ cần Cảnh Nhân để mở miệng nhân danh Tân chính, tự nhiên sẽ có người dâng cả gia tài bạc triệu tìm đến cửa phủ Lý tướng quốc, đến lúc chuyện gì cũng dễ dàng.

Loại chuyện đút lót hối lộ này theo lý mà nói là phải cấm, hấn thân là đế vương, có chính sách cần thi hành mà còn phải làm loại chuyện này.

Cảnh Nhân để biết muốn làm một đế vương tâm vì vạn dân đồng nghĩa với không cách gì làm một minh quân dưới ngòi bút sử quan. Chỉ cần dân chúng an bình, hấn nguyện ý làm hôn quân. Cảnh Nhân để âm thầm đấu tranh một phen, có vài nguyên tắc hấn không thể bỏ, mà mặt khác, vì lợi ích trăm họ, hấn phải làm.

Cảnh Nhân để tính toán kế hoạch hoàn hảo, theo dự định là sau hai ngày mới bắt đầu gây tin phong thanh. Lúc này chưa được, Lâm đại học sĩ vừa mới đập đầu, bọn Thanh Lưu lại có thời gian ổn định thanh thế. Lúc Lâm đại học sĩ đã khỏe hấn, bọn chúng lại cho rằng có thể dùng tính mạng để chiến thắng đế vương, làm hấn phải đánh một thế trận trời long đất lở mới có thể vận hành Tân chính.

Có câu người tính sao bằng trời, Cảnh Nhân để còn chưa phát phong thanh, giờ thượng triều hôm sau, nhi tử của Lâm đại học sĩ, Ngự Sử Đài ngôn quan Lâm Bác Viễn, liền dâng sớ lên Cảnh Nhân để.

Lâm Bác Viễn ba năm trước đây thi đỗ trạng nguyên, viết lên một áng văn không tẻ, tấu chương bây giờ viết rất có căn cứ, phản bác hết những luận điểm hôm qua của Lâm đại học sĩ.

Quan quân chính thường không dám so với quan văn, bọn họ đọc sách rất nhiều, mỗi câu nói đều là nói có sách, mách có chứng, câu nào cũng chữ nghĩa chất đầy năm xe khiến người nghe cảm thấy loạn đầu. Cảnh Nhân để cũng được giáo dưỡng từ nhỏ mà hôm qua còn bị Lâm đại học sĩ nói đến mức tự hoài nghi hấn học vấn không thông, cái gì cũng không biết. Thanh Lưu đảng mở miệng đều là Khổng nói Tử viết, tất cả đều là thánh nhân truyền dạy, căn bản vô pháp phản bác.

Vậy mà Lâm Bác Viễn hậu sinh khả ử, thắng cả phụ thân, gã cũng là người nói có sách, mách có chứng, cũng luôn nói thánh nhân đã dạy thế nào, vậy mà vẫn có thể phản bác từng lời cha mình đã nói, phản bác hết một lượt luận điểm của lão. Có một người trong Thanh lưu đảng đứng ra chỉ trích gã bất hiếu, gã lại càng điên cuồng lý luận, thiên địa quân thân sư, quân vi thượng, thân vi hạ, gã là thần tử, phải nghe lệnh vua, sau mới đến mệnh cha, vì sao nói hần bất hiếu.

Lâm Bác Viễn không hổ là hào kiệt của Ngự Sử Đài, chỉ là một viên lục phẩm ngôn quan nhỏ nhoi vẫn có thể nói cho cả đám Thanh Lưu á khẩu, tóm lại chính là gã theo phe Cảnh Nhân đế, phụ thân gã hôm qua đập đầu là do lão già đến hồ đồ, nếu thật không thể dùng lão thì Hoàng Thượng cứ cho lão hồi hương trồng khoai đi, chức vụ đó gã sẽ tiếp nhận.

Cảnh Nhân đế vui vẻ, rất vui vẻ.

Hần ngồi ở trên điện cao cẩn thận quan sát dung mạo Lâm Bác Viễn một phen, tuy khó nói là mỹ nam tử, nhưng cũng là hào hoa phong nhã, khí chất nhẹ nhàng, khó trách ba năm trước đây lúc gã điểu quanh thành đã có vô số nữ tử ném hoa vào kiệu Trạng Nguyên, quả nhiên là thiếu niên tuấn tú.

Bởi vì sự xuất hiện của Lâm Bác Viễn, Tân chính hôm qua vừa bị Lâm đại học sĩ bác đi lại được gọi lên, hôm nay Cảnh Nhân đế còn chiếm thế thượng phong. Bất quá cái loại đấu trí này không phải ngày một ngày hai là có thể chấm dứt, cho nên đến khi hạ triều, các quan văn còn chưa ngã ngũ.

Hạ triều, Lâm Bác Viễn không rời đi, gã được Cảnh Nhân đế cho mời đến nội điện thảo luận

Để ngừa tai vách mạch rừng, Cảnh Nhân đế đến Liên công công cùng Tiểu Thuận Tử cũng đuổi đi ra ngoài, chỉ để lại ám vệ. Bất quá Lâm Bác Viễn vốn dĩ cũng không thể thấy được ám vệ, có thể ở riêng với Cảnh Nhân đế, Lâm Bác Viễn hết sức kích động!

“Bệ hạ!” Trong phòng chỉ còn lại hai người, Lâm Bác Viễn quỳ xuống thật mạnh, thuận miệng ca một thiên trường văn diễn tả kính ngưỡng của gã với Cảnh Nhân đế, từ ngữ trau chuốt hoa lệ, tình cảm lại chân thành, làm Cảnh Nhân đế không thể không hoài nghi đây là do Lâm Bác Viễn sớm có chuẩn bị. Nếu thật như vậy, Cảnh Nhân đế muốn suy xét một chút sau này còn nên trọng dụng Lâm Bác Viễn hay không. Có thể thuận miệng nói ra một đồng từ ngữ khoa trương thế này, công lực vượt mong ngựa thật sự khiến người hoài nghi thiên phú của gã chỉ được dùng trong lúc nịnh bợ, người như vậy học vấn có thể tốt sao, không phải chỉ biết nói suông chứ?

Vất vả chờ Lâm Bác Viễn nói xong, Cảnh Nhân đế uống ngụm trà cho đỡ hã, lúc này mới mở miệng nói: “Lâm ái khanh văn vẻ không tồi, chính là Tân chính của trẫm không cần một người chỉ biết ca công tụng đức, trẫm cần người hữu dụng. Trẫm thấy lúc thượng triều, Lâm ái khanh đối với Tân chính có vẻ rất linh hội, không biết Lâm ái khanh cảm thấy việc này thế nào?”

Lâm Bác Viễn nghe xong lập tức lấy từ trong tay áo ra một ... cuộn giấy, độ dày của thứ này làm Cảnh Nhân đế không thể không hoài nghi tay áo của gã có túi Càn Khôn, nếu không tại sao có thể vừa cài nhau vừa giấu nhiều giấy như vậy?

“Lúc nghe được Tân chính của bệ hạ, thần trắng đêm không ngủ, viết xuống chút ý tưởng thực thi, còn chưa kịp chỉnh lý thành tấu chương để giao cho cục Thông chính thẩm tra, cứ thế trình bệ hạ, thật sự là có chút quá phận.” Lâm Bác Viễn vừa nói, vừa trình lên.

Cảnh Nhân đế: “...”

Nếu không kịp chỉnh thành tấu chương đã mang bên người, vậy phải nói là gã không có ý nộp cho cục Thông chính mà muốn trình trực tiếp, vậy mà vẫn có thể giải thích rất dễ nghe, xem ra vị Lâm Ngự sử này cũng là người khéo đưa đẩy. Bất quá chuyện đã thế này, cục Thông chính đều là người của thanh lưu đảng, nếu bọn họ giam tấu chương này lại, lấy lý do nó chưa thoả đáng mà trả về thì không biết đến bao giờ mới đến tay hần. Cục thông chính tuy không dám giấu tấu chương, nhưng bọn họ có thể kéo dài thời gian duyệt, người này kéo đến người kia, kéo dài tới lúc tân chính không giải quyết được, vậy cái số này có lẽ khó mà thấy được mặt trời.

Xem sơ qua tấu chương của gã, Cảnh Nhân đế rất kinh ngạc. Tân chính của hần lúc này mới chỉ là ý tưởng, thực thi cụ thể như thế nào còn phải thương nghị. Vậy mà Lâm Bác Viễn đã phân tích rõ bối cảnh, ưu

điểm, cách giải quyết khuyết điểm thật rõ ràng, còn tính cả xác suất thành công, sau đó còn nêu vài biện pháp cải tiến khoa cử.

Cảnh Nhân để lúc đầu còn xem sơ qua, sau đó trở thành xem thật kĩ, xem qua hai canh giờ, cả nước miếng cũng không nuốt, mà Lâm Bác Viễn đứng cúi đầu quá lâu, người còn hơi khom, chân bắt đầu run.

Cảnh Nhân để khát nước đến không chịu được mới hoàn hồn, thấy chân của Lâm Bác Viễn run rẩy, lập tức gọi người tiến vào đem ghế cho Lâm Bác Viễn ngồi.

Liên công công cùng Tiểu Thuận Tử đen mặt tiến vào, một thì rót trà cho Cảnh Nhân để, một sắp ghế cho Lâm Bác Viễn.

Tiểu Thuận Tử lớn lên tròn tròn nhìn cứng cứng, mặt tròn cười rộ lên còn có hai cái má lúm đồng tiền, Cảnh Nhân để thực thích để Tiểu Thuận Tử hầu hạ bên người, nhìn hần liền thấy vui. Nhưng hiện tại Tiểu Thuận Tử lại làm mặt xấu với Lâm Bác Viễn, Lâm Bác Viễn liền trừng mắt khiêu khích Tiểu Thuận Tử.

Còn Liên công công châm trà cho Cảnh Nhân để lại gửi được một mùi hương quen thuộc. Lão dùng khoé mắt nhìn xấp giấy trên án thư của Cảnh Nhân để, hương kia từ đó truyền tới.

Hương trong cung đều bị hoàng hậu tịch thu, ngoài cung vẫn có. Hoàng Thượng hôm nay hít phải một lúc lâu như vậy, không biết đêm nay sẽ mộng mị thế nào.

Liên công công lẳng lặng rũ mắt, châm trà xong liền lui ra.

9. Chương 9: Trầm Đã Bình Tĩnh

Cảnh Nhân để xem thẳng một mạch đến khuya, vừa xem vừa hỏi Lâm Bác Viễn mấy vấn đề, nhìn Lâm Bác Viễn bằng ánh mắt tràn đầy ngưỡng mộ, Lâm Bác Viễn gục đầu xuống, đắc ý cười.

Hôm qua hần đã hứa với hoàng hậu rằng sẽ cùng nàng rèn luyện rồi mới đi ngủ, kết quả hoàng hậu chờ đến khuya còn chưa thấy người trở về, hoàng hậu nhìn trăng treo giữa trời, đồng hồ cát chỉ rằng đã qua giờ tỵ, liền phái người đến ngự thư phòng tìm hiểu một chút. Tin tức rất nhanh truyền đến, nói Hoàng Thượng sau khi hạ triều liền triệu kiến Lâm Ngự sử đến ngự thư phòng, hai người vẫn ở bên trong thương nghị sự tình, ngay cả ngọc thiện cùng bữa tối đều từ Ngự thiện phòng đưa ra, Lâm Bác Viễn dùng bữa cùng bệ hạ, cho dù một người ngồi ghế, một người đứng bên án thư, không ai vượt qua ranh giới, nhưng vinh sủng thể này đã là rất lớn rồi.

“Lâm Bác Viễn...” Hoàng hậu thầm nhớ kỹ tên này, cười nhẹ một tiếng, “Là ta sơ sót, nhân lực chỉ đặt ở hậu cung, quên mất ngoài cung cũng không thiếu người.”

Nói rồi khoác phượng bào, cầm thêm một cái áo choàng, mang theo vài cung nữ thái giám đến ngự thư phòng. Vốn dĩ phi tần xuất môn đều dùng kiệu, hoàng hậu lại chê đi kiệu chậm, tự mình bước cho nhanh, tùy tùng theo sau từ thông thả dần chuyển qua cuồng chân chạy theo mới miễn cưỡng đuổi kịp bước chân như bay của hoàng hậu. Trong đám tùy tùng này đã không còn thân tín mà hoàng hậu luôn mang theo – Hạ Hà.

Rất nhanh đã đến ngự thư phòng, Liên công công cùng Tiểu Thuận Tử đều canh giữ ngoài cửa, nhìn thấy hoàng hậu đến, họ không còn tỏ địch ý như trước, ngược lại đồng thời thở phào.

“Nương nương, ” Liên công công vội vàng tiến lên nói, “Lâm Bác Viễn chỉ dâng tấu là một cuốn sách cho Hoàng Thượng thôi, mỗi trang đều được ướp hương, Hoàng Thượng từ lúc bắt đầu xem đến giờ cũng đã năm sáu canh giờ, thời gian dài như vậy, cho dù chỉ là hương ướp vào thì mùi cũng đã ăn tận xương.”

“Cho nên đêm nay Lâm Bác Viễn muốn nhập mộng của bệ hạ?” Hoàng hậu lạnh lùng nói, “Hảo tâm kế! Ngôn quan lục phẩm này đúng là nhân tài chưa được trọng dụng!”

Không giống phi tần, không cần biết Cảnh Nhân để diên loan đảo phượng cùng cung phi như thế nào, đó cũng chỉ là chuyện bình thường, nữ tử hậu cung rất nhiều, cho dù thật sự xảy ra chuyện gì, cũng sẽ làm cho Cảnh Nhân để bị ấn tượng mạnh. Nhưng Lâm Bác Viễn không giống như vậy, một người hôm nay mới ra mắt Cảnh Nhân để, một người có thực học trung thành với bệ hạ, Cảnh Nhân để nhất định có hảo cảm với hắn. Nếu đêm nay còn mơ thấy Lâm Bác Viễn, chỉ sợ sẽ để ý vô cùng.

Có khi, một đoạn tình cảm khuynh thành khởi đầu rất đơn giản, có chỉ là nhật quán bút dùm người, chỉ là cùng ái mộ một áng văn, thậm chí có thể là vô tình một lần quay lại nhìn nhau, đều có khả năng làm người nảy sinh tình cảm. Hoặc chỉ cần một người bắt đầu quan tâm người kia, ái tình đã lặng lẽ ghé qua.

Những chuyện thế này ai cũng biết, cũng bởi vì biết, mới không thể không cảm thán một tiếng Lâm Bác Viễn có bao nhiêu thủ đoạn! Bọn họ ở trong cung cố gắng hai ba năm đều không có kết quả gì, Lâm Bác Viễn ẩn nhẫn hồi lâu, không ra tay thì thôi, vừa ra tay liền kinh người.

“Không cần biết thế nào, cứ mời người về, dù sao đêm đã khuya.” Hoàng hậu hạ mi trầm tư một lát rồi nói.

Lúc này nếu Cảnh Nhân để ngủ gật, làm một hồi mộng mị hương sắc, lúc tỉnh lại nhìn thấy Lâm Trọng nguyên hào hoa phong nhã gà gật một mối trước án thư, nói không chừng sẽ càng sinh tâm thương tiếc.

Cho dù hoàng hậu cũng là địch nhân của bọn họ, nhưng nàng làm hoàng hậu không ít năm mà không thao túng Hoàng Thượng, cho nên tạm thời phải mượn lực của nàng, Lâm Bác Viễn mới là đối thủ bọn họ phải cấp bách diệt trừ.

Giờ phút này Liên công công cùng hoàng hậu bỗng nhiên đoàn kết với nhau, Liên công công gõ cửa tiến vào, thấy Cảnh Nhân để mệt mỏi muốn ngủ, lão liền lấy ra một lọ dầu cù là, nhanh chóng đổ hết vào tay áo mình, phát phát cho ra một làn hương thanh tân, lão bước nhanh đến trước án thư, quơ quơ ống tay áo, cất cao giọng nói: “Bệ hạ, Hoàng hậu nương nương đến.”

Cảnh Nhân để bị quạt cho một làn hương mát mẻ, cả người thanh tỉnh không ít, hắn vừa nghe thấy hai chữ hoàng hậu, vội vàng nói: “Mau mời.”

Không giống với Thục phi, Cảnh Nhân để thật sự kính trọng hoàng hậu.

Hoàng hậu nghiêm trang bước vào ngự thư phòng, thấy chung quanh có người, liền hành lễ với Cảnh Nhân để, nhẹ giọng nói: “Thần thiếp hôm qua hứa giúp bệ hạ điều dưỡng thân thể, hôm nay thấy bệ hạ đã trẻ còn chưa nghỉ ngơi, có chút lo lắng. Bệ hạ, ngủ muộn hao khí lực.”

Cảnh Nhân để lúc này mới nhận ra đã qua giờ Tý, còn không chịu ngủ nữa thì chỉ chờ thượng triều. Hắn buông tấu chương chỉ mới xem được một nửa trong tay xuống, tầm mắt dừng trên người Lâm Bác Viễn, lệnh cho Liên công công: “Đêm đã khuya, đưa Lâm ái khanh hồi phủ.”

Liên công công gật đầu tuân lệnh, nói với Lâm Bác Viễn đang tỏ ra không cam lòng: “Lâm Ngự sử, thỉnh đi bên này.”

Lâm Bác Viễn oán hận mà nhìn hoàng hậu một cái, sau đó chỉ có thể tạ hoàng ân rồi theo Liên công công rời ngự thư phòng.

Trong ngự thư phòng, hoàng hậu bước lên trước án thư, nói: “Hoàng Thượng hôm nay tuy rằng thoát nhìn có chút mệt mỏi, nhưng nếp nhăn nơi đầu mày giảm bớt không ít, không biết đã có chuyện gì tốt xảy ra?”

Cảnh Nhân để gật gù đầu: “Hôm qua nói chuyện kia cùng hoàng hậu, hôm nay liền có biến chuyển, lại chính do Lâm Bác Viễn. Người này tài hoa hơn người, văn vẻ rất tốt. Khó tin nhất là, hắn không chỉ biết buông lời sáo rỗng, về việc tấn chính, thậm chí có ý tưởng, hắn lại đã nghĩ thấu triệt!”

Nói xong còn chỉ xấp giấy trên án thư cho hoàng hậu xem.

“Tấu chương ... này, hình như quá sơ sài.” Hoàng hậu thần nhiên nói, “Thần thiếp không hiểu đại sự trong triều, nhưng vẫn rõ quy củ ra sao. Thứ này, không cách gì lấy ra thuyết phục văn võ chúng thần. Không bằng để người chỉnh lý lại thành một bản tấu chương đúng quy cách, sau đó đưa cho cục Thông chính ra mặt trình bệ hạ, để cả triều văn võ thưởng thức sau không tốt hơn sao?”

“Nhưng Lâm Bác Viễn nói hấn sợ cục Thông chính giam tấu chương không báo mới phải trình trực tiếp cho trẫm.” Cảnh Nhân để thở dài, loại chuyện này nhìn mãi quen mắt, hấn có tâm chĩnh đốn, lại chưa muốn xử lý rốt ráo một lúc quá nhiều chuyện, chỉ có thể từ từ lo việc quan trọng trước. Cục Thông chính nói như thế nào cũng không dám giấu diếm tấu chương quan trọng, hơn nữa còn có Cẩm Y vệ, rất nhiều chuyện không thông qua cục Thông chính hấn cũng có thể biết, cho nên chỗ này không phải chỗ hấn muốn xử lý đầu tiên.

“Bệ hạ mệt mỗi, ” hoàng hậu cười nói, “Nếu là chuyện bệ hạ không biết thì cục Thông chính còn có thể giấu, còn thứ này bệ hạ đã xem qua, còn lệnh cho cục Thông chính thay người sao chép chĩnh lý thành tấu chương, bọn họ sao dám giữ lại không trình?”

“Vậy thì tốt.” Cảnh Nhân để nhu nhu huyết Thái Dương, cảm thấy mình quả thật có hơi mệt, đến cả chuyện đơn giản như vậy còn nghĩ không ra, đúng là cần nghỉ ngơi thật rồi.

“Về phần Lâm Trọng nguyên này...” Hoàng hậu nói, “Một người hữu ích như vậy, không thể cho hấn một vị trí tốt ở Ngự Sử Đài được sao? Nếu hấn đặt tâm vào dân như vậy không phải thứ hấn muốn nhất là tự mình thay dân chúng lo nghĩ sao?”

Cảnh Nhân để gật đầu, cho rằng lời này của hoàng hậu phi thường có lý. Hấn gật gù nói: “Ừ, chờ khi thi hành tân chính, sẽ lệnh Lâm Bác Viễn phụ trách, có thể mượn cơ hội thăng quan cho hấn, lại có thể tìm được người ta tin tưởng trông coi việc này, không tồi.”

Hoàng hậu vừa lòng cười, khuyên nhủ Hoàng Thượng bảo trọng thân thể, trước hết phải nghỉ ngơi, ngày mai nghĩ sẽ tốt hơn. Sau này phải Lâm Bác Viễn thi hành Tân chính gã còn có cơ hội tái kiến Cảnh Nhân để sao? Chắc là vẫn sẽ có nhưng không còn thường xuyên như lúc thượng triều nữa.

Cảnh Nhân để đi bộ cùng hoàng hậu đến Tê Phượng điện, đêm hè không phải quá lạnh, chỉ là có sương sớm, hoàng hậu phủ thêm áo choàng cho hấn, Đế hậu dắt tay, cảm giác không tồi.

Hôm nay Tê Phượng điện hoàn toàn khác lúc trước, ngày trước trần ngập không khí nghiêm trang, hôm nay từ màn đến đệm chần đều thay sang sắc ấm, đem đến cảm giác ấm áp. Cảnh Nhân để vốn đang mệt mỏi, lúc thấy bố trí như thế liền càng cảm thấy buồn ngủ. Rửa mặt xong liền nhanh lên giường, thấy hoàng hậu thay sẵn y phục lên nằm cạnh, Cảnh Nhân để khẽ cười.

“Hoàng Thượng, ” hoàng hậu vươn tay nhẹ nhu huyết Thái Dương của Cảnh Nhân để, dùng một loại thanh âm cực nhẹ nói “Tuy nói là ngày nhiều suy nghĩ, đêm sẽ gặp mộng, nhưng ban đêm mơ thấy người, nói không chừng chính là người ban ngày nhìn thấy nhiều nhất, chuyện trong mộng bệ hạ đừng cho là thật.”

“Ban ngày người trẫm nhìn thấy nhiều nhất không phải là Lâm Trọng nguyên sao? Trẫm mơ thấy hấn thì làm như thế nào.” Cảnh Nhân để thực thoải mái, nhắm mắt lại nói “Hoàng hậu không muốn trẫm mơ thấy nàng sao?”

“Nếu muốn thì sao?” thanh âm Hoàng hậu mặc dù hơi thô, nhưng nghe vào tai lại làm người an tâm.

“Trẫm sẽ mơ thấy hoàng hậu.” Cảnh Nhân để cười nói, hấn cảm thấy vui vẻ.

“Nếu mộng sai thành Lâm trọng nguyên, ta sẽ giận.”

“Nàng còn nhắc, trẫm sẽ thật sự mơ thấy hấn mất.” Cảnh Nhân để xoay người ôm lấy hoàng hậu, nhẹ nhàng hôn lên má nàng một cái, vào lúc gần chìm vào giấc ngủ còn thì thầm, “Trẫm sẽ cố gắng mơ thấy Cẩm Ý.”

Nói xong liền ngủ say, hấn thật sự rất mệt mỏi.

10. Chương 10: Trẫm Đã Bình Tĩnh

Cảnh Nhân để nghĩ hôm nay mình mệt mỏi như vậy chắc chắn sẽ ngủ rất ngon, cho dù nằm mơ, cũng chỉ có thể mơ thấy hoàng hậu, ai dè hấn gặp ác mộng ngàn năm khó ngờ. Trong mộng hấn hóa thân thành ác ma bụng đói ăn quàng, đặt Lâm trọng nguyên dưới thân “ăn” một lần lại một lần, vài lần hấn cố tỉnh lại

mà không thể, hắn ở trong mơ cứ như biến thành thành người khác, lại có thể nảy sinh hứng thú với nam nhân, thật đáng sợ!

Mộng rất ngọt ngào, chỉ là nội tâm Cảnh Nhân để bài xích, hắn không thích giấc mộng thể này. Hắn cảm thấy dù mình thật sự nảy sinh hứng thú với nam nhân, cũng không thể là rường cột nước nhà như Lâm trạng nguyên. Đối với kẻ không có đạo đức thì loại mộng này là một sự hưởng thụ, nhưng đối với Cảnh Nhân để chính trực, hắn chỉ thấy giấc mơ này thật tệ hại.

Muốn tỉnh mà không được, Cảnh Nhân để đầu đầy mồ hôi lạnh, cho đến sáng sớm mới bị hoàng hậu lay tỉnh. Hắn kinh hoàng mở to mắt, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc làm người khác an tâm của hoàng hậu, trái tim nhảy loạn của Cảnh Nhân để mới dần dần bình tĩnh lại.

“Bệ hạ mơ thấy gì vậy?” Hoàng hậu hỏi, “Là mơ thấy thần thiếp sao?”

Lời của nàng lập tức nhắc nhở Cảnh Nhân để mấy câu hoàng hậu nói với hắn trước khi ngủ, hoàng hậu có nhắc tới Lâm trạng nguyên vài lần, bảo hắn đừng mơ thấy gã. Hắn muốn cùng hoàng hậu đi gặp Chu Công, kết quả lại thấy ác mộng kinh hoàng.

“Trẫm quả là có mơ...”, Cảnh Nhân để úp mở nói, “Đáng tiếc không phải mộng đẹp, lần sau trước khi ngủ không được nói mấy lời vô nghĩa nữa.”

Hoàng hậu đương nhiên biết Cảnh nhân để mơ thấy ai, nhưng thấy Hoàng đế không vui vẻ gì ngược lại còn lộ ra vẻ mặt khó tiêu nên cũng yên lòng. Lòng người khó dò, mặc kệ Lâm Bác Viễn tính kế thâm sâu cách mấy, gã cũng sẽ không ngờ rằng Cảnh Nhân để là một người vô cùng nguyên tắc, mộng xuân khó hiểu không làm Cảnh Nhân để vui mà còn hóa thành ác cảm. Khác với đám phi tần, ân ái với nữ nhân của mình, dù là vượt khỏi chừng mực cũng sẽ thấy không tệ, vì điều đó phù hợp nguyên tắc của Cảnh Nhân để, phù hợp với quy tắc của thế giới này, vượt xa một chút cũng không sao. Nhưng mơ thấy triều thần, dựa trên tính cách Cảnh Nhân để mà nói, không có khoái cảm chỉ có bức bối khó chịu.

“Là lỗi của thần thiếp.” Hoàng hậu lập tức nhận sai dù Cảnh Nhân để chưa nói vì sao hắn ngủ không ngon.

Cảnh Nhân để biết việc này không can hệ gì tới hoàng hậu, nàng nhận sai khiến hắn áy náy: “Không liên quan tới hoàng hậu, do trẫm quá mệt mỗi thôi.”

“Vậy Hoàng thượng ngủ thêm chốc lát đi.”, hoàng hậu nhìn sắc trời, “còn một chút thời gian, hôm nay thần thiếp sẽ không luyện thương để nghỉ ngơi cùng hoàng thượng.”

Đúng là còn nửa canh giờ, Cảnh Nhân để nằm xuống, nhắm mắt lại. Tay hoàng hậu xoa ấn đầu hắn, khiến hắn thấy thoải mái, một hồi liền ngủ. Lúc này hắn ngủ rất ngon, không có nằm mơ, chỉ cảm thấy xúc cảm thô ráp nơi tay Hoàng hậu đang ngủ cùng hắn.

Nghỉ ngơi đủ, Cảnh Nhân để tỉnh thần phần chấn ngự triều, nhưng nhìn thấy Lâm Bác Viễn hắn liền cảm thấy không muốn gặp người này. Kỳ thật Cảnh Nhân để biết chuyện này không liên can Lâm Bác Viễn, hắn tự nằm mộng, không nên giận cá chém thớt lên người khác. Lý trí là một chuyện, tình cảm lại là chuyện khác, hắn vẫn có thể trọng dụng Lâm Bác Viễn, nhưng muốn hắn ở riêng một chỗ với gã, hắn làm không được, tóm lại là không tự nhiên.

Lâm Bác Viễn vốn tưởng rằng dù hoàng hậu có giở chiêu gì, mình đều có thể để lại ấn tượng không thể phai nhòa trong lòng Hoàng đế. Đáng tiếc ấn tượng thì có, nhưng không phải ấn tượng tốt, không những không thể tiến thêm một bước với Cảnh Nhân để, ngược lại câu kiến riêng cũng thành vấn đề. Nên nhớ một ngôn quan lục phẩm như gã không có lệnh triệu kiến không thể vào cung, muốn lưu lại một mình sau khi hạ triều quả là vô vọng. Cổ tình kể từ đêm đó, Cảnh Nhân để không chịu triệu kiến riêng gã nữa, gã không có bất cứ một cơ hội nào.

Lâm Bác Viễn nghĩ rằng như vậy đã rất tệ rồi, ai ngờ việc bi thảm hơn còn ở phía sau.

Lâm trạng nguyên một mình khẩu chiến tứ phương, đứng vững sau mưa bom bão đạn của các quân thần, thành công ủng hộ Tân chính của Cảnh Nhân để, hơn nữa còn đắc tội cha mình khiến lão thiếu chút trục xuất gã khỏi gia môn. Gã nghĩ lòng trung thành này đã đủ làm Hoàng đế động tâm, đẩy mình lên hàng thần tử thân tín nhất, sau đó gã sẽ có một khối lệnh bài vắt lưng, muốn gặp Hoàng đế lúc nào thì gặp.

Nhưng mà không có.

Điều Lâm trạng nguyên đạt được là nhảy cấp từ lục phẩm ngôn quan lên tứ phẩm hộ bộ thị lang, hơn nữa toàn quyền phụ trách công việc triển khai Tân chính lần này, bị Cảnh Nhân đế phái đi khắp nơi giám sát, chờ sau khi già về triều còn có thể tăng thêm một cấp, xem như là thần tử trẻ tuổi được trọng dụng của Hoàng đế.

Lâm Bác Viễn: “....”

Thái giám đến Lâm phủ truyền chỉ là Liên công công, chuyện này không phải là trùng hợp, đây là cơ hội lão trăm phương nghìn kế cầu được, chỉ để có thể gặp riêng Lâm Bác Viễn. Lúc Lâm Bác Viễn tiếp chỉ, mặt già thắm thành nửa trắng nửa xanh, Liên công công lại cười đến cao cao tại thượng.

“Chúng ta thật sự mừng cho Lâm thị lang, Lâm thị lang lần này tuy rằng địch cùng cả triều văn võ, cuối cùng đã có thể chiếm được lòng tin của bệ hạ, ngày sau nhất định thăng quan tiến chức. Không phải Lục bộ đừng mong vào Nội các, Lâm thị lang vào bộ Hộ, ngày sau có hi vọng vào nội các, nói không chừng sẽ còn vượt cả phụ thân.” Liên công công vui vẻ chúc mừng Lâm Bác Viễn, lão cười đến chân thành, còn Lâm Bác Viễn lại không hề cảm thấy vui.

Lâm Bác Viễn cho hạ nhân lui ra, cẩn thận nói với Liên công công: “Người lúc này mắc gì cười vui như vậy? Ta đi thi hành Tân chính, vài năm sau trở về Hoàng Thượng nhất định sẽ tin ta gấp bội, chờ lúc vào được nội các sẽ càng có cơ hội ở riêng với bệ hạ. Tuy dung mạo của ta còn kém so với phi tần nhưng so trung thành và tận tâm, văn chương lai láng, hoá hiểm thành an, sớm chiều ở chung, cảm được soi lòng, Cảnh Nhân đế sớm muộn gì cũng là của ta. Người thì sao? Nhìn cái mặt già của người đi, y như vỏ quýt sấy, người cảm thấy người có cơ hội sao? Cảnh Nhân đế cho dù không quan tâm dung mạo nhưng người hán chọn cũng phải để nhìn một chút!”

Mặt Liên công công quả nhiên tái đi, lão sờ sờ mặt mình, trong mắt tràn ngập hận ý. Nhìn chung quanh một đám cung nữ thị vệ xinh đẹp, hán lại thành lão thái giám da thịt nhăn nheo, căn bản một chút cơ hội cũng không có. Phải biết, vài năm nay ở cùng Cảnh Nhân đế nhiều nhất chính là Liên công công, có vinh sủng như hán vậy mà ở lâu hơn nữa cũng vô dụng. Người khác dùng hương cũng dùng rất nhiều lần, hán có cơ hội lại căn bản không dám dùng, hán sợ dùng xong lại chọc giận Cảnh Nhân đế, từ đó về sau Cảnh Nhân đế sẽ không cần hán nữa, một chút cơ hội cũng không có.

Đã kích thành công Liên công công rồi, Lâm Bác Viễn tự mình thở dài, già hỏi: “Hiện tại ta cũng là kẻ thua cuộc thôi, không còn là địch nhân của người. Ta chỉ hỏi người một chút, đêm đó ta lên kế hoạch tốt như vậy, Cảnh Nhân đế hẳn là cả đêm đều mơ thấy ta, mộng như vậy ít nhất hẳn phải đối với ta kính trọng thêm vài phần chứ, nhưng ngược lại còn có cảm giác tránh không kịp là vì sao?”

Liên công công nghĩ nghĩ rồi nói: “Từ sau hôm ấy, Hoàng Thượng chưa từng qua đêm ở chỗ phi tần, vẫn luôn ngủ lại Tê Phượng điện, ngay cả Thần điện cũng ít khi về.”

“Hoàng hậu?” Lâm Bác Viễn khó mà tin nổi, “Diện mạo của nàng so với người thì khá hơn chỗ nào?”

Trái lại mà nói, hoàng hậu tuy thân hình cao lớn uy vũ, nhưng tuổi trẻ anh tuấn, so với Liên công công đúng là tốt hơn gấp trăm lần. Nhưng hoàng hậu anh tuấn lại vận phượng bào, biểu cảm còn duy trì độc một loại đoan trang, loại này tương phản khiến người ta cảm thấy thật thắm không nở nín, làm sao lại có người cảm thấy xinh đẹp.

Liên công công cũng không biết nói sao, bất quá lão nghĩ đến một chuyện, liền nói với chiến hữu đã từng là địch nhân: “Hoàng hậu từng tịch thu hết hương của đám người trong hậu cung, hương đó rõ ràng chỉ có chủ nhân dùng mới được, người khác dùng đều sẽ bị phản tác dụng, hoàng hậu căn bản không dùng được.”

“Tuy rằng không dùng được, nhưng có thể chặn đường lui của người khác, làm cho đám cung nhân mỗi lần muốn tiếp cận Cảnh Nhân đế đều do dự.” Lâm Bác Viễn phân tích, “Xem ra đêm đó người khiến Cảnh Nhân đế thay đổi thái độ với ta cũng là hoàng hậu, hoá ra nàng ta mới là đại địch của chúng ta.”

Lâm Bác Viễn lâm đi trước một bước, gieo một cái mầm nghi hoặc vào lòng Liên công công, đó cũng là để ngừa vài năm sau già không có mặt, trong triều sẽ có biến. Có Liên công công ở đó, hoàng hậu không dễ dàng gì dùng thủ đoạn.

Chỉ là Lâm Bác Viễn hoàn toàn không ngờ, mấy ngày nay sở dĩ Cảnh Nhân đế vẫn luôn ngủ ở chỗ hoàng hậu, đều là bởi vì gã.

11. Chương 11: Trầm Đả Bình Tĩnh

Cảnh Nhân đế là một người có yêu cầu nghiêm khắc với bản thân, từ đêm mơ thấy giấc mộng đại nghịch luân thường đó, hắn liền lâm vào một loại tiềm thức tự trách, hắn từ khi sinh ra đến giờ luôn tự nhủ phải làm một đế vương cho dân chúng an cư lạc nghiệp, khiến Đại Hạ quốc này phát triển hùng mạnh, làm một minh quân, hắn luôn tuân thủ nghiêm ngặt đạo làm vua lần đạo làm người, nhưng mà giấc mộng hoang đường kia lại khiến hắn sinh ra hoài nghi với chính mình.

Không phải hắn băn khoăn hắn thế mà quan hệ cùng nam tử, hắn chỉ không chấp nhận được mình giống như hôn quân đi phi lễ thần tử. Hắn đã từng tìm cho giấc mộng này một lý do hoàn mỹ, nhưng chung quy hắn vẫn không cách nào thuyết phục được chính mình.

Trên thực tế Cảnh Nhân đế chưa bao giờ cố nhớ lại giấc mộng ngập hương sắc đó, hắn hoàn toàn không cần biết giấc mộng đó có bao nhiêu tuyệt vời, hắn sẽ không để phát sinh bất cứ quan hệ gì với Lâm Bác Viễn, rõ ràng không cần biết mơ thấy ai, chỉ cần là thần tử, hắn đều sẽ tự cảnh tỉnh mình, là một vị minh quân tinh trí.

Sau lần đó, Cảnh Nhân đế mặc kệ có bận rộn cỡ nào, mỗi ngày đều dành thời gian đọc sách thánh hiền, hoặc là tụng niệm Phật kinh, chỉ để tu thân dưỡng tính. Lúc tu thân dưỡng tính tự nhiên muốn rời xa nữ sắc. Trần thái y bắt mạch cho hắn đã từng nói qua, hắn đập đầu dẫn đến thương tổn đến khí huyết, phải tĩnh dưỡng, tốt nhất là không tiết tình khí, coi như cấm dục. Đề nghị của Trần thái y vừa lúc Cảnh Nhân đế cần, hắn chỉ muốn tu thân dưỡng tính thật nghiêm ngặt. Từ nay về sau Cảnh Nhân đế không còn muốn đến chỗ những phi tần chỉ thích câu dẫn hắn phạm sai lầm. Hắn chỉ muốn mỗi ngày đi gặp hoàng hậu thoạt nhìn rất an toàn, cùng nàng rèn luyện, đi ngủ, thuần khiết đi ngủ.

Đại khái là hoàng hậu quá mức đoan trang, Cảnh Nhân đế ở bên hoàng hậu cảm thấy vô cùng an tâm. Cho dù hoàng hậu cao lớn thô kệch, mỗi ngày mặc phượng bào thoạt nhìn rất buồn cười, nhưng nhìn lâu cũng quen. Huống chi thời gian ở cạnh Cảnh Nhân đế càng ngày càng nhiều, hoàng hậu cũng không còn mang vẻ mặt trang trọng trầm ổn nữa, còn thường xuyên len lén mặc thường phục.

Thường phục của hoàng hậu phần lớn không trắng thì là đen, không phải oai hùng hiên ngang thì là lãnh khốc tuấn kiệt, khuyết điểm duy nhất chính là làm lộ chỗ thiếu hụt của hoàng hậu, về khoảng ngực thì hoàng hậu kém hơn cung tần rất nhiều. Nhưng Cảnh Nhân đế vậy mà vẫn động tâm không phải một hai lần mà là rất nhiều lần, mỗi lần nhìn thấy hoàng hậu mặc thường phục, hắn đều sẽ có cảm giác muốn thân thiết đến kì lạ.

May mà hoàng hậu là một người lấy đại cục làm trọng, sẽ không bởi vì Cảnh Nhân đế ngẫu nhiên hồ nháo mà tùy ý hắn làm bậy, nàng sẽ ôn hòa nhắc nhở tình trạng thân thể của Cảnh Nhân đế, giúp hắn tu tâm dưỡng tính.

Hạ đi thu đến, thân thủ của Cảnh Nhân đế cũng tốt hơn nhiều, có thể ra hơn hai chiêu với hoàng hậu.

“Ngày càng lúc càng ngắn,” một sớm vào thu Cảnh Nhân đế nhìn vừa trời vừa sáng mà nói, “Ta cùng hoàng hậu nghe gà gáy báo trời đã sáng, đến bây giờ mặt trời mới vừa mọc, qua thêm mấy ngày, chỉ sợ vào canh giờ này trời vẫn tối.”

Việc rèn luyện của hai người chính là tập chạy khi trời vừa sáng, từ Khôn Ninh cung của hoàng hậu chạy qua Tân Kiến thành rồi về Hướng thừa cung. Khoảng cách giữa hai cung là ba ngàn thước, rất hợp để chạy vào buổi sáng. Ban đầu Cảnh Nhân đế còn cần hoàng hậu đỡ mới có thể chạy hết quãng đường này, bây giờ hắn đã có thể vừa chạy bộ vừa nhàn nhã chuyện phiếm cùng hoàng hậu.

“Cắm Ý hàng năm vào mùa đông cũng tập luyện sao?” Cảnh Nhân đế hỏi.

“Thần thiếp từ lúc năm tuổi đã theo phụ thân luyện võ, trừ bỏ khoảng thời gian tổ chức đại hôn, chưa từng bỏ một ngày nào.” Hoàng hậu thản nhiên nói, giống như nàng chỉ đang nói chút chuyện vặt.

“Cho dù phương bắc rét lạnh, mùa đông tuyết bay? Trẫm nhớ rõ hoàng hậu lớn lên ở Lạc Dương, nơi đó khí hậu mùa đông còn ấm áp hơn ở Tử Cấm thành nhiều.” Cảnh Nhân đế có chút kinh ngạc.

“Chưa từng bỏ dù chỉ một ngày.” Hoàng hậu đáp.

Vốn định ngủ trễ mùa đông dậy trễ mùa thu, Cảnh Nhân đế trầm mặc, tâm tư muốn hưởng chút nhàn hạ tan thành mây khói.

Đi đến võ trường ở Hướng thừa cung, trên mặt đất đầy lá rụng, Cảnh Nhân đế khẽ nhíu mày: “Thái giám quản sự võ trường đâu? Vì sao để nơi này ngổn ngang như thế?”

Thanh âm của hần biểu lộ tức giận, hoàng hậu lại nhẹ nhàng đề cái tay đang nâng lên của hần, cười nói: “Là thần thiếp lệnh cho bọn họ tạm thời không cần quét lá rụng, lâu rồi không luyện kiếm, thần thiếp sợ quên hết công phu, hôm nay muốn luyện tập một chút.”

Cảnh Nhân đế vừa định hỏi luyện kiếm cùng quét lá rụng có quan hệ gì, chỉ thấy hoàng hậu vận bạch y bay ra hơn mười thước, mũi chân nàng điểm nhẹ trên mặt đất, một thanh kiếm bay khỏi giá binh khí.

Kiếm vừa vào tay, hoàng hậu liền tràn đầy khí thế. Vốn là ổn trọng rộng lượng hoàng hậu, hiện tại mặt mũi trung kiên cùng một thanh kiếm tuốt khỏi vỏ, sắc sảo làm cho Cảnh Nhân đế cảm thấy chói mắt.

Hoàng hậu đứng ở giữa sân, vung lên kiếm trong tay, Cảnh Nhân đế chỉ cảm thấy kiếm chiêu của nàng nhanh đến dị thường, nhưng dù nhanh, hần vẫn có thể nhìn rõ ràng từng chiêu thức, giống như hoàng hậu cố ý múa riêng cho hần xem. Kiếm của hoàng hậu lạnh lùng chuẩn xác, mỗi một lần xuất chiêu, những phiến lá rụng rơi dưới đất lại bay lên từng hồi, trong khoảnh khắc, phong diệp đỏ ửng vờn quanh, giống như diễn lại một cảnh lá rơi trong gió, giữa ánh nắng mai vô cùng mỹ lệ.

Cảnh Nhân đế bị lá rụng vây quanh, bị cảnh đẹp này làm cho kinh ngạc đến ngây người, si mê nhìn hoàng hậu múa kiếm giữa sân. Từng phiến lá vây quanh hoàng hậu như gió xoáy, xoay tròn, lại bị hoàng hậu dùng kiếm dẫn gọn sang một bên.

Hoàng hậu vừa luyện kiếm vừa khinh thân, chờ nàng dạo qua một vòng sân, tất cả lá rụng đều được gom lại một chỗ, giữa sân sạch sẽ không còn một mảnh lá nào. Thần kì nhất là, kiếm khí của hoàng hậu sắc bén như vậy, lại không chặt đứt một mảnh lá nào, mỗi phiến lá đều nguyên hình nguyên dạng tụ lại với nhau.

Diễn xong một bộ kiếm pháp, hoàng hậu đứng giữa võ trường, gió thu cuốn lấy mái tóc dài được nàng tùy ý ghim lên cao, sợi tóc bay tán loạn, mỹ lệ như vậy, làm cho Cảnh Nhân đế nhất thời nhìn đến ngây người.

Hoàng hậu mỉm cười, vung tay lên, kiếm trên tay lại qua về giá, Cảnh Nhân đế vừa muốn vỗ tay khen ngợi, lại nghe thấy hoàng hậu nói rằng: “Có nhìn rõ không? Sau này luyện bộ kiếm pháp lá rụng, quét tước trong hoàng cung sẽ không còn vất vả nữa.”

Cảnh Nhân đế: “...”

Lúc này hần còn muốn đòi hoàng hậu dạy hần bộ kiếm pháp mỹ lệ này.

Võ trường mới rồi còn vắng bóng người, không biết từ chỗ nào chạy ra đến mười mấy thái giám cung nữ, bọn họ từng người tiến lại lấy kiếm trên giá, lại chạy ra ngoài, không biết đến chỗ nào luyện kiếm.

Hoàng hậu luyện kiếm xong, một thân nhẹ nhàng khoan khoái đi đến bên Cảnh Nhân đế, nói: “Lâu rồi không luyện kiếm, thần thiếp còn lo sẽ thấy lạ, xem ra vẫn là có thể...”

Nàng đột nhiên dừng lại, ngưng mắt nhìn khuôn mặt tuần nhã của Cảnh Nhân đế.

Cảnh Nhân đế đang mỉm cười cổ vũ hoàng hậu, lại thấy nàng si mê nhìn mình, nhân tiện nói: “Cầm Ý múa kiếm giống như tiên nữ mùa thu hạ phàm, làm lòng người say, thật sự là...”

Hoàng hậu vươn tay, nhẹ nhàng sờ lên khuôn mặt của Cảnh Nhân đế.

Lòng Cảnh Nhân để nóng lên, đã qua ba tháng, điều dưỡng cũng đủ rồi. Ấn tượng của hắn về giấc mộng hoang đường kia đã không còn lại gì, hiện tại hoàng hậu hiềm hoi chủ động ... Hắn nhớ rõ Hưởng thừa cung có tắm điện, mỗi ngày đều có người xử lý, để tiện cho hoàng hậu rèn luyện xong vào tắm rửa nghỉ ngơi.

Mang theo một chút chờ mong, Cảnh Nhân để cũng giờ tay lên, muốn nắm lấy bàn tay to lớn của hoàng hậu đang dần chậm mặt hắn.

Nhưng đầu ngón tay của hắn vừa mới đụng tới làn da của hoàng hậu, bàn tay kia liền rút về, còn chưa đụng đến mặt của hắn, chỉ nhẹ nhón lấy một chiếc lá phong.

Cảnh Nhân để: “...”

Hoàng hậu không biết nỗi sâu của Cảnh Nhân để, nhìn phiến lá kia còn thở dài: “Công phu của thần thiếp xem ra đúng là không được như xưa, vẫn còn một phiến phong diệp.”

Ánh mắt của nàng có chút bất mãn, một đôi mắt thâm tình, đều chỉ nhìn phiến lá rơi.

Cảnh Nhân để cảm thấy, hắn chán ghét cái loại phong diệp mùa thu sẽ chuyển đỏ còn rụng đầy tràn hoàng cung.

“Hoàng hậu thân thủ vô cùng tốt, trầm mới vừa rồi nhìn không chuyển mắt, vô cùng khâm phục.” Cảnh Nhân để quyết định kéo lại tầm mắt của hoàng hậu, dứt khoát lại khen thêm một lần.

“Còn kém một chút.” Hoàng hậu bất mãn nói.

“Vây cũng tốt lắm rồi.” Cảnh Nhân để nhân cơ hội trấn an hoàng hậu.

Nào ngờ hoàng hậu cúi đầu, đưa mắt nhìn Cảnh Nhân để: “Thần thiếp muốn bảo hộ hoàng thượng, nếu bởi vì chỉ kém một chút như vậy mà để Hoàng Thượng lâm vào hiểm cảnh, đừng nói chỉ thương tổn một sợi tóc, thần thiếp đều sẽ bất an. Hoàng Thượng, thần thiếp luyện một thân võ nghệ, chính là vì có thể để Hoàng Thượng bình an, làm minh quân tạo phúc cho dân chúng.”

“Cầm Ý có tâm ý này, trầm rất cảm động. Trầm nhất định sẽ lệnh cho cấm vệ quân hảo hảo thao luyện, cần phải bảo vệ tốt trầm cùng hoàng hậu, để Cầm Ý vĩnh viễn không phải lo lắng.” Trấn an hoàng hậu rồi, Cảnh Nhân để muốn ôm vai hoàng hậu, kéo nàng vào lòng mình, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của nàng. Tiếc rằng hoàng hậu thật sự rất cao, không có cách nào, Cảnh Nhân để cuối cùng chỉ có thể ôm ôm thắt lưng hoàng hậu, tựa đầu lên vai hoàng hậu, nhích lại gần nàng để an ủi. Tác giả: tiểu kịch trường ——

Sau ngày ấy, cảnh nhân để bắt đầu uống sữa, luyện khinh công.

Cảnh nhân để: Cao lên nào, cao lên nào!

Hoàng hậu:.....

12. Chương 12: Trầm Đã Bình Tĩnh

Năm nay là một năm Hạ quốc được mùa, một năm không có thiên tai, ngẫu nhiên có lở núi động đất cũng không nguy hại đến thành thị, lâu lâu xuất hiện sơn tặc trộm vật không làm ai bị thương. Một năm ngũ cốc được mùa, quốc khố tràn đầy, cũng bởi Hạ quốc no đủ, Tân chính của Cảnh Nhân để mới thuận lợi như thế. Vì chỉ cần xảy ra một đợt thiên tai, các quan văn nhất định sẽ lại tìm lý do, bức Cảnh Nhân để hạ chiếu Tội kỷ tự trách bản thân không lo đủ cho dân chúng. Tội Kỷ vừa hạ, Cảnh Nhân để chỉ sợ không thể thấy Tân chính được thi hành.

Thời tiết cuối thu mát lạnh, hạ quốc đón mừng thu sản năm nay.

Mùa thu tổ chức đi săn theo lệ có thể mang gia quyến, có quan viên không chỉ mang chính thê, tiểu thiếp cũng sẽ được theo. Thân là đế vương Cảnh Nhân để lại càng muốn mang theo nhiều người, dù sao tất cả

chi tiêu đều từ xuất từ nội khổ, mấy năm qua mưa thuận gió hoà, quốc khổ nội khổ đều tràn đầy, căn bản không thiếu tiền.

Hoàng hậu là nhất định phải mang, lúc chọn thêm người, Cảnh Nhân đế không khỏi nhớ tới tư thế hiên ngang của Hoàng hậu, chỉ cảm thấy thu sản thật sự rất thích hợp với Hoàng hậu. Thu sản năm rồi, hoàng đế không ở trong cung, Hoàng hậu phải ở lại cung chủ trì đại cục, từ khi gả cho Cảnh Nhân đế, trừ bỏ lễ tế thiên hàng năm cùng lễ Mở cày vụ xuân, Hoàng hậu chưa một lần xuất cung, lúc này Cảnh Nhân đế quyết định mang theo Hoàng hậu, cùng Hoàng hậu cười chung một ngựa săn bắn, thật sự là cảnh tượng đẹp.

Tứ phi cũng muốn dẫn theo, mấy năm qua tứ phi đều cùng đi, năm nay các nàng cũng không phạm lỗi lớn, không có lý do gì không cho các nàng đi. Huống chi Cảnh Nhân đế mấy ngày nay vắng vẻ hậu cung, đối với các phi tử cũng thấy áy náy, có cơ hội ra ngoài chơi một chút như vậy, đương nhiên sẽ muốn dẫn các nàng.

Năm nay trấn thủ trong cung là Thái hậu, Thái hậu tuổi già không thể bốn ba, thu sản hàng năm không đi, vừa vặn lưu lại chủ trì đại cục.

Văn võ bá quan có phẩm cấp đều được đi, đây là hoạt động lớn hàng năm, coi như mình không có bản lĩnh săn thú, hộ vệ nhà mình săn được cũng tính là có điểm may, trong nhà sẽ phát đạt.

Hết thấy đều an bài thỏa đáng rồi, đêm đó Cảnh Nhân đế quay về Tê Phượng điện, giống như vô ý nói cho Hoàng hậu biết về thu sản, còn tỏ ý muốn hoàng hậu cùng đi.

Hoàng hậu hiếm có tỏ ra mừng rỡ, nàng nói; “Tạ ân bệ hạ ưu ái.”

“Cầm Ý không cần khách khí, ” Cảnh Nhân đế nhéo nhéo tay Hoàng hậu cười nói, “Thân thủ của Cầm Ý tốt, thu sản năm nay, nhất định phải cùng trăm đoạt hạng nhất, để bá quan nhìn một cái, hoàng hậu của trăm có bao nhiêu ưu tú.”

“Thần thiếp chắc chắn dốc toàn lực bảo hộ bệ hạ.” Hoàng hậu cúi đầu nhìn Cảnh Nhân đế, hứa hẹn.

Cảnh Nhân đế: “...”

Hoàng hậu của hắn cái gì cũng tốt, chỉ có không chịu đứng ở phía sau để hắn bảo hộ, ngược lại thích đứng trước bảo hộ hắn. Thôi, dù sao Nghiêm Húc cũng đã an bài xong tất cả, cấm vệ quân chắc chắn sẽ cẩn thận bảo vệ hắn và Hoàng hậu an toàn.

Bởi vì mấy ngày là đến thu sản, Cảnh Nhân đế mấy ngày nay chỉ lo chính vụ, mỗi ngày lúc về Tê Phượng điện đã sớm tinh疲力竭, rất là mệt nhọc, dính gối là ngủ, căn bản không có khí lực suy nghĩ chút chuyện nam nữ. Bất quá hắn đã chuẩn bị sẵn sàng, lần thu sản này ở tại trong Hành cung, không có quy củ nhiều như trong cung, sẽ có thể cùng Hoàng hậu bồi đắp tâm tình.

Cảnh Nhân đế không biết nên hình dung loại cảm giác này như thế nào, lúc trước hắn đối với Hoàng hậu chỉ có kính trọng, Hoàng hậu trong cảm nhận của hắn thay vì nói là thê tử kết tóc thì chi bằng nói đó là một danh hiệu, ai cũng được, chỉ cần nàng là Hoàng hậu, Cảnh Nhân đế đều sẽ kính trọng. Nhưng hiện tại đã khác, Hoàng hậu với hắn mà nói, đầu tiên là thê tử, sau mới là Hoàng hậu. So với làm sao giữ gìn tôn nghiêm của Hoàng hậu, hắn càng nghĩ tới trước tiên là làm sao để thê tử của mình vui vẻ.

Cảm giác thật kỳ diệu, nhưng lại khiến người rất thư thái. Có lẽ diện mạo của Hoàng hậu trái với thẩm mỹ thể nhân, tính cách nàng không đủ ôn nhu, dung mạo của nàng không đủ diễm lệ, nhưng làm Cảnh Nhân đế động tâm, chỉ có Hoàng hậu.

Giống như tiểu hài tử mới biết yêu, Cảnh Nhân đế len lén dựa theo phượng bào để may thêm cho Hoàng hậu nhiều thường phục hơn, có hắc y ôm người cũng có bạch y trường bào, còn có một ít binh khí hữu dụng, nhất là kiếm. Từ ngày được xem hoàng hậu múa kiếm, Cảnh Nhân đế liền mệnh Cầm Ý vệ bí mật tại dân gian dùng số tiền lớn để cầu bảo kiếm, rốt cục cũng kịp rèn cho Hoàng hậu một binh khí tốt trước mùa thu sản.

Mấy thứ này sớm đã được Cảnh Nhân đế đưa đến Hành cung, chỉ chờ Hoàng hậu phát hiện.

Về phần Trần thái y, gã nói thân thể Cảnh Nhân đế không thích hợp sinh hoạt vợ chồng, Cảnh Nhân đế sau này không triệu kiến Trần thái y nữa. Hắn còn nhớ rõ sau khi tỉnh lại đã thấy Trần thái y tỏ địch ý với Hoàng hậu, điều này làm cho hắn quyết định không tin tưởng Trần thái y nữa, cất nhắc một vị viện phán

Ninh thái y vào thái y viện. Đây là một vị lão đại phu, bất quá bởi vì lão cũng là thầy thuốc, tự biết chăm sóc mình nên nhìn không già mấy. Xem mạch cho Cảnh Nhân đế trong khoảng thời gian này đều từ Trần thái y đổi thành Ninh thái y, Ninh thái y nói rằng thân thể Cảnh Nhân đế không có bất kỳ trở ngại nào, hoàn toàn có thể sinh hoạt vợ chồng, chỉ cần không túng dục là được.

Chẩn đoán của Ninh thái y làm cho Cảnh Nhân đế càng sinh nghi với Trần thái y, lần thu săn này hẳn cũng không mang theo Trần thái y, cho Ninh thái y làm chủ.

Từ ba tháng trước lúc Cảnh Nhân đế tỉnh dậy, thể lực hậu cung triệt để thay đổi. Trước kia Cảnh Nhân đế đối với Hoàng hậu là kính trọng có thừa thân mật không đủ, ban đêm thích đến chỗ tứ phi, lại đặc biệt yêu thích Thục phi, còn có một người tương đối được sủng ái chính là Lâm quý tần, cũng là nữ nhi của Lâm đại học sĩ, muội muội Lâm Bác Viễn.

Hiện tại lại là Cảnh Nhân đế độc sủng Hoàng hậu, phi tần còn lại đều như bụi đất. Trừ bỏ Thục phi còn có một lần Cảnh Nhân đế ghé thăm rồi bỏ chạy, những người khác cả mặt mũi Cảnh Nhân đế cũng không thấy. Vốn chuyện như vậy Ngự Sử Đài phải lên tiếng khuyên can, nhắc nhở việc có thái tử nối dõi. Nhưng mà Cảnh Nhân đế đại hôn mới có bốn năm, lại còn có chẩn đoán của Trần thái y, Ngự Sử Đài cũng không dám ép uống Cảnh Nhân đế đi ngủ với vợ nữa. Cảnh Nhân đế ngủ với phi tần, Ngự Sử còn có thể chen miệng vào, nhưng hẳn ngủ với Hoàng hậu, về tình về lý đều không có vấn đề, có ai dám khuyên can.

Vì thế ba tháng này, ngoài Hoàng hậu ra, tất cả nữ nhân khác đều mặt mày xám xịt, thể lực trong thái y viện cũng biến chuyển, cùng khác xa dĩ vãng.

Có người thâm lén lút cảm thán Hoàng hậu thủ đoạn, không ra tay thì thôi, vừa ra tay liền được độc sủng. Rõ ràng ra vẻ không màng, lại cố tình giành được sủng ái của hoàng đế, thật sự là đáng ngưỡng mộ. Đồn đại như thế truyền vào lãnh cung, truyền đến tai Tô Hoài Linh cùng nghĩa huynh tiểu Phúc tử của nàng.

“Ta đụng vào bệ hạ, bị biếm lãnh cung là trừng phạt đúng tội, nhưng người không phải!” Tô Hoài Linh nhìn tiểu Phúc tử bệnh nặng không dậy nổi, nắm tay nói, “Người bị oan uổng, người căn bản không có trộm thứ gì. Ta đi cầu Hoàng hậu nương nương, nói nàng biết người vô tội, để người rời khỏi lãnh cung!”

Nói xong nàng bỏ chạy đi tìm ma ma đối xử rất tốt với nàng, nhờ ma ma giúp chiếu cố tiểu phúc tử, tự mình một đường trùng hợp thuận buồm xuôi gió chạy khỏi lãnh cung, trà trộn vào đội ngũ thu săn, hoàn toàn không ai phát hiện.

Cấm vệ quân sắp thành hàng chặt chẽ bảo vệ xa giá của Cảnh Nhân đế cùng Hoàng hậu ở giữa hàng, phía sau là mấy xe ngựa nhỏ của các phi tần. Trừ Thục phi ra thì cho tới hôm nay Cảnh Nhân đế mới nhìn thấy mấy phi tử còn lại, lần đó đập đầu xong hẳn quên dung mạo của vài phi tử, hiện tại xem ra ấn tượng trong trí nhớ của hắn với các nàng không có gì khác biệt.

Đức phi ung dung hào phóng, dung mạo tú lệ, vừa thấy liền biết là tiểu thư khuê các; Hiền phi thanh lãnh cao quý, khí chất cao nhã, là một tài nữ đọc đủ thi thư; Lương phi dung mạo tuy kém hơn tam phi một bậc, nhưng gương mặt lại trắng ở chỗ xinh đẹp, một đôi mắt linh động vô cùng mê người. Lâm quý tần mặt mũi đôi chỗ tương tự Lâm đại học sĩ, bất quá lại không giống Lâm Bác Viễn, đại khái Lâm Bác Viễn giống mẹ hơn.

Những nữ tử khác cũng đặc sắc, nàng thì thanh tú, nàng kia diễm lệ, nhưng Cảnh Nhân đế nhìn các nàng lại không cảm thấy gì đặc biệt, ngược lại xoay người nhìn thấy hoàng hậu bên cạnh ặc phượng bào phiến phức, đội đồ trang sức nặng nề, vẻ mặt uy nghiêm, hẳn lại cảm thấy hoàng hậu thật sự là chỗ nào cũng tốt, các phi tần còn lại đều không thể so.

Xa giá của hoàng đế to hơn của người thường, bên trong xe cái gì cần có đều có, còn đủ chỗ cho ba bốn người nằm hoặc ngồi, Cảnh Nhân đế chậm rãi giúp hoàng hậu tháo xuống trang sức trên đầu, thấy da đầu hoàng hậu bị kéo nặng đến ửng đỏ, hắn đau lòng mà nói rằng: “Ở trên xe không cần ăn diện trang trọng như vậy, cứ thả tóc xuống, đến nơi sẽ sai người búi lên giúp nàng.”

Tóc buông xuống, hoàng hậu thoát nhìn có vẻ tùy ý, hỏi Cảnh Nhân đế: “Hoàng Thượng cũng muốn thân thiếp giúp người sao?”

Long mào không phải tùy tiện ai cũng có thể gỡ xuống, hoàng hậu phải hỏi ý Cảnh Nhân đế.

“Đương nhiên.” Cảnh Nhân để gật gật đầu, đưa tay vuốt ve mái tóc dài của hoàng hậu, mượt mà buông. Tác giả:

Hoàng hậu: Bồn cung cảm thấy, Hoàng Thượng có thể trời sinh là gay, nhiều mỹ nữ như vậy đều chỉ thấy chướng mắt, còn thích ta giả nữ.

Cảnh nhân đế: Hoàng hậu, trầm rền một thanh đại đao cho nàng, nàng xem xem có thích hay không?

Hoàng hậu:.....

13. Chương 13: Trầm Vãn Thấy Rối

Khu vực săn bắn cách hoàng thành chỉ có hai canh giờ, nhưng do dất dúi bầu đoàn thê tử, quân lệnh duyệt lại tốn cả một ngày. Cảnh Nhân đế cùng hoàng hậu cơ hồ không bước xuống xe ngựa, hai người nghỉ ngơi ngay trong xe. Cảnh Nhân đế vì để có thời gian đi thu săn, mấy ngày nay làm việc rất mệt nhọc, mệt đến mức hoàng hậu cũng phải ngừng rèn luyện, chỉ để Cảnh Nhân đế ngủ thêm một lát.

Hiện tại dưới mắt Cảnh Nhân đế còn có quãng thâm, hoàng hậu đơn giản đưa bắp đùi cho hắn gối đầu, tranh thủ ngủ một giấc.

Cảnh Nhân đế xoa tóc nằm xuống, chỉ cảm thấy chân của hoàng hậu thật đúng là... Vừa thô lại vừa cứng!

Cũng may xương cổ Cảnh Nhân đế không có dị tật, nếu không gối cao như vậy, cổ chắc chắn sẽ đau.

Tuy rằng gối đầu có hơi không thoải mái, nhưng hoàng hậu đặt tay lên trán Cảnh Nhân đế, nhẹ nhàng xoa. Không biết hoàng hậu dùng thủ pháp gì, Cảnh Nhân đế cảm thấy quanh đầu có từng đợt khí chạy vòng, làm hắn thực thoải mái. Đi thu săn, hôm nay trời chưa sáng mọi người đã xuất phát, Cảnh Nhân đế cơ hồ không ngủ. Hiện tại nằm trong chăn êm nệm ấm, gối lên đùi hoàng hậu, cứ việc xe ngựa xóc nảy, hắn vẫn cảm thấy thực thoải mái, dần dần ngủ say.

Trên người Hoàng hậu không dùng hương hoa gì, chỉ có khí tức thanh mát lúc vừa tắm xong. Đúng vậy, hoàng hậu mỗi ngày luyện võ xong sẽ tắm rửa, trên người phát ra hương khí thảo dược, so với hương hoa gì đó đều dễ ngửi hơn.

Phi tần trong cung đều thích dùng hương hoa, hơn nữa hương vị đều giống nhau, hắn đi đến cung nào cũng đều ngửi được mùi đó, chỉ có ở chỗ hoàng hậu là không, hắn chưa bao giờ nghe thấy mùi hương đặc biệt gì trên người hoàng hậu...

Hương...

Trong lúc mơ màng Cảnh Nhân đế mở choàng mắt.

“Làm sao vậy, Hoàng Thượng?” Hoàng hậu quan tâm hỏi, “Lại gặp ác mộng sao?”

Cảnh Nhân đế trầm mặc lắc đầu, nắm ống tay áo rộng lớn của hoàng hậu lên mũi ngửi ngửi, hương vị bồ kết thực sạch sẽ. Y phục của hoàng hậu cũng không tắm hương, lúc nào cũng là mùi bồ kết chuyên dùng để giặt giữ trang phục.

Hoàng hậu cũng tự mình ngửi một cái rồi hỏi: “Hoàng Thượng muốn thần thiếp dùng hương liệu?”

“Không phải, ” Cảnh Nhân đế vừa trầm tư vừa chậm rãi lắc đầu, “Trầm cảm thấy... Trầm đi lại trong cung, hình như chỉ nghe thấy một loại mùi.”

Hắn không nhiều lời, ngồi xuống suy nghĩ trong chốc lát, liền nằm xuống, hai mắt nhắm nghiền.

Nhưng hoàng hậu võ công cao cường, cũng rõ nhịp hô hấp của con người, một người ngủ hay tỉnh, đừng nói có cố tình giả vờ, nhịp thở vẫn khác nhau.

Cảnh Nhân đế vẫn chưa ngủ, hắn sinh ra hoài nghi đối với cái loại hương đó.

Kỳ thật hoàng hậu đã sớm cảm thấy không thể ỷ lại vào hương, muốn lấy được chân tâm một người lại chỉ trông chờ vào một món đồ vô tâm vô tri, chân tâm chỉ có thể dùng chân tâm đến đổi.

Cảnh Nhân đế là một người vừa thận trọng vừa biết hàm ơn, ai đối tốt với hắn ai dùng hư tình giả ý hắn vừa nhìn là hiểu ngay, hoàn toàn không bị gạt. Người như vậy, dùng hương tạo huyền cảnh sẽ chỉ làm hắn tránh càng lúc càng xa.

Hoàng hậu tịch thu hương của cung nhân, một là cảnh cáo những người khác, hai là đau lòng tiểu hoàng đế chỉ mới hơn hai mươi tuổi này.

Hắn cho là mình ngồi trên thiên hạ, kỳ thật thiên hạ của hắn đều là hư ảo. Hắn cho là mình được mọi người kính yêu, kỳ thật đều là hư tình.

Hoàng hậu biết có đau lòng vị hoàng đế sinh hoạt nghiêm túc bó buộc lòng chỉ hướng về dân chúng này cũng chỉ vô dụng, nhưng phàm là người ai cũng có tình cảm, tiếp xúc lâu như vậy, lòng dạ sắt đá đến mấy cũng tan. Cho nên hoàng hậu tịch thu hương của mọi người, hy vọng nếu thật sự ngày nào đó có người thành công, không phải bởi vì mộng ảo gian trá, mà là chân tâm đổi chân tâm.

Bàn tay vuốt ve tóc Cảnh Nhân đế, tóc của hắn vừa dài vừa đẹp, buông khỏi phát quan liền như suối tuôn, thẳng mượt vô cùng. Hoàng hậu luôn muốn sờ tóc của Cảnh Nhân đế, đáng tiếc động tác này rất thân mật. Hoàng Thượng đã bắt đầu tỏ ra hứng thú với nàng, nàng không tính toán đùa bốn tình cảm của tiểu hoàng đế, liền tận lực tránh đi. Mà hiện tại, vừa nghĩ tâm tình hắn không tốt, hoàng hậu liền một lần nữa đánh vỡ nguyên tắc của mình, nhẹ nhàng an ủi hắn.

Tay nàng rất lớn, làm người thực an tâm, trên người nàng không có cái mùi hương quen thuộc kia, Cảnh Nhân đế dần dần thu lại cảnh giác, ngủ yên.

Nhưng hắn không quên chuyện này, chờ đến Hành cung rồi, hắn lập tức sai người tịch thu hương của đám phi tần đem từ cung ra, tự mình ngửi thử, vừa ngửi vừa hắt xì không ngừng, rốt cuộc không còn ngửi được mùi vị gì nữa mới ngừng.

Hoàng hậu không nói gì, ngồi bên cạnh một mực yên lặng mà nhìn hắn.

“Cẩm Ý, ” Cảnh Nhân đế nghiêm mặt mà nói, “Trẫm từ lúc đập đầu ba tháng trước đến nay, tuy mọi việc đã ổn định, nhưng trẫm lại thấy những chuyện xảy ra xung quanh mơ hồ có chút không đúng. Trẫm tưởng trẫm bị đập đầu nên hồ đồ, hiện tại xem ra, không phải là như thế.”

“Trẫm nhớ rõ mùi hương này.” Cảnh Nhân đế tiếp tục nói, “Tứ phi là sau khi trẫm đại hôn với Cẩm Ý mới chọn ra, lần thứ nhất lâm hạnh Đức phi là sau đại hôn ba tháng. Khi đó trẫm cùng Cẩm Ý phu thê ý hợp tâm đầu, còn phải vô tình đến chỗ phi tần khác là vì Cẩm Ý qua ba tháng còn chưa thụ thai, thái hậu khuyên nhủ trẫm, các đại thần lấy tổ tông truyền thừa khuyên nhủ trẫm, trẫm cũng đáp ứng. Một đêm kia, trẫm nhớ rõ có ngửi được một loại mùi hương rất dễ chịu, còn cố ý hỏi đức phi một câu.”

“Qua mấy ngày, trẫm cũng nghe thấy mùi đó ở chỗ Thục phi. Trẫm còn hỏi thục phi, loại mùi này rất giống chỗ Đức phi, rất đặc biệt. Thục phi lúc ấy trả lời, nàng biết trẫm thích mùi vị kia, liền xin đức phi một ít.”

“Từ đó về sau, trẫm không quản đi đâu trong cung đều sẽ nghe mùi này, trừ nơi hoàng hậu ở.” Cảnh Nhân đế chậm rãi nhớ lại.

“Chính là, sau này trẫm lại ngửi thấy mùi đó ở chỗ khác. Lúc ấy hương vị rất nhạt, trẫm trong lòng vẫn luôn chỉ nghĩ tận chính sự tình, vẫn chưa chú ý. Nếu như là loại hương khác, trẫm sẽ quên ngay, nhưng cái mùi quen thuộc đó trẫm luôn ấn tượng.” Cảnh Nhân đế nói xong, sắc mặt trở thành hết sức nghiêm túc.

Hoàng hậu chỉ nắm chặt tay hắn, không nói gì thêm.

“Trẫm ở chỗ phi tử nào ngửi được hương vị đó, trẫm liền sẽ cùng phi tử đó ân ái một lần. Trẫm duyệt tấu chương cùng Lâm Bác Viễn lại ngửi hương vị đó, ban đêm trẫm liền mơ thấy mây mưa vu sơn với hắn. Đây thật sự là trùng hợp sao?” Cảnh Nhân đế lại cầm lấy một khối hương ngửi, lắc đầu nói, “Chỗ này không có loại hương như vậy.”

“Cái loại hương đó, cách đây ba tháng bị thần thiếp phát hiện, đã tra xét tịch hết hậu cung, toàn bộ tiêu hủy.” Hoàng hậu biết không thể ỷ lại trẫm mặc, liền hồi đáp.

“Hoàng hậu biết đây là cái gì?” Cảnh Nhân đế hỏi.

Hoàng hậu nghĩ nghĩ, nửa thật nửa giả mà nói: “Thần thiếp vốn nghe nói các cung đều sử dụng loại hương này, tìm hiểu một chút mới biết nó có công dụng trợ hừng gần như xuân dược. Phần lớn dược vật cùng hương liệu trợ hừng đều không tốt với thân thể, hơn nữa bất lợi trong việc có con. Tuy chỉ là thủ đoạn hậu cung tranh sủng, nhưng không thể cứ mặc kệ để chuyện tệ hơn, vì thế thần thiếp liền tịch thu tiêu hủy, hiện tại trong cung đã không còn, vậy mà không ngờ chỗ Lâm Bác Viễn vẫn có, xem ra là ngoài cung truyền đến.”

“Thì ra là thế.” Cảnh Nhân đế gật gù, “Đêm đó hoàng hậu bảo cục thông chính sao chép tấu chương, lại không ngừng ám chỉ trẫm sẽ mộng xuân, chắc là đã nhận thấy được tấu chương kia có chỗ không ổn.”

“Vâng. Thần thiếp biết chuyện không báo, thần thiếp có tội.” Hoàng hậu chậm rãi quỳ xuống, chờ Cảnh Nhân đế xử lý.

“Nàng nào có tội gì.” Cảnh Nhân đế thở dài, vội vàng nâng hoàng hậu dậy, “Hậu cung sử dụng thủ đoạn trợ hừng, chuyện này lúc trước không phải chưa từng xảy ra, nàng biết chuyện, kín đáo thiêu hủy là giữ thể diện cho hoàng thất. Mà Lâm Bác Viễn... Trẫm vốn tưởng hắn là quân tử, nào ngờ cũng là người tâm cơ thâm trầm. Đại khái đêm đó nếu không phải hoàng hậu tới khuyên trẫm nghỉ ngơi, Lâm quý tần sẽ vô tình diện kiến trẫm. Hương của Lâm quý tần bị hoàng hậu tịch thu, tính kế để có thêm hương qua mắt hoàng hậu cũng quá nhọc lòng rồi.”

Hoàng hậu: “...”

“Chờ khi hồi cung, giáng Lâm quý tần xuống tần phi, về phần Lâm Bác Viễn, trẫm còn muốn dùng hắn. Vả lại phải xem hắn thi hành tân chính như thế nào, nếu không được... Trẫm tùy ý có thể thay đổi người!”

Tân chính gần hoàn thiện các bước cơ bản, chỉ cần tuyển người có trách nhiệm lại trung quân là có thể tiếp tục, không còn cần loại tiểu nhân như Lâm Bác Viễn nữa.

Cảnh Nhân đế là đế vương, đối với loại chuyện qua cầu rút ván này, hắn đã làm đến quen tay.

Hoàng hậu: “...” Tác giả:

Hoàng hậu: ta mới biết được, tiểu hoàng đế nhà chúng ta kỳ thật là nhân bánh mè đen. Tuy rằng hiểu lầm Lâm Bác Viễn làm thế vì muối muối, hắn vẫn trừng phạt không nương tay, đáng khen!

Cảnh nhân đế: trẫm là minh quân, hừ (^) !

14. Chương 14: Trầm Vấn Thấy Rồi

Cho dù có chuyện không vui, nhưng Cảnh Nhân đế vẫn lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai mà giải quyết, chỉ bằng một câu hắn đã định đoạt tương lai của Lâm quý tần cùng Lâm Bác Viễn. Giải quyết mấy việc này không cần lưu tâm nhiều, hiện tại chuyện quan trọng nhất vẫn là thu sản.

Cả ngày xóc nảy trong xe thêm việc xử trí loại hương trợ hừng, Cảnh Nhân đế không còn tâm trí đâu mà hàn huyên với hoàng hậu, tắm rửa xong liền cảm thấy mệt mỏi. Vẫn là hoàng hậu thể lực tốt, giúp hắn đầm lưng bóp vai, làm cho Cảnh Nhân đế cảm thấy toàn thân thoải mái, rất nhanh chìm vào giấc ngủ. Lúc này hắn mới thật sự ngủ ngon.

Ngày hôm sau, khi tỉnh lại Cảnh Nhân đế đã khôi phục thể lực, bắt đầu chuẩn bị thu sản.

Trước khi đi sẵn phải cử hành tế lễ ở Hành cung, đại khái là cảm tạ trời xanh ban cho Hạ quốc năm nay mưa thuận gió hoà, ngũ cốc được mùa, sau khi sẵn sẽ chọn con mồi béo tốt nhất bái tế thần linh. Sau đó thị vệ nhà ai sẵn con mồi được chọn để tế lễ sẽ giành hạng nhất. Giành hạng nhất sẽ được Cảnh Nhân đế ban thưởng cho, được mọi người khen ngợi, thậm chí Hạ quốc còn lưu truyền, người đứng hạng nhất năm nay sẽ gặp thuận lợi trong năm sau. Mà nếu như người hạng nhất đó là thị vệ của quan phủ, người đó sẽ có

cơ hội được Cảnh nhân để cất nhắc lên làm Đại nội thị vệ, đây chính là thiên đại kỳ ngộ, mỗi người đều cố gắng giành được.

Còn hoàng hậu lại không thể tham gia, chỉ có thể đi bên Cảnh nhân để lúc tế thiên, những lúc còn lại phải ở trong tướng doanh hoặc Hành cung, giữ gìn trang nghiêm.

Nhưng Cảnh Nhân để đã dẫn hoàng hậu đến thì sẽ không muốn nàng bị cung quy bó buộc như vậy. Lúc xuất phát hẳn mang hoàng hậu lên xe ngựa, để mọi người nghĩ rằng hoàng hậu sẽ theo Hoàng Thượng đến bên ngoài khu vực săn bắn rồi sẽ ở lại doanh trưởng. Nhưng thực tế xe ngựa đó không có ai, ngược lại thị vệ bên người Cảnh Nhân để tự nhiên thừa thêm một người dung mạo anh tuấn vóc dáng cao to.

Dựa vào tính cách bảo thủ của Cảnh Nhân để, có thể vì hoàng hậu làm đến nước này, thật sự đã vượt qua ngưỡng kính trọng. Hoàng hậu ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, nhìn tiểu hoàng đế phía trước một thân hoàng sắc, không gọi được tên cảm giác trong lòng.

Thôi, không cần biết như thế nào, lần thu săn này nhất định phải bảo vệ tốt Cảnh Nhân để.

Khu vực săn bắn của hoàng gia rất là lớn, có lúc rong ruổi cả ngày không săn được con gì. Chuyển săn kéo dài ít nhất ba ngày, mà doanh trưởng bên ngoài khu săn chỉ được dựng lên trong vồn vện hai ngày, hoàn cảnh này đối với nữ tử là cực khổ thiếu thốn. Bất quá đã tham gia thu săn mà không vào khu vực săn bắn nhìn một chút thì coi như không có ý nghĩa. Nên hầu hết gia quyến đều đi theo tới doanh trưởng, tứ phi cùng Lâm quý tần cũng không ngoại lệ, các nàng mỗi người đều có một cái doanh trưởng riêng, Hoàng Thượng muốn sủng hạnh người nào sẽ đến chỗ người đó, coi như là tình thú.

Đáng tiếc tình thú của Cảnh Nhân để căn bản không phải thế, vào khu vực săn bắn rồi, hẳn liền nắm tay hoàng hậu: “Hoàng hậu cười được ngựa?”

“Cũng được.” Nhìn cuối thu khí sáng trời xanh, hoàng hậu lộ ra một nụ cười thoải mái khác hẳn khi ở trong cung.

“Vậy trầm tất nhiên là cần không nổi hoàng hậu,” Cảnh Nhân để thở dài, rồi lại nói, “Nhưng mà trầm còn muốn theo hoàng hậu săn bắn thì sao đây?”

“Thần thiếp cũng không định rời hoàng thượng.” Hoàng hậu cười nói, “Hơn nữa, thần thiếp sẽ vì bệ hạ thắng được giải nhất, để bệ hạ sang năm mọi chuyện như ý.”

Cảnh Nhân để buông dây cương, nắm chặt hoàng hậu tay: “Cầm Ý ở bên ngoài không cần xưng thần thiếp, tránh bị người phát hiện.”

Lúc nói hẳn nhích lại gần hoàng hậu, môi dán vào tai hoàng hậu, tư thế ái muội vô cùng.

Để tránh bị người phát hiện sao? Hoàng hậu cúi đầu nhìn chính mình cường tráng khí lực, lại nhìn lướt qua thị vệ so ra kém hơn mình nhiều, nàng cũng ghé sát vào Cảnh Nhân để, thì thầm vào tai hắn: “Thuộc hạ tự tin sẽ không bị người phát giác, nhưng bệ hạ chắc cũng không muốn truyền ra lời đồn long dương đoạn tụ.”

Nói xong liền nở nụ cười trêu chọc, quất nhẹ dây cương, giục ngựa tiến lên.

Cảnh Nhân để chỉ cảm thấy bên tai run lên, vội vàng giục ngựa bắt kịp, cùng hoàng hậu phi về phía trước.

Hoàng Thượng đã tiến vào khu vực săn bắn, những người còn lại cũng tự nhiên vội vàng đi theo, còn gia quyến ở lại doanh trưởng tự do hoạt động. Thủ vệ khu vực săn bắn thủ vệ tuy nghiêm túc, nhưng vẫn tự do hơn lúc ở trong cung.

Tứ phi cùng Lâm quý tần tiến vào một cái doanh trưởng, cả Liên công công cùng Tiểu Thuận Tử cũng ở đó. Giữa những người này, Đức phi có địa vị cao nhất, nàng điểm danh nhân số, cau mày nói: “Trần thái y lần này thu săn lại bị giữ trong cung, còn hoàng hậu lại tới, nàng ta không mang theo Hạ Hà sao?”

Liên công công nói: “Mấy vị nương nương có thể không biết, Hạ Hà bởi vì trộm tài vật, đã bị hoàng hậu trừng tể.”

“Trượng tử chính là...” Thục phi nhanh mồm nhanh miệng, thiếu chút nữa nói ra, Hiền phi bên cạnh nhéo nàng một cái, Thục phi lúc này mới kịp phản ứng, sửa lời nói, “chính là chết?”

“Đúng vậy.” Liên công công trả lời. “Hôm qua Tiểu Thuận Tử mới biết Hạ Hà ra đi, còn chưa kịp báo cho các vị.”

Đối với việc ra đi của Hạ Hà, mấy người này thâm hiểu rõ, Lương phi nghĩ ngợi : “Tai mắt trong cung của ta cũng được coi là nhiều, vậy mà chuyện này ta lại không biết, hoàng hậu thật thủ đoạn.”

“Đâu chỉ một mình Hạ Hà,” Lâm quý tần cười lạnh, “Ca ca ngu xuẩn của ta đàm đạo với Hoàng Thượng có một lần đã bị đuổi ra ngoài làm việc, chưa chắc ba năm sau được về, làm không xong nói không chừng kết cục sẽ lại như Hạ Hà.”

“Trần thái y vốn là thái y Hoàng Thượng tin tưởng nhất, hiện tại cũng bị thất sủng.” Hiền phi nói.

Đức phi nhíu mi trầm tư, nói: “Hạ Hà, Trần thái y, Lâm Bác Viễn, ba người chúng ta biết đã bị đá bay, còn chúng ta, đã qua ba tháng không được gặp bệ hạ.”

“Ba tháng...” Tiểu Thuận Tử lúc này vậy mà dám mở miệng trước mặt các quý nhân, hơn nữa còn không có bộ dáng đúng quy củ, hần phân tích, “Ba tháng trước, bệ hạ bị Tô Hoài Linh xô té bể đầu.”

“Quả nhiên là nhờ nàng ta!” Lương phi lạnh lùng nói, “Chúng ta nhiều năm như vậy tuy rằng không ai thành công, nhưng vẫn bình an vô sự. Tô Hoài Linh vừa lên sân khấu, bệ hạ lập tức thay đổi. Mà hoàng hậu vẫn luôn không màng, hiện tại lại cố tình chọn lúc này để ra tay, nhất định là lợi dụng Tô Hoài Linh!”

“Không sai, ” Hiền phi suy đoán, “Tô Hoài Linh chúng ta giết không được động không được, nàng ta bị biếm vào lãnh cung mà bệ hạ còn phải tìm người âm thầm che chở. Chúng ta cho tới nay chỉ biết tránh xa nàng ta, ai ngờ hoàng hậu lại lợi dụng được, quả nhiên đẳng cấp bất đồng?”

“Chúng ta không liên lạc được với Nghiêm Húc. Tiểu Thuận Tử, Nghiêm Húc có nói cho người biết Tô Hoài Linh lúc này ra sao không?” Đức phi hỏi.

“Giống như nguyên tác, đã tiến vào khu vực săn bắn. Nàng trốn khỏi lãnh cung rồi trà trộn vào đoàn thu săn, Nghiêm thống lĩnh vẫn luôn khoanh tay đứng nhìn, nàng còn tự mình trà trộn vào đội ngũ. Người chung quanh như bị mù mà không nhận ra nàng chẳng có gì giống tiểu thái giám.” Tiểu Thuận Tử trả lời.

“Nếu nàng ta đến, vậy Hoàng Thượng nhất định sẽ gặp chuyện trong khu vực săn bắn.” Liên công công nhận ra, “Khó trách hoàng hậu nhiều năm qua đều không đi thu săn, chỉ có năm nay đến!”

“Cho nên chúng ta cũng có thể...” Vẫn luôn theo không kịp ý nghĩ của mọi người, Thục phi cuối cùng mới hiểu ra, mở miệng hỏi.

Hiền phi thở dài: “Người có võ công cao cường như hoàng hậu sao? Không có dung mạo không có tài năng còn ngu ngốc, còn múa quạt trường trước mặt bệ hạ, thật sự là cười chết người!”

Thục phi cả giận nói: “Nói ta không dung mạo, chắc là người có? Mấy năm nay hoàng thượng sủng ái nhất là ta, người có tài cán gì?”

“Hiền phi nương nương có tài cán gì chúng ta không biết, chính là ta có thể tỏ ra có ích một lần này.” Liên công công vừa sờ mặt vừa đắc ý cười nói, “Thân thủ của ta, so với Hoàng hậu nương nương còn cao cường hơn. Ta sẽ không cùng mấy vị nương nương ở trong này phí thời gian, ta nên nhanh theo Tô Hoài Linh, đến khu vực săn bắn cứu bệ hạ.”

“Dùng khuôn mặt kia của người, cứu mấy lần cũng vô dụng!” Mấy người nữ nhân cùng Tiểu Thuận Tử đồng thanh quát tỉnh Liên công công.

Liên công công cứng ngắc một chút, sờ sờ cái mặt già của mình, rầu rĩ bỏ ra khỏi doanh trướng.

Mà giờ khắc này tại khu vực săn bắn, Cảnh Nhân để cùng hoàng hậu đã chạy rất xa, bỏ rơi hết thị vệ lại sau lưng. Người ở gần bọn họ nhất, chính là Tô Hoài Linh đang đi lạc.

15. Chương 15: Trầm Vấn Thấy Rồi

Cảnh Nhân để bắt đầu tham gia thu săn khi hấn vẫn còn là hoàng tử, cũng có chút hứng thú với việc săn bắn, hấn đã gặp qua không ít dũng sĩ có kỹ thuật, nhưng kỹ xảo của hoàng hậu rõ ràng tốt hơn bất cứ người nào Cảnh Nhân để gặp qua, nàng cẩn thận quan sát hoàn cảnh chung quanh, rất nhanh tìm ra một con hổ.

Đó là một con hổ trắng chột mắt, hình thể cực lớn, so với con hổ lớn nhất Cảnh Nhân để từng thấy nó còn muốn lớn hơn, nó nhìn hai người như kiểu rình mồi, trong khi khí thế của hoàng hậu cũng không thua gì nó... Không đúng, khí thế của nàng đủ để nghiền nát sát khí của nó!

Hoàng hậu rút trường cung, cây cung này cũng nằm trong sổ binh khí Cảnh Nhân để sẵn ở Hành cung, là vũ khí cho hoàng hậu đi săn. Đây là cánh cung tìm được trong dân gian, Cảnh Nhân để có tìm người thử qua một chút, thủ hạ của hấn không ai có thể kéo nổi cung này. Hấn lúc ấy cảm thấy hoàng hậu chưa chắc có thể dùng, chỉ là nó rất tốt, chỉ cần là người thích cưỡi ngựa bắn cung chắc chắn sẽ thích nó dù không dùng được. Vì nghĩ thế nên hấn để sẵn ở đây. Ai ngờ hoàng hậu sáng nay vừa thấy liền chọn nó, mà lúc này nàng cũng dễ dàng kéo thẳng dây cung!

Cảnh Nhân đế: "..."

Chỉ thấy hoàng hậu dùng vẻ mặt trang nghiêm, kéo căng dây cung bán nguyệt hướng mãnh hổ. Mà mãnh hổ vốn tỏ sát ý rình rập hai người lại rút lui hai bước trước hướng cung của hoàng hậu, nó không trốn đi, chỉ sợ sệt mà phát ra tiếng gầm với hai người.

Mãnh hổ hùng tráng như thế, nếu là hoàng hậu có thể săn được nó, vậy hạng nhất tất nhiên là Cảnh Nhân đế. Cảnh Nhân đế kỳ thật không thêm để ý ai thứ nhất, nhưng nghĩ đến con vật hoàng hậu bắt vì hấn, lòng Cảnh Nhân liền vô cùng vui sướng.

Nào ngờ hoàng hậu đối diện với mãnh hổ một lúc, hai tay duy trì tư thế giương cung lại dần hạ xuống, mũi tên không còn nhắm vào mãnh hổ, nàng nói với nó: "Đi đi."

Mãnh hổ rống với hoàng hậu một tiếng rồi yên lặng xoay người bỏ đi.

Cảnh Nhân đế: "... Cẩm Ý vì sao thả nó?"

Hoàng hậu hơi hếch cằm, Cảnh Nhân đế nhìn theo hướng nàng chỉ, thấy mãnh hổ kia còn quay lại, miệng nó ngậm hai con hổ con, còn gật đầu với hoàng hậu, sau đó mới thật sự rời đi.

"Tình mẹ vĩ đại, lúc đối diện nó không biết chúng ta là địch hay bạn, lại không chịu trốn đi, cứ đứng đó che cho hai đứa con phía sau. Mãnh hổ chí tình chí nghĩa, ta luyện tiếu, cũng không nỡ để hai chúa tể sơn lâm chết yếu, đành thả chúng đi." Hoàng hậu nói.

Nghe hoàng hậu giải thích xong, nghi ngờ của Cảnh Nhân đế tiêu tán, chỉ còn lại kính trọng cùng yêu quý hoàng hậu: "Hoàng hậu tâm tư nhân hậu, có trí tuệ cùng khí độ của bậc quốc mẫu."

Ngụ ý chính là nàng rất xứng đôi với trầm, trầm thực hài lòng.

Hoàng hậu nghe thấy Cảnh Nhân đế nói như vậy liền cười với hấn một cái, nâng hai tay lên, thả mũi tên vẫn còn trên dây cung căng cứng vào cây đại thụ. Mũi tên xuyên thân cây, cả khối đại thụ lập tức vỡ thành hai mảnh!

Cảnh Nhân đế: "..."

"Quả nhiên là cung tốt!" Hoàng hậu khen, "Lúc này tên đã lên dây, dùng lực đạo kéo cung như thế mà nếu ta chỉ đơn giản thu tay lại e rằng nội tạng sẽ bị chấn thương, tạ ơn hoàng thượng tặng cung!"

Cảnh Nhân đế theo bản năng nói: "Bảo kiểm tặng anh hùng..."

Không đúng không đúng không đúng, hoàn toàn không đúng.

Hấn nhất thời không biết nói cái gì, chỉ có thể vừa nghĩ vừa nhìn hoàng hậu, chỉ cảm thấy sau khi ở bên hoàng hậu, vốn từ ngữ của hấn càng lúc càng nghèo nàn.

Hoàng hậu mỉm cười, biết ý không nói thêm gì, vỗ vỗ đầu ngựa, chậm rãi đi về phía trước đi. Cảnh Nhân để có chút trầm mặc đi theo phía sau hoàng hậu, hẳn không phải cảm thấy hoàng hậu không tốt, mà là đối với hoàng hậu, hẳn tìm không ra từ ngữ thích hợp để tán dương.

Phải biết, kéo nổi cánh cung mà người khác kéo không nổi, hoàng hậu còn kéo đến căng đầy như thế, này...

Hoàng hậu thật là làm người khác bái phục!

Cảnh Nhân để cuối cùng chỉ có thể khen như vậy.

Có hoàng hậu như vậy ở bên, Cảnh Nhân để căn bản không thêm để ý thị vệ phía sau có thể đuổi kịp hay không. Tám trăm cấm vệ quân chỉ sợ đều kém hơn hoàng hậu, huống chi lần này thu săn hẳn chỉ dẫn theo một trăm. Có hoàng hậu, lá gan của Cảnh Nhân để to lên không ít, khu vực săn bắn là chỗ thâm sâu, ngay cả tướng sĩ phụ trách thủ vệ khu vực săn bắn cũng không dám vào sâu quá, Cảnh Nhân để lại theo hoàng hậu một đường thẳng đến giữa rừng.

Sâu trong rừng rậm, cả dương quang cũng không chiếu tới, hai người không chút nào sợ hãi, Cảnh Nhân để càng lớn mật mà vươn tay nắm lấy tay hoàng hậu đang cưỡi ngựa kề bên.

Ở chỗ không người này, Cảnh Nhân để rốt cục có thể buông xuống gánh nặng làm hoàng thượng, nói với hoàng hậu vài lời trong lòng.

“Trăm kỳ thật cũng không muốn hậu cung ba nghìn giai lệ, ” Cảnh Nhân để nói, “Nhưng mà đại hôn là lệ thường, sau khi đại hôn thì phong tứ phi cũng là lệ thường, sau đại hôn một năm hoàng hậu không hoài thai thì tuyển tú nữ vào cung cũng là lệ thường. Chỉ muốn nói với nàng câu này, trăm đến nay đều không rõ, trăm làm sao mà đã gặp Cẩm Ý lại còn có thể đồng ý cái cung quy như vậy, rõ ràng trăm chỉ muốn cầm tay Cẩm Ý. Nước suốt ba ngàn gáo, trăm chỉ ...”

“Bệ hạ, ” đối với hành động thổ lộ của Cảnh Nhân để, hoàng hậu lại lãnh tĩnh mở miệng, “Người đừng cử động, đừng quay đầu lại, sau lưng người có một con gấu.”

Cảnh Nhân để: “...”

Không cần hoàng hậu nói, hẳn có thể cảm thấy sau lưng có hơi thở tanh tưởi!

Hoàng hậu chậm rãi giơ tay lên, gương cung nhắm ngay đầu con gấu ngựa cao hơn năm sáu thước. Gấu ngựa gầm rú với hoàng hậu, hoàng hậu toả ra sát ý lạnh lùng, con gấu lại rống, Cảnh Nhân để lại cảm thấy áp lực sau lưng càng tăng.

Quả nhiên, hẳn nghe được tiếng bước chân nặng nề, hình như con gấu xoay người bỏ chạy. Mà hoàng hậu còn chưa bắn tên.

“Nó đến gần bệ hạ quá, nếu một tiễn không đủ lấy mạng nó, chỉ sợ nghiệt súc này khi sắp chết sẽ giãy dụa làm thương tổn bệ hạ. Thần thiếp tự tin có thể bảo vệ bệ hạ, nhưng để bệ hạ vấy máu của nghiệt súc cũng không tốt.” Hoàng hậu giải thích..

Cảnh Nhân để lòng còn sợ hãi vẫn gật đầu, nắm tay hoàng hậu tiếp tục nói: “Trăm cảm thấy, chúng ta vẫn nên đi về chỗ có người thì hơn.”

“Thần thiếp cũng nghĩ như vậy.” Hoàng hậu gật gật đầu, cùng Cảnh Nhân để cưỡi ngựa ra khỏi rừng.

Dọc theo đường đi hai người gặp không ít mãnh thú, như là lợn rừng, nai nhung, nếu chúng không có địch ý với bọn họ, hoàng hậu sẽ không xuất thủ, trực tiếp phóng sinh. Nếu có địch ý, hoàng hậu cũng chỉ uy hiếp, không sát sinh. Lòng vòng trong rừng, cuối cùng không săn được dù chỉ một con.

Bất quá Cảnh Nhân để thật không biết vậy thì có gì không ổn, hoàng hậu từ bi không sát sinh, mỗi khi gương cung đều là để bảo hộ hẳn. Tuy rằng vị trí này giống như sai chỗ, nhưng Cảnh Nhân để đối với tâm ý của hoàng hậu vẫn rất hài lòng. Chỉ là bỏ lỡ không khí lúc vừa rồi, bây giờ có muốn nói gì cũng khó. Hơn nữa Cảnh Nhân để tin là hoàng hậu đã rõ tâm ý của hẳn, tuy rằng không nghe được câu hỏi đáp của hoàng hậu, Cảnh Nhân để vẫn thực thỏa mãn.

Hai người một đường giục ngựa đi thong thả, vừa thưởng thức cảnh đẹp, ngày mùa thu trời chưa lạnh, loại thời tiết này rất vừa vặn, dưới trời xanh mây trắng, cùng người trong lòng rong ruổi, không có nhiều thị vệ chường mắt kề bên, Cảnh Nhân để cảm thấy vô cùng tốt đẹp.

Nhưng tình cảnh tốt đẹp thế này đối với đế vương thật khó duy trì, rất nhanh sau đó, Cảnh Nhân để cảm thấy không khí chung quanh có gì không đúng, giống như trời quang trước bão, bây giờ không còn cảm giác thanh bình như lúc vừa rồi.

Hoàng hậu một tay nắm lấy Cảnh Nhân để kéo hẳn xuống ngựa ôm vào lòng, bảo vệ thật kĩ rồi thì thầm vào Cảnh Nhân để bên tai: “Có sát khí, không phải người bình thường, là sát thủ giết người vô số.”

“Ước chừng bao nhiêu người?” Cảnh Nhân để cũng cố không thay đổi tư thế, thấp giọng hỏi.

“Năm, mười, hai mươi...” Hoàng hậu đảo qua bốn phía, trả lời, “Bảy mươi tám, nghe phong thanh tất cả đều là người thân kinh bách chiến, một trăm cấm quân không phải đối thủ.”

Xem ra là có chuẩn bị, cho dù Cảnh Nhân để có người bảo hộ bọn chúng cũng sẽ ra tay. Thấy tình thế không ổn, Cảnh Nhân để nắm chặt tay hoàng hậu tay: “Cẩn Ý phải bảo hộ chính mình, bọn họ chưa chắc dám ám sát trẫm, rất có khả năng là bắt sống. Trẫm sẽ không chết, hoàng hậu lại không giống trẫm!”

Cảnh Nhân để phân tích có đạo lý, không cần biết là oán vị hay là ngoại tộc xâm phạm, bắt sống đế vương luôn có hiệu quả hơn giết chết. Nhưng hoàng hậu không giống như vậy, hoàng hậu hiện tại còn ăn mặc như thị vệ, chỉ sợ sẽ bị bọn người này giết chết tại chỗ.

“Bệ hạ, ” hoàng hậu vươn tay ôm lấy thắt lưng Cảnh Nhân để, “Bệ hạ yên tâm, người và ta đều không có việc gì, thần thiếp tận lực bắt sống cho bệ hạ tự mình thẩm vấn.”

Cảnh Nhân để: “...”

Hoàng hậu thật tự tin, làm hẳn trong nháy mắt cảm thấy an tâm.

16. Chương 16: Trẫm Vẫn Thấy Rồi

Cảnh Nhân để còn đang nhìn quanh bốn phía thì đột nhiên bị một tấm vải che đi tầm mắt, hoàng hậu thất nút mảnh vải sau đầu hẳn, trầm giọng: “Tình huống máu huyết vậy quanh, bệ hạ không nên nhìn thì tốt hơn.”

Vừa dứt lời, Cảnh Nhân để cảm thấy người phía sau không còn, hoàng hậu không biết đã khinh thân đi đâu, chỉ còn hẳn ngồi trên lưng ngựa.

Tầm mắt bị che đi, Cảnh Nhân để tuy thấy ẩm ướt nhưng vẫn hơi tức giận. Hẳn tuy rằng chưa ra chiến trường, chưa tự tay giết người, nhưng trước khi hẳn kể vị, trong cung cũng là một cảnh địa ngục giao tranh, Cảnh Nhân để không phải là hoa trong lồng kính, bị hoàng hậu ân cần che chở đến thế khiến cho hẳn cảm thấy rất khó chịu.

Hẳn là đế vương, nhưng cũng là nam nhân. Cho dù thể lực hay thân thủ không bằng hoàng hậu, nhưng ít ra hẳn sẽ không cản trở, lại càng không muốn bị người ta xem là kẻ nhát gan.

Cảnh Nhân để cởi bỏ mảnh vải che mắt, vì thế liền thấy được một cảnh kì diệu khó tin nhất đời hẳn.

Hẳn thấy hoàng hậu cơ hồ đứng giữa không trung, trường kiếm trong tay loáng ánh sắc lạnh, mấy chục hắc y nhân không ngừng nhắm vào Cảnh Nhân để, mà hoàng hậu một tay vung kiếm, một tay bắn loạn những viên sỏi vào thích khách. Nàng nhắm rất chuẩn, sỏi nhất định nhắm vào chỗ hiểm của đối phương, một viên một mạng, hắc y nhân không cách gì tiếp cận Cảnh Nhân để.

Còn tác dụng của kiếm không phải là giết địch, nó giống như một màn hồng diệp hôm nào trong cung, chắn hết máu tanh từ bên ngoài bắn tới, giữa trời huyết vụ mà hoàng bào của Cảnh Nhân để không bị nhiễm bẩn dù chỉ một chút.

Cảnh Nhân đế: “...”

Chỉ trong giây lát, bảy mươi tám người đều bị sỏi bắn ra giết sạch, mà hoàng hậu từ giữa chốn máu tanh phi lên lưng ngựa, thu kiếm vào vỏ, nói với Cảnh Nhân đế: “Thần thiếp cho rằng có thể giải quyết xong trước khi bệ hạ cởi bỏ vải che mắt, aiz, lâu lắm chưa thực chiến, thân thủ kém hơn trước nhiều.”

Cảnh Nhân đế: “...”

Hắn nhin không hỏi xem trước đây thân thủ của hoàng hậu cao đến cỡ nào, cao thủ như vậy làm sao Tiêu Nguyên soái lại cam lòng gả vào cung, có phải là không hợp không, hắn chỉ nghiêm mặt: “Trẫm không phải là hoa trong lồng kính, không cần hoàng hậu cẩn trọng như thế. Thân thủ của Hoàng hậu rất tuyệt, không thể tận mắt nhìn mới là điều trẫm tiếc nuối.”

Hoàng hậu sững sốt một chút, chợt trầm giọng cười thầm bên tai Cảnh Nhân đế: “Chẳng biết tại sao, câu trả lời của bệ hạ lại ngoài suy đoán của thần thiếp, nhưng vẫn rất hợp tình hợp lý.”

“Vốn là hợp tình hợp lý, có gì ngoài suy đoán.” Cảnh Nhân đế quay đầu lại trừng mắt nhìn hoàng hậu một cái, “Có tên nào còn sống không?”

Hoàng hậu cứng ngắc một chút, khó xử nói: “Cái này... Bệ hạ cũng biết, thần thiếp không học công phu biểu diễn, mà là bản năng giết người ngoài chiến trường. Khi đã dốc toàn lực thì khó có người sống, để thần thiếp đi kiểm tra.”

Cảnh Nhân đế thở dài, nắm chặt tay hoàng hậu không cho nàng xuống ngựa, lực đạo không nhỏ: “Hoàng hậu thiên kim, chuyện lật xác này làm sao để nàng làm. Lúc này trẫm đã bắn pháo hiệu, chờ một lát cấm vệ quân sẽ đuổi tới, để cho bọn họ đi xem.”

Hoàng hậu lại cười, vẫn là nụ cười “Ngoài ý liệu rồi lại hợp tình hợp lý” vừa nãy.

Hai người người nhìn ta, ta nhìn người, bất giác, khoảng cách giữa bọn họ càng lúc càng thu hẹp, hoàng hậu càng lúc càng không khống chế được mà ôm lấy thắt lưng Cảnh Nhân đế, môi chỉ muốn dán lên phiến môi hồng của Cảnh Nhân đế——

“A —— a —— a ——” trong rừng có tiếng nữ tử hét lên.

Cảnh Nhân đế: “...”

Hoàng hậu: “...”

Một nữ nhân phục sức như tiểu thái giám lão đảo từ đám thi thể chạy đến trước mặt Cảnh Nhân đế cùng hoàng hậu, vừa nhìn thi thể thét chói tai vừa không quên thân phận người trước mặt: “Hoàng, Hoàng Thượng!”

Hoàng hậu giả trang thành thị vệ, Tô Hoài Linh tất nhiên nhận không ra.

“Hoàng Thượng!” Tô Hoài Linh nhìn thấy Cảnh Nhân đế lập tức quỳ lạy, nào ngờ đúng lúc đó có một thi thể giật giật, dùng sức ném một cái ám khí vào hoàng hậu, lại bởi vì bị thương lực đạo không đủ, ám khí đó liền chuyển hướng nhắm vào Cảnh Nhân đế!

Tô Hoài Linh thấy được, không cần suy nghĩ liền nhào lên đẩy Cảnh Nhân đế, muốn giúp hắn chắn ám khí.

Ai biết hoàng hậu một cước đá văng Tô Hoài Linh, đồng thời hơi động cổ tay, một viên sỏi phóng ra chặn ám khí. Hoàng hậu lại lắc cổ tay, viên sỏi thứ hai chuẩn xác nhắm vào ấn đường xuyên hẳn qua đầu, vậy coi như là kẻ may mắn thoát được một màn lúc này bây giờ cũng chết rồi.

Mà Tô Hoài Linh hình như bị một cước lực đạo rất mạnh của hoàng hậu đá bay, lại không hề hấn gì mà đứng lên, dùng đôi mắt say đắm nhìn thị vệ vừa cứu mạng mình, tràn ngập cảm kích.

Cảnh Nhân đế đảo tầm mắt qua Tô Hoài Linh, chẳng biết tại sao, hoàng hậu luôn ung dung lại thoáng tỏ ra hồi hộp.

Đã qua ba tháng từ hôm đập đầu, Cảnh Nhân đế hoàn toàn không nhớ rõ người này là Tô Hoài Linh, nữ tử vận khí cao đã xô ngã hắn, hắn ngược lại còn nhíu mày hỏi: “Động tác mới rồi của nàng ta, chẳng lẽ là muốn giúp trẫm chắn ám khí?”

Hoàng hậu không cười nữa, bình thần đáp: “Đúng vậy.”

“Tầm thường, ” Cảnh Nhân để nhìn Tô Hoài Linh nghi hoặc nói, “Trẫm ngồi trên lưng ngựa, hướng ám khí bắn vào trẫm, cách mặt đất chừng 9 thước, người có vẻ không biết khinh công, tính nhảy lên thế nào để chặn ám khí cho trẫm?”

Tô Hoài Linh: “...”

“Huống hồ có hoàng... Có Tiêu thị vệ, trẫm không cần một nữ tử chặn ám khí vì trẫm.” Cảnh Nhân để không nhìn ám khí mà nhìn hoàng hậu mỉm cười một cái, trong nụ cười tràn đầy tín nhiệm.

Chút hồi hộp vừa dâng lên trong lòng Hoàng hậu liền tan đi, sau đó cũng hiểu ý cười với Cảnh Nhân để.

Đáng tiếc lúc này có người ngoài, hai nam tử cười cùng ngựa còn có thể nguy hiểm là do tình thế nguy cấp, nếu còn liếc mắt đưa tình, thậm chí không kìm nổi mà hôn môi, vậy cái danh long dương của Cảnh Nhân để hẳn là tẩy không sạch.

Vì thế Cảnh Nhân để khắc chế xoay người, nói với Tô Hoài Linh: “Nữ nhân kia, trẫm tạm thời không hỏi người vì sao cải trang thành thái giám trà trộn vào khu vực săn bắn, lát nữa sẽ có cấm vệ quân đến thẩm vấn người. Hiện tại, trẫm lệnh người đi xem trong bảy mươi tám tên kia có kẻ nào còn sống không, có thì trối lại, trẫm sẽ không truy cứu tội người tự tiện xông vào khu vực săn bắn nữa.”

Nói xong liền gỡ dây thừng vốn đem theo để trối thú săn được, quăng xuống chân Tô Hoài Linh.

Tô Hoài Linh: “...”

Có khai hay không cũng phải làm, người nọ là đế vương Hạ quốc, là người quyền thế nhất giang sơn này, lời hấn nói, không ai dám cãi.

Vì thế Tô Hoài Linh lau một phen nước mắt, kiên cường đứng lên, trong lòng run sợ nhưng vẫn đi đến lật tung cái thi thể tìm người còn sống.

“Cấm vệ quân bị bỏ lại rất xa, tìm một người xem trước sẽ tốt hơn.” Không chút nào cảm thấy bất một thiếu nữ đi lục thi thể có bao nhiêu vô nhân đạo, Cảnh Nhân để giải thích với hoàng hậu.

Hoàng hậu: “...”

Nàng thật sự rất muốn hỏi, Cảnh Nhân để người như vậy đối với Tô Hoài Linh có sao không đây? Nữ nhân này chính là...

Bất quá há há miệng, hoàng hậu vẫn không thể nào nói ra lời, chỉ có thể ôm lấy thất lưng Cảnh Nhân để, hai người ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, ơ hờ nhìn nữ tử mảnh mai lục lợi giữa đám xác người.

Đúng như Cảnh Nhân để dự đoán, cấm vệ quân bị hấn bỏ lại rất xa, đạn pháo đã bắn ra hồi lâu rồi vẫn chưa ai đến, lúc Cảnh Nhân để đang mất dần kiên nhẫn, một thanh âm già nua lạnh lạnh đến: “Bệ hạ, bệ hạ, nô tài cứu giá chậm trễ, chuyện này ... A?”

Một đường khinh công xuyên rừng mà đến, Liên công công nhìn đám thi thể, từ ngữ tranh công đã soạn sẵn đành nuốt hết vào bụng, mắt chỉ còn lại một mảnh mờ mịt.

Cái nội dung cấm vệ quân cầm cự với thích khách hai canh giờ liền bỏ mình toàn bộ, Cảnh Nhân để một người cưỡi ngựa trốn khỏi truy kích, Tô Hoài Linh liều mạng quên mình mặc y phục của Cảnh Nhân để đánh lạc hướng truy binh cho Cảnh Nhân để đào thoát bay đi đâu rồi? Không phải nói những thích khách này võ công cao cường, mỗi người đều là cao thủ lấy một địch trăm sao? Liên công công nhìn thấy pháo hiệu còn cổ tình dùng dằng chưa tới, võ công của hấn mặc dù cao, nhưng dù sao cũng chỉ có một mình hấn, vẫn nên chờ cấm vệ quân đánh chết vài tên trước rồi ra mặt mới an toàn.

“A? Liên công công?” Hoàng hậu nhú mày với Liên công công, vẻ mặt sâu không lường được.

Cảnh Nhân để nhìn thấy Liên công công đến ngược lại tỏ ra vui mừng: “Người tới vừa lúc, nữ tử này tốc độ quá chậm, người cũng đi xem xét một chút coi có người sống hay không, có người sống liền cho uống được rồi bắt trối, không để hấn chết.”

Liên công công: “... Tuân, tuân mệnh.”

Hắn âm thầm đau lòng đứt ruột, sau đó nhanh chạy đến chỗ Tô Hoài Linh, cùng nàng tìm người sống.

Hoàng Thượng cùng hoàng hậu, vẫn an tọa trên lưng ngựa, thản nhiên nhìn bọn họ làm việc, thuận tiện còn thừa dịp người khác không chú ý mà mất qua may lại một phen.

Cảnh Nhân để được hoàng hậu chiếu cố rất tốt, trải qua một hồi ác chiến như vậy, trên người một chút bụi bẩn cũng không có, bộ dáng cùng vẻ mặt vẫn trang nghiêm. Hoàng hậu nhìn hắn, có chút mê muội, rướn người lên định... Nàng cũng không biết mình định làm cái gì, chỉ là muốn đến gần...

“Bệ hạ!” Nghiêm Húc cùng cấm vệ quân cuối cùng cũng đuổi tới, trực tiếp quỳ gối trước mặt Cảnh Nhân đế, “Thần không theo kịp bệ hạ, thần có tội!”

Hoàng hậu: “...”

17. Chương 17: Trầm Vẫn Thấy Rồi

Sau một phen lăn qua lăn lại, cấm vệ quân, Liên công công cùng Tô Hoài Linh hợp lực, rốt cục quét sạch chiến trường, tiếc nuối phát hiện tên thích khách giãy giữa hồi này đúng là người cuối cùng còn sống. Mà kẻ cuối cùng này cũng bị hoàng hậu bắn một phát mất mạng.

Hoàng hậu áy náy nhìn Cảnh Nhân đế.

Cảnh Nhân đế lúc này đã đổi ngựa, ngồi trên lưng ngựa trầm giọng: “Lúc ấy tình huống nguy cấp, đương nhiên an toàn là trên hết, hoàng hậu đã cố hết sức. Về phần thân phận những thích khách đó, dù không còn kẻ nào sống nhưng một đám người vô thanh vô tức trà trộn vào khu vực săn bắn, chẳng lẽ còn có thể lưu lại bất cứ dấu vết nào sao? Hơn nữa những người này rõ ràng là tử sĩ, có cố gắng ép hỏi chưa chắc có thể hỏi ra cái gì, còn không bằng tự mình điều tra. Không nên để bọn thích khách vu oan giá họa cho người tốt, trầm có không tin cũng sẽ nghi ngờ, cho nên không hỏi ngược lại tốt hơn, người chết không nói dối.”

“Bệ hạ thánh minh.” Hoàng hậu mỉm cười với Cảnh Nhân đế.

Đế vương đa nghi, người ở địa vị cao rất cô đơn, cho dù là thiên cổ minh quân, cũng không thoát khỏi tính đa nghi, giết lầm trung lương. Cảnh Nhân đế biết nhược điểm này của mình, cũng không phủ nhận nó, nhưng hắn sẽ khắc chế. Hắn sẽ bình tĩnh suy xét, tận lực khắc chế nghi ngờ trong lòng. Ví dụ như cuộc ám sát vừa diễn ra, rõ ràng lâm vào tình cảnh nguy hiểm, hắn lại có thể kiềm chế xúc động, bình tĩnh phân tích sự việc, không để mình bị sợ hãi và phần nộ khống chế, lý trí phân tích vấn đề.

Đây là một người còn xem trọng đại cục hơn bản thân. Người như vậy làm người ta kính nể, rồi lại khiến người quan tâm hắn đau lòng.

Một người nếu muốn dùng lý trí khắc chế cảm xúc, phải trải qua biết bao gian khó. Đối mặt với địch nhân trong tối, đối mặt những người âm thầm trà trộn bên cạnh mình, tiểu hoàng đế có sợ hãi không? Chắc chắn là có, đây là việc thường tình.

Hoàng hậu vươn tay giữ chặt cương ngựa của Cảnh Nhân đế, ôn nhu nói: “Bệ hạ, ta luôn ở bên cạnh người.”

“Đó là tất nhiên.” Cảnh Nhân đế nhìn thẳng vào hoàng hậu, ánh mắt sáng ngời.

Đã xảy ra chuyện như vậy, thu săn chắc chắn không thể tiếp tục. Cảnh Nhân đế trở lại Hành cung, việc đầu tiên là phong tỏa khu vực săn bắn, sắp xếp và tra xét tất cả mọi người, bắt luận là ai chỉ cần kẻ đó có khả năng đưa một số đông người ngựa tiến vào đều không được bỏ qua, ghi tên đầy đủ từng con cháu của quan viên đến khi nhân số tương ứng lúc ban đầu. Đồng thời bắt lại toàn bộ những người có khả năng là nghi phạm rồi tiến hành điều tra, nhất định phải tra ra bảy mươi tám tên thích khách trà trộn vào khu vực săn bắn như thế nào.

Cảnh Nhân đế không lập tức trở về hoàng cung, mà ra lệnh số lớn cấm quân nhanh chóng chạy tới khu vực săn bắn, chờ chuyện nơi đây điều tra rõ ràng rồi mới hồi cung.

Lúc lâm nguy, thấy biến không sợ hãi, mà còn can đảm ở lại nơi nguy hiểm điều tra chân tướng sự việc, sự quyết đoán của Cảnh Nhân để người bình thường khó mà so được.

Bất quá hấn có chắc chắn mới ở lại, số người được phép vào khu săn bắn vốn không đổi, dù giở hết thủ đoạn, có thể dẫn vào bất quá trên dưới trăm người mà thôi. Lúc ám sát đã chết bảy mươi tám người, hiện tại dù thích khách còn sót cũng không quá vài người. Mà hiện tại tất cả mọi người đều bị trông giữ, chỉ cần có chút động tĩnh là lộ ngay, không ai động thủ vào thời gian này.

Nhưng một số đông người ngựa rời khỏi khu vực săn bắn thì khác, trên đường rất dễ rơi vào bẫy, vạn nhất khi đi có lỡ mang theo vài kẻ bụng dạ khó lường, gặp chuyện lẩn tránh hay để kẻ xấu trốn mất, hai khả năng này đều có thể xảy ra.

Phân tích xong lợi và hại, Cảnh Nhân để quyết định mạo hiểm ở lại khu săn bắn, chờ cấm vệ quân đến.

Hấn hạ lệnh, thủ hạ nhanh chóng đi làm, Cảnh Nhân để ở lại trong Hành cung có cấm vệ quân, đại nội thị vệ cùng thị vệ Hành cung bảo vệ. Bất quá Cảnh Nhân để thấy, nhiều người như vậy đều kém một mình hoàng hậu.

Ở trên đường, hoàng hậu thừa dịp mọi người không chú ý tiến vào xe ngựa, thay phượng bào, chờ đến Hành cung liền trở lại thành hoàng hậu đoan trang uy nghiêm. Nàng và Cảnh Nhân để nắm tay nhau, dưới sự bảo hộ của mọi người tiến vào Hành cung, ở bên cạnh Cảnh Nhân để.

Người hầu đều đi làm việc, Cảnh Nhân để cũng không nhàn rỗi, dưới sự xác nhận của Nghiêm Húc, hấn rất cục biệt nữ tử mặc y phục thái giám chính là Tô Hoài Linh.

Một nữ tử không có bất luận sự trợ giúp nào, đơn độc lên vào khu săn bắn không phải là một việc nhỏ. Lúc này, Cảnh Nhân để quyết định tự mình thẩm vấn Tô Hoài Linh.

Nghe Tô Hoài Linh kể kỹ càng tỉ mỉ vì sao mình thuận lợi trà trộn vào khu săn bắn, Cảnh Nhân để rút cuộc tin tưởng vận may của Tô Hoài Linh. Quá trình trà trộn tựa như lần đó đẩy hấn đập đầu, hoàn toàn không thể lý giải theo lẽ thường, chỉ có thể quy tội cho vận khí nghịch thiên của Tô Hoài Linh.

Cảnh Nhân để tưởng tượng cảnh nếu như không có hoàng hậu, một mình hấn mang theo một trăm cấm vệ quân đụng phải thích khách rồi vô tình gặp được Tô Hoài Linh, hấn khó hiểu nghĩ rằng, có lẽ mình thật sự có khả năng thoát chết nhờ vận may Tô Hoài Linh.

Nghĩ vậy, Cảnh Nhân để ngược lại nhìn Tô Hoài Linh thuận mắt hơn, cũng nguyên ý hỏi nhiều hơn vài câu: “Người lần trước hao hết tâm tư mong gặp trẫm, hiện tại lại luôn miệng nói muốn gặp hoàng hậu, rút cuộc người có oan khuất to bằng trời gì muốn cầu trẫm cùng hoàng hậu làm chủ?”

Cuối cùng cũng đợi được những lời này từ Cảnh Nhân để, Tô Hoài Linh kích động tốt độ, kể lễ nghĩa huynh Tiểu Thuận Tử của mình tốt thế nào thế nào, lại làm sao bị Tương tần vu oan trộm đồ, muốn trượng tể già. Hoàng hậu ngồi ngay ngắn kê bên, nhìn Cảnh Nhân để thẩm vấn Tô Hoài Linh, không nói một lời.

“Hoàng Thượng” Tô Hoài Linh khóc lóc kể lễ, “Lúc ấy nghĩa huynh nô tì bị đánh, nô tì không có cách cứu huynh ấy, nghe người ta nói ngài đi dạo ngự hoa viên, liền muốn cầu ngài giúp nghĩa huynh rửa sạch oan khuất. Mạng người quan trọng, nô tì, nô tì cũng chỉ bắt đắc dĩ, hức hức...”

Nàng vốn dĩ xinh đẹp, mặc dù không bị được Thực phi điểm lệ khuynh thành, nhưng vẫn là một giai nhân. Nàng khóc cũng xinh đẹp, như mưa xuống hoa lê, làm cho người thương tiếc.

“Sau đó Hoàng Thượng trách tội, giam nô tì cùng nghĩa huynh vào lãnh cung, nghĩa huynh giữ được mạng. Nô tì mạo phạm Hoàng Thượng bị đầy lãnh cung là trừng phạt đúng tội, nhưng nghĩa huynh vô tội, huynh ấy, huynh ấy không nên ở chỗ như lãnh cung!” Tô Hoài Linh khóc lóc, “Cho nên nô tì muốn cầu xin hoàng hậu, vì nghĩa huynh rửa sạch oan khuất, để huynh ấy có thể rời khỏi lãnh cung, hức hức hức...”

Nghe nàng kể xong, hoàng hậu chậm rãi mở miệng: “Bổn cung...”

“Khoan đã ” Cảnh Nhân để nắm chặt hoàng hậu tay, ngắt lời nàng, “Trẫm biết Cẩm Ý tâm địa thiện lương, nhưng quy củ không thể làm trái, có một số việc không nên bỏ qua, việc này cứ để trẫm.”

Hoàng hậu: “...”

Nàng vẫn luôn muốn biết, Cảnh Nhân để rớt cuộc làm sao mà có thể kết luận nàng tâm địa thiện lương vậy.

“Ô Hoài Linh, người cũng biết trong cung có cung quy, cung phi phạt hạ nhân thường chỉ được dùng các hình phạt như cầm túc, phạt quỳ, úp mặt vào tường, chếp phạt giới luật, vả miệng, đập đầu, ngoài ra đừng nói là trượng chết, dù là phạt đòn, trừ bỏ trẫm cũng chỉ có hoàng hậu chưởng quản Phượng ấn có quyền hạ lệnh. Tương tần chỉ là một tần phi lực phẩm, ai cho nàng quyền đánh chết cung nhân? Người lúc ấy không nên tìm trẫm, mà nên tót hành đến Khôn Ninh cung cầu kiến hoàng hậu, không cần người giải oan cho nghĩa huynh, chỉ cần bẩm báo Tương tần tự tiện tra tấn đã có thể cứu người. Người có biết quy củ này?” Cảnh Nhân để nghiêm túc hỏi.

“Nô tỳ... biết.” Tô Hoài Linh gật gật đầu, “Nhưng mà...”

Cảnh Nhân để không cho nàng cơ hội ngụy biện, tiếp tục nói: “Vậy người không đi tìm hoàng hậu, ngược lại đi tìm trẫm, là cảm thấy hoàng hậu không thể cho người công đạo sao?”

Câu cuối cùng, đã ỉn ỉn tức giận.

Tô Hoài Linh mới vừa rồi còn rầm rức khóc, hiện tại thiên tử nổi giận, một chút thanh âm cũng không dám phát ra, cúi đầu thật sâu.

“Mà người sau khi mạo phạm trẫm ở ngự hoa viên, người và nghĩa huynh mình cùng bị điều đến lãnh cung, người lần này tới tìm hoàng hậu giải oan, là cảm thấy nghĩa huynh người vô tội?” Cảnh Nhân để hỏi.

Trước mặt đế vương uy nghiêm, Tô Hoài Linh không dám nói lời nào, chỉ có thể khẽ gật đầu.

“Nực cười!” Cảnh Nhân để lạnh lùng nói, “Người mạo phạm trẫm chính là đại tội phản nghịch, mà nghĩa huynh người lại là động cơ gây ra, cũng có tội. Giam hai người vào lãnh cung đã là khai ân, còn có oan ức gì!”

“Chuyện này sao có thể đánh đồng như vậy?” Tô Hoài Linh ăn gan hùm ngẩng đầu lên nói, “Đều lỗi của nô tỳ, không liên quan đến nghĩa huynh!”

“Nuôi không dạy là lỗi của cha. Một nhà, một thôn, bộ tộc đều như tay với chân, có những tội, một người không lãnh nổi.” Cảnh Nhân để lạnh lùng nói, “Niệm tình người lên vào khu săn bắn lại có tâm cứu trẫm, trẫm không truy cứu tội của người. Nhưng những người lơ lửng để người lọt vào đều bị cách chức điều tra. Tội của bọn họ, một mình người gánh không nổi!”

Cảnh Nhân để nói xong phát phát tay, liền có người che miệng kéo Tô Hoài Linh còn muốn kêu oan ra ngoài.

18. Chương 18: Trẫm Vẫn Thấy Rối

Sau khi Tô Hoài Linh bị đưa xuống, Cảnh Nhân để lệnh cho hạ nhân lui ra, trong phòng chỉ còn lại hấn cùng hoàng hậu.

Hoàng hậu đi đến bên cạnh hấn hỏi: “Bệ hạ định xử trí Tô Hoài Linh như thế nào?”

Cảnh Nhân để có chút khó tin mà lắc đầu: “Nữ tử này suy nghĩ rất thú vị, chỉ có nàng ta làm sai, tự mình nàng gánh chịu. Nếu thật có thể như thế, trẫm cũng muốn nói, thiên hạ của trẫm, trẫm một mình gánh chịu.”

“Thiên hạ vốn là của bệ hạ.” Hoàng hậu nhìn tiểu hoàng đế ngồi trên ngai đang tỏ vẻ mệt mỏi kia, nhin không được vươn tay đặt lên vai hấn, dùng một chút lực giúp hấn xoa bóp.

Một trận bủn rủn cùng thoải mái từ vai truyền đến, Cảnh Nhân để khoan khoái mà “Ừ” một tiếng, lẳng lặng nhắm mắt lại tiếp tục nói: “Ừ ... Thiên hạ tuy là của ta, nhưng không phải một mình ta định đoạt. Ta hy vọng bốn mùa mưa thuận gió hoà, dân chúng an cư lạc nghiệp, ngoại tộc an phận thủ thường, triều thần thanh chính liêm khiết, nhưng tất cả điều đó ta đều làm không được. Cũng vậy, triều thần phạm sai,

ta cũng không có khả năng tự mình gánh chịu. Cho dù đây là hành động của một mình nàng ta, chẳng lẽ thủ vệ chậm trễ cứu giá không sai sao? Tư tưởng của nàng ta thật buồn cười.”

“Bệ hạ là minh quân, cho dù thế sự không như ý người, bệ hạ cũng đã hết lòng lo lắng cho dân chúng, suy nghĩ cho thiên hạ. Bệ hạ bề bộn bao chuyện, chớ vì một người buồn cười mà hao tâm tổn sức.” tay Hoàng hậu dời từ vai xuống dưới, nhẹ nhàng vuốt ve phần eo.

“Nàng ta có ý nghĩ như vậy cũng không sao, ai cũng sẽ có lúc ngây thơ. Nhưng Tô Hoài Linh này vận thể ngập trời, người như vậy nếu không hiểu quy củ làm xằng làm bậy sẽ hại đến những người khác. Nghe nàng ta nói, kỳ thật cấm vệ lãnh cung và cấm vệ khu vực săn bắn không ai lơ là cả, chỉ vì nàng ta vận khí tốt mà bị trách phạt. Người trong khu vực săn bắn liên lụy cũng không phải nhiều, vạn nhất một ngày kia nàng ta không biết lượng sức nên lẫn vào chiến trường thì sao? Vạn nhất một ngày kia nàng ta bị người lợi dụng ăn cắp quân cơ thì sao?” Cảnh Nhân đế cau mày nói, “Người như vậy, vận thể quá mạnh mẽ lại còn giết không được, giam lại không chừng cũng có thể trốn đi, phải xử trí thế nào đây?”

“Xử trí thế nào có thể để hôm khác nghĩ, hôm nay bệ hạ mệt, đi nghỉ ngơi đi.” Hoàng hậu nhìn sắc mặt Cảnh Nhân đế tái nhợt, nhin không được nói, “Bệ hạ nếu còn không đi nghỉ ngơi, thần thiếp sẽ ôm người quay về.”

Môi của nàng dán bên tai Cảnh Nhân đế, thanh âm trầm trầm thấp thấp, xuyên từ tai xuống đáy lòng hắn.

Cảnh Nhân đế không vui mà trừng mắt nhìn hoàng hậu một cái: “Cấm Ý chớ ý có khí lực tốt rồi hồ nháo, trẫm chưa nói sẽ không quay về nghỉ ngơi.”

Chỉ có trách cứ, không có tức giận.

Hoàng hậu cười, đi theo Cảnh Nhân đế quay về phòng ngủ.

Hành cung xây ở chỗ có suối nước nóng, đằng sau phòng ngủ là suối nước nóng, Cảnh Nhân đế đi vào Hành cung, hôm nay lại mệt nhọc như thế, đương nhiên muốn ngâm mình. Tắm rửa xong rồi đi ngâm nước, mái tóc của Cảnh Nhân đế rồi tung ướt đầm, có chút chờ mong mà nhìn hoàng hậu.

Đây là muốn cùng tắm sao, nhưng là... Hoàng hậu nghĩ nghĩ: “Bệ hạ, bây giờ là lúc bất thường, Hành cung chưa chắc an toàn. Để tránh xảy ra chuyện, thần thiếp vẫn nên canh giữ bên ngoài suối thì hơn.”

Cảnh Nhân đế có chút mất mát mà gật đầu, cởi bỏ y phục, tự mình bước vào suối. Hoàng hậu thì mặc trang phục bó sát, ngồi bên bờ suối rót cho Cảnh Nhân đế một chén rượu: “Mùa thu đêm lạnh, bệ hạ uống chén rượu nhạt ấm thân.”

Cảnh Nhân đế cầm lấy chén rượu uống một hơi, vẫn chưa uống cạn. Hắn nhìn chén rượu chỉ còn phân nửa, nghĩ nghĩ rồi đưa cho hoàng hậu: “Cấm Ý cũng ấm thân.”

Hoàng hậu mặt không đổi sắc, nhận chén rượu, rồi nhắm ngay chỗ Cảnh Nhân đế mới vừa chạm môi mà trực tiếp một hơi uống cạn, gió đêm thoảng qua, mái tóc buộc cao của nàng bị gió thổi tung bay, nhất cử nhất động tiêu sái nói không nên lời, làm cho Cảnh Nhân đế nhìn đến ngây người.

Hoàng hậu lại rót một chén rượu, chính mình trước uống một ngụm, tiếp theo lại phi thường bất kính dùng chén rượu dư của mình đưa đến cho Cảnh Nhân đế: “Bệ hạ, cũng uống một ít đi.”

Cảnh Nhân đế để cho người khác uống rượu dư của hắn, đó là ban ân; nhưng người khác để cho đế vương uống rượu dư chính là đại đại bất kính, đừng nói là người khác, ngay cả hoàng hậu cũng không được. Nhưng Cảnh Nhân đế không chỉ không trách tội hoàng hậu, mà còn tiếp nhận chén rượu, bắt chước bộ dáng mới vừa rồi của hoàng hậu, uống một hơi cạn sạch.

“Bệ hạ tửu lượng tốt, ” hoàng hậu lại rót một chén, “Không bằng hôm nay thần thiếp cùng bệ hạ cạn chén, mỗi người nửa chén, để xem ai sẽ say trước, được không? Đương nhiên, thần thiếp sẽ bảo vệ tốt bệ hạ, sẽ không bởi vì rượu mà làm hỏng việc.”

Ngụ ý là hoàng hậu vô cùng tự tin vào tửu lượng của mình, cuối cùng người say nhất định là Cảnh Nhân đế.

Cảnh Nhân để có chút tức giận, đoạt lấy chén rượu nói: “Thay vì cứ nửa chén thay nhau, không bằng nâng một ly ta một ly uống càng nhanh càng tốt.”

Nói xong liền muốn cạn chén, ai biết mới uống một ngụm đã bị hoàng hậu đoạt mất, đem nửa chén rượu còn lại uống cạn.

“Không được, uống nhanh hại thân.” Hoàng hậu chậm rãi nói, “Huống chi lần này là thần thiếp muốn cạn chén cùng bệ hạ, một lần biến thành hồng nhan họa thủy, khiến quân vương say.”

Lời kia vừa thốt ra, không chỉ thành công mà tiêu trừ tức giận của Cảnh Nhân đế, còn làm tâm tình của hắn phá lệ tốt hơn: “Hoàng hậu không phải gian phi khuynh quốc, hơn nữa khuynh quốc cũng chỉ do đế vương, có quan hệ gì đến một nữ tử chỉ dựa vào ân sủng của đế vương. Nếu đế vương không cho nàng quyền lực, nàng có thể khuynh quốc như thế nào?”

Cảnh Nhân đế nói một câu, vì hồng nhan họa thủy từ thiên cổ giải oan, ánh mắt của hắn trong suốt, thẳng thắn vô tư nhìn hoàng hậu, không hề lảng tránh.

“Bệ hạ thánh minh.” Hoàng hậu chân thành đáp.

Hai người nhờ rượu mà tình tự một chút, lại nói chuyện quốc đại sự, càng ngày càng say mê, Cảnh Nhân đế cảm thấy hoàng hậu kiến thức uyên bác, bị giữ ở hậu cung thật phí phạm nhân tài. Hắn lại nhớ thân thủ trác tuyệt lúc ban ngày của hoàng hậu, Cảnh Nhân đế có men say, một tay cầm chén rượu, một tay nắm chặt tay hoàng hậu: “Cầm Ý đại tài, đáng tiếc, đáng tiếc.”

Hoàng hậu đã từ ngời ở bờ suối biến thành nằm nghiêng bên người hoàng đế, mắt nàng không có một chút men say, chỉ nhìn Cảnh Nhân đế: “Bệ hạ cảm thấy nữ tử khó thành châu báu?”

Cảnh Nhân đế lắc đầu: “Nữ tử có liên can gì, lúc xưa cũng đã có việc đế vương tuổi nhỏ thái hậu buông rèm chấp chính, cai quản triều chính không thua nam tử, trẫm chưa bao giờ coi thường nữ tử. Trẫm chỉ tiếc là, Cầm Ý một thân võ nghệ nên rong ruổi nơi chiến trường, không phải phí hoài trong cung.”

“Thân là quốc mẫu, đã là vinh hạnh lớn nhất của thần thiếp.” Hoàng hậu nhẹ giọng nói.

Cảnh Nhân đế không nói gì, hắn buông tay hoàng hậu ra, lại đưa tay sờ sờ khuôn mặt của hoàng hậu mặt, đồng thời uống một hơi cạn sạch rượu trong chén.

“Có thể được Cầm Ý làm bạn, cũng là vinh hạnh của trẫm.” Cảnh Nhân đế nói như vậy.

Hắn đưa chén rượu cho hoàng hậu, mà hoàng hậu lại nhìn chăm chăm vào cái chén đó trong chốc lát, lắc đầu nói: “Thiếp cảm thấy uống rượu như vậy không có ý nghĩa.”

“A? Vậy Cầm Ý muốn uống như thế nào?” Cảnh Nhân đế khoác tay trần lên bờ suối, đầu dựa vào tay, mở to mắt nhìn phía hoàng hậu.

“Bệ hạ chờ một lát.” Hoàng hậu buông bầu rượu xuống, đứng dậy đi ra ngoài.

Cảnh Nhân đế đợi một lúc liền cảm thấy choáng váng, hắn biết không thể ngâm suối quá lâu, liền lẳng lặng bước khỏi suối. Bởi vì khi ở cùng hoàng hậu sẽ không dễ cung nữ thái giám hầu hạ, Cảnh Nhân đế tùy ý lau khô thân thể, cầm lấy áo đơn trên giá tự mặc vào.

Hoàng hậu mang theo hai vò rượu quay về, liền nhìn thấy Cảnh Nhân đế nằm trên tháp, chỉ mặc một kiện bạch y, tóc ướt xoã trên người, nhắm mắt nửa tỉnh nửa ngủ.

Hoàng hậu cầm áo choàng trên giá, đắp lên người Cảnh Nhân đế: “Bệ hạ, cẩn thận cảm lạnh.”

Cảnh Nhân đế mở mắt ra, nhìn thấy hoàng hậu ôm vò rượu to như cái thùng, rất là bình tĩnh. Hắn chỉ vào vò rượu hỏi: “Cầm Ý chẳng lẽ là muốn nâng một vò ta một vò?”

“Đương nhiên không phải.” Hoàng hậu cười cười, búng tay một cái, niêm phong trên vò rượu nhẹ nhàng bay mất.

Hoàng hậu một tay nâng vò rượu, hào khí vạn tượng mà uống.

Cảnh Nhân đế: “...”

Phương thức uống rượu hào phóng như vậy hẳn làm không được.

Ai biết hoàng hậu quả nhiên không định cho Cảnh Nhân để uống bằng vò, nàng buông vò rượu xuống, cười nhìn Cảnh Nhân để, một tay chống thấp, cúi xuống, dùng sức hôn lên môi Cảnh Nhân để.

Mới nhận mấy ngụm rượu, mắt Cảnh Nhân để mở thực to, dùng sức bám vào vai hoàng hậu.

Không biết uống như vậy bao lâu, uống đến cạn hai vò rượu, cũng không thấy hoàng hậu say. Ngược lại Cảnh Nhân để qua vài hớp liền say khướt, càng về sau, cái hôn của hoàng hậu có rượu hay không, hẳn cũng không rõ nữa.

Cảnh Nhân để mơ mơ màng màng nhớ hẳn đại khái là bị người ôm về phòng ngủ, hẳn mơ hồ cảm thấy mình tựa vào một bờ ngực rộng lớn, bị người nhẹ nhàng đặt lên giường, thực quý trọng mà hôn rồi lại hôn.

19. Chương 19: Trầm Rất Tĩnh Táo

Cảnh Nhân để tỉnh dậy hoàn toàn không cảm thấy say rượu đau đầu, ngược lại cả người nhẹ nhàng khoan khoái, chuyện ở khu sân bắn hôm qua không để lại chút vương vấn nào trong lòng hẳn, buổi đêm còn ngủ rất ngon.

Nghĩ đến Hoàng hậu vốn dĩ sống tiết chế không uống rượu, hôm qua lại phóng túng vì hẳn, có thể vì chuyện ban ngày mà muốn an ủi hẳn. Phương thức an ủi của Hoàng hậu không giống bất kì ai, bất quá Cảnh Nhân để rất hưởng thụ, nằm ở trên giường nhớ lại bờ môi của Hoàng hậu hôm qua, hẳn khẽ nhếch khóe môi, hiển nhiên tâm tình không tồi.

Nằm một chút lại nghe thấy ngoài kia có động tĩnh, hoàng hậu đã rèn luyện rồi tắm rửa xong trở lại. Điểm này Cảnh Nhân để kỳ thật là có chút bất mãn, hẳn hy vọng có một lần hẳn tỉnh lại, sẽ nhìn thấy dung nhan Hoàng hậu khi ngủ bên cạnh mình. Vậy mà một lần cũng chưa có, hẳn hoặc là bị Hoàng hậu đánh thức đi rèn luyện, hoặc là sau khi tỉnh lại rồi đến võ trường nhìn Hoàng hậu rèn luyện.

Hoàng hậu tắm rửa rồi, trên người sẽ có một loại khí tức thanh tân, hôm nay không cần thượng triều, Cảnh Nhân để liền nằm trên giường nhìn Hoàng hậu bước đến bên mình, ngồi lên giường. Chờ Hoàng hậu ngồi yên, Cảnh Nhân để liền nắm tay nàng, có chút không vui nói: “Vì sao hôm nay không gọi ta dậy cùng luyện?”

Hoàng hậu trở tay nắm lấy tay Cảnh Nhân để, bàn tay đủ lớn bao gọn lấy tay của Cảnh Nhân để, nàng giải thích: “Hôm qua bệ hạ say rượu, sáng sớm lúc thần thiếp tỉnh lại thấy bệ hạ ngủ rất say, không nỡ đánh thức bệ hạ, muốn cho người ngủ thêm một lát.”

“Ừ, ” Cảnh Nhân để suy tư, gật gật đầu, “Say rượu hại thân, về sau uống rượu phải tiết chế. Hoàng hậu cho dù cao hứng cũng phải nhớ uống rượu rất hại thân.”

“Đúng là như thế, bất quá ngẫu nhiên mới có một lần, không phải là không thể.” Hoàng hậu cười nhìn Cảnh Nhân để, hình như rất vui vẻ.

Nhớ tới vô số nụ hôn mê say đêm qua, sắc mặt Cảnh Nhân để thoáng ửng hồng. Đối với chuyện hẳn khi say lại chẳng làm được gì, Cảnh Nhân để là có chút buồn bực, bất quá hẳn chưa bao giờ có nụ hôn như vậy, nên cũng tạm chấp nhận.

Vì thế Cảnh Nhân để nói: “Ngẫu nhiên một lần, có thể.”

Về mặt của hẳn rõ ràng ửng hồng, lại cố tỏ ra nghiêm túc. Hoàng hậu nhìn không chớp mắt một hồi, nhìn không được cúi xuống hôn ...

“Bệ hạ, ” ngoài cửa truyền đến thanh âm Liên công công, “Nghiêm Thống lĩnh cầu kiến.”

Vốn dĩ sáng sớm muốn cùng Hoàng hậu thân mật một chút, Cảnh Nhân để khẽ nhú mào, nhưng rất nhanh áp chế tâm tình của mình, mặt không đổi sắc mà đứng dậy mặc y phục, cảm giác thân mật lúc này biến mất, hẳn lại là cái Cảnh Nhân để uy nghiêm anh minh.

Đầu mào của Cảnh Nhân để sớm đã giãn ra, nhưng nét mi của Hoàng hậu hơi nhú lại. Cảnh Nhân để nghiêm trang chừng chặc khó khăn lắm mới biểu lộ cảm xúc, nhưng bởi vì có người cầu kiến mà biến về lại thành để vương lý trí. Cứ sống như thế, có phải quá mệt mỏi hay không?

Cảnh Nhân để tất nhiên không thể tiếp kiến Nghiêm Húc tại phòng ngủ, hẳn mặc quần áo tử tế rồi đến thư phòng cách vách triệu kiến Nghiêm Thống lĩnh. Mà Hoàng hậu thì ở lại phòng ngủ, lệnh cho cung nữ thái giám dọn dẹp phòng.

Liên công công vốn định đi hầu hạ Cảnh Nhân để, lại bị Hoàng hậu gọi xuống.

“Liên công công, ” hoàng hậu thân nhiên nói, “Bổn cung vẫn luôn giữ người cùng Tiểu Thuận Tử lại, là bởi vì hai người các người tuy có tâm tư, nhưng vẫn tận trung công tác, còn chưa bao giờ ý đồ thương tổn bệ hạ. Người có cơ hội dùng hương nhiều nhất trong hoàng cung chính là các người, mà các người lại chưa bao giờ sử dụng, đây là nguyên nhân Bổn cung giữ lại các người.”

“Phải không?” Bốn bề vắng lặng, thanh âm của Liên công công không còn kính ý, lão gương mặt nhìn Hoàng hậu, “Mọi người đều chỉ mới bắt đầu, dựa theo nguyên tắc, hoàng hậu lợi dụng thân phận của mình xuống tay với người khác, làm như vậy... Cũng được đi, đương nhiên cũng không có gì đáng trách. Chỉ là chúng ta tò mò một chuyện, Hoàng hậu đường đường là đàn ông, nếu bị bệ hạ phát hiện, chẳng lẽ Hoàng hậu còn không định dùng hương? Hoàng hậu chỉ cho quan viên phóng hỏa, không cho dân chúng đốt đèn, dùng dao hai lưỡi hậu quả nghiêm trọng a.”

Đối diện với sự uy hiếp của Liên công công, Hoàng hậu lại không thêm để ý, vẫn nói: “Chuyện của Bổn cung cùng bệ hạ như thế nào, Liên công công đừng lo. Bổn cung chỉ muốn nói cho Liên công công hay, ngày sau lúc bệ hạ nghỉ ngơi, trừ phi thật sự cần, nếu không phải chờ đến lúc bệ hạ tự mình rời giường mới được báo. Bệ hạ là người nghiêm khắc, tuyệt đối không lười biếng, lâu lâu người cần nghỉ ngơi thêm một chút, thỉnh Liên công công lấy bệ hạ thân thể làm trọng. Nếu còn có lần sau, Bổn cung cảm thấy, Bổn cung có thể đề nghị bệ hạ thay tổng quản thái giám.”

Tuy rằng Hoàng hậu chống đỡ hậu cung, nhưng vẫn có vài chức vị thái giám Hoàng hậu không thể động đến, tổng quản thái giám là một trong số đó. Liên công công là người tiên đề tín trọng nhất, nhìn Cảnh Nhân để lớn lên, tình nghĩa hầu hạ từ tấm bé đến giờ tất nhiên không giống với người khác, không phải Hoàng hậu nói hai ba câu liền có thể đổi người.

Nhưng lần trước, Trần thái y đứng đầu thái y viện cũng là thái y Cảnh Nhân để tín trọng nhất, hiện tại chẳng phải bị đuổi khéo đi xa sao. Chỉ cần dùng đủ thủ đoạn, muốn đổi một tên thái giám cũng không khó. Quan trọng là, Hoàng hậu đang rất được sủng ái, bệ hạ còn tín nhiệm Hoàng hậu.

Sắc mặt Liên công công thay đổi, tức đến khó thở mà trầm giọng: “Cũng thật không biết Hoàng hậu làm sao lừa được tín nhiệm của bệ hạ, nếu không phải có... vật hỗ trợ, bộ dạng người như vậy chỉ sợ người khác liếc mắt một cái liền nhận ra là nam? Chúng ta vốn cho rằng dung mạo của chúng ta không đủ, không ngờ dung mạo Hoàng hậu còn thắm hơn. Cho dù người được sủng ái bao nhiêu, võ công cao cỡ nào. Một khi thân phận bại lộ, chẳng lẽ bệ hạ vẫn để người ngồi ở vị trí Hoàng hậu sao?”

“Việc này không phiền Liên công công hao tâm tổn trí, bất quá có chuyện, ta cảm thấy Liên công công phải biết một chút.” Hoàng hậu đạo, “Người đến nơi này, có thể chọn hoặc là tài năng hoặc là dung mạo, nhìn ngoại hình của Liên công công có thể nói người chọn tài năng, nhưng trên thực tế động tác của người không giống kẻ đã già, rõ ràng một người trẻ tuổi đang dùng mặt lão thái giám, vậy là người đã có cả tài năng lẫn dung mạo? Liên công công người không nghĩ vì sao người có thể chọn cả dung mạo lẫn tài năng sao?”

“Bởi vì...” Liên công công nhìn hoàng hậu, đột nhiên lộ ra biểu cảm khó hiểu.

“Xem ra người đã hiểu, ” hoàng hậu cười nhạt nói, “Người có thể chọn cả hai, là bởi vì có một người không chọn gì cả. Bởi vì sau khi nhập cung mới biết, không đòi hỏi gì cả mới nhận được địa vị dễ dàng đạt được mục đích nhất. Còn tham lam đòi hỏi nhiều, thứ mình muốn mãi mãi không có được.”

“Nhưng, nhưng mà thân thủ của người... Chẳng lẽ!” Khuôn mặt già nua của Liên công công thật sự biến thành vô quyết sắc, run run nhìn hoàng hậu.

“Bổn cung cho tới bây giờ đều là chính mình, không giống các người nắm giữ dung mạo lẫn tài năng không phải của mình.” Hoàng hậu phát phát tay, “Liên công công vẫn nên đi xuống suy nghĩ cho tốt, trung thành với Bổn cung, làm tai mắt cho Bổn cung, hay là vẫn vọng tưởng thành công không thể nào có được mà đối nghịch với Bổn cung. Phải biết, thất bại ở đây chỉ cùng lắm là trắng tay. Nhưng ... ở nơi đó, Bổn cung thật sự có thể làm cho Liên công công hối hận cả đời.”

“Chuyện này...” Liên công công cứng ngắc một lúc, cúi đầu nói, “Nương nương xin cho lão nô thời gian ngẫm lại.”

“Được thôi, bất quá kiên nhẫn của Bổn cung có hạn, Liên công công không nên cố ý kéo dài. Còn nữa, Bổn cung biết, Liên công công rất kín miệng, chuyện không thể nói, sẽ không để lộ dù chỉ một chữ.” Khi Hoàng hậu nói chuyện, tay đặt trên bàn trà, lòng bàn tay hơi dùng sức, bàn trà bằng gỗ liền bị xé thành năm mảnh!

“Lão, lão nô hiểu rõ.”

Liên công công cong lưng thất vọng đi ra ngoài, bị dọa sợ không nhẹ.

Ở nơi khác, Nghiêm Húc báo cáo kết quả điều tra cho Cảnh Nhân đế, sau đó gã nhện không được vượt quyền nói: “Bệ hạ, thần cho rằng bệ hạ phải có thêm cả thủ vệ lẫn ám vệ, còn phải có hai thị vệ cao cường đi theo. Bất quá, thể lực kia có bản lĩnh gì còn chưa biết được, vì an toàn của bệ hạ, thần nguyện ý ngày đêm không rời bệ hạ!”

Vào lúc khẩn cấp, sẽ có vài thị vệ từng thời từng khắc bảo hộ đế vương. Thời điểm nhạy cảm như vậy, đế vương có muốn ân ái cùng phi tần thì cũng phải làm trước mặt thị vệ. Một vài đế vương tàn nhẫn còn hoạn cả thị vệ vì sợ bọn họ sinh ý tưởng bất chính với phi tần.

Bất quá Cảnh Nhân đế không phải là người như vậy, ở trong cung hắn rất ít dùng ám vệ, cho dù có khi sẽ gọi ám vệ đến làm nhiệm vụ, nhưng nhiệm vụ không phải để bảo vệ hắn mà là có việc sai bọn họ đi làm. Hắn nghĩ ngợi sau đó gật đầu nói: “Thủ vệ nên thêm một tổ vào mỗi đội, ám vệ ở Hành cung cũng tăng gấp đôi. Nghiêm Thống quan tâm thăm, bất quá cấm vệ quân còn cần người thống lĩnh, người không cần lúc nào cũng đi theo thăm.”

“Bệ hạ!” Nghiêm Húc quỳ gối xuống đất ôm quyền nói, “Thần quan tâm an nguy bệ hạ, thần nguyện đem chức thống lĩnh chuyển giao cho thuộc hạ, thần chỉ muốn làm cận vệ của bệ hạ vào lúc này, để bảo vệ bệ hạ an toàn!”

Cảnh Nhân đế cả giận nói: “Ồ nháo! Mười vạn cấm vệ quân, hai mươi bốn ảnh vệ, quan trọng nhất là Cẩm Y vệ đều do người thống lĩnh, người một người vai mang trọng trách, không được sơ xuất nửa điểm. Trăm giao cấm vệ quân cho người thống lĩnh là tin tưởng năng lực của người, thân ở địa vị này phải biết chức trách của mình, người còn muốn từ bỏ trách nhiệm, đây là hành vi của đại trượng phu sao? Sau này chớ có nhắc lại, nếu nhắc lại, trăm sẽ hoài nghi người có tận lực để tâm chức trách cấm vệ quân hay không!”

Nghiêm Húc: “...”

20. Chương 20: Trầm Rất Tỉnh Táo

Sau khi lệnh cho Nghiêm Húc lui ra, Cảnh Nhân đế vẫn chưa trở lại phòng ngủ, hắn lệnh cho ám vệ gọi cấm vệ quân đặc lực nhất hiện nay là Phó thống lĩnh Tinh Tây Hiến đến. Hắn hỏi chuyện Phó thống lĩnh xong, hỏi thêm vài việc, lúc này mới để mọi người lui xuống để trở về phòng.

Rõ ràng sáng sớm lúc thức dậy còn tỉnh táo khoẻ mạnh, ai ngờ nghe xong báo cáo của Nghiêm Húc, Cảnh Nhân đế lại tỏ vẻ mệt mỏi. Hoàng hậu vội vàng để Cảnh Nhân đế ngồi xuống, rót cho hắn một chén trà.

Uống ngụm trà nóng, Cảnh Nhân để cau mày thở dài: “Nghiêm Húc này... Aiz, hẳn rõ ràng là thống lĩnh cấm quân trầm tự mình chọn lựa, vì sao lại lỗ mãng như thế? Năm đó cũng do trầm nhìn trúng hẳn...”

Nói đến chỗ này, Cảnh Nhân để gõ gõ đầu, phát hiện mình lại nhớ không ra vì sao chọn Nghiêm Húc. Hẳn có một loại ấn tượng Nghiêm Húc thật trung thành, thật khiến người yên lòng, vì thế vẫn luôn tin tưởng gã, nhưng hôm nay Cảnh Nhân để phát hiện, có đôi lúc chỉ trung thành thôi chưa đủ. Tự Nghiêm Húc có ý nghĩ càn quấy như vậy, một lần là đủ uy hiếp toàn bộ an nguy hoàng thành, chuyện đó không thể tùy tiện tha thứ. Vai mang trọng trách tâm phải tỉnh táo, câu này không chỉ dùng cho đế vương cùng quan văn, quan võ cũng phải lưu tâm.

Nhưng mà... hẳn nhớ mãi không ra.

Hoàng hậu ngăn cánh tay hắn đang gõ đầu, nắm vào tay mình, chưa được Cảnh Nhân để cho phép đã ngồi đối diện nhìn thẳng vào hắn, quan tâm nói: “Bệ hạ gõ đầu, là do đau đầu sao? Là thần thiếp sai, thần thiếp không nên dụ dỗ bệ hạ uống rượu.”

“Hoàng hậu đâu có làm gì sai, ” Cảnh Nhân để thần nhiên nói, “Là trầm nhất thời động tình, cùng hoàng hậu uống rượu. Hơn nữa không phải trầm đau đầu, mà là...”

Cảnh Nhân để nghiêm túc nhìn hoàng hậu trong chốc lát, cả lý trí lẫn cảm tính của hắn đều nói rằng, người này có thể tín nhiệm. Vì thế hắn tiếp tục nói: “Chính là từ sau ngày bị đập đầu, ký ức luôn mơ hồ. Trầm nói ra hoàng hậu đừng chê cười, lúc tỉnh dậy, trầm nhìn thấy tướng mạo hoàng hậu còn bị dọa một phen, trầm hoài nghi mình bị tính kế, hơn nữa đám người kia còn tìm một nam nhân đến giả trang hoàng hậu.”

“Ồ?” Hoàng hậu hơi nhướn mày, “Vậy vì sao bệ hạ lại tin tưởng thần thiếp là hoàng hậu?”

“Nói cũng lạ, tuy rằng ký ức của trầm mơ hồ, nhưng ấn tượng vẫn phải có. Trong ấn tượng của trầm, hoàng hậu đoan trang uy nghiêm, xử sự hào phóng, khi trưởng thành thân thủ cao cường, vóc người cao hơn nữ tử bình thường. Hoàng hậu hoàn toàn giống với ấn tượng của trầm, chỉ là thực tế ...hơi vượt quá tưởng tượng của trầm. Cho đến khi thái hậu đến gặp, dung mạo mẫu hậu trầm vẫn nhớ rõ, mẫu hậu lại không tỏ ra xa lạ với nàng, trầm lúc này mới xác nhận, nàng là hoàng hậu.” Cảnh Nhân để thẳng thắn nói, tuy rằng nói không nhớ rõ thế tử của mình có thể sẽ khiến người tức giận, nhưng với tính cách hoàng hậu, không chỉ không giận, e là còn còn quan tâm thân thể hắn.

Quả nhiên, hoàng hậu nghe xong liền hỏi: “Bệ hạ ngoại trừ nhớ rõ tướng mạo thái hậu và không nhớ rõ tướng mạo thần thiếp, còn nhớ được ai, không nhớ được người nào?”

Cảnh Nhân để hồi tưởng lại ba tháng vừa trải qua, đáp: “Lúc mới tỉnh lại trầm hơi giật mình, nàng, Trần thái y cùng đại cung nữ Hạ Hà bên cạnh nàng, trầm toàn bộ không nhớ. Sau đó mẫu hậu tới thăm trầm, trầm không chỉ nhớ rõ mẫu hậu, cung nữ bên cạnh bà cũng nhớ được. Mà nói cũng lạ, lúc trầm đi gặp Thục phi, dung mạo khuynh quốc của Thục phi vậy mà trầm không nhớ được, ngược lại hai cung nữ Thúy Hồ, Lục Hồ thì có chút ấn tượng.”

Hoàng hậu hít sâu một hơi, có chút chờ mong hỏi: “Vậy... tướng mạo Liên công công, tứ phi, Lâm quý tần, Nghiêm Thống lĩnh cùng với... Lâm đại học sĩ và Lý Tướng, những người thường xuyên tiếp xúc bệ hạ có còn nhớ không?”

“Hoàng hậu hỏi thật trùng hợp, ” Cảnh Nhân để cảm thán nói, “Nghiêm Thống lĩnh trước kia không nhớ, ngược lại Lâm đại học sĩ cùng Lý tướng quốc trầm đều nhớ rõ.”

Hoàng hậu không hỏi lại, chỉ chăm chú nhìn Cảnh Nhân để trong chốc lát rồi đột nhiên nói: “Bệ hạ, thần thiếp có một vật tổ truyền, nghe đồn có thể thanh tâm tĩnh trí, giúp người không bị tà ma xâm hại. Nó là của hồi môn của thần thiếp, theo thiếp cùng vào cung, thần thiếp muốn dâng nó cho bệ hạ.”

“Nếu là vật tổ truyền, hoàng hậu nên cẩn thận giữ gìn mới phải.” Cảnh Nhân để nói.

“Nhưng thần thiếp lo lắng cho bệ hạ, thần thiếp có thể bảo hộ bệ hạ không bị bất luận kẻ nào thương tổn, nhưng loại ngoại tà này... Thần thiếp không tài nào đối phó được.”

Cảnh Nhân để thật cảm động, siết chặt hai bàn tay chỉ miễn cưỡng nắm hết một tay của hoàng hậu nói: “Được Cẩm Ý quan tâm như thế, trầm rất vui.”

Hoàng hậu cười trấn an, nàng gỡ từ cổ xuống một vật, là một mặt dây chuyền, dây đeo làm từ chỉ đỏ. Mặt dây sáng bóng trong suốt, Cảnh Nhân để nhìn một lát, thật sự nhìn không ra là chất liệu gì.

“Vật này... làm từ chất liệu gì? Ngọc không phải ngọc, sáng bóng trong suốt, nhìn rất đẹp, nội khổ của trầm có thể coi là có hết thiên hạ bảo vật, lại chưa từng thấy qua loại chất liệu này.” Cảnh Nhân để ngạc nhiên.

“Nghe nói là vật từ trời, tìm được khi trời giáng kỳ thạch, cũng là thượng cổ truyền xuống, thần thiếp chưa từng thấy qua ở thế gian, để thần thiếp đeo cho bệ hạ.” Hoàng hậu cầm mặt dây chuyền, rất cẩn trọng đeo nó lên cổ Cảnh Nhân để.

Nàng nhìn mặt dây chuyền trong chốc lát, lại nhìn nhìn Cảnh Nhân để, sau đó lại nhìn mặt dây chuyền, cuối cùng thoáng lộ ra vẻ tiếc nuối.

Tính Hoàng hậu hướng nội, trước mặt Cảnh Nhân để luôn tỏ vẻ vui không lộ vẻ buồn, Cảnh Nhân để rất ít thấy nàng có cảm xúc tiêu cực. Hiện tại cảm thấy được, lập tức quan tâm hỏi: “Cẩm Ý làm sao vậy?”

Hoàng hậu lắc đầu, có chút chua xót cười nói: “Vừa rồi Thần thiếp còn thực chờ mong bệ hạ đeo mặt dây chuyền này có thể khôi phục ký ức, nào ngờ không có tác dụng, là thần thiếp quá ngây thơ.”

Cảnh Nhân để lúc này mới yên tâm, an ủi: “Nàng có tâm ý thì tốt rồi, trầm sẽ luôn đeo nó, mọi lúc đều nhớ kỹ rằng Cẩm Ý quan tâm trầm.”

Cảnh Nhân để ở bên hoàng hậu đã lâu, nếu là lúc thường, khi Cảnh Nhân để nói những lời này xong, không khí giữa hai người sẽ nhanh chóng ấm lên, nóng cháy tới độ làm chút gì đó. Lại dựa theo sự khắc chế vốn có của Cảnh Nhân để, tất nhiên sẽ không có chuyện ban ngày tuyên dâm, nhưng thân mật một chút thì có thể.

Ai ngờ hoàng hậu không may mắn phối hợp với Cảnh Nhân để, tầm mắt không tìm được mà nhìn cổ hần, một mực quan sát mặt dây, biểu cảm có chút thất vọng, lại có chút tiếc nuối, tựa hồ hơi hối hận vì đem mặt dây chuyền cho Cảnh Nhân để.

Hoàng hậu che giấu rất tốt, người ngoài nhìn vào không thấy có biến hóa gì. Nhưng Cảnh Nhân để chu đáo tỉ mỉ, lại vô cùng hiểu rõ hoàng hậu, hần tự nhiên có thể nhìn ra ý tứ của nàng.

Nhưng hiện tại cho dù nàng hối hận, Cảnh Nhân để cũng không muốn trả hoàng hậu. Vật này nàng vẫn luôn mang bên người, nay lại tặng cho hần. Cảnh Nhân để yêu mến hoàng hậu, tất nhiên không muốn trả.

Hần là người rộng lượng, nếu là người khác lộ ra vẻ mặt như vậy, Cảnh Nhân để sẽ không trách tội cũng sẽ không giữ lấy. Hần là quân vương, muốn cái gì mà không có, hà tất giữ vật mà người khác không muốn buông. Chính là cái này thì không được, hoàng hậu đã đem vật bên người đưa cho hần, hần không muốn trả lại.

“Cẩm Ý rất thích ngọc?” Cảnh Nhân để đột nhiên hỏi.

Hoàng hậu sửng sốt đáp: “Ngọc dưỡng người, ai cũng sẽ thích.”

“Ừm.” Cảnh Nhân để gật gù đầu yên lặng ghi nhớ, tính toán chút nữa hồi cung sẽ lấy ít ngọc tốt tặng hoàng hậu.

Sau đó hai người không nhắc lại chuyện ngọc nữa, tầm mắt hoàng hậu cũng rời khỏi mặt dây, Cảnh Nhân để nhân cơ hội này nhét mặt dây chuyền vào trong y phục.

Bọn họ câu được câu mất nói chuyện phiếm, lại nhắc tới Tô Hoài Linh, nhắc đến nữ tử này Cảnh Nhân để lại đau đầu. Phàm là đế vương, ai cũng sẽ yêu thích điềm lành, tin phúc số phận. Tô Hoài Linh đã được xác nhận là vận may cực tốt, nếu thật sự giết, Cảnh Nhân để cũng sợ sẽ đưa tới thiên tai. Mà nữ tử có vận may như vậy, nếu hần không dùng mà để bị người khác lợi dụng thì làm sao?

“Đúng là phiền toái.” Hoàng hậu gật đầu, cũng không có biện pháp tốt.

“Aiz, ” Cảnh Nhân để giận dữ nói, “Nếu nàng ta hiểu lí lẽ giống tiểu thư khuê các bình thường thì đã không đến mức ý vào vận may tạo ra nhiều phiền phức như vậy. Cự nhiên lại là một nữ tử không được giáo dưỡng ... Chờ một chút, trầm đã có cách!”

Mắt Cảnh Nhân để sáng lên, nói với hoàng hậu: “Nếu nàng ta làm ra nhiều chuyện như vậy đều là do không giáo dưỡng, vậy chẳng bằng trẫm dạy nàng ta?”

“A?” Hoàng hậu hiểu kỳ nói, “Bệ hạ muốn tìm vài ma ma dạy nàng ta lễ nghi trong cung sao?”

“Ta đâu muốn để nàng ta vào cung, học tập lễ nghi trong cung có tác dụng gì.” Cảnh Nhân để nói, “Trẫm muốn tìm vài người ăn không ngồi rồi ở Hình bộ, dạy nữ tử này luật pháp.”

Hoàng hậu nghĩ một chút rồi khen: “Ý kiến hay, bất quá vì sao bệ hạ không tìm nữ tiên sinh dạy nàng ta tam tòng tứ đức, ngược lại muốn dạy luật pháp? Nữ tử học luật pháp, có tác dụng gì?”

“Trước mặt trẫm nàng ta lại có thể nói ra câu tự mình gánh chịu, trẫm muốn xử trí người khác, nàng ta cũng nhận về phần mình, nàng ta nghĩ mình đúng, còn khinh thường lễ giáo. Người như vậy, tìm người dạy dỗ lại sẽ có khả năng phản tác dụng, làm cho nàng ta càng thêm coi nhẹ, cũng may nàng ta vẫn còn chút lương tri, không muốn liên lụy người khác. Vậy trẫm liền sẽ cho nàng ta biết, bản thân tùy ý làm vậy, đến tận cùng sẽ hại đến bao nhiêu người. Mà những người này, trẫm tuyệt không vì nàng ta muốn tự thân chịu tội mà khoan dung!”

Hoàng hậu nghe xong, ánh mắt lộ rõ vẻ khâm phục, nàng cúi đầu thật sâu nói: “Bệ hạ thánh minh.”

21. Chương 21: Trẫm Rất Tỉnh Táo

Đại đội nhân mã đem rất nhiều quân nhu nên ba ngày sau mới đến khu vực săn bắn, lúc đó Phó thống lĩnh đã tra hết những quan viên có khả năng liên quan đến thích khách. Có tất cả là bảy mươi tám thích khách trà trộn trong đám quan viên, tùy phẩm bậc quan viên có thể đem bao nhiêu người mà phân bố ít nhiều, trong khi các quan viên này liên tục kêu oan rằng họ và thích khách không hề có quan hệ. Thích khách giết thị vệ của bọn họ sau đó trà trộn vào, bọn họ hoàn toàn không biết gì cả.

Những lời như thế cho dù là sự thật, Cảnh Nhân để cũng không dễ dàng tin. Nhưng hắn sẽ không ở khu vực săn bắn trực tiếp thẩm vấn các quan viên này, mà đem họ và gia quyến cùng với thủ vệ phụ trách khu vực săn bắn tách ra rồi giam giữ, chờ đợi sau khi hồi kinh sẽ thẩm tra lại.

Trong lúc giam giữ, Tỉnh Tây Hiến tuy không tra tấn nhưng lại dùng cách đánh vào tâm lý. Hắn tách các quan viên ra giam riêng, chẳng những không cho phép những người này khiêu nại mà còn không ngừng khiến bọn họ tin rằng trong số người bị giam đã có người khai trước, bây giờ ai khai tiếp theo sẽ được khoan hồng.

Kế sách này khiến Cảnh Nhân để rất vừa lòng. Tỉnh Tây Hiến này thoát nhìn có chút âm trầm, mang đến cảm giác gã không phải là người lương thiện. Mà Nghiêm Húc mày rậm mắt to vẻ mặt chính khí, vừa gặp liền khiến người ta an tâm.

Sau khi sử dụng hai người này Cảnh Nhân để phát hiện tính tình Tỉnh Tây Hiến càng lúc càng giống hắn. Tỉnh Tây Hiến làm việc không từ thủ đoạn, âm ngoan đến cực điểm, nếu gã thống lĩnh Cẩm Y vệ chỉ sợ người dưới trướng sẽ sợ hãi không biết khi nào mình bị lột da. Còn Nghiêm Húc lại là người thiện tâm, rất ít khi dùng cách tra tấn, gã đảm nhiệm chức thống lĩnh Cẩm Y vệ vài năm, hình cụ của Thiên lao đều bị bụi phủ mờ.

Theo lý mà nói, nếu là đế vương nhân hậu thì thích dùng người như Nghiêm Húc, chỉ là Cảnh Nhân để khoan dung thì có khoan dung, nhưng hắn cũng chỉ tha thứ cho những người vô tội hoặc là tội nhẹ, đối với những người bụng dạ khó lường, Cảnh Nhân để biết nếu nhân từ với họ sẽ chỉ tạo ra một lá bùa đòi mạng mình. Tỉnh Tây Hiến là một cây đao tốt, có thể sử dụng đao này đả thương người thế nào, còn phải xem người dùng đao.

Cảnh Nhân để cảm thấy, hắn cần một người tâm địa sắt đá làm thống lĩnh Cẩm Y vệ.

Cẩm vệ quân người ngựa rất đông nên mới nhanh chóng tra hỏi gia quyến các quan viên bị nhốt ở Hành cung một lượt. Sau khi qua tra hỏi mới có thể hỏi gia. Với những người không có vấn đề Cảnh Nhân để sẽ

phái người đưa bọn họ hồi gia, những người có vấn đề thì trực tiếp đưa đến đại lao Trấn phủ, bao gồm Tô Hoài Linh.

Bất quá những người kia đi thụ hình, còn Tô Hoài Linh là đi xem hình.

Cảnh Nhân để vốn định tìm vài người ở Hình bộ chỉ giáo hình luật cho nàng, sau lại nhìn thấy cách Tỉnh Tây Hiến làm việc nên thay đổi chủ ý. Cho dù có dạy dỗ thế nào là trọng tội không thể gánh cũng không bằng tận mắt chứng kiến, để Tô Hoài Linh chính mắt nhìn thấy, cái gì gọi là liên lụy.

Hắn cũng không lo Tô Hoài Linh sẽ lại bỏ trốn, Cảnh Nhân để lệnh cho cấm vệ vệ chịu trách nhiệm canh giữ Tô Hoài Linh chuyển lời đến với nàng, nghĩa huynh còn ở trong cung, nàng trốn một canh giờ liền chặt một ngón tay, nếu bỏ trốn không trở lại, sẽ chôn nghĩa huynh của nàng xuống đất như trồng cây để xem y có thể sống bao lâu.

Đương nhiên, vốn dĩ lệnh của Cảnh Nhân để không phải kinh khủng như vậy, ý của hắn là, lúc bỏ trốn phải nghĩ đến nghĩa huynh. Bất quá bởi vì Cảnh Nhân để bảo có thể nói thêm cho ác độc một chút, vị huynh đài Cẩm Y vệ này liền miêu tả cận kề.

Tô Hoài Linh lập tức ngoan ngoãn, một đường theo Tỉnh Tây Hiến đi đến đại lao. Cảnh Nhân để lại như chưa hề bị ám sát, cứ thế hồi cung rồi thượng triều, hoàn toàn không khác gì lệ cũ.

Chỗ khuyết mà các quan viên bị giam để lại tự khắc có người thế vào. Cảnh Nhân để thu lại chức thống lĩnh Cẩm y vệ của Nghiêm Húc, giao cho Tỉnh Tây Hiến đảm nhiệm. Tuy rằng Nghiêm Húc vẫn thống lĩnh Cẩm quân, phẩm cấp bổng lộc không hề thay đổi, nhưng mọi người đều biết, Nghiêm Húc đã không còn được hoàng thượng tin dùng. Cẩm Y vệ làm việc cho hoàng thượng nên thống lĩnh Cẩm Y vệ nhất định là người Hoàng Thượng cực kỳ tín nhiệm, lúc trước là Nghiêm Húc, hiện tại lại thay người. Dù hắn vẫn là thống lĩnh cẩm quân nhưng đó cũng là do Cảnh Nhân để không muốn lập tức bãi bỏ tất cả quan hàm của hắn, chờ mấy ngày nữa điều tra lại từ đầu, chỉ sợ chức thống lĩnh cẩm quân cũng không còn.

“Thủ đoạn của Hoàng hậu thật cao cường!” Vài phi tần tụ họp chỗ Đức phi bàn tán, Lương phi không còn là dáng vẻ ôn nhu hiền thực nữa, mặt mày nhăn nhó: “Vài người có thể sử dụng được của chúng ta đều bị nàng đuổi đi, chúng ta ở trong cung không còn cách gì hành động. Lúc trước còn Nghiêm Húc có thể hỏi thăm tình hình hoàng thượng, hiện tại đến cả Nghiêm Húc cũng bị mất chức!”

Liên công công đứng ở một bên nghe, mắt nhìn mũi mũi nhìn miệng không nói được một lời, chỉ yên lặng nghe.

“Nghiêm Húc tính cái gì,” Đức phi cười lạnh một tiếng: “Có thể đưa Tô Hoài Linh tới đại lao Trấn phủ mới là thủ đoạn. Phải biết là dựa theo hướng phát triển bình thường thì lúc này bệ hạ phải đang sủng ái Tô Hoài Linh, phong cho nữ tử cứu giá thành Tô quý tần mới đúng. Nhưng mà hiện tại, quý tần nương nương của chúng ta ở trong nhà lao, không chỉ không có công cứu giá còn dính dáng đến thích khách, thủ đoạn bậc này người thường thực không thể sánh kịp.”

“Liên công công” Hiền phi nhíu mày hỏi: “Lúc ấy người cũng ở đó, có biết cụ thể tình huống là như thế nào không? Bỗng cung nghe nói sau khi hoàng thượng bị ám sát cấm vệ quân mới tới, lúc ấy bên cạnh bệ hạ có một thị vệ bảo hộ, vậy mà y vẫn có thể chống đỡ được đến khi cấm vệ quân tới, rốt cuộc chuyện này là sao?”

Hiền phi trực tiếp hỏi, Liên công công không thể không nói, lão đứng ra hồi đáp: “Lúc lão nô đến thích khách đã bị khống chế, Tô Hoài Linh đứng giữa đám xác chết, rốt cuộc vì sao lại trở thành như vậy, lão nô cũng không rõ.”

Liên công công nói cũng không sai, lão cũng chưa nói lúc lão đến hiện trường có mấy người, người đánh bay thích khách là ai, cứ như vậy hàm hồ trả lời, cho các phi tần một đáp án sai.

“Xem ra là hoàng hậu đã tuyển cấm vệ quân có thân thủ tốt nhất từ trước, bảo hộ Hoàng Thượng đánh lui thích khách.” Đức phi phân tích: “Chẳng lẽ chúng ta cứ trở mắt mà nhìn hoàng hậu loại bỏ mình sao?”

“Các người ngồi chờ chết, ta lại không muốn.” Thục Phi vẫn luôn trầm mặc đột nhiên đứng lên nói: “Bỗng cung phát hiện đi theo các người một đám nào rỗng thật không làm được gì. Không bằng Bỗng cung tự mình nghĩ biện pháp.”

“Người muốn làm gì?” Hiền phi có dự cảm không tốt.

“Hừ,” Thục phi hừ lạnh một tiếng đáp: “Hoàng hậu được sủng ái thì sao, hần là một nam tử cải trang nữ tử, hần dám cùng bệ hạ sinh hoạt vợ chồng sao? Lúc trước ta cảm thấy không cần phát sinh thêm quan hệ gì ngoài nhiệm vụ nên mới dùng hương. Lúc này ngẫm lại, đây không phải là cơ thể của ta, thậm chí đáng về cũng không phải, ta cứ coi như là một giấc mộng cũng được, dù sao Cảnh Nhân để nhìn cũng không tồi. Các người đều nói ta gốc ghêch, nhưng mà là nam nhân ai không thích mỹ nhân!”

Nói xong đứng dậy bỏ đi, chiếc cổ mỹ lệ trắng nõn ngẩng cao, không thềm để ý tới mấy nữ nhân phía sau.

Lương phi thở dài một hơi, cảm thán nói: “Nàng ta thật bất chấp.”

“Dựa vào dung mạo của nàng ta, nếu không khiêu vũ, chỉ sợ sẽ...” Hiền phi không nói thêm, chỉ dùng sức nắm chặt khăn tay.

Mấy người khác cúi đầu trầm tư, Liên công công vẫn cúi mắt nhìn xuống không nói lời nào.

Sau khi những người này bỏ đi, Liên công công liền ra lệnh tâm phúc đưa tờ giấy nhỏ cho hoàng hậu.

“Thục phi...” Hoàng hậu ném mảnh giấy vào nghiền mực, để mảnh giấy Tuyên Thành nhiễm mực trở thành màu đen đến khi nhìn không rõ văn tự trên đó nữa.

Y là người đứng đầu hậu cung, chỉ là sau khi thái y bắt mạch cho Cảnh Nhân để đã nói rõ hần không cần phải cấm dục nữa nên hoàng hậu không có cách nào ngăn Cảnh Nhân để đi tìm các phi tần khác trong cung. Y là nam tử, vì có thân phận che chở để người hoàn toàn tin rằng y là nữ tử, chỉ là loại tin tưởng này sau khi y cởi y phục cũng sẽ bị cởi bỏ theo, nên y cũng có hương. Nếu thật sự muốn cùng Cảnh Nhân để sinh hoạt vợ chồng, chỉ có thể dùng hương. Nhưng y không muốn dùng hương, cũng chưa bao giờ cho Cảnh Nhân để dùng. Lúc trước y còn có thể đá Cảnh Nhân để qua chỗ cung phi khác, hiện tại y lại không nguyện ý làm như vậy nữa.

Còn vì Lâm Bác Viễn ngu xuẩn kia, Cảnh Nhân để đã phát hiện hương có chỗ không ổn, y thậm chí còn không thể trả hương lại cho Thục phi, sợ Cảnh Nhân để sẽ sinh nghi.

Việc này khó mà thực hiện.

Hoàng hậu vẫn luôn trầm tư cho đến lúc Cảnh Nhân để hạ triều trở về, nhìn thấy tiểu hoàng đế không đến cung khác mà lại đến Tê Phượng điện, lúc này hoàng hậu mới từ từ mỉm cười. Từ lúc đập đầu đến giờ tiểu hoàng đế vẫn luôn nghỉ ở Tê Phượng điện, hai người giống đôi vợ chồng bình thường ở chung, trong mắt Cảnh Nhân để không có phi tần nào khác. Hoàng hậu cảm thấy Cảnh Nhân để trước sau có chút bất đồng mới nhớ tới nhiệm vụ đặc biệt của mình liền tặng mặt dây chuyền cho Cảnh Nhân để, ai biết Cảnh Nhân để không phải là mục tiêu của nhiệm vụ, còn y lại mất đạo cụ quan trọng, thật sự là tiền mất tật mang.

Cho dù nghĩ như vậy nhưng khi nhìn thấy Cảnh Nhân để đến, hoàng hậu vẫn không tự chủ được mà đứng dậy, giúp Cảnh Nhân để cởi y phục, đưa tiểu hoàng đế sắc mặt không tốt đến nội thất nghỉ ngơi.

“Bệ hạ thoát nhìn có chút mỏi mệt.” Hoàng hậu quan tâm mà hỏi.

Cảnh Nhân để không phải mỏi mệt, mà sắc mặt của hần xanh mét. Cho tất cả cung nhân lui ra, hần ở trước mặt hoàng hậu rốt cục không che đậy nữa, đập bàn cả giận nói: “Kể chủ mưu ám sát trẫm lại là Hoài Nam vương, là hoàng đế cùng một mẫu thân với trẫm!”

22. Chương 22: Trẫm Rất Tỉnh Táo

Tuy rằng huynh đệ hoàng thất xem trọng ngai vàng nên tình cảm không có bao nhiêu, nhưng tình cảm của Hoài Nam vương cùng Cảnh Nhân để lại không giống. Cảnh Nhân để là trưởng tử chính tông, chân mệnh thiên tử của Hạ triều, địa vị của hần vững chắc từ khi mới ra đời. Hoài Nam vương nhỏ hơn Cảnh Nhân để

hai tuổi, lúc ấy hoàng hậu cũng chính là thái hậu hiện tại luôn chú trọng giáo dục cho Hoài Nam vương, từ nhỏ đã nói cho gã biết, phải phụ tá ca ca thật tốt.

Tình cảm huynh đệ giữa hai người vẫn luôn tốt, khi Cảnh Nhân đế đăng cơ Hoài Nam vương mới mười sáu tuổi, còn chưa được phong làm phiên vương, Cảnh Nhân đế cố ý để cho gã ở lại thêm hai năm, khi Hoài Nam vương mười tám tuổi mới phong phiên vương cho gã, còn cất đất tốt nhất ban cho.

Cho dù đã hai năm không gặp nhưng Cảnh Nhân đế và Hoài Nam vương trước sau vẫn duy trì thông tin, nhờ thư từ qua lại thường xuyên nên tình cảm hai người không chỉ không nhạt đi mà còn vì xa cách nên càng quyến luyến thân mật hơn. Hoài Nam vương thường xuyên viết thư nói Cảnh Nhân đế mau sinh cho hắn một tiểu chắt tử để hắn dẫn đi chơi, bên này hắn đã chuẩn bị trăm ngàn lễ vật để đầy một kho phòng.

Đối với đệ đệ này, điều Cảnh Nhân đế có thể ủng hộ hắn liền ủng hộ, xem như ngoài hoàng hậu gã là người thứ hai có thể làm Cảnh Nhân đế vi phạm nguyên tắc của chính mình.

Thường hay có Ngự Sử buộc tội Hoài Nam vương nuôi dưỡng tư binh, có tâm bất chính, đối với loại tấu chương này Cảnh Nhân đế không quan tâm, cũng không cho ai kiến nghị tại triều. Hoàng thượng nghĩ đệ đệ của mình dưỡng một ít binh bảo vệ là hợp tình hợp lý. Trên thực tế nếu Hoài Nam vương không dưỡng tư binh, Cảnh Nhân đế cũng nhịn không được mà phái một đội nhân mã đi bảo hộ đệ đệ.

Mà nguyên nhân Cảnh Nhân đế yêu mến Hoài Nam vương ngoài lý do tình cảm hai người rất tốt còn bởi vì Hoài Nam vương quản lý thuộc hạ cực nghiêm, chưa từng có chuyện ức hiếp dân chúng tại đất phong. Hơn nữa dựa theo quy định, toàn bộ thuế thu được ở đất phong đều thuộc về Hoài Nam vương phủ, nhưng đệ đệ của hắn luôn trích phần lớn nộp lên quốc khố. Hoài Nam có danh xưng là kho lúa Hoa Đông, lương thực và hoa màu hàng năm Hoài Nam vương nộp lên khoảng một phần năm thu nhập của quốc khố. Số lương thực này Hoài Nam vương hoàn toàn có thể giữ lại, nuôi dưỡng mười vạn binh mã trong vài năm không phải là vấn đề. Nhưng Hoài Nam vương chưa từng làm như vậy, vẫn luôn theo quy củ mà nộp thuế, bây giờ có người tố gã mang tâm bất chính, Cảnh Nhân đế nhất định không tin.

Nhưng mà tình huống này, làm sao hắn không tin cho được đây!

Kể đứng sau vụ ám sát nhìn như chỉ về phía ngoại tộc, nhưng manh mối đều dẫn về hướng Hoài Nam vương. Kế hoạch kín đáo như vậy nếu không nhờ hoàng hậu vô công vượt quá mức tưởng tượng của nhiều người thì Cảnh Nhân đế chỉ sợ sớm đã bị giết hoặc là bị bắt. Sau đó kinh thành vô chủ, kẻ chủ mưu lại phải có khả năng khống chế chuyện này, ngoại tộc không thể làm được. Mà người có khả năng giải quyết cũng chỉ có thể là Hoài Nam vương.

Cảnh Nhân đế giận không kiềm được, hoàng hậu lại vẫn bình tĩnh mà rót trà cho Cảnh Nhân đế nói: “Giận hại gan, bệ hạ uống chút trà hồi phục tâm trạng rồi suy nghĩ lại chuyện này mới tốt.”

Trà của Hoàng hậu pha khác với các loại trà khác, có mùi hương thoang thoảng, nên Cảnh Nhân đế uống vào cảm thấy rất khác biệt. Trà hơi nóng, nhẹ nhàng thấm vào cổ họng, Cảnh Nhân đế uống một chút trà cảm thấy không còn tức giận nữa, chỉ nắm đầu ngón tay hoàng hậu mà thở dài.

“Trẫm, trẫm thật sự là rất thương tâm.” Tức giận qua đi, làm cho Cảnh Nhân đế trở nên thương cảm: “Hoàng đế từ nhỏ đi theo ta, làm chuyện gì cũng là hai người chúng ta cùng làm. Ta là Thái tử không thể làm sai cho nên những chuyện như đào giun hay trộm trứng chim đều là đệ đệ thay ta gánh chịu, để tránh triều thần buộc tội Thái tử vô đức. Đệ đệ từng nói, Hạ quốc có thể có một thân vương bất cần, nhưng quyết không thể có một Thái tử mê muội mất cả ý chí. Lúc chơi đệ đệ cùng ta chơi, nhận sai đệ đệ một mình nhận. Đệ đệ ấy là đệ đệ của trẫm, trẫm tại vị một ngày thì bảo hộ đệ đệ ấy một ngày, nên có thể nào, có thể nào...”

Cảnh Nhân đế càng nói càng đau lòng, thân nhân phản bội làm hắn khó có thể chống đỡ, chỉ nắm đầu ngón tay hoàng hậu không đủ để cho hắn chống đỡ.

Vì thế hoàng hậu lặng lẽ đứng dậy, đến bên Cảnh Nhân đế, vốn định đưa tay lên bờ vai của hắn an ủi, cho hắn thêm sức mạnh. Không ngờ Cảnh Nhân đế quay qua ôm thắt lưng hoàng hậu, mặt dán lên người hoàng hậu. Thân hình Hoàng hậu hơi cao nên khi Cảnh Nhân đế ngồi mặt vừa vặn tựa vào bụng hoàng hậu.

Hoàng hậu: “...”

Trong cuộc đời hoàng hậu lúc này là lúc gặp nguy cơ lớn nhất, y vừa vui sướng vì Cảnh Nhân để dựa vào mình như thế, vừa sợ Cảnh Nhân để dán mặt vào bụng mình cọ cọ. Y sớm đã không còn là hoàng hậu tâm bình như nước cùng Cảnh Nhân để đồng giường cộng chăn nữa, y hiện tại... Thường xuyên không khống chế được chính mình.

May mà Cảnh Nhân để thực ngoan, hẳn chỉ muốn kề cận hoàng hậu, ôm lấy người trong lòng để có thêm động lực và sức mạnh. Cho nên hẳn cứ ôm như vậy, không làm thêm chuyện gì khác.

Hoàng hậu lúc này mới thở ra một hơi, đưa tay vuốt ve mái tóc mềm của Cảnh Nhân để. Đầu của Đế vương y sao có thể sờ loạn, nhưng hoàng hậu vẫn muốn sờ, Cảnh Nhân để cũng không ngăn cản.

“Cầm Ý, sinh Thái tử cho trẫm đi.” Cảnh Nhân để mặt dán ở bụng hoàng hậu, đột nhiên nói.

Hoàng hậu: “...”

“Trẫm không cho thái y khám bệnh là cảm thấy trẫm còn trẻ, không vội đem dây buộc mình, trẫm cũng biết trẫm không có vấn đề gì. Chỉ là, hiện tại trẫm muốn có một hài tử với Cầm Ý, trẫm sẽ không tiếp tục giấu bệnh sợ thầy, sẽ để cho thái y cẩn thận khám bệnh.” Cảnh Nhân để buông thất lưng hoàng hậu ra, ngẩng đầu nhìn y.

Hoàng hậu cố gắng duy trì vẻ mặt bình tĩnh mà hỏi: “Bệ hạ đối với chuyện nối dõi vốn không vội, hiện tại vì sao đột nhiên...”

“Trải qua lần ám sát này trẫm cảm thấy vẫn nên có một hài tử nối dòng sẽ an tâm hơn. Mà trẫm muốn là hài tử của Cầm Ý và trẫm, là nam hay là nữ đều không quan trọng, nàng và ta đều còn trẻ. Nếu như là nam, vậy nó chính là Thái tử, trẫm dạy nó đạo trị quốc, Cầm Ý giúp nó cường thân kiện thể. Nếu là nữ thì là công chúa, trẫm sẽ sủng nó một đời.” Cảnh Nhân để nhắm mắt tưởng tượng, càng nói càng cảm thấy tương lai như vậy thật tốt đẹp.

Hoàng hậu không giữ được bình tĩnh, y chỉ có thể nắm tay Cảnh Nhân để, kiên trì nói: “Thần thiếp sẽ cố hết sức.”

Nghe thấy hoàng hậu nói như vậy, Cảnh Nhân để cười vui vẻ, hẳn nắm chặt tay hoàng hậu nói: “Trẫm cũng sẽ cố gắng! Trẫm phải tính thời gian để cùng hoàng hậu bên nhau, muốn đến khu sân bắn trước hay là đi chơi chỗ khác? Bây giờ là chính ngọ, ban ngày tuyên dâm không tốt, tối nay trẫm sẽ đến Tê Phượng điện.”

Hoàng hậu kiềm lại cảm giác muốn khóc, nói thật gian nan: “Thần thiếp sẽ ‘quét dọn’ chu đáo.”

Y khẩn trương đến mức dùng từ cũng sai, nhưng hiện tại tâm tình Cảnh Nhân để đã trở nên tốt hơn, cũng không so đo cách hoàng hậu dùng từ, đứng lên nhón chân hôn vào môi hoàng hậu, lúc này mới gọi dâng ngọc thiện, lệnh cho Ngự thiện phòng đem ngọc thiện đến Khôn Ninh cung.

Có hoàng hậu an ủi, Cảnh Nhân để tạm thời quên đi chuyện của Hoài Nam vương, tâm tình cũng trở nên vui vẻ. Hẳn cảm thấy thoải mái, dùng cơm xong liền cùng Liên công công đến ngự thư phòng, xử lý chính sự hôm nay.

Chỉ còn Hoàng hậu ở trong điện một mình, hiếm khi cảm thấy khốn khổ như lúc này.

23. Chương 23: Trẫm Đã Hoá Điện

Kỳ thật việc cấp bách mà Cảnh Nhân để cần xử lý là chuyện của Hoài Nam vương, nhưng hiện tại hẳn không có chứng cứ xác thực, tất cả mọi chuyện chỉ là suy đoán; với lại Cảnh Nhân để không thể lý giải được vì sao đệ của mình lại thay đổi như thế. Trước khi xử trí Hoài Nam vương, Cảnh Nhân để muốn gặp gã một lần.

Nhưng mà muốn vương gia hồi kinh vốn không phải là chuyện dễ dàng, tốt nhất là phải đợi qua hai ba tháng, lúc gần bước qua năm mới, khi đó phiên vương các nơi nhất định sẽ đưa lễ mừng năm mới đến, như

vậy Cảnh Nhân đế chỉ cần mượn một lý do gì đó hợp mặt đầu năm là có thể để tất cả phiên vương đưa lễ đến kinh.

Mà có lý do gì hợp lý hơn chuyện chúc mừng hoàng hậu hoài thai chứ?

Quan trọng nhất là hoàng hậu hoài thai sẽ đại biểu cho việc Cảnh Nhân đế có hậu nhân, như vậy tâm tư bất chính của Hoài Nam vương về chuyện này sẽ bị dập tắt. Hoài Nam vương là thân đệ đệ duy nhất của Cảnh Nhân đế, nếu như Cảnh Nhân đế vô hậu, như vậy hắn là người có khả năng lớn nhất kế thừa ngôi vị. Cho nên hoàng hậu hoài thai là hắn có thể nhìn ra tâm tư của Hoài Nam vương.

Cảnh Nhân đế là đế vương, muốn làm chuyện gì đều có lý do của hắn, muốn cùng hoàng hậu thân cận đương nhiên là nguyên nhân chính, nhưng phần nhiều vẫn là liên quan đến yếu tố chính trị.

Nhưng hắn vẫn chưa giải thích với hoàng hậu nhiều như vậy, lòng hắn rõ ràng biết suy nghĩ của mình thực quá phạm. Thân là đế vương vì ngôi vị hoàng đế cư nhiên muốn dùng con của mình để tính kế chính đệ đệ của mình. Nhưng hắn cũng thật tâm muốn có con nối dõi cùng hoàng hậu.

Sau khi xử lý chính sự, còn chút thời gian, Cảnh Nhân đế cho gọi thái y am hiểu phương diện này bắt mạch cho mình. Triệu thái y là cao thủ trong việc này, cũng bởi vì Cảnh Nhân đế nhiều năm vô hậu mới được thỉnh vào cung. Chỉ là lão chưa bao giờ có cơ hội để bắt mạch và chữa trị cho Cảnh Nhân đế, nhập cung xong coi như dưỡng lão, hôm nay rốt cuộc cũng có cơ hội phát huy bản lĩnh nên Triệu thái y rất là kích động.

Lão sờ soạng bắt mạch, lúc thì dò xét sắc mặt của Cảnh Nhân đế, khi thì nhìn tình trạng thân thể, rất là kỳ quái mà lắc đầu nói: “Kỳ quái, không nên a...”

Cảnh Nhân đế rất chờ mong hỏi: “Triệu thái y cứ nói đừng ngại.”

Triệu thái y ngược lại không hề câu nệ, rất bình tĩnh mà nói: “Thần thấy thân thể bệ hạ tương đối khỏe mạnh, không có bất luận bệnh trạng gì. Dựa theo tình trạng thân thể của bệ hạ lúc này, đại hôn bốn năm, tối thiểu cũng phải có ba đến năm hoàng tử công chúa, nhưng mà ... Vì sao bệ hạ đến nay lại chưa có hài tử? Chẳng lẽ toàn bộ phi tần trong hậu cung đều không thể hoài thai sao? Thật không có khả năng, thật kỳ quái.”

“Vậy theo như Triệu thái y nói, trẫm không cần trị liệu phải không?” Cảnh Nhân đế hỏi.

“Không sai, bệ hạ thân thể khỏe mạnh, là phúc đức của thiên hạ.” Triệu thái y quỳ xuống trước mặt hoàng đế trả lời.

Cảnh Nhân đế gật gù đầu, cho Triệu thái y đứng dậy, thưởng một ít đồ vật sau đó cho lão trở về, còn hắn ngồi lại ngự thư phòng suy nghĩ tính toán.

Hoàng thượng nhớ tới chuyện huân hương, hắn đã biết thân thể của mình không vấn đề gì, như vậy nguyên do vì sao đến nay vô tử, đáp án đã rất rõ ràng.

Cảnh Nhân đế cười lạnh một chút, tự giễu nói: “Trẫm có hậu cung giai lệ ba nghìn, nhưng lại không có người cùng trẫm viên phòng, toàn dựa vào huân hương dùng mộng lừa gạt trẫm, trẫm thật là thảm thương.”

Vì thế hắn gọi Liên công công nói: “Truyền ý chỉ của trẫm, Hiền Lương Thục Đức tứ phi vào cung nhiều năm vẫn không có hài tử, giảm phẩm hàm một bậc, biếm làm chiêu nghi, về phần Lâm Quý tần...”

Nghĩ đến Lâm Bác Viễn còn ở bên ngoài vất vả thi hành Tân chính, Cảnh Nhân đế suy tư: “Lâm Quý tần trước hết cho xuất cung.”

Liên công công run lên một chút, thật sự không biết hoàng hậu đến tốt cùng là dùng thủ đoạn gì để bệ hạ vì nàng mà xa lánh hậu cung. Xem ra chuyện như vậy mà cũng thành công thì hoàng hậu quả là lợi hại. Nhớ tới hoàng hậu thân thủ khó lường Liên công công lại run rẩy, âm thầm cảm thấy mình may mắn đã sớm bỏ cuộc, chọn đúng chủ tử. Nếu hắn thể hiện tốt, lúc thành công hoàng hậu còn có thể ban thưởng không ít bổng lộc!

Nghĩ đến đây Liên công công có chút hưng phấn, rất nhanh bước ra ngoài đi tuyên chỉ.

Phát hiện tất cả phi tần đều không muốn thị tẩm, Cảnh Nhân để kì lạ cảm thấy không phần nộ cho lắm. Đại khái hắn vốn cũng không có tình cảm đặc biệt với phi tử, chuyện ân ái còn không phải là thật, vậy hắn càng không thấy thương hương tiếc ngọc gì cả. Mà bản thân Cảnh Nhân để không phải là người dễ yêu dễ ghét, đối với những người hắn không để tâm, hắn sẽ không hờn giận làm gì.

Nếu không phải sau lưng tứ phi còn không ít thế lực, tỷ như Đức phi chính là nữ nhi của Lý tướng quốc, Cảnh Nhân để còn thật muốn biếm hấn các nàng vào lãnh cung. Nhưng hiện tại hoàng thượng giữa triều chưa đạt tới cảnh giới nói một lời không ai dám phản bác, nên hắn chưa thể muốn làm cái gì thì làm cái đó. Biếm tứ phi làm chiêu nghi, ngược lại có thể khiến mọi người tin hắn thật sự tức giận bởi vì chuyện nói dối, có thể loại trừ sự hoài nghi của Lý tướng quốc.

Việc biếm tứ phi cũng là một động thái thăm dò bọn quan viên, xem bước tiếp theo bọn họ sẽ hành động như thế nào.

Cảnh Nhân để đã quên sau mỗi cử chỉ đều cất giấu vô số thâm ý, không ai nhận thấy tâm tư hắn thâm trầm. Hơn nữa mọi việc hoàng thượng làm đều là tùy tâm, chính là tùy tâm rồi thuận tiện thêm vào một ít mưu mô thôi.

Đừng nói tứ phi trong cung, những người bên mẫu tộc sau khi nghe được tin tức này có bao nhiêu khiếp sợ, Cảnh Nhân để không muốn để ý tới tình cảm của các nàng. Hắn hiện tại thực chờ mong đêm nay, vì ký ức lúc trước Cảnh Nhân để có đều rất mơ hồ, hắn không nhớ rõ mình và hoàng hậu đã ân ái như thế nào. Hiện tại hắn lại cảm thấy như là lần đầu tiên cùng hoàng hậu một chỗ, chờ mong tối nay không thua gì đêm động phòng lúc đại hôn.

Cảnh Nhân để có chút hồi hộp, trước hết tắm rửa ở Thừa Càn cung, thay đổi xiêm y mới, lại bảo cung nữ giúp mình xử lý tóc một chút, làm tóc hắn càng thêm mềm mượt, hoàng thượng nhớ rõ hoàng hậu thích tóc của mình.

Hoàng thượng giống như đang lén lút ước hẹn với người thương, rất là bồi hồi, làm vô số chuyện để chuẩn bị tâm lý, khi hoàng cung vừa mới lên đèn hoàng thượng không ngồi kiệu, tự mình đi bộ đến Tê Phụng điện.

Sau khi tiến vào trong điện, hoàng thượng cũng không cho bất luận kẻ nào thông truyền, hắn muốn lặng lẽ mà đi vào phòng ngủ, nhìn xem lúc hoàng hậu đợi chờ mình là bộ dạng thế nào.

Cảnh Nhân để đang yêu say đắm, hắn lúc nào cũng muốn biết người trong lòng lúc mình không ở bên cạnh sẽ như thế nào.

Ai ngờ vừa đến phòng ngủ, cung nữ liền bẩm báo hoàng hậu đang tắm rửa. Lần này tâm Cảnh Nhân để càng ngứa ngáy, nghĩ đến hoàng hậu vì nghênh đón hắn mà tắm rửa, trong lòng rung động, bảo cung nhân chờ có lên tiếng, tự mình lặng lẽ đi đến dục trì.

Cửa đã đóng kín, Cảnh Nhân để nhớ rõ khi hoàng hậu tắm rửa luôn không thích có người hầu hạ, cho nên nếu bây giờ hắn đi vào thì dục trì cũng chỉ có hai người bọn họ.

Đây là lần đầu tiên Cảnh Nhân để không tỏ vẻ quân tử, nhẹ nhàng đẩy cửa tiến vào, sau cửa là tấm bình phong, ánh nến qua bình phong phản chiếu thân ảnh cao lớn, hoàng thượng thấy bóng người hình như đang chà lau thân thể.

Tôn chỉ phi lễ chế nhìn lúc này đối với Cảnh Nhân để không có chút tác dụng nào, hắn lặng lẽ bước qua bình phong, nhìn một cái liền thấy cơ ngực to lớn, thân hình cao lớn, bộ mặt tuấn lãng, nam tử cường tráng đó còn đang thoải mái chà chà xát xát.

Mà nam tử này lại giống hoàng hậu y như đúc.

Cảnh Nhân để: “...”

24. Chương 24: Trầm Đã Hoá Điên

Khi người ta quá mức khiếp sợ thì đầu óc sẽ trở nên trống rỗng, lúc này làm bất cứ chuyện gì cũng chỉ theo bản năng. Cảnh Nhân để bây giờ cũng vậy, ngay lúc hắn nhìn thấy nam tử kia, hắn không ra mặt, cũng không chạy vào chất vấn, mà chỉ lẳng lặng rời khỏi phòng tắm, lại dặn dò hạ nhân Tê Phượng điện không được nói cho hoàng hậu biết hắn có ghé qua, đồng thời phân phó Liên công công lưu lại báo với hoàng hậu rằng chính sự còn nhiều, tối nay hắn sẽ ở ngự thư phòng, không đến Khôn Ninh cung.

Cẩn thận xếp đặt tất cả, Cảnh Nhân để mới đến làm sao về làm vậy, nhẹ nhàng rời đi.

Lúc này đầu óc hắn trống rỗng, mãi cho đến khi quay lại phòng ngủ trong ngự thư phòng, Cảnh Nhân để mới khôi phục chút thần trí.

Hoàng hậu là nam!

Không có bất kì lý do cùng biện minh nào, Cảnh Nhân để đã trực tiếp nhìn rõ toàn bộ cơ thể hoàng hậu, xác định chắc chắn hoàng hậu của hắn là một nam tử. Nhưng làm sao có thể chứ? Cho dù trước khi đại hôn y có thể qua mắt ma ma, nhưng lúc động phòng làm sao giấu được hắn? Chẳng lẽ hoàng hậu cũng dùng hương?

Chậm đã, hắn làm sao mà không nhớ rõ diễn biến lúc hắn động phòng?

Cảnh Nhân để ngây người, hắn rõ ràng có ấn tượng, sau khi đại hôn hắn cùng hoàng hậu từng có ba tháng thân mật khăng khít, sau ba tháng hoàng hậu không hoài thai hắn mới đi lâm hạnh các phi tử khác, nhưng mà... Ba tháng đáng lý phải khắc sâu trong trí nhớ của hắn lúc này lại như tờ giấy trắng không văn tự, giống như chuyện đó hắn chỉ biết qua miệng người khác nói rằng: “sau ba tháng Đế hậu đại hôn ngọt ngào keo sơn”, nhưng cũng chỉ có vồn vồn một câu nói kia, đến cùng là ngọt ngào thế nào, sự việc diễn ra khi ở chung ra sao, hắn hoàn toàn không có ấn tượng.

So với việc truy cứu tội khi quân của hoàng hậu, lúc này chuyện trọng yếu trong lòng Cảnh Nhân để là tìm lại ký ức của mình.

Hắn không rõ trước khi đập đầu hắn có nhớ việc này hay không, bây giờ cẩn thận ngẫm lại, chuyện hắn có thể nhớ rõ chỉ gói gọn trong quãng thời gian mấy tháng sau khi hắn đập đầu, mấy ngày gần đây những gì xảy ra trước mắt hắn đều nhớ. Trước khi đập đầu, sau ba tháng đại hôn hắn lâm hạnh Đức phi, hắn tuy có chút ký ức, chỉ là tương đối mơ hồ, nhưng hắn vẫn nhớ chuyện xảy ra thế nào, chi tiết vụn vặt cũng nhớ. Còn chuyện từ lúc đó trở về trước, hắn chỉ có vài ấn tượng mờ ảo. Ký ức lúc trước của hắn chỉ như những dòng chữ giản đơn không có hình minh họa.

Nếu hắn đến đêm động phòng của mình cũng không nhớ, vậy hắn có phải là đã mắc chứng bệnh khó nói nào không?

Rốt cuộc là do đập đầu nên nảy sinh vấn đề, hay vốn dĩ đã có vấn đề?

Cảnh Nhân để nghĩ không thông, có nghĩ cũng không ra. Loại chuyện này dường như đi chất vấn hoàng hậu sẽ tốt hơn, hắn còn do dự cái gì? Ra lệnh một tiếng, đem cả nhà tên nam nhân dám khi quân phạm thượng giam vào thiên lao, tử mị thẩm vấn, tự nhiên có thể hỏi ra cách thức hoàng hậu đã dùng để giấu diếm hắn trong ba tháng đại hôn.

Nhưng mà, Cảnh Nhân để không làm như vậy.

Hoàng hậu vô công cao cường, có người xâm nhập dự trù, làm sao y lại không nghe thấy chứ. Đại khái ngay lúc hắn đẩy cửa bước vào, y đã biết hắn đến, y không che đi còn xoay người lại, để cho hắn “Trộm” nhìn thấy chân tướng.

Bây giờ giống như hoàng hậu chưa để lộ cái gì, Cảnh Nhân để yên lặng rời khỏi Tê Phượng điện, lén lén lút lút làm bộ như hắn chưa đến đó. Nhưng thực tế, trong cung làm gì có bí mật, hắn rõ ràng đã đến đó, cho dù đã dặn dò cung nhân, hoàng hậu vẫn không thể không biết.

Đối với chuyện này, hai người bọn họ đều theo bản năng, chọn cách không nói đến, như vậy mới còn khả năng chừa cho nhau một cơ hội.

Lý trí hẳn báo động nhưng đây là lại lúc bản năng thắng thế, Cảnh Nhân để không hy vọng chính mình phải xử trí hoàng hậu.

Vào lúc không biết làm sao cho phải thế này, Cảnh Nhân để quyết định tạm thời để đó không quản, việc hẳn muốn làm nhất lúc này là giải quyết vấn đề về kí ức của mình.

Nếu không thể thẳng thắn đi hỏi hoàng hậu, vậy thì tự mình điều tra. Liên quan đến thời gian đại hôn của mình, mọi việc đều được ghi chép lại, chỉ cần muốn tra, có thể tra ra rất nhiều thứ.

Đế Hậu muốn lưu danh sử sách thì trước cần lễ đại hôn cùng đẳng cơ, sử quan sẽ chép rõ việc này, dù cho chỉ bằng xuân thu bút pháp vẽ vời vẫn có giá trị tham khảo. Sau đó là người cùng lễ vật bên phía hoàng hậu chuẩn bị cho đại hôn, người còn có thể nói dối, nhưng vật thì không. Phụ thân của hoàng hậu ở ải Bắc rất xa, tra xét bên nhà hoàng hậu sẽ tương đối khó khăn. Nên muốn tra việc xảy ra sau đại hôn, vậy cứ tra hai vật trong yếu nhất là phượng bào mặc khi đại hôn, và nguyên khăn dùng lúc động phòng.

Hoàng hậu là nam, phượng bào hay trang sức đều là dành cho nữ, nội y cũng vậy. Còn nguyên khăn thấm máu xử nữ ...

Cảnh Nhân để néo néo ấn đường, đồ vật cần kiểm tra rất nhiều, hẳn dứt khoát gọi thủ hạ đi tìm. Tìm được rồi hẳn cũng không muốn để người khác thấy, Cảnh Nhân để muốn chính tay điều tra.

Đọc bản danh sách liệt kê qua hết một đêm, hôm sau Cảnh Nhân để thượng triều có hơi mỏi mệt, bất quá sức khoẻ của hẳn lúc này rất tốt, mệt nhọc như vậy hẳn vẫn có thể chịu được.

—

“Bệ hạ không ngủ cả đêm?” trong Tê Phượng điện, hoàng hậu hỏi.

“Vâng.” Từ khi Tứ phi bị lật bài, Liên công công ở trước mặt hoàng hậu cúi đầu lại càng thấp hơn, “Bệ hạ viết gì đó trong ngự thư phòng, rồi giao cho Cẩm Y vệ đi lấy.”

“Bổn cung biết, người đi xuống đi.”

Liên công công không hỏi một câu liên lui xuống, hoàng hậu thì thở dài một tiếng.

Tối qua y ngâm trong bồn tắm từ chiều đến khuya, lúc đầu là chờ tiểu hoàng đế đến Tê Phượng điện rồi “vừa vặn” nhìn thấy y tắm rửa, sau đó khi tiểu hoàng đế bỏ đi, y vẫn ngâm trong đó không chịu bước ra.

Hoàng hậu hôm qua trái lo phải nghĩ, cuối cùng cũng chỉ có nghĩ ra cách thức ngu ngốc như thế để dẹp đi suy nghĩ muốn sinh hài tử của Cảnh Nhân để. Y đề tiện đem quyền quyết định giao vào tay tiểu hoàng đế, rồi lại đau lòng sau khi biết hẳn cả đêm không ngủ.

Cảnh Nhân để thập phần chờ mong đứa bé này, mà y lại không thể cho hẳn.

Lần đầu tiên ném trái cái gì gọi là nóng lòng cùng luống cuống, hoàng hậu ngồi trên ghế, cổ lẩm mới cảm được bản thân không đi đến ngự thư phòng, bắt tiểu hoàng đế thức trắng đêm kia đi ngủ.

So với hoàng hậu đang nóng lòng, cảm xúc của Cảnh Nhân để lại được điều chỉnh rất tốt. Hôm nay hẳn thượng triều, gạt bỏ hết ý kiến của bá quan khuyên ngăn việc hẳn biếm tứ phi thành chiêu nghi, lại mượn danh mừng thọ thái hậu mà chiêu hồi các phiến vương, còn giải quyết mấy vấn đề việc Tân chính, làm việc rất năng suất.

Người có việc tinh thần tỉnh táo, Cảnh Nhân để cho đến lúc hạ triều giống như đã quên chuyện ngày hôm qua, cho đến khi ám vệ đem bản kí sự sinh hoạt của hoàng hậu, phượng bào cùng nguyên khăn đến cho hẳn.

Muốn động những thứ này, không thể không kinh động hoàng hậu, có thể lấy những thứ này, coi như hoàng hậu đã chấp thuận.

Vừa nhìn thấy mấy thứ này, tâm tình Cảnh Nhân để liền không tốt, hẳn đầu tiên là lật lật phượng bào, phát hiện nội y không có vấn đề gì, tất cả đều may theo kiểu cách cho nữ. Nhớ tới cảnh hùng vĩ đêm qua, Cảnh Nhân để chỉ cảm thấy hoàng hậu mặc y phục thế này chắc chắn sẽ không thoải mái. Hẳn nhớ bốn năm trước lúc hoàng hậu còn chưa nảy nở, cũng có thể mặc rất vừa vặn.

Mặc kệ niềm vui kì lạ đang dâng lên, Cảnh Nhân để mở hộp đựng nguyên khăn ra, tấm lụa trắng đặt gọn trong hộp được Cảnh Nhân để mở ra, hần ngay lập tức bị vết máu hồng trên đó làm đau lòng.

Trong khoảnh khắc đó, hần lại nhớ đến chỗ nào đó của hoàng hậu, cùng vết máu đỏ sẫm trên tấm lụa này, Cảnh Nhân để thế mà nghĩ về một vấn đề không thể tin nổi —

Vết máu trên nguyên khăn, rốt cuộc là của ai?

25. Chương 25: Trầm Đã Hoá Diên

Vừa nghĩ đến vấn đề này, Cảnh Nhân để nhất thời ngây người một chút, lúc này lý trí mới lên tiếng, những thứ như chiếc nguyên khăn này chỉ cần lợi dụng lúc đầu óc hần mơ hồ là có thể làm giả.

Nhìn nguyên khăn cùng giá y mãi cũng không được gì, lại thật sự muốn tìm hiểu chuyện gì đang diễn ra, vậy thì phải tra xét kỹ hơn thôi. Cũng may sau khi hoàng hậu vào cung thì làm chuyện gì đều đã được ghi lại, không bỏ sót dù là chi tiết nhỏ, muốn biết vẫn là thật dễ dàng. Hần muốn tiêu phí một ít thời gian để xem xét tỉ mỉ, sau đó mới có thể xác định hoàng hậu khi vào cung là nam tử, hay là sau khi vào cung mới đổi người thành nam tử.

Hai khả năng đều là tội khi quân, nhưng đối với Cảnh Nhân để mà nói, hai khả năng này mang ý nghĩa khác nhau.

Nếu khi vào cung chính là hoàng hậu này, vậy chỉ có thể nói chẳng biết tại sao Tiêu tướng quân lúc ấy lại cho rằng con trai của mình là con gái, nói không chừng còn có ẩn tình bên trong, có lẽ cả Tiêu tướng quân cũng không biết con gái của mình kỳ thật là nam nhi, hoàng hậu thật sự có chuyện khó nói. Nhưng nếu là sau khi vào cung rồi mới đổi người, thì hoàng hậu hiện tại đúng là bụng dạ khó lường, Tiêu gia có tâm bất chính.

Cảnh Nhân để chân thành hy vọng là trường hợp thứ nhất, như vậy hần sẽ có thể thông cảm cho hoàng hậu.

Nhớ tới đoạn thời gian mỗi ngày ngủ chung một giường, mỗi ngày nghe gà gáy sáng, tình cảm trân trọng với hoàng hậu, Cảnh Nhân để liền cảm thấy đau lòng. Hần động tâm với hoàng hậu, không là cái loại yêu thích nhất thời rê rúng của đế vương, mà là xuất phát từ nội tâm. Cảnh Nhân để khát vọng trọn đời trọn thế với hoàng hậu bây giờ, cũng hy vọng con nối dõi của hần là huyết mạch của hai người tạo nên, nhưng mà hiện tại...

Cảnh Nhân để trầm mặc mà xếp lại phượng bào cùng nguyên khăn, sau đó nhìn ghi chép lúc hoàng hậu nhập cung, từ mạch tượng mỗi tháng đến mỗi ngày ăn cái gì, từng dòng từng chữ, là kí sự về những năm tháng hoàng hậu ở trong cung.

Xem rồi xem, trời dần khuya. Cảnh Nhân để đêm qua đã không ngủ, tới nay đã thực mệt mỏi. Hần ngồi trước án thư, chống cánh tay, chậm rãi ngủ mất.

Cắm vệ quân trực tới nay lặng lẽ đi vào ngự thư phòng, giúp Cảnh Nhân để châm lư hương.

Hương khí tràn ngập, Cảnh Nhân để thoáng chốc cảm thấy mình đang nằm mơ, lại giống như hiện thực. Hần nhất thời không rõ, cố gắng mở mắt ra, muốn nhìn kỹ cảnh vật trước mắt.

Một thân ảnh cao lớn đi tới, mặc trang phục thị vệ, Cảnh Nhân để không thấy được mặt của hần, chỉ thấy y phục này, liền nhớ bộ dáng lúc hoàng hậu cùng hần trong khu vực săn bắn. Khí phách hiên ngang, tư thế oai hùng. Y một tay cầm kiếm một tay nắm sỏ, trong nháy mắt, toàn bộ thích khách đều bị đánh gục.

Khi đó hần ngồi ngấn người trên lưng ngựa, hoàng hậu phi thân đến ngồi phía sau, ôm thắt lưng hần mà nói: “Thần thiếp sẽ bảo hộ bộ hạ.”

Đúng vậy, hoàng hậu luôn bảo hộ trầm, Cảnh Nhân để thất thần mà nhớ.

Thân ảnh kia nâng Cảnh Nhân để dậy, ghé vào lỗ tai hần nói: “Bộ hạ, nên nghỉ ngơi.”

Cảnh Nhân để nghe không rõ thanh âm này là của ai, hần lắc lắc đầu nói: “Bãi giá đến Khôn Ninh cung... Không, về Thừa Càn cung, trầm tối nay mệt mỏi, không cần người hầu hạ.”

“Tuân mệnh.” Chủ nhân của thanh âm đó nâng Cảnh Nhân để dậy, một tay đỡ Cảnh Nhân để, một tay lấy lư hương lại đây, đặt dưới mũi Cảnh Nhân để, để hần hoàn toàn chìm đắm trong hương khí.

Cảnh Nhân để bị người đem lên kiệu nâng về Tử Thần điện ở Thừa Càn cung, có người giúp hần nằm xuống, lại giúp hần cởi y phục.

Người này phục sức như thị vệ, lại không phải là thái giám cùng cung nữ luôn hầu hạ hần.

Cảnh Nhân để đưa tay sờ sờ ngực người này, cảm giác... không giống hoàng hậu cho lắm.

Lòng hần cảnh giác, lại không có biện pháp mở to mắt, giống như quá mệt mỏi, lại giống như có mở cũng chẳng thấy gì. Trong mơ hồ y phục của hần đã bị cởi bỏ, một bàn tay hơi thô ráp sờ soạng ngực hần.

Tựa hồ ở chỗ xa xôi truyền đến thanh âm của Liên công công, Cảnh Nhân để nghe không rõ lão đang nói cái gì, nhưng lòng hần giận dữ, Liên công công thân là thái giám tổng quản hần coi trọng, vì sao lại để tên càn quấy này đến hầu hạ hần?

Cảnh Nhân để muốn đưa tay đẩy người này ra, không biết vì sao tay hần lại mềm nhũn nhúc nhích không được. Hần cố gắng mở miệng, thanh âm phát ra nhỏ như tiếng muỗi kêu: “Người là ai?”

“Bệ hạ không cần biết, ” thanh âm kia khê cười nói, “Ta đã gần như bị đá đít, thay vì ngồi chờ chết, còn không bằng tử chiến đến cùng, từ chỗ chết tìm con đường sống. Nói không chừng một đêm qua đi, bệ hạ sẽ không trách tội ta. Còn trách tội, thần cũng không ngại gì, nhiều nhất bất quá là chết thôi, ta còn sợ chết sao?”

Thanh âm của người nọ rất tinh tường, Cảnh Nhân để cảm thấy hần hần là thường xuyên nhìn thấy người này, lại bởi vì hương mà mơ màng, căn bản nhớ không ra là ai.

Hương... mùi rất quen thuộc, hần đã nghĩ thấy ở chỗ Hiền Lương Thực Đức tứ phi, còn có Lâm quý tần cùng với Lâm Bác Viễn... Những người này, loại hương này... Sau khi hần đập đầu không nhớ rõ mặt họ, lại nhớ rõ loại hương này.

Những nam tử hần không nhớ rõ mặt có hoàng hậu, Liên công công, Tiểu Thuận Tử...

“Nghiêm Húc!” Cảnh Nhân để mãnh liệt mở mắt, lập tức thấy rõ ràng bộ dạng người trước mặt này. Rõ ràng là thống lĩnh cấm vệ quân, lại mặc y phục của đại nội thị vệ, hiển nhiên là lợi dụng chức quyền trà trộn vào cung!

Khuôn mặt vốn luôn nghiêm túc của Nghiêm Húc vậy mà lại cười theo kiểu gian trá: “Ta trộn thêm một ít mê hương làm tăng được tính, bệ hạ vốn không nên tỉnh lại, thỉnh bệ hạ ngủ tiếp đi.”

Cảnh Nhân để cố sức tỉnh táo, nhưng càng cố hần càng cảm thấy choáng váng. Hần vô lực ngã xuống giường, mở mắt cảnh giác nhìn Nghiêm Húc,: “Nghiêm Húc, ngươi dám mạo phạm long thể, ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết!”

Ai ngờ Nghiêm Húc không thềm để ý chút nào: “Sống chết ta không màng, ta chỉ cầu có thể ngủ bên tháp cùng hoàng thượng một đêm, chờ sáng mai bệ hạ thức dậy, nếu bệ hạ bỏ được, vậy thì cứ trách tội ta; nếu bệ hạ không nỡ, nói không chừng ta còn có lời.”

Cảnh Nhân để cảm thấy Nghiêm Húc lúc này và lúc trước tựa hồ như hai người, hần hiện tại đầu óc không tỉnh táo, phân không rõ cái gì là ngụy trang, cái gì là thật. Hần chỉ có thể cố hết sức bảo trì thanh tỉnh, nhìn Nghiêm Húc cởi quần áo, nằm xuống. Lúc Nghiêm Húc lộ hạ thân gã còn vươn tay che mắt cho Cảnh Nhân để.

“Ngủ đi, bệ hạ.”

Cảnh Nhân để chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh tối đen, phân không rõ là thật hay mộng, một đêm tựa hồ mây mưa ân ái, lại như bị xâm phạm. Trong thoáng chốc hần coi như đã cùng Nghiêm Húc xảy ra chuyện khó nói, rõ ràng trong lòng hần chán ghét, thân thể lại cảm thấy thực thoải mái.

Cảnh Nhân để không biết hắn đã bị gây sức ép mấy lần, lúc tỉnh cảm giác toàn thân đều đau, lại như chỉ đau đầu. Hắn mở mắt ra, trời đã sáng, hiển nhiên đã ngủ qua buổi chiều hôm nay. Bên cạnh hắn còn có một nam tử trần như nhộng, tư thế ngủ rất bất nhã, cả khuôn mặt đều vùi vào gối, chỉ lộ ra mái tóc đen.

Nhìn người nọ, Cảnh Nhân để giận không kiềm được, Nghiêm Húc vậy mà lớn mật như thế, dám làm chuyện này với hắn, còn dám ngủ thẳng cẳng trên long sàng đến sáng!

Cảnh Nhân để muốn gọi thị vệ tiến vào đem đồ vô sỉ kia bắt lại, lại nhớ ra chính hắn lúc này cũng không mảnh vải che thân, liền cắn răng kéo một kiện y phục khoác lên người ...

Chờ đã, trên người hắn vẫn là y phục hôm qua, rõ ràng hắn đã bị người cởi ra hết rồi mà.

Nghi vấn khiến cho Cảnh Nhân để nhìn kỹ người nằm bên cạnh, hắn cảm thấy cơ ngực cường tráng kia thật quen thuộc, liền dùng sức vỗ một cái.

Người nọ chụp lấy tay hắn, trở mình lộ mặt ra, đúng là hoàng hậu!

26. Chương 26: Khôi Phục Bình Tĩnh

Cảnh Nhân để chút sững sờ, nhưng lòng hắn lại cảm thấy chuyện vốn nên như thế. Đêm qua hắn tuy rằng rất phần nộ, nhưng lòng lại bình tĩnh. Phần nộ vì Nghiêm Húc cả gan làm loạn, bình tĩnh là vì biết rõ ở trong cung sẽ không thể xảy ra chuyện gì.

Một hoàng đế đứng nghĩa sẽ có lúc mỗi một mà ngủ quên trên án thư, việc này không hiếm lạ. Vào những lúc như thế, hạ nhân bên cạnh sẽ đắp cho hắn một kiện y phục, như vậy vừa có thể sẵn sóc hoàng đế, vừa có tác dụng đánh thức hắn. Hoàng đế bị động tác này đánh thức, hoặc là tiếp tục ở lại ngự thư phòng xử lý chính sự, hoặc là về giường ngủ, đồng thời có thể sẽ cảm kích hạ nhân đắp áo một chút, đây mới là bổn phận của cung nhân.

Làm sao lại có thị vệ dám nhân lúc Hoàng Thượng ngủ mà ôm vào lòng, cái này căn bản là khinh nhờn long thể, tuyệt đại bất kính. Trừ phi là tình thế Hoàng Thượng bệnh nặng rất cấp bách mới có thể tự quyền hành sự, còn lại đều là phạm thượng.

Cứ cho là Nghiêm Húc có cách qua mặt hạ nhân hầu hạ Cảnh Nhân đế, có thể nói là Hoàng Thượng không thoải mái đã lệnh cho gã đi về tắm điện, nhưng như vậy cũng không được. Bởi vì một khi hoàng đế không thoải mái, trước hết phải truyền thái y, chứ không phải để cho thị vệ di dời vị trí của hắn. Hành động đem hắn ra khỏi ngự thư phòng của Nghiêm Húc sẽ khiến người hoài nghi ngay chứ đừng nói đến chuyện gã có thể tiến vào tắm điện của hoàng thượng mà không ra. Làm sao mà đại nội thủ vệ của hoàng cung kém như vậy, một người tùy tiện dùng mê hương có thể mạo phạm Hoàng Thượng? Nực cười.

Đương nhiên, rõ ràng hắn không ngại là một chuyện, hắn phần nộ lại là chuyện khác, hai loại cảm xúc này không hề ảnh hưởng gì đến nhau. Huống hồ mộng mị cả một đêm, Cảnh Nhân để tỉnh lại nhất thời đầu óc hồ đồ, lầm người bên cạnh thành Nghiêm Húc cũng hợp lý.

Lúc đã bình tĩnh lại, hắn liền minh bạch, người nằm bên hắn không thể là Nghiêm Húc. Hắn cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái là do chưa có chuyện gì xảy ra, đầu hơi đau là do mộng mị.

Nhìn hoàng hậu, khuôn mặt quen thuộc cùng thân thể không quen thuộc, Cảnh Nhân để trầm mặc một lúc rồi cắn răng nói: “Mặc y phục vào, người muốn bị người phát hiện sao?”

Hoàng hậu đã tỉnh ngay khi Cảnh Nhân để định vỗ y, y đứng dậy khoác nội y, che khuất cơ ngực căng tràn.

Cảnh Nhân để nhìn kiện y phục trắng đơn bạc, đúng là đáng vẻ hắn thấy mỗi khi ngủ cùng giường với hoàng hậu mấy tháng nay, hắn thật không hiểu, rõ ràng như vậy, hắn vì sao không nhìn ra hoàng hậu là nam tử.

Hoàng hậu mặc xong y phục, lại như trước nhìn Cảnh Nhân để rất mực quan tâm, còn đau lòng mà nói: “Đêm qua Bệ hạ lại ngủ không ngon giấc, quanh mắt đã xanh đen.”

Y đưa tay sờ sờ khoé mắt Cảnh Nhân đế, động tác thực ôn nhu.

“... Nghiêm Húc đâu?” Cảnh Nhân đế quyết bỏ qua vấn đề về thân phận của hoàng hậu, trước phải xử trí cái tên nghịch tặc to gan lớn mật kia!

“Đã bị Tĩnh thống lĩnh giải đến đại lao Trấn phủ, bệ hạ yên tâm, Tĩnh thống lĩnh có mưu lược, Nghiêm Húc có muốn chết cũng không được.” Nhắc tới Nghiêm Húc, biểu tình của hoàng hậu cũng trở nên lạnh lùng, khuôn mặt ánh lên chút tàn nhẫn.

“Người làm sao lại ngủ ở đây?” Cảnh Nhân đế nhíu mày hỏi.

“Liên công công nhận thấy Nghiêm Húc có vấn đề nên gọi thị vệ đến. Thần thiếp nghe phong thanh liền to gan chạy tới, không cẩn thận chém đứt cái tay bần thủ của Nghiêm Húc. Bệ hạ ngủ say bất tỉnh, thái y khám qua chỉ nói bệ hạ trúng mê hương, ngủ đủ là được, thần thiếp sợ bệ hạ gặp ác mộng, liền lưu lại tiện chăm sóc.” thái độ của Hoàng hậu vẫn giống như trước đây, không hề thay đổi, vẫn luôn lo lắng cho Cảnh Nhân đế.

Vậy người vì cái gì đi ngủ không mặc quần áo, trước kia không phải ăn mặc rất quy củ sao?

Cảnh Nhân đế nhìn vẻ mặt quan tâm của hoàng hậu, yên lặng nuốt xuống những lời này. Kỳ thật đáp án rất đơn giản, hai người đều rõ. Trước đây hoàng hậu vì che giấu giới tính nên phải ăn mặc quy củ, đi ngủ khi cũng không để hân chạm vào, nói vậy khi hai người đồng giường cộng chằm, hoàng hậu đều không được ngủ ngon. Hiện tại thân phận đã bại lộ, hoàng hậu không còn phải che đậy với hân nữa, nên cứ để tự nhiên thoải mái.

Suy nghĩ này làm Cảnh Nhân đế cảm thấy không vui đồng thời lại thấy có chút vui, hân không rõ chính mình vì sao lại có cái tâm tình này.

“Buổi triều hôm nay...” Cảnh Nhân đế nhìn sắc trời, biết giờ hầu triều đã qua.

“Chuyện Nghiêm Húc ám sát đã truyền ra ngoài, triều thần biết bệ hạ bị tập kích, hôm nay sẽ không vào triều sớm.” Hoàng hậu hồi đáp.

Cảnh Nhân đế chăm chú nhìn hoàng hậu trong chốc lát, cuối cùng nuốt hết những gì muốn nói xuống, chỉ nói: “Giúp trẫm thay y phục.”

Vì thế hai người đứng dậy, ăn vận chỉnh tề rồi mới gọi hạ nhân hầu hạ bọn họ rửa mặt, Để hậu lại thân mật như trước.

Thật ra Cảnh Nhân đế cực kì hận Nghiêm Húc, nhưng hân vẫn duy trì được một chút sự lãnh tĩnh của mình. Hân đối với lời nói hôm qua của Nghiêm Húc có chút hoài nghi, có một số việc cần phải tra hỏi gã.

Trong trí nhớ của hân, Nghiêm Húc từ trước tới giờ rất quy củ, gã không phải người có gan làm loạn. Cho dù Cảnh Nhân đế biết ký ức hiện tại của hân căn bản không chuẩn xác, nhưng vẫn có thể dùng để tham khảo. Hân cảm thấy Nghiêm Húc này tính cách biến hóa nhiều đến mức như hai người khác nhau, chuyện này Cảnh Nhân đế thực sự không thể lý giải.

Cảm thấy chưa bao giờ mệt mỏi như thế, Cảnh Nhân đế muốn âm thầm đến đại lao Trấn phủ. Vốn dĩ những chỗ như vậy để vương không cần tới, chỉ cần nhận kết quả khẩu cung là được, về phần Cẩm Y vệ khảo vấn phạm nhân như thế nào, hoàng đế không quan tâm. Bất quá vào lúc này, nghi vấn trong lòng Cảnh Nhân đế không phải chỉ bằng một bản báo cáo đơn giản của Cẩm Y vệ là có thể giải thích rõ, hân muốn đích thân thẩm vấn Nghiêm Húc.

“Bệ hạ muốn đi, có thể để thần thiếp cùng đi không?” Hoàng hậu nhìn ra tâm tư của Cảnh Nhân đế, chủ động xin đi đầu giết giặc, “Thần thiếp cải nam trang.”

Nhắc tới nam trang lại chợt trúng nỗi đau không thể nói của Cảnh Nhân đế, hân nhìn hoàng hậu mặt không đổi sắc, chỉ cảm thấy lòng ần ần đau, rồi lại luyến tiếc không muốn làm gì hoàng hậu. Lúc này trên người hoàng hậu là nữ trang cùng phượng bào nhìn quá chói mắt, Cảnh Nhân đế than thầm, khẽ gật đầu.

Hân chung quy vẫn luyến tiếc hoàng hậu.

Thế nên đội ngũ hộ vệ hần đến đại lao trần phủ lại có thêm một người, người này mặc trang phục thị vệ thông thường, khí thế quanh thân đến cả trưởng hộ vệ cũng không thể sánh bằng, người này theo sát phía sau Cảnh Nhân để mà bảo hộ, còn Cảnh Nhân để lại chưa từng quay đầu nhìn y một cái.

Lần ngự giá đến đại lao này không phải chính sự, Cảnh Nhân để ngự trên một cái kiệu vừa cũ vừa nhỏ, cùng những người được Tỉnh Tây Hiến bố trí nghênh đón mà lặng lẽ vào đại lao.

Vào đại lao rồi liền nhìn thấy một nữ tử vận nam trang, mặt mũi trắng bệch đang lau chùi hình cụ lao ngục. Trên cơ bản nữ tử nữ phần nam trang rất dễ nhìn ra, cơ hồ vừa nhìn là biết, nam phần nữ trang cũng thế. Đó cũng là chỗ Cảnh Nhân để không hiểu, hần vì sao vẫn luôn cho rằng hoàng hậu là nữ tử, hoàn toàn bỏ qua dáng người to cao cùng khí thế mạnh mẽ? Rõ ràng hoàng hậu mỗi ngày đều mặc trang phục bó sát người ở trước mặt mình múa thương, cổ áo luôn hở ra một bờ ngực rắn chắc, còn hần lại làm như không thấy, thật sự là quá kì lạ.

Nữ nhân giả nam này không phải là nữ thám tử Cẩm Y vệ huấn luyện, mà là Tô Hoài Linh phụng chỉ đến học tập luật pháp. Sau khi trở về từ khu săn bắn, đại lao trần phủ luôn phải thẩm vấn phạm nhân, hình cụ bị mạng nhện che lấp lại được Tỉnh Tây Hiến quản lý đến rức rở hần lên, từ kiến trúc vốn dĩ hoang phế biến thành trần phủ vừa vào cửa đã thấy thâm nghiêm tràn đầy hàn khí, xem ra mấy ngày nay Tỉnh Tây Hiến không hề nhàn rỗi.

Sắc mặt Tô Hoài Linh cũng không tốt, bị giáo dục ở trần phủ một thời gian, nàng giống như đã hiểu không ít chuyện, nhìn thấy Cảnh Nhân để cũng không lại vọt đến ôm đùi, mà là quy củ quỳ xuống, không dám nhìn thẳng thiên nhan.

Cảnh Nhân để đối với chuyện này thực vừa lòng, chính là hiện tại không phải lúc nói về chuyện của Tô Hoài Linh, hần không thèm nhìn nàng đến một lần, trực tiếp tiến vào đại lao.

Hoàng hậu phục sức như thị vệ lướt mắt qua Tô Hoài Linh, lại nhìn nhìn tiểu hoàng đế đi đằng trước, khẽ cười một chút.

Thân là tù nhân, Nghiêm Húc không còn bộ dáng uy nghiêm của thống lĩnh cấm quân nữa, để nghênh đón Cảnh Nhân đế, Cẩm Y vệ còn cố ý xử lý gã một chút, để gã thoát nhìn sạch sẽ, ngoài cái tay đã bị hoàng hậu chặt đứt thì nhìn không ra gã mang thương tích gì đặc biệt.

“Gã có khai điều gì chưa?” Cảnh Nhân để hỏi.

Tỉnh Tây Hiến trả lời: “Từ lúc bị giam vào đại lao của Cẩm Y vệ, hần không nói một lời, chúng thần đã dùng hình vậy mà một chữ cũng không moi ra được.”

Đối với chuyện này, Tỉnh Tây Hiến thật có chút kính nể, không quản Nghiêm Húc đã phạm tội khi quân, chỉ tính phần kiên trì này cũng đã đủ để người bội phục. Thân là thống lĩnh Cẩm Y vệ, gã tự nhiên biết trần phủ có bao nhiêu thủ đoạn đáng sợ, Tỉnh Tây Hiến tự nhận gã không thể chịu nổi bao nhiêu đó hình cụ, mà Nghiêm Húc lại có thể cắn răng chịu được, ngay cả van xin cũng không, đúng là hán tử.

Cảnh Nhân để cũng nhíu mày, sai người nâng đầu Nghiêm Húc lên, chỉ thấy người này hai mắt thanh minh, thần trí không có vấn đề, như vậy là đủ rồi.

Cảnh Nhân để hỏi: “Trẫm chỉ có hai vấn đề, thứ nhất, ‘Bị đá dít’ là sao? Thứ hai, trẫm đã biết hương khiến người ta nằm mộng, nhưng các ngươi làm sao mà chắc rằng người trẫm mơ thấy nhất định là các ngươi?”

Tầm mắt của hoàng hậu vốn luôn đặt trên người Nghiêm Húc, nghe thấy hai vấn đề này lại đột nhiên nhìn về phía Cảnh Nhân đế. Chỉ thấy tiểu hoàng đế ngồi ngay ngắn trên ngai, mặt không đổi sắc, nhìn không ra vui buồn.

Hoàng hậu luôn luôn lãnh tĩnh còn như thế, Nghiêm Húc tự nhiên càng khiếp sợ hơn. Hần không giấu diếm sự kinh ngạc, mặt tràn ngập nỗi sợ bí mật bại lộ, đối với Cảnh Nhân đế mà nói, vậy là đủ.

Bất quá hình phạt nên thử thì vẫn phải thử, Cảnh Nhân đế phát tay lãnh khốc: “Không cần để ý trẫm, tra tấn.”

Cho dù hần nói không cần để ý, nhưng Cẩm Y vệ vẫn phải suy xét tâm tình của tiểu hoàng đế. Hình phạt kế tiếp không phạm vào thị giác, cùng lắm là dùng châm hoặc roi, sẽ không quá tàn khốc, Nghiêm Húc vậy

mà vẫn không khai, kêu cũng không kêu.

Tô Hoài Linh đứng một góc nhìn còn phải che miệng, mấy ngày vào trấn phủ là mấy ngày nàng ta ói cùng ói, chỉ mới thích ứng hai ngày nay, mặc dù vẫn còn khó chịu, nhưng cũng không đến mức thất thổ trước mặt đế vương. Tô Hoài Linh mấy ngày nay nghe người ta kêu thăm thiết cùng cầu xin tha thứ, hôm nay nhìn Nghiêm Húc, lòng không khỏi dâng lên một tia kính nể.

Nhưng mà thứ Tô Hoài Linh kính nể lại là thứ Cảnh Nhân đế nghi hoặc, Nghiêm Húc không lên tiếng thì thôi, vì sao ngay cả biểu cảm cũng không thay đổi? Quất roi với đâm kim hắc đều xem như muối đốt... Không phải, là không có cảm giác nào.

Cảnh Nhân đế khoát tay, Cẩm Y vệ nhận nhiệm vụ tra tấn liền dừng lại, Tĩnh Tây Hiến đến bên Cảnh Nhân đế, chỉ nghe hoàng đế nói: ” Cẩm Y vệ có thể chịu đau nhất nơi này là ai?”

Một viên Cẩm Y vệ tiến lên quỳ gối trước mặt Cảnh Nhân đế, Cảnh Nhân đế nói: “Lấy kim vừa dùng, đâm nhẹ hắc một cái.”

27. Chương 27: Khôi Phục Bình Tĩnh

Cái kiểu tự xưng ra lệnh trừng phạt cấp dưới này rất không hợp lý, Tô Hoài Linh nhìn viên Cẩm Y vệ bị kêu đến, rốt cục nhịn không được mở miệng nói: “Bệ hạ, Nghiêm Húc không chịu cung khai không phải lỗi của Cẩm Y vệ, xin bệ hạ đừng trách phạt!”

Vốn nàng đứng ở góc tường xem Nghiêm Húc thụ hình, không có chút cảm giác tồn tại nào, nhưng vừa mở miệng, lập tức tiến vào tầm mắt của mọi người.

Cảnh Nhân đế lạnh lùng nhìn về phía Tĩnh Tây Hiến, Tĩnh Tây Hiến vội vàng nói: “Khởi bẩm bệ hạ, Cẩm Y vệ dạy phần lớn là Hình luật, đối với quy củ trong cung, và triều đình, thuộc hạ đành lực bất tòng tâm, bù lại Hình luật nàng đã học được không ít.”

Cảnh Nhân đế gật gù đầu, xem như chấp nhận lời giải thích của Tĩnh Tây Hiến, Tĩnh thống lĩnh âm thầm lau mồ hôi, vội vàng vứt một ánh mắt ra hiệu cho thủ hạ, một viên Cẩm Y vệ liền lao tới bịt miệng Tô Hoài Linh lại, trói nàng ném vào góc tường. Thật ra biện pháp tốt nhất lúc này là cho Tô Hoài Linh lui xuống, nhưng nữ tử này là do Cảnh Nhân đế tự mình phân phó đến học quy củ, Cảnh Nhân đế không mở miệng đuổi nàng đi, thì sẽ không có người dám kéo Tô Hoài Linh xuống.

Viên Cẩm Y vệ được cho là có thể chịu đau tiến lên phía trước, lại có một người cầm châm muốn thứ, Cảnh Nhân đế nói: “Ngẩng đầu lên, để trẫm nhìn rõ mặt của ngươi.”

Tô Hoài Linh không nói, không ai còn dám mở miệng chất vấn mệnh lệnh của Cảnh Nhân đế, Cẩm Y vệ ngẩng đầu, một khuôn mặt phổ thông lọt vào ánh mắt của Cảnh Nhân đế.

Đồng nghiệp của hắc bắt đầu tra tấn, vì Cảnh Nhân đế ra lệnh nên không ai dám nương tay, mỗi một châm hạ xuống đều cực kỳ dùng sức. Loại châm này không để lại vết thương trên người, đâm vài cái cũng sẽ không lưu lại di chứng gì, nhưng rất là đau.

Viên Cẩm Y vệ này đúng là hắc tử, bị dụng hình cũng cần rằng không lên tiếng, Cảnh Nhân đế thấy trên trán hắc đầy mồ hôi, liền ra lệnh cho bọn họ dừng tay, nói với Cẩm Y vệ này: “Đau không?”

Cẩm Y vệ là một người thành thật, hắc gật gù đầu nói: “Rất đau.”

“Nhưng ngươi không kêu đau một tiếng.” Cảnh Nhân đế nói.

“Nhịn được.” Cẩm Y vệ trả lời.

“Trẫm hiểu rồi.” Cảnh Nhân đế gật đầu, quay đầu nói với Tĩnh Tây Hiến, “Gia hình với Nghiêm Húc, nâng mặt của hắc lên để ta nhìn cho rõ!”

Tĩnh Tây Hiến nghe lệnh, lần thứ hai treo Nghiêm Húc lên giá, xoa xoa mặt của Nghiêm Húc, nâng lên đối diện với Cảnh Nhân đế, sau đó mới bắt đầu tra tấn. Hình phạt lần này so với lúc này còn nặng hơn, so với hình phạt viên Cẩm Y vệ vừa này phải chịu thì đúng là như cát trong sa mạc, nhưng Nghiêm Húc mặt không đổi sắc, vẫn không rên một tiếng.

“Dừng,” Cảnh Nhân đế nói, “Không cần dụng hình với Nghiêm thống lĩnh nữa.”

Cẩm Y vệ dừng tay, nhưng trong lòng mỗi người đều nghi ngờ, không rõ một loạt hành động này của Cảnh Nhân đế có mục đích gì.

Cảnh Nhân đế nói với Nghiêm Húc: “Dừng giả bộ thấy chết không nhồn nữa, trầm biết rõ vì sao người không hề sợ hãi. Nghiêm Húc, người không thấy đau đúng không?”

“Làm sao người biết?” Nghiêm Húc rút cuộc nhin không được, thốt lên.

“Viên Cẩm Y vệ lúc này là người rất có nghị lực, nhưng cho dù hấn nhin không lên tiếng, thì vẫn do quá đau đớn mà trán đầm mồ hôi, da cũng vì bị châm mà không ngừng co rút. Còn người thì sao?” Cảnh Nhân đế nói.

Bộ dạng Nghiêm Húc tuy rằng thảm thật, nhưng biểu tình không thay đổi, hình phạt đáng sợ như vậy dùng trên người hấn, thế mà hấn ngay cả mày cũng không nhíu lại, này mà nhin đau gì, rõ ràng là không đau!

Trong lao không ai dám nói gì, Tô Hoài Linh lại tỏ ra hối hận. Mấy lần diện kiến thiên nhan, ở trong lòng Tô Hoài Linh, vị hoàng đế này quả thực phải dùng chữ ‘lạnh lùng’ để hình dung. Có lẽ hấn là minh quân, nhưng hấn không phải là người lương thiện. Hấn hại nghĩa huynh của nàng phải ở lãnh cung chịu khổ, bệnh nặng trong người không ai chiếu cố; làm hại những thị vệ vô tội ở lãnh cung, cửa cung cùng khu vực sẵn bị cách chức; vừa rồi hấn còn dùng một Cẩm Y vệ để xả giận. Đến giờ phút này, Tô Hoài Linh mới phát hiện, có lẽ Cảnh Nhân đế không lãnh khốc như nàng tưởng, vị quân vương này lý trí hơn so những người khác.

“Không cần dụng hình,” Cảnh Nhân đế nói với Tĩnh Tây Hiến, “Nghiêm Húc có thể phạm phải tội như thế, chỉ sợ là không quan tâm đến việc liên lụy gia đình, cũng không sợ chết, lại càng không để ý đến việc phải chịu cực hình. Có lẽ thế gian này không có thứ để Nghiêm Húc sợ, trầm cũng không còn gì muốn hỏi.”

“Bệ hạ,” Tĩnh Tây Hiến nói, “Không sợ đau cũng chưa chắc không sợ cái gì khác. Thần ngược lại có một biện pháp, hiện tại trên người tội nhân Nghiêm Húc có không ít vết thương, có thể ném hấn xuống hầm lửa, để hấn bị lửa bám đầy người, máu bị hút đi từng chút từng chút. Đương nhiên, thần sẽ không để hấn chết, một đoạn thời gian thần sẽ bổ máu cho hấn, dưỡng cho khoẻ lại ném vào. Nếu lửa không được, thần sẽ thử biện pháp khác, con người luôn sợ vật gì đó, chỉ là nhất thời không tìm ra mà thôi.”

“Tĩnh Tây Hiến!” Nghiêm Húc không còn giữ được bộ dáng thấy chết không sờn như vừa rồi, vẻ mặt hấn hoảng sợ, quát, “Mấy năm nay ta đối đãi người không tệ, người lại đối với ta ngoan độc như thế!”

“Thần chính là vì bệ hạ phân ưu thôi.” Khuôn mặt âm lãnh của Tĩnh Tây Hiến lộ ra một nụ cười, “Hơn nữa nhìn thái độ này của người, chắc là sợ.”

Dù cho không có cảm giác đau, nhưng Nghiêm Húc nhất định có xúc giác. Một đám lửa bò trên người, cảm giác máu từng chút bị rút đi, so với đau còn kinh khủng hơn.

Cảnh Nhân đế thần nhiên liếc mắt nhìn Nghiêm Húc nói: “Không cần, trầm có cảm giác, dù làm như vậy, chỉ sợ Nghiêm Húc vẫn không khai ra cái gì. Dừng ở đây, Nghiêm Húc tội không thể tha, cứ theo hình luật xử trí.”

Dựa theo hình luật, tội của Nghiêm Húc là phải bị lăng trì xử tử, người nhà bị lưu đầy, con cháu trong ba đời không được thu nhận.

Sau khi xử lý chuyện của Nghiêm Húc, Cảnh Nhân đế cũng không định ở lại chỗ âm lãnh này, trước khi rời đi hấn nhìn Tô Hoài Linh đã được cởi trói, thần nhiên nói: “Tĩnh ái khanh cho rằng trầm nên xử trí nàng ta như thế nào?”

Tĩnh Tây Hiến từng là cấm quân Phó thống lĩnh, tự nhiên biết Tô Hoài Linh là nghịch thiên vận thế, nhân tiện nói: “Vi thần tin tưởng mình có thể dạy nàng thật tốt.”

“A?” Cảnh Nhân để nhìn về phía Tĩnh Tây Hiến.

“Vận thể tốt có lúc sẽ lợi dụng được, thần đã từng thử cho nàng giả thành lão bà bà mang theo đao thương lẫn vào trong kinh thành, cho nàng ta vi phạm lệnh cấm khí giới, thế nhưng từ đầu tới cuối không ai phát hiện. Đây không phải vì thuật dịch dung của nàng có bao nhiêu cao minh, mà là do vận khí của nàng thật sự nghịch thiên, chuyện nàng muốn làm, nàng sẽ dùng một phương thức không thể tưởng tượng mà làm được. Nếu để nàng làm nội gián, kết quả thu được sẽ nhiều hơn. Kỳ thật gần đây khi điều tra chuyện gì, Cẩm Y vệ thích mang nàng đi cùng. Một chút sơ hở cũng không có, nàng chỉ cần tùy tiện đụng đồ vật cũng có thể đụng ra sơ hở.” Tĩnh Tây Hiến cảm thán nói.

“Vậy như Tĩnh ái khanh mong muốn, giao Tô Hoài Linh cho người xử trí, về sau nàng sẽ là người của Cẩm Y vệ. Nhưng mà trước khi thả nàng ra, phải dạy tốt quy củ.”

“Tuân mệnh.”

Sau khi rời khỏi đại lao Trấn phủ, Cảnh Nhân để ngồi trên kiệu, một đường trầm tư. Hôm nay hoàng hậu một câu cũng không nói, chỉ yên lặng bảo hộ tiểu hoàng đế.

Chờ đến khi trở lại cung, hoàng hậu lập tức tiếp nhận công việc của cung nữ và thái giám, giúp Cảnh Nhân để thay quần áo, còn pha một chén trà, nhu nhu huyết Thái Dương cho hắn. Giống hệt trước đây, chiếu cố Cảnh Nhân để cẩn thận.

Cảnh Nhân để nhìn y một lúc, hỏi: “Hoàng hậu, trăm chỉ hỏi người một lần, trăm có thể tin người không?”

Hoàng hậu đang châm trà liền dừng tay, y buông ấm trà xuống, nhìn thẳng vào Cảnh Nhân để nói: “Có thể.”

“Hoàng hậu có phải có nỗi niềm khó nói với trăm? Cho dù trăm có hỏi như thế nào, hoàng hậu cũng không thể nói?” Cảnh Nhân để tiếp tục hỏi.

Hoàng hậu nghĩ nghĩ, do dự trong chốc lát, hồi đáp: “Có một số việc, không phải không thể nói, là nói không ra lời.”

“Trăm hiểu rồi.” Cảnh Nhân để cũng không biết mình hiểu cái gì, hắn nói với hoàng hậu, “Cẩm Ý... Tiêu Cẩm Ý, cái tên này có thể là nam cũng có thể là nữ, là thực danh của người sao?”

“Thần thiếp từ khi đến thế gian này, chỉ có một cái tên, Tiêu Cẩm Ý.” Hoàng hậu đáp.

“Vậy thì tiếp tục gọi người là Cẩm Ý đi, lại đây ngồi.” Cảnh Nhân để vỗ vỗ vị trí bên người.

Tiêu Cẩm Ý đi tới, ngồi xuống sát bên Cảnh Nhân để, kỳ thật Cảnh Nhân để cũng không có ý bảo y ngồi gần như vậy.

Cảnh Nhân để quét mắt nhìn y, không hề bảo y tránh ra xa một chút, cứ để y ngồi như vậy.

“Trăm có chút sợ.” Cảnh Nhân để đột nhiên nói, “Gần đây trăm phát hiện, trăm không hiểu rõ mình. Ký ức của trăm không đúng, ấn tượng của trăm không đúng, thậm chí người bên cạnh trăm cũng có diện mạo không đúng. Trăm vốn tưởng rằng hoàng hậu vĩnh viễn là hoàng hậu, sẽ không thay đổi, ai có thể ngờ, hoá ra hoàng hậu cũng không như trăm tưởng.”

“Bệ hạ...” Tiêu Cẩm Ý nắm chặt tay Cảnh Nhân để, nhưng lại không biết nói cái gì cho phải. Y vốn nghĩ rằng thân phận hoàng hậu cao quý, dùng được rất nhiều thủ hạ, làm việc sẽ thuận tiện, dù là nam hay nữ với y cũng không có vấn đề gì. Nhưng mà hiện tại, y thật hy vọng mình chỉ là một tên thị vệ, cũng sẽ không đến mức làm tiểu hoàng đế buồn như vậy.

“Trăm tin người, là vì hiện tại hai mắt trăm nhìn thấy chính là người, là hoàng hậu, trước mặt trăm người chưa từng nguy trang, là do trăm quá dối ngu ngốc, rõ ràng nam nữ khác biệt như vậy cũng không nhìn ra. Kỳ thật lúc ban đầu đã nên phát hiện, người chưa bao giờ che giấu hầu kết của mình, sao trăm vẫn luôn làm như không thấy?” Cảnh Nhân để đưa tay sờ cổ của hoàng hậu, hầu kết di chuyển dưới ngón tay hắn, giống như hắn có thể cảm nhận được sự khẩn trương của hoàng hậu.

“Hoàng hậu một thân nam nhi, mặc nữ trang sẽ cảm thấy thực vất vả và buồn cười?” Cảnh Nhân để hỏi.

“...Không hẳn, ” hoàng hậu hồi đáp, “Có thể gặp được bệ hạ, dù khổ dù buồn cười cũng không hề gì.”

“Trẫm có thể gặp được hoàng hậu, cũng cảm thấy rất vui vẻ. Ở trong cung có hoàng hậu làm bạn, lòng trẫm cũng được an ủi nhiều.” Cảnh Nhân đế tươi cười thật thản nhiên, dường như tất cả mâu thuẫn và vấn đề đều hóa giải sau nụ cười này.

Tiêu Cẩm Ý động tâm, nghĩ muốn cúi đầu hôn xuống nụ cười kia, ai biết lại bị Cảnh Nhân đế hơi nghiêng đầu tránh mặt.

Cảnh Nhân đế thở dài: “Trẫm hy vọng hoàng hậu là thê tử duy nhất của trẫm, có thể cùng trẫm nhìn ngắm ngàn dặm non sông này. Trẫm hy vọng con nối dõi đều do hoàng hậu sinh, giang sơn của trẫm, do huyết mạch của trẫm cùng hoàng hậu kế thừa. Nhưng mà, hoàng hậu chung quy vẫn là nam tử, dù trẫm có muốn thế nào, cũng vô pháp thực hiện.”

Hoàng hậu nắm chặt nắm tay, ngưng mắt nhìn Cảnh Nhân đế.

“Mùa xuân sang năm, trẫm sẽ tuyển tú, tuyển tú nữ vào cung rồi chọn một người thân phận thấp không đủ quyền lợi dưỡng dục con của mình, để sinh con nối dõi, dưỡng dưới gối hoàng hậu.” Cảnh Nhân đế nói, “Người vẫn là hoàng hậu, là chính thê của trẫm.”

28. Chương 28: Khôi Phục Bình Tĩnh

Cảnh Nhân đế vừa nói những lời này xong liền cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, cả người bị đè mạnh xuống giường, dường như có lửa rực lên trong mắt Tiêu Cẩm Ý, mà giữa ngọn lửa kia lại là hình bóng của Cảnh Nhân đế, y còn không kiêng nể gì mà nhìn thẳng vào hắn, chuyện này cũng phạm thượng giống như những gì Nghiêm Húc đã từng làm.

Nhưng Cảnh Nhân đế không hề phẫn nộ, người cùng hắn thân mật là hoàng hậu, hắn không thêm để ý. Hắn thản nhiên nói: “Thẩm Quân Duệ nguyện cùng Tiêu Cẩm Ý nắm tay một đời, đầu bạc không rời, cho dù thế gian khinh khi đoạn tình cảm này, Thẩm Quân Duệ cũng không thêm để ý, nhưng Cảnh Nhân đế phải có truyền nhân nối dõi. Thẩm Quân Duệ có thể tùy ý làm bậy, nhưng Cảnh Nhân đế lại không thể không màng đến giang sơn Hạ quốc.”

Thẩm Quân Duệ là tên của Cảnh Nhân đế, sau khi hắn kế vị thì không ai dám gọi thẳng tên này, cho dù là thái hậu cũng không được. Nhưng hiện tại, ở trước mặt Tiêu Cẩm Ý, hắn không phải là Cảnh Nhân đế, hắn là Thẩm Quân Duệ.

Chỉ Thẩm Quân Duệ mới có thể làm như không biết hoàng hậu là nam, còn Cảnh Nhân đế thì không, thân là một minh quân, tuyệt đối không thể có một nam hoàng hậu.

Tiêu Cẩm Ý vẫn chưa dùng sức, Cảnh Nhân đế nhẹ nhàng đưa tay là đẩy được Tiêu Cẩm Ý tránh ra.

“Ý của bệ hạ là, định làm như không biết thân phận của ta?” Hoàng hậu nhìn Cảnh Nhân đế, ánh mắt có chút thương cảm. Hoàng hậu từ trước đến nay xử sự dứt khoát, không gì có thể làm y dao động, vậy mà lúc này y lại tỏ ra bị thương hiềm thấy.

Cảnh Nhân đế thở dài, như là nhận mệnh mà nhắm hai mắt nói: “Thân là đế vương, cho dù có là thê tử của mình, thì việc nhìn lên nữ tử tầm vẫn là không được. Cho nên ngày ấy nhìn lên người là Thẩm Quân Duệ, không phải trẫm.”

Đây là muốn tự bịt tai che mắt sao! Tiêu Cẩm Ý bị Cảnh Nhân đế làm cho tức giận đến mức không biết khóc hay cười, tiểu hoàng đế lại dùng hết bao dung của mình cho y, chỉ là hắn mang mệnh đế vương không cách gì buông bỏ. Nhưng mà có thể dễ dàng tha thứ một nam tử ngồi lên ngai vị hoàng hậu, đã là cực hạn của Cảnh Nhân đế rồi.

“Bệ hạ tất nhiên có thể tuyển tú, ” hoàng hậu lại khôi phục bình tĩnh, y lãnh tĩnh mà nói, “Nhưng ta thân là chính thê của bệ hạ, cũng là một người có tính ghen tị, chỉ sợ sẽ cản trở tú nữ tiếp cận bệ hạ.”

Nói xong liền xáp tới, không để ý Cảnh Nhân để phản đối, vẫn cứ ôm lấy hân hôn xuống môi. Hoàng hậu nói xong không hề tỏ ra chột dạ, ngược lại còn tỏ ra có lý chẳng sợ mà càn rỡ để vương, giống như hoàn toàn không thêm để ý thân phận của mình.

Cái hôn này không có tính xâm nhập, chỉ là chạm nhẹ vào khoe môi, nhưng Cảnh Nhân để lại cảm thấy môi hân tê dại, giống như hoàng hậu hạ lời nguyên lên hân, làm hân chỉ vì cái hôn này mà say mê.

Nhớ lần cận chén đêm đó, Cảnh Nhân để cảm thấy dù hân không uống rượu, hân cũng sẽ say. Rõ ràng người này trước mặt hân là muôn vàn dối gian, nhưng hân vẫn không thể nào kiềm được mà muốn thân cận, khi bờ môi của hoàng hậu rời đi lại đến lượt hân hôn đến.

Vì hôn mà Cảnh Nhân để gần như ngồi dậy, rồi lại bị hoàng hậu đẩy ngã, lúc này hân có tổn sức cỡ nào vẫn không thể bò lên, lại bị hoàng hậu đè xuống hôn, hôn sâu đến mức không thể thở.

Hai người vừa hôn môi, vừa tóm lấy vạt áo đối phương, hoàng hậu dùng sức ôm lấy Cảnh Nhân để, giống như muốn khảm hân vào cơ thể mình, vĩnh viễn không xa rời. Cảnh Nhân để cũng có chút kích động, trong lúc vô tình tay hân cũng chạm vào cơ ngực rắn chắc của hoàng hậu.

Xúc cảm quen thuộc làm Cảnh Nhân để thanh tỉnh trong nháy mắt, hân dùng lực đẩy khuôn ngực của hoàng hậu ra, không cho y lấn lướt.

“Làm càn.” hai gò má Cảnh Nhân để ửng đỏ, không cứu nổi một chút uy nghiêm.

Hoàng hậu nắm chặt hai tay đang đẩy ngực mình, nhịn không được lại cúi đầu hôn lên mặt hân, ôn nhu hỏi: “Thật sự không muốn? Không phải đã không thêm để ý ta là nam tử sao?”

Cảnh Nhân để đẩy hoàng hậu ra rồi đứng dậy sửa sang lại y phục: “Trẫm mặc dù không thêm để ý giới tính của hoàng hậu, nhưng trẫm không muốn bị người lừa gạt. Trẫm biết hoàng hậu có việc giấu trẫm, trừ khi hoàng hậu thẳng thắn trước, trẫm không định ở bên một người tâm tư khó lường.”

Nói xong đứng dậy, chỉnh lý y phục của mình rồi lại chỉnh y phục của hoàng hậu một chút, lúc này mới hướng ra bên ngoài gọi: “Người tới, đưa hoàng hậu hồi cung.”

Đây chính là ưu điểm khi làm đế vương, khi hân không nguyện ý thì không ai có thể cưỡng ép hân.

Liên công công cùng Tiểu Thuận Tử vẫn luôn ở gần đó để kịp hầu hạ Cảnh Nhân để liền tiến vào, thấy Đế hậu sắc mặt đều không tốt, vội vàng hành lễ rồi làm động tác thỉnh với hoàng hậu. Hoàng hậu lặng nhìn Cảnh Nhân để trong chốc lát, thấy hân không định đổi ý, liền theo Liên công công đi ra ngoài.

Xuất môn rồi, Liên công công thật cẩn thận mà hỏi: “Hoàng hậu, bệ hạ hân... Đây là biết giới tính thực của người? Cho dù hân biết giới tính thực, dựa vào tình cảm của hân đối với người thì phải không để ý mới đúng.”

Tâm tình hoàng hậu không tốt, ngữ khí của y liền không tốt: “Có biết vì sao các người cho tới nay vẫn chưa có ai được Cảnh Nhân để để mắt không?”

“Này...” Liên công công không thể trả lời, chẳng lẽ không phải Cảnh Nhân để đã được định trước sẽ yêu Tô Hoài Linh sao, đối với những người khác đều không phải thật tâm sao? Nếu thật sự là như vậy, bọn họ không ai có khả năng đạt được mục đích. Nói cách khác, tình cảm của Cảnh Nhân để vẫn có thể thay đổi, hoàng hậu đại khái chính là nắm chắc điểm này mới chiếm được tình cảm của Cảnh Nhân để.

“Bởi vì ấn tượng của hân là tất cả mọi thứ đều nằm trong nguyên tắc, nhưng các người khi tới đây lại quên, tự mình thêm thắt những việc thô thiển quá phận, tính cách của từng nhân vật đều phải dựa vào thiết kế của nguyên tác mới đúng trình tự. Bản thân nguyên tác đã là một câu truyện rất có quy tắc.” Hoàng hậu nói.

Theo sau bọn họ là Tiểu Thuận Tử, lỗ tai đã nhanh dựng thẳng lên, chuyên tâm lắng nghe hoàng hậu chỉ bảo kinh nghiệm.

“Các người không rõ, Cảnh Nhân để là một vị minh quân thế nào, vì quốc gia này, hân có thể gạt bỏ tất cả tình cảm của mình. Người như vậy, muốn hân vì một người khuyh tấn thiên hạ, cơ hồ là không thể.” Hoàng hậu hít một hơi thật dài.

Y không định khiến Cảnh Nhân để vì mình khuyh tấn thiên hạ, y chỉ lấy cơ đó để nguy trang mà thôi, mục đích của y căn bản không ở chỗ này. Chỉ là hiện tại, y cứ nhiên bạc đãi chính mình ở lại chỗ này, ép buộc bản thân nhẫn nại tĩnh táo vì đã động tâm với tiểu hoàng đế.

“Vậy, chẳng phải là không ai có thể công lược thành công?” Liên công công nóng lòng thốt ra, “Rõ ràng trong nguyên tác Cảnh Nhân để vì Tô Hoài Linh...”

“Im miệng!” Hoàng hậu lạnh lùng nói.

Liên công công lúc này mới phát hiện mình không cẩn thận nói từ ngữ “Công lược” vi phạm lệnh cấm, dựa theo quy định, vi phạm lệnh cấm từ ngữ vượt qua ba lượt thì sẽ tự động bị đánh rớt, sau đó còn phải bồi thường một số tiền lớn. Trừ chuyện này ra, tử vong cũng sẽ bị đánh rớt, còn không cho phép tự sát để bị đánh rớt. Bọn họ trước khi đến nơi này đều phải ký hợp đồng, không được tự ý bỏ cuộc, cho nên Nghiêm Húc mới phải chịu đựng tra tấn, không thể tự sát để giải thoát, lại càng không dám nói từ ngữ vi phạm lệnh cấm.

Quy định như thế là rất là không hợp lý, tuy rằng không nguy hiểm đến tánh mạng, nhưng sẽ tổn hại đến tinh thần người chơi. Bất quá điểm ấy đã ghi trên hợp đồng, bọn họ mà không tuân theo thì phải bồi thường.

Cho dù có điều không hợp lý, nhưng nếu thành công thì tiền thưởng khá khả quan, cho nên vẫn có không ít người tiến vào nơi này. Hơn nữa Liên công công nhớ rõ, nếu sau một đoạn thời gian mà bọn họ không thể hoàn thành vụ thì sẽ có nhóm người tiếp theo được vào.

Liên công công còn đang trầm tư lại đột nhiên nghe hoàng hậu hỏi: “Tiểu Thuận Tử đâu?”

“Vẫn đi theo chúng ta mà...” Liên công công nhìn lại, Tiểu Thuận Tử vốn dĩ như u linh bám theo bây giờ lại không thấy.

“Có thể hẳn nghe chuyện chúng ta nói nên đã nghĩ ra cách rồi chăng?” Liên công công hỏi.

“Mặc kệ hắn đi.” Hoàng hậu không thèm để ý, “Cảnh Nhân để không phải người ngu ngốc như vậy, hẳn chẳng làm gì được đâu.”

Nhớ tới chuyện vừa rồi tại đại lao của Cẩm Y vệ, Cảnh Nhân để nhìn bộ dạng của Nghiêm Húc mà biết gã không thấy đau, hoàng hậu nhin không được khể nhếch khóe môi. Tiểu hoàng đế này, thông minh hơn tưởng tượng của bọn hắn nhiều, mọi người đều xem thường hắn, hoàn toàn không biết vị hoàng đế này có bao nhiêu cơ trí.

—

Cảnh Nhân để sau khi lật bài với hoàng hậu thì không qua đêm ở Tê Phượng điện nữa. Hắn cũng không ghé qua chỗ các phi tần khác, dù Thục phi đã thử đủ cách, nhưng cả cơ hội đến gần Cảnh Nhân để nàng cũng không có.

Mấy ngày nay Cảnh Nhân để vẫn luôn qua đêm ở Tử Thần điện, không có phi tử nào được gọi đến, bên người chỉ có cung nữ cùng thái giám vẫn luôn hầu hạ hắn. Liên công công tuổi đã cao, Cảnh Nhân để thương cảm hạ nhân, hắn sẽ không để cho lão thái giám gác đêm, dạo gần đây gác đêm đều là Tiểu Thuận Tử cùng một tiểu thái giám khác.

Tiểu Thuận Tử trước kia vốn là người trầm mặc nhưng thực thông minh, bình thường nói không nhiều lắm, nhưng làm việc rất ổn thỏa, mấy ngày nay lại càng thông minh hơn, thường thường Cảnh Nhân để chỉ cần khoát tay, Tiểu Thuận Tử đã biết hắn muốn làm cái gì, luôn tỏ ra hữu dụng, Cảnh Nhân để luôn để hắn hầu hạ.

Sau một lần ngẫu nhiên hắn mới phát hiện Tiểu Thuận Tử biết xoa bóp, thủ pháp cũng không tệ lắm. Từ khi nói thẳng với hoàng hậu, Cảnh Nhân để rất ít khi đi rèn luyện, miễn cho chính mình nhớ lại chuyện trước kia rồi cảm thấy khổ sở. Hắn bình thường hay ngồi lâu lại thiếu rèn luyện, cơ thể tự nhiên dễ mệt mỏi mỗi vô cùng, Tiểu Thuận Tử xoa bóp thực thoải mái, thực dễ chịu.

Tiếp xúc một thời gian, dù trước kia không để ý thì cũng sẽ bắt giác mà quan sát người này. Dần dần Cảnh Nhân để phát hiện tướng mạo Tiểu Thuận Tử không tầm thường, có vẻ nhã nhặn, dung mạo này đặt ở nữ

tử chỉ là thanh tú, nhưng đổi thành nam tử thì là mỹ mạo cùng tuấn tú. Lúc thường Tiểu Thuận Tử luôn khiêm tốn, lúc nào cũng cúi đầu, cộng thêm việc không được cao, người khác rất khó xem rõ dung mạo của hắn. Nếu không phải Cảnh Nhân để khi nằm sắp để hắn đắm bóp thường ngẩng đầu nhìn thì cũng khó mà phát hiện bên mình thế mà còn có một tiểu thái giám tuấn tú như vậy.

Người nào cũng thích cái đẹp, dung mạo Tiểu Thuận Tử quả thực là cảnh đẹp ý vui, lại tri kỷ hiểu chuyện, còn có thể giúp Cảnh Nhân để xoa bóp giải lao, rất nhanh nâng cao giá trị, từ tiểu thái giám thấp đến mức không có phẩm bậc liền biến thành bát phẩm tiểu quan. Thường được theo hầu Cảnh Nhân để, tuy rằng chỉ là bát phẩm, nhưng mấy tổng quản thái giám khác đều phải cúi đầu với hắn, ngay cả các phi tần không được sung hạnh cũng sẽ tìm Tiểu Thuận Tử hỏi thăm chút sự tình của Cảnh Nhân để.

Hoàng hậu tự nhiên cũng nghe được chuyện này, nghe xong cũng chỉ cười nhạt, không quá để tâm.

Ngày tháng trôi qua, thoáng chốc đã đến cuối năm, các nơi đều đã xử lý xong công việc, lễ bộ liền lên kế hoạch chuẩn bị mừng năm mới. Đêm trừ tịch Cảnh Nhân để muốn mở tiệc chiêu đãi bá qua, người có uy danh trong kinh đều được mời. Thêm năm nay còn tổ chức mừng thọ thái hậu, phiên vương các nơi đều vào kinh.

29. Chương 29: Hoàng Đế Có Bệnh

Hoài Nam vương là người cuối cùng hồi kinh, đại thọ của thái hậu, nhóm phiên vương phải hồi kinh tối thiểu trước lễ trừ tịch mười ngày, mà Hoài Nam vương thân là con ruột của thái hậu, có hồi kinh trước một tháng cũng không đủ. Tuy nói phiên vương không có lệnh triệu hồi không được nhập kinh, nhưng đại thọ mẫu thân, chữ hiếu làm đầu, hắn về trước tuyệt không ai dám nói gì, ngược lại còn được người người tán dương phiên vương hiếu thuận.

Ai ngờ Hoài Nam vương vậy mà đợi một ngày trước đêm trừ tịch mới đến kinh thành, lúc này các phủ nha đã dừng làm việc, chuẩn bị mừng năm mới, Cảnh Nhân để cũng ngừng lâm triều, Hoài Nam vương còn chưa tới. Lúc Cảnh Nhân để bắt đầu tự hỏi Hoài Nam vương không phụng chỉ thì làm thế nào để phái binh áp giải người về đây, Hoài Nam vương mới lão đảo kéo đoàn xe lễ vật cùng một đội tinh binh đi vào cửa hoàng thành.

Vốn gã còn tưởng rằng cầm trong tay thánh chỉ nhập kinh là có thể thuận lợi vào thành, ai ngờ lại bị lính thủ thành ngăn lại, khi Hoài Nam vương đến kinh thì đêm đã khuya, ban đêm cửa thành đóng, ngoại trừ cầm mật báo nguy cho Cẩm Y vệ xem thì cửa thành không mở ra vì bất luận kẻ nào, bản thân Cảnh Nhân để cũng không ngoại lệ.

Đây là do Cảnh Nhân để hạ chỉ, thánh chỉ nói như vậy, để vương gặp chuyện, nội các hoàn toàn có thể tuyển một hoàng đế khác trong dòng họ, nhưng hoàng thành một khi bị xâm chiếm, căn cơ Hạ quốc sẽ dao động, so với tính mạng của hắn, an nguy dân chúng trong hoàng thành quan trọng hơn. Cảnh Nhân để có muốn mở cửa thành ban đêm thì cũng cần phải đến Ngũ quân đô thống phủ xin lệnh. Nghiêm lệnh như vậy, lính giữ cửa tuyệt đối sẽ không để Hoài Nam vương vào thành.

Hoài Nam vương Thảm Quân Nghị đã rời kinh nhiều năm, hoàn toàn không biết kinh thành còn có quy định này, ở ngoài cửa nổi tính Vương gia quát nạt binh lính một trận, còn uy hiếp nếu không mở cửa gã sẽ xông vào.

Theo hiểu biết của Thảm Quân Nghị về hoàng thành, lính giữ cửa đối với Tô Hoài Linh chỉ là đồ trang trí, có thể thường xuyên chuồn ra chuồn vào thành lúc nửa đêm, y như nhà cô ả, gã nghĩ vậy nên tưởng mình vào thành ban đêm cũng thực dễ dàng. Ai biết tiểu đội trưởng trông cửa thành vừa nghe Thảm Quân Nghị nói liền vội vàng phái người cấp báo, đem lời nói của Hoài Nam vương thuật lại nguyên trạng cho Ngũ quân đô thống phủ biết. Đại đô đốc của Ngũ quân đô thống phủ nghe tin Hoài Nam vương mang theo một đội tinh binh công thành liền vội vàng phái người truyền tin cho Cẩm Y vệ và Cẩm quân. Hiện tại Thống lĩnh cấm quân không còn do thống lĩnh Cẩm Y vệ kiêm chức, mà là nguyên Phó thống lĩnh Phùng Minh Nghĩa.

Nhận được tin, Tĩnh Tây Hiến cùng Phùng Minh Nghĩa lập tức mang theo ám vệ cùng lượng lớn binh mã ra khỏi thành, Thảm Quân Nghị vốn đang cùng binh lính cãi cọ bị cấm quân từ trên trời giáng xuống bắt lấy, đội tinh binh mỗi người đều bị trói lại, bản thân hần thì bị áp giải suốt đêm về Tông Nhân phủ uống trà.

Sáng sớm hôm sau Cảnh Nhân đế nhận tin “Hoài Nam vương mang theo năm trăm binh mã ban đêm xông vào cửa thành, đã bị cấm quân chế phục đúng lúc, thỉnh bệ hạ định đoạt”, bởi vì thông chính ti cũng nghỉ ngơi, không có trình tấu chương, tin tức này vẫn là Tĩnh Tây Hiến cầm theo lệnh bài được ban cho mới có thể vào cung hội báo.

Biết tin, Cảnh Nhân đế nhíu mày, Hoài Nam vương có tâm tư bất chính, việc này hần biết, nhưng người có thể bày ra kế hoạch ám sát tinh vi ở khu sân bắn sẽ không ngu xuẩn đến nỗi đợi đại thọ thái hậu mà xông vào hoàng thành lúc đêm khuya đi? Hành động bất trung bất hiếu thế này, dù ngày nào đó Cảnh Nhân đế thật sự chết bất đắc kỳ tử, để vị cũng không tới phiên Hoài Nam vương ngồi.

“Bên Cẩm Y vệ tra được tin gì?” Cảnh Nhân đế hỏi.

Tĩnh Tây Hiến cúi đầu nhẹ cười một cái, hồi đáp: “Hồi bẩm bệ hạ, Cẩm Y vệ suốt đêm điều tra, chứng thật Hoài Nam vương nói muốn xông vào hoàng thành xong vẫn chưa có hành động gì, mà là tiếp tục điều võ giương oai đối với lính canh, còn tuyên bố nếu đắc tội Vương gia như ngài ấy, lính thủ thành đêm qua đều phải bị tịch biên xử trảm cả nhà, nữ nhân vào giáo ti phường(*), nam nhân đều vào cung làm thái giám.”

(*) nơi huấn luyện vũ nữ trong cung (còn bị gọi là lầu xanh của hoàng cung)

“Làm càn!” Cảnh Nhân đế cả giận nói, “Hần học được tác phong ăn chơi trác táng như vậy từ đâu, lính thủ thành không hề làm sai, vì sao phải bị tịch biên xử trảm? Truyền ý chỉ của trẫm, lính thủ thành tận trung cương vị, không sợ cường quyền, xứng đáng khen thưởng học tập, đội thủ thành đêm qua toàn bộ thưởng sáu tháng lương bổng, đội trưởng thưởng một năm để ngợi khen. Mặt khác, lệnh Tông Nhân phủ mang Hoài Nam vương tới gặp ta, về phần nhân mã hần dẫn theo... Người đánh xe cùng người hầu xác nhận không có võ công có thể vào cung, năm trăm tinh binh và hạ nhân có thân thủ tất cả đều giam giữ tại Cẩm quân, năm sau sai người áp giải về Hoài Nam.”

“Bệ hạ thánh minh.” Tĩnh Tây Hiến lĩnh mệnh, cúi đầu đồng thời cười khẽ.

Hoài Nam vương rời kinh quá lâu, đại khái không biết hiện tại thủ vệ kinh thành sâm nghiêm bao nhiêu. Bệ hạ là một đế vương nghiêm khắc với bản thân trong việc xử lý triều chính, thủ hạ Tĩnh Tây Hiến không ai là không kính sợ. Từ xưa đến nay thống lĩnh Cẩm Y vệ đều không chết từ tế chỉ vì biết quá nhiều bí mật. Nhưng Tĩnh Tây Hiến có một loại cảm giác, dưới trướng bệ hạ, hần có thể chết già.

Tin tức Hoài Nam vương xông vào hoàng thành ban đêm rồi bị bắt vào Tông Nhân phủ không bao lâu đã truyền khắp toàn bộ kinh thành, nếu không phải Thông chính ti đã nghỉ ngơi, chỉ sợ tấu chương buộc tội Hoài Nam vương không biết tôn ti, mưu nghịch phạm thượng đã tràn đầy trên án thư của Cảnh Nhân đế. Thái hậu tất nhiên cũng nghe tin, không đợi Hoài Nam vương tiến cung, thái hậu đã đến trước cầu tình.

Cảnh Nhân đế anh minh, không để hậu cung tham gia vào chính sự, hoàng hậu thủ đoạn cường ngạnh, từ khi Tương tần bị biếm lãnh cung đến nay, hậu cung không ai dám sử dụng tu hình, cung nhân mắc sai lầm hơi nghiêm trọng đều phải xin chỉ thị hoàng hậu, thêm tin tức phi bị biếm, hoàng hậu toàn quyền, nội cung căn bản không ai dám gây rối. Trong cung ngoài cung an an phận phận, thái hậu thật sự thành lão phạt gia mỗi ngày hưởng phúc, chuyện gì cũng không tới phiên bà nhúng tay, thanh tịnh cực kỳ.

Nhưng Hoài Nam vương dù sao cũng là con trai thái hậu, vừa nghe nói con trai bị nhốt, thái hậu liền đứng ngồi không yên. Nhưng bà lại nghe nói Hoài Nam vương bởi vì mang binh mã nửa đêm xông vào hoàng thành ý đồ mưu phản mới bị bắt, liền không dám tự tiện cầu tình giúp con nữa. Suy nghĩ nửa ngày, thái hậu chỉ có thể dẫn theo hoàng hậu để thêm can đảm, lúc này mới dám tới chỗ Cảnh Nhân đế tìm hiểu tin tức, thuận tiện nhìn tình thế giúp Hoài Nam vương cầu xin. Về phần vì sao dẫn theo hoàng hậu mà thêm can đảm, đại khái... Là bởi vì từ lúc có hoàng hậu, không phải cô hồn dã quỷ trong cung đều bị dọa chạy sao? Dù sao hoàng hậu thoát nhìn cũng tựa tựa như Môn thần làm người ta có cảm giác an toàn.

Từ ngày ấy đến nay, Cảnh Nhân đế cảm thấy mình giống như đã thật lâu không gặp hoàng hậu. Hôm nay là giao thừa, buổi tối là lúc mở tiệc chiêu đãi các quan lại, hoàng hậu cũng cần lộ diện cùng Cảnh Nhân đế chúc rượu quần thần. Cảnh Nhân đế ở tiền điện cùng các quan lại hưởng rượu, hoàng hậu thì ở phía sau

ban thưởng các mệnh phụ. Đối với việc phải gặp hoàng hậu, Cảnh Nhân đế đã chuẩn bị tâm lý, chính là hấn không nghĩ tới mình không phải gặp hoàng hậu vào buổi tối, mà là ban ngày.

Hoàng hậu đi theo phía sau thái hậu thoát tựa hồ có chút gầy yếu, đương nhiên, điều này cũng có khả năng do tâm tư của hấn thấy vậy, dù sao hoàng hậu vẫn rất cường tráng, đi bên cạnh thái hậu giống như một thị vệ.

“Mẫu hậu.” Cảnh Nhân đế đứng dậy nghênh đón thái hậu, lúc đỡ lấy tay bà thì liếc nhìn hoàng hậu một cái. Nhưng hoàng hậu không nhìn về phía Cảnh Nhân đế, tầm mắt của nàng dừng ở trên người tiểu Thuận Tử vẫn luôn an phận cúi đầu, thoát nhìn có như không có ý tốt, lại có chút cao cao tại thượng, giống như đang nhìn con kiến.

Cảnh Nhân đế không để tâm vào ánh mắt của hoàng hậu, dù sao lấy địa vị của hoàng hậu mà nói, Tiểu Thuận Tử chỉ là bát phẩm tiểu thái giám, tất nhiên là một nhân vật tầm thường.

“Mẫu hậu mau ngồi.” Cảnh Nhân đế quy củ hành lễ với mẫu thân, đỡ người đến ghế cao. Tiểu Thuận Tử nhanh tay lẹ mắt di dời ghế Cảnh Nhân đế đến gần thái hậu hơn một chút, vị trí hơi cao hơn thái hậu, vừa biểu hiện địa vị quân vương, lại có vẻ rất thân thiết với mẫu thân.

Tiểu Thuận Tử vẫn luôn nhớ kỹ lời nói của hoàng hậu, Cảnh Nhân đế đầu tiên là vua, rồi sau đó mới là mục tiêu công lược, phải lấy vua làm đầu.

Quả nhiên ghế vừa bày xong Cảnh Nhân đế liền cho Tiểu Thuận Tử một ánh mắt tán thưởng, hoàng hậu thì lại nhìn nhìn Tiểu Thuận Tử bằng ánh mắt lạnh lùng. Mà Tiểu Thuận Tử dưới tầm mắt hoàng hậu vẫn bất động như núi.

Thái hậu căn bản không có lòng nào quan tâm đến không khí kỳ quái giữa ba người Cảnh Nhân đế, hoàng hậu, và Tiểu Thuận Tử, bà đi thẳng vào mục đích, thở dài nói: “Hoàng Thượng, sáng sớm ai gia thức dậy chợt nghe nói Hoài Nam vương vào kinh. Ai gia chờ rồi lại chờ, vẫn không thấy hấn vào cung thỉnh an ai gia, Hoàng Thượng nhất định phải giáo huấn tên đệ đệ không hiểu chuyện này.”

Thái hậu ra vẻ không biết Hoài Nam vương bị “mời” đến Tông Nhân phủ, chỉ nói muốn giáo huấn con trai không nghe lời, vừa chỉ ra ý đồ thỉnh cầu của mình, lại cho Cảnh Nhân đế một bậc thang, để hấn xử nhẹ Hoài Nam vương.

Bà nói năng tài tình, nào ngờ Cảnh Nhân đế lại là đế vương mềm cứng không chịu, chỉ nghe Cảnh Nhân đế nói: “Mẫu hậu, Hoài Nam vương đêm qua muốn dẫn binh xông vào thành, nếu bản về tội có thể ghép vào mưu phản. Trẫm đã sai người đưa Hoài Nam vương vào cung tự mình thẩm vấn, nếu hấn không có ý này sẽ xử nhẹ tội.”

“Chuyện này...” Thái hậu thở dài thật sâu, “Đứa nhỏ này sao có thể hồ đồ như vậy, chắc là sốt ruột muốn gặp hoàng huynh cùng mẫu thân mới có thể chạy vào thành giữa đêm.”

Đây cũng là khéo léo cầu tình, đem tội trạng của Hoài Nam vương xuyên tạc thành hiếu tâm.

Ai ngờ Cảnh Nhân đế lại nói: “Tất cả phiên vương đều nhập kinh bảy ngày trước, cũng đều đã bái kiến thái hậu. Chỉ có Hoài Nam vương chậm chạp không nhận lệnh nhập kinh, Hoài Nam cách chỉ có nửa tháng đường xe, thánh chỉ hai tháng trước đã đến Hoài Nam, hấn tới cũng đủ trễ.”

Thái hậu: “...”

Tình này hoàn toàn không thể cầu!

Thái hậu đành phải bỏ qua việc Hoài Nam vương không nhắc nữa, dù sao chốc lát sẽ có người dẫn người đến, lúc đó huynh đệ gặp mặt, kể lại một ít tình cảm năm xưa, bà xin lần nữa cũng dễ dàng hơn. Vì thế bà chỉ nhàn thoai việc nhà, cùng Cảnh Nhân đế câu được câu không tán gẫu, còn thuận miệng nhắc năm sau tuyển tú, còn nói với hoàng hậu phải tuyển vài người dễ sinh.

Bà nhắc tới tuyển tú, Cảnh Nhân đế nhin không được lại nhìn về phía hoàng hậu, thấy hoàng hậu cũng ngưng mắt nhìn mình, liền không tự chủ được mở miệng: “Việc hậu cung, hết thảy đều do hoàng hậu làm chủ.”

Này... Thái hậu lại ghen, hoàng hậu đã ép tới toàn bộ hậu cung trừ nàng ra, nửa năm không ai được gọi thị tẩm, nguyên bản tứ phi tử được sủng ái tất cả đều bị biếm, chuyện tuyển tú nếu còn để hoàng hậu làm chủ, Hoàng Thượng còn có thể có con nối dòng sao?

Kỳ thật thân là thái hậu, dù không có phượng ấn, bà vẫn ở trên hoàng hậu một bậc. Nhưng hoàng hậu có thể làm cho những người khác không dám phản bác nàng, thái hậu ở trước mặt hoàng hậu cũng chỉ có thể nhẹ nhàng nhắc nhở, không dám nói nặng.

“Được bệ hạ ưu ái, thần thiếp chắc chắn lựa chọn kĩ càng giai lệ nhập cung.” Hoàng hậu cười nhạt đáp.

Liên công công hầu hạ bên cạnh cảm thấy toàn bộ nội điện tựa như địa ngục Tu La, hần thở dốc cũng không thở nổi, sắp chết ngạt tới nơi.

Đúng lúc này, có thái giám thông báo: “Hoài Nam vương đến.” Tác giả:

Hoài Nam vương ngồi thiên lao một ngày: hoàng thân quốc thích không phải đều điều vô dương oai sao, dựa vào cái gì tôi vừa một lên sân khấu liền an vị ở thiên lao, dựa vào cái gì!!

Hạ Hà: ha ha

Trần thái y: ha ha

Lâm Bác Viễn: ha ha

Lâm quý tần: ha ha

Nghiêm Húc: ha ha

Liên công công: ha ha

Hiền Lương Thục Đức: ha ha

30. Chương 30: Hoàng Đế Có Bệnh

Dù phải ngủ một đêm ở Tông Nhân phủ, nhưng Hoài Nam vương dù sao vẫn là hoàng thân quốc thích, lại là bảo đệ của đương kim hoàng đế, hưởng hồ còn chưa định tội, nên Tông Nhân phủ vẫn đối xử rất lễ độ với Hoài Nam vương. Hầu hạ ăn ngon uống tốt, hiện tại một sợi tóc cũng không rụng, còn vừa giữ lễ vừa hộ tống người vào hoàng cung.

Vừa gặp Cảnh Nhân đế, ánh mắt Thẩm Quân Nghị liền sáng ngời, miệng thì hô to hoàng huynh, người thì nhào lên muốn ‘bảo hộ’ Cảnh Nhân đế. Gã dùng tốc độ cực nhanh chạy về phía Cảnh Nhân đế, Cảnh Nhân đế đến cơ hội trốn còn không có, sắp sửa bị gã ôm cổ. Rõ ràng đã bày ra cảnh tượng huynh đệ thân thiết, nhưng gã lại không ôm đến Cảnh Nhân đế thoát nhìn gầy yếu mà là ôm lấy một thân thể rắn chắc hữu lực, đỉnh đầu Hoài Nam vương chỉ tới cằm người này, hai cánh tay cũng không cách nào ôm hết thân thể y.

Thẩm Quân Nghị: “...”

Hoàng hậu rõ ràng đang ngồi sau lưng thái hậu, ở trong điện y cách xa Cảnh Nhân đế nhất, ngay cả Tiểu Thuận Tử còn đứng gần Cảnh Nhân đế hơn y. Nhưng cố tình chính là y, trong nháy mắt chạy đến chắn trước Cảnh Nhân đế, động tác nhanh đến độ không ai rõ y làm cách nào.

Hoàng hậu giống như tượng Môn thần, không hề nhúc nhích, kiên định chắn trước Cảnh Nhân đế, bảo hộ hần thật tốt, Thẩm Quân Nghị căn bản không có cách đến gần Cảnh Nhân đế.

Nhìn bóng dáng to cao của hoàng hậu, Cảnh Nhân đế không tự chủ được mà nghĩ rằng hoàng hậu chỉ muốn bảo vệ mình. Lúc trước Cảnh Nhân đế còn không ngừng nói cho hoàng hậu hiểu rằng có cấm quân bảo hộ hai người bọn họ, hoàng hậu không cần làm gương cho binh sĩ. Nhưng hoàng hậu cứ thực hiện lời hứa của mình, nhiều lần ra tay bảo hộ hần, hơn nữa còn cứu hần khỏi tay của thống lĩnh cấm quân Nghiêm Húc...

“Hoàng tẩu?” Thẩm Quân Nghị nhìn hoàng hậu cả buổi rồi mới từ phục sức mà nhìn ra thân phận người này. Hắn vừa rồi trực tiếp ôm lấy hoàng hậu, chính là trực tiếp cảm thụ cơ bắp trên người hoàng hậu có bao nhiêu rắn chắc, người này đối phó với gã cơ bản là một đánh mười. Rất dọa người, nam nhân này làm sao vẫn giữ được khuôn mặt bình tĩnh mà mặt đỏ ửng lúc ẩn lúc hiện, không sợ mất mặt sao?

“Hoàng tẩu, ta và hoàng huynh đã lâu không gặp, lúc gặp có ôm lấy một cái cũng là chuyện bình thường, người chần đường làm gì, có phải không hoàng huynh?” Hoài Nam vương cố gắng vươn đầu ra sau hoàng hậu, ý muốn để Cảnh Nhân để nhìn thấy mặt mình.

“Đạo quân thần, trước lễ sau thân.” Hoàng hậu thản nhiên nói, không tỏ ý muốn dời bước chân, chặt chẽ canh giữ trước mặt Cảnh Nhân để.

“Chuyện này, hoàng tẩu... Chuyện nam nhân, nữ nhân như người nhiều loạn làm gì, thật là chuyện hiếm gặp!” Hoài Nam vương ở trước mặt hoàng hậu gọi không nổi một chút khí thế của Vương gia, chỉ còn cách dùng nữ trang để châm chọc hoàng hậu.

Cảnh Nhân để đương nhiên không thể để Hoài Nam vương châm chọc hoàng hậu, mở miệng nói: “Hoàng hậu làm theo lễ chế, không sai, Hoài Nam vương quá phận rồi.”

Hắn vừa mở miệng, Hoài Nam vương liền không thể nói thêm gì. Hoàng hậu hơi hơi dời thân thể, dùng dư quang nhìn tiểu hoàng đế, trong nháy mắt đó, Cảnh Nhân để giống như nhìn thấy hoàng hậu mỉm cười với hắn, nhưng nụ cười này chỉ trong thoáng chốc, Cảnh Nhân để không thể xác định chính mình nhìn có đúng hay không.

Hoàng hậu tránh ra, Hoài Nam vương ở trước mặt Cảnh Nhân để đành phải hành lễ. Gã nhìn một vòng xung quanh, thấy cả thái hậu cũng tỏ vẻ không đồng ý mà nhìn gã, biết không thể phản đối nữa, đành miễn cưỡng quỳ xuống.

“Thần đệ tham kiến bệ hạ, bệ hạ vạn phúc.” Hoài Nam vương quỳ lễ không theo tiêu chuẩn, nhưng hắn đã đồng ý cúi đầu, cũng không thể so đo chút chuyện nhỏ.

Cảnh Nhân để yên lặng ghi nhớ chuyện này, nói với Hoài Nam vương: “Bình thân, thưởng ngồi.”

Khoảnh khắc Hoài Nam vương đứng dậy kia, Cảnh Nhân để mới nhìn rõ dung mạo gã — không có ấn tượng.

Này... hơi kì lạ.

Hắn nhớ rõ dung mạo thái hậu, lại không nhớ Hoài Nam vương, hơn nữa Hoài Nam vương trong trí nhớ của hắn tuy rằng bất cần đời, nhưng luôn coi trọng với đề vị của hắn, ai có thể không hành lễ liền không hành lễ, chỉ có Thẩm Quân Nghị vẫn sẽ hành lễ với hắn. Sau khi hắn được phong Thái tử, Thẩm Quân Nghị còn đang ở cùng hắn, thời thời khắc khắc suy nghĩ cho hắn, không cho người khác tìm ra chút nào sai lầm nào của hắn.

Nhưng hiện tại, hoàng đệ lại thay đổi.

Đại khái, lòng người khó lường mà.

Cảnh Nhân để thầm thương cảm, nhưng không biểu hiện ra ngoài, mà là bình tĩnh hỏi thăm tình huống xông vào hoàng thành đêm qua. Hắn vừa nhắc tới việc này, Hoài Nam vương lập tức nhảy dựng lên nói đội thủ vệ cửa thành bất kính với Vương gia, yêu cầu Cảnh Nhân để khiển trách bọn họ.

Lúc gã nói như vậy, hoàng hậu ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tiểu Thuận Tử, vừa đúng lúc này Tiểu Thuận Tử cũng ngẩng đầu nhìn y, hai người liếc nhau, khẽ cười hiểu ý.

Đối thủ mới yếu thế như vậy, bọn họ tất nhiên vui vẻ.

“Câm miệng!” Cảnh Nhân để càng nghe sắc mặt càng không tốt, lạnh lùng nói, “Đêm không mở cửa thành là do trẫm tự mình hạ lệnh, cho dù trẫm muốn ra khỏi thành thì cũng phải có thủ lệnh của Ngũ quân đô thống phủ. Thủ vệ cửa thành trung thành tận tâm, không sợ cường quyền để bảo vệ hoàng thành dân chúng. Trẫm nếu chỉ vì một câu của người mà trừng trị bọn họ, ngày sau còn ai dám tận tâm tận lực vì dân chúng giữ thành?”

Hoài Nam vương bị Cảnh Nhân đế dạy đến dần mặt, khí tức gặp người yêu dấu toả khắp người gã lúc trước bay sạch, chỉ còn vẻ mặt không thể nói gì.

Thái hậu vẫn luôn ở đó nhìn thấy bộ dạng này của nhi tử thật sự là nhịn không được, mở miệng nói: “Khụ khụ, chuyện này đúng là Hoài Nam vương có sai, nhưng nó đã nhiều năm chưa trở lại kinh thành, người không biết thì vô tội. Ai gia lâu lắm không được gặp Hoài Nam vương, rất là nhớ nó, hoàng nhi đến đến, để mẫu hậu nhìn xem người mấy năm nay ở Hoài Nam ra sao.”

Có thái hậu giảng hòa, Cảnh Nhân đế không dám làm mất mặt mẫu thân mình, liền không nói gì, để cho Hoài Nam vương cùng thái hậu ôn chuyện.

Thái hậu vừa mở miệng, nội điện đang trong bầu không khí trầm vắng phạm nhân biến thành thân nhân đoàn tụ, từ Tông Nhân phủ hộ tống Hoài Nam vương tới Tả tông chính không ai dám nói gì, đồng thời thì lễ với Cảnh Nhân đế xin lui ra.

Quan viên của Tông Nhân phủ đều được chọn từ hoàng tộc, tổng quản Tông Nhân phủ có bối phận rất cao, hiện tại là người có phẩm hàm cao nhất hoàng tộc, nếu không sẽ không thể trấn áp khi hoàng tộc phạm pháp. Tông lệnh thuộc hàng gia gia – tương đương với ông nội của Cảnh Nhân đế, còn Tả tông chính lại được xem như Hoàng thúc của Cảnh Nhân đế. Cũng chính bởi vì Tả tông chính có bối phận này mới có thể bắt giam Hoài Nam vương.

“Hoàng thúc xin dừng bước, ” Cảnh Nhân đế không để hấn đi, “Lúc Hoài Nam vương rời cung, còn phải nhờ hoàng thúc hộ tống hấn về Tông Nhân phủ, xin hoàng thúc chờ ở thiên điện.”

Thái hậu đang hỏi thăm Hoài Nam vương liền: “...”

“Hoàng Thượng...” Thái hậu nhịn không được lại muốn cầu tình, lại bị Cảnh Nhân đế cắt lời.

“Thái hậu, ” Cảnh Nhân đế nghiêm túc nói, “Hoài Nam vương không biết quy củ kinh thành, ngang bướng muốn vào thành thì có thể tạm thời bỏ qua. Nhưng gã dẫn theo năm trăm tinh binh tuyên bố muốn đập đổ cửa thành, chuyện này nhất định phải nghiêm túc tra xử. Tất cả phiên vương còn lại đều để thị vệ đóng quân ngoài thành, bọn họ chỉ mang theo vài chục hộ vệ nhập kinh. Hoài Nam vương trực tiếp mang năm trăm tinh binh phá thành, chuyện này không thể không xử lý. Bây giờ còn là ngày Tết, trẫm sẽ cho Hoài Nam vương tham dự tiệc trừ tịch, nhưng hấn trong khoảng thời gian này phải để Tông Nhân phủ giám thị hoạt động, chờ đến đầu năm Tông Nhân phủ hoạt động lại sẽ tra án.”

Nghe nói gã còn phải ở lại Tông Nhân phủ, Hoài Nam vương dùng vẻ mặt như bị sét đánh nhìn về phía Cảnh Nhân đế: “Hoàng huynh, ta chỉ là vô ý, ta chỉ là... Không hiểu quy củ mà thôi, hoàng huynh, người, người tạm tha ta lần này đi.”

“Trẫm biết là người vô ý, ” thái độ của Cảnh Nhân đế dịu đi một chút, “Nhưng mọi việc phải theo quy củ. Người cũng không cần phải ngồi tù, chỉ phải ở trong Tông Nhân phủ, bình thường xuất môn sẽ để người của Tông Nhân phủ bảo vệ an toàn cho người, chờ chuyện này chấm dứt là có thể hồi vương phủ, như vậy cũng miễn cho người bị Ngự Sử Đài buộc tội.”

Hấn đã nói như vậy, có cầu tình cũng vô dụng. Thái hậu nhanh chóng an ủi Hoài Nam vương, nói Hoàng Thượng chỉ theo quy củ, miễn cho ngôn quan nhiều lời, chờ Tông Nhân phủ xử lý rồi thì mọi chuyện sẽ qua.

Thái hậu cũng đã nhìn ra, tiểu nhi tử của mình ở bên ngoài nhiều năm, không thể thích ứng với quy củ kinh thành hiện giờ, còn để gã ở chung với Cảnh Nhân đế chỉ e sẽ biến khéo thành vụng, còn không bằng tự bà thăm nhắc nhở gã, để gã học chút phép tắc.

Vì thế thái hậu liền kéo kéo Hoài Nam vương vẫn không chịu đi, lấy cớ mẫu tử ôn chuyện để lôi gã về Từ Ninh cung, bà không nhắc đến việc mời Cảnh Nhân đế cùng đi, thực hiển nhiên muốn ở riêng với Hoài Nam vương, Cảnh Nhân đế đành để hai người rời khỏi.

Người đầu đã đi rồi, thần điện chỉ còn lại Cảnh Nhân đế, hoàng hậu cùng Tiểu Thuận Tử.

“Khụ, ” Cảnh Nhân đế ho nhẹ một tiếng, “Tiểu Thuận Tử, người lui xuống trước đi.”

Tiểu Thuận Tử không có bản lĩnh không muốn sẽ không đi của hoàng hậu, chỉ có thể ôm nỗi hận trừng mắt nhìn hoàng hậu một cái, sau đó cúi đầu đi ra ngoài, trong điện liền chỉ còn hai người.

Hoàng hậu đánh vỡ trầm mặc: “Nhiều ngày không gặp, bệ hạ hơi gầy. Thần thiếp còn tưởng rằng, có hậu cung giai lệ làm bạn, khí sắc bệ hạ sẽ tốt hơn.”

Lời này có thể coi là vô lễ, vậy mà không thể ngờ Cảnh Nhân đế là người chú ý quy củ khi đối diện với hoàng hậu thì đạo lý có bao nhiêu đều hóa thành nhu tình.

“Hoàng hậu nói chuyện này để làm gì, người không phải không biết rằng những người đó đều dùng huân hương lửa gạt trầm sao. Nếu không phải những người này sau lưng có thể lực giảng tư mặc cử che trời, trầm đã sớm giam các nàng vào đại lao.”

Ở trước mặt hoàng hậu, Cảnh Nhân đế nói chuyện cũng bớt cố kỵ đi.

“Là ta lòng dạ hẹp hòi,” hoàng hậu đi đến bên người Cảnh Nhân đế, dứt khoát nhắc ghế đến ngồi sát bên hắn, “Lòng ta có bệ hạ, vừa nghĩ tới việc bệ hạ cùng người khác thân mật, lòng ta liền không vui.”

Y nói trắng ra, mặt Cảnh Nhân đế liền hơi ửng hồng, hắn thở dài: “Trầm cũng chỉ muốn cùng hoàng hậu, chỉ là trầm không thể mặc kệ giang sơn xã tắc không quản.”

Cảnh Nhân đế quá mức chính trực, hắn không biết nói gì để che đậy. Hắn thẳng thắn dùng tình cảm chân thành của mình để đối diện hoàng hậu, không che dấu việc mình để ý với chuyện hoàng hậu lửa gạt giới tính, hắn sẽ không dùng một lời hứa hẹn viễn vông chỉ để lấy lòng hoàng hậu.

“Ta biết,” hoàng hậu nắm chặt tay hắn, trầm giọng nói, “Nếu người chỉ là Thẩm Quân Duệ không theo khuôn phép, ta e là đã chẳng hãm mình sâu đến thế này.”

Ánh hồng trên mặt Cảnh Nhân đế còn chưa tan, hoàng hậu đã nghiêng người đến hôn khẽ hắn một cái, giữa bọn họ có khoảng cách, sau một thời gian dài không gặp nhau, hoàng hậu không dám làm ra hành động thân mật gì, chỉ có thể cẩn trọng tiến đến từng chút.

Cảnh Nhân đế không ngăn cản y, ngược lại còn đưa tay nắm chặt tay hoàng hậu, không muốn buông ra.

“Hoàng hậu của trầm chỉ có mình người. Hải tử của trầm cũng chỉ có thể gọi người là mẫu hậu.” Cảnh Nhân đế hứa hẹn, đây là thứ duy nhất hắn có thể hứa hẹn.

Hoàng hậu biết đây là cực hạn của Cảnh Nhân đế, y không cưỡng cầu hắn nữa, cũng không muốn nhắc lại việc tuyển tú sang năm. Y kéo tay Cảnh Nhân đế mà nói: “Đã qua thời điểm tuyết rơi mất rồi, ta vốn định múa kiếm cho người xem. Hiện tại bên ngoài tuy rằng trời đã trong, nhưng lại có không ít tuyết đọng, không bằng chúng ta cùng nhau đạp tuyết đi?”

“Được.” Cảnh Nhân đế hồi đáp. Tác giả: muội tử sợ ngược không cần lo lắng nha, khẳng định sẽ HE, về các vấn đề mấy người lo lắng, đều sẽ có diệu kế đến gỡ.

31. Chương 31: Chiêu Nghi Có Bệnh

Kinh thành nằm ở phương bắc, hàng năm vào mùa đông đều vô cùng rét lạnh. Hoàng hậu khoác áo choàng thật dày cho Cảnh Nhân đế, lớp da lông màu đen trên áo càng khiến cho làn da của Cảnh Nhân đế thêm trắng, đôi mắt hắn vì thế cũng thêm thanh thuần.

Một đế vương vốn không nên có ánh mắt sạch sẽ như vậy, trên thế giới này người bị suy tính dè dặt nhất có lẽ là đế vương, ánh mắt của họ vĩnh viễn tràn ngập những thâm trầm. Nhưng có lẽ do ý chí của Cảnh Nhân đế quá mức kiên định, tâm tư quá mức đơn thuần, không có quá nhiều tâm cơ nên ánh mắt đang nhìn hoàng hậu kia đúng là trong trẻo hết như hải tử, mỹ lệ như thuở ban sơ.

Hoàng hậu đeo bao tay cho Cảnh Nhân đế, y nhin không được nhẹ giọng nói: “Bệ hạ xin nhắm mắt lại.”

Cảnh Nhân đế không hề do dự, tín nhiệm mà nhắm lại hai mắt của mình, hoàng hậu xích lại gần, nhẹ nhàng hôn lên mí mắt mỏng manh của Cảnh Nhân đế, giống như muốn dùng phương thức này khắc sâu ánh mắt mỹ lệ ấy vào lòng.

Chỉ là một cái hôn nhẹ, lại làm cho lòng của Cảnh Nhân để khê động, so với những nụ hôn sâu trước đây càng làm cho tâm hắn say mê.

Có thể là do nụ hôn này quá mức tốt đẹp, tâm của Cảnh Nhân để không còn để vào những phiền muộn giữa hai người nữa, hắn đưa tay cho hoàng hậu, để y dắt mình đi trên tuyết.

Hoàng hậu cũng thay y phục, nhưng so với bộ quần áo thật dày của Cảnh Nhân để, y ngược lại chỉ mặc một kiện y phục nhẹ nhàng khoan khoái, bên trong trang phục chỉ lót thêm chút bông vải, ngay cả bao tay cũng không mang, cứ như vậy đi ra khỏi phòng. Mấy ngày nay tuy rằng Cảnh Nhân để chưa từng gặp hoàng hậu, nhưng hắn vẫn luôn chú ý chuyện bên Khôn Ninh cung. Từ khi mùa đông bắt đầu tới nay, hoàng hậu chưa từng mặc quần áo quá dày, ban đầu Cảnh Nhân để còn lo lắng, cho đưa sang đó rất nhiều áo choàng lông. Sau đó hắn lại phát hiện, thì ra bắt hoàng hậu mặc áo lông mới là dày vô y, y bị trùm đến mức không ngừng đổ mồ hôi, thoát nhìn có vẻ rất khó chịu, Cảnh Nhân để liền biết hoàng hậu không sợ lạnh, không ép y mặc áo choàng nữa.

Bọn họ rõ ràng không hề gặp nhau, nhưng lại dùng phương thức này quan tâm nhau.

Cảnh Nhân để rất hậu đãi người trong cung, hoàng hậu quản lý hậu cung tuy rằng nghiêm khắc vậy mà cũng khoan dung hạ nhân vô cùng. Mùa đông rất lạnh, cung nào cũng được hoàng hậu cấp than ủ, y còn đặc biệt cho phép người trong cung sau khi làm xong công việc thì có thể trở về phòng sưởi ấm nghỉ ngơi, không cần ở bên ngoài chịu lạnh. Ngự hoa viên vào mùa đông cơ hồ không có bao nhiêu người, cung nhân quét tuyết đọng thành từng đồng lớn, chừa ra một con đường sạch sẽ. Bọn họ đắp một tầng tuyết thật dày lên mặt đất ở luống hoa, đợi đến ngày xuân sang năm, tuyết tan thành nước, coi như để tưới cây luôn.

Nhưng Cảnh Nhân để không đi vào con đường đã được dọn, hắn lại cố ý dẫm lên chỗ còn nhiều tuyết đọng. Tuyết ở nơi này ít bị người dẫm, lại thêm hôm qua mới có tuyết rơi, tuyết còn rất mới, dẫm lên sẽ có âm thanh rất êm tai.

Hành vi thích tìm tuyết để dẫm như một đứa trẻ lại xuất hiện ở Cảnh Nhân để, hắn thật nghiêm túc dẫm tuyết, lưu lại dấu chân ở khắp nơi.

Hoàng hậu nhìn trong chốc lát, liền buông tay Cảnh Nhân để ra, đi theo sau Cảnh Nhân để, bước theo dấu chân mà hắn để lại, làm cho dấu chân kia biến lớn. Dấu chân nguyên bản của Cảnh Nhân để vốn nhìn không rõ, còn dấu chân hoàng hậu lưu lại lại vừa lớn vừa có lực hơn.

Cảnh Nhân để quay đầu lại nhìn hoàng hậu, hoàng hậu cười nói với hắn: “Thần thiếp sẽ tận tâm tận lực bảo hộ bệ hạ, vì bệ hạ xóa bỏ dấu chân.”

“Làm càn.” Cảnh Nhân để thản nhiên nói, lại không hề ngăn cản hoàng hậu, mà tiếp tục đi về phía trước, tùy ý hoàng hậu biến dấu chân của hắn thành của y.

Hai người một trước một sau đi tới mai viên, nơi này là một góc thừa của ngự hoa viên, được tận dụng thành mai viên, mùa hạ chưa thấy gì, mùa đông cảnh sắc lại rất đặc biệt, ngao tuyết hồng mai giữa trời đất trắng đến thuần khiết, là cảnh sắc xinh đẹp nhất. Cảnh Nhân để nhìn sắc hồng dần hé, thích thú bật cười.

Hoàng hậu vẫn luôn đi theo phía sau bỗng tới gần, nắm chặt tay Cảnh Nhân để nói: “Vì muốn mai viên này có chút tình thú, ta cố ý không sai hạ nhân quét tuyết trong đây, tuyết phủ mặt đường rất khó đi, bệ hạ phải cẩn thận.”

Đây là kiếm cơ để nắm tay, bất quá xung quanh đây không có người ngoài, Cảnh Nhân để cũng tùy ý hoàng hậu. Bàn tay của hoàng hậu còn ấm áp hơn bao tay nữa, chặt chẽ nắm lấy tay Cảnh Nhân để, thông qua lòng bàn tay truyền nhiệt lượng cho hắn.

Hai người dắt tay đi vào mai viên, ngẫu nhiên có cánh hoa rơi trên người Cảnh Nhân để, hoàng hậu liền nhặt xuống cho hắn. Y thỉnh thoảng sẽ đụng vào hai gò má lộ ra bên ngoài của Cảnh Nhân để, có chút lạnh, cảm giác khi vuốt rất thoải mái.

“Thần thiếp sẽ sưởi ấm cho bệ hạ.” Hoàng hậu nói xong liền lồng tay của Cảnh Nhân để vào bao tay, hai tay của mình lại dấn vào hai gò má của Cảnh Nhân để, bàn tay ấm áp chạm vào hai gò má hơi lạnh, giống như muốn dùng tình cảm ấm áp như lửa để hòa tan băng trong lòng Cảnh Nhân để.

Một trận gió bắc chợt thổi tới, vô số hoa bị gió thổi phát phơ, hoàng hậu đứng giữa trời đầy bông tuyết và hoa bay, hôn lên cánh môi của Cảnh Nhân đế. Mà Cảnh Nhân đế cũng không hề ngăn cản, ngược lại còn vút bỏ bao tay dùng sức ôm lấy thắt lưng hoàng hậu, phối hợp cùng y làm sâu sắc thêm nụ hôn này.

Tuyết trắng, hồng mai, hai người giữa cảnh sắc mỹ lệ, lòng không hề có tạp niệm, chỉ còn lại khí tức của nhau.

Sau đó một hồi thơ ngâm vang ——

“... Xa biết không là tuyết, vì có hoa mai rơi.” Một thanh âm từ xa đưa đến gần, “Bạch Mai, nhặt vài đoá hoa về, chúng ta làm bánh điểm tâm ăn.”

Hai người đang hôn môi bị giạt mình, vội vàng tách ra. Cảnh Nhân đế không vui mà nhìn về phía phát ra thanh âm, chỉ thấy Hiền phi hiện là Vương chiêu nghi đang mang theo cung nữ đi hái hoa, cự Hiền phi một thân bạch y đơn bạc, giữa cảnh sắc trắng tuyết càng động nhân. Nàng thấy Cảnh Nhân đế, lập tức quỳ xuống hành lễ, bàn tay vùi vào tuyết bị lạnh đến tái đi.

“Miễn lễ.” Cảnh Nhân đế nhin xuống không vui trong lòng, mặt không đổi sắc mà nói.

“Tạ ơn bệ hạ.” Vương chiêu nghi được cung nữ hăm rài đứng dậy, dáng người thướt tha, thoát nhìn động nhân cực kỳ.

Nàng vốn không phải là tuyết sắc, nhưng nhờ nước da trắng hơn tuyết, lúc này đứng giữa mai viên, cho dù không được bằng thực phi khuyển quốc khuyển thành, thì vẫn khiến người khác một phen tửu thân. Mà Vương chiêu nghi lại là tài nữ trứ danh, một thân cao lãnh khí tức giữa nơi tuyết trắng bốn bề, thật sự vô cùng thanh lãnh.

“Quấy rầy hứng thú của bệ hạ, ” Vương chiêu nghi nói, “Tối nay là trừ tịch, thần thiếp thấy trong cung tuyết trắng nhìn thích mắt, liền đến mai viên định nhặt hoa rơi làm chút điểm tâm, vừa tiện lễ thần đêm trừ tịch.”

Yến tiệc chiêu đãi bá quan đêm trừ tịch chỉ có hoàng hậu mới đủ tư cách theo Cảnh Nhân đế đến, những người còn lại thì không. Phi tần chỉ có thể tự mình bày trí trong cung, ngoại trừ các thức ăn Ngự thiện phòng đưa tới thì còn có thể làm thêm vài món ở phòng bếp riêng để tự mình đón năm mới.

Trước mặt hoàng hậu, các phi tần cho dù là có phẩm cấp cũng sẽ như không có gì địa vị gì đáng kể, trừ phi tự bệ hạ cho phép các nàng theo hoàng hậu vào tiệc chiêu đãi mệnh phụ, nguyện ý cất nhắc các nàng.

Đáng tiếc Cảnh Nhân đế lại không có suy nghĩ ấy, mấy năm nay phi tần trong cung vẫn luôn cô đơn đón năm mới.

Vương chiêu nghi viện lý do này rất hợp lòng người, gợi được chút thương tiếc, lại có mai viên góp thêm danh tài nữ, ngày đông lạnh giá nàng chỉ mặc y phục mỏng manh, nhìn qua thật thu hút. Hoàng hậu cười như không mà nhìn Vương chiêu nghi, cũng không vạch trần nàng.

Thế giới vốn dĩ chỉ có hai người đã rất hoàn mỹ, lại đột nhiên nhiều thêm một Vương chiêu nghi cùng vài cung nữ, tâm tình của Cảnh Nhân đế không được vui. Đối với hoàng hậu hắn vẫn luôn có khúc mắc, hôm nay vất vả lắm mới tạm buông được, Cảnh Nhân đế chỉ muốn cùng hoàng hậu an an tĩnh tĩnh mà ngắm tuyết thưởng mai, không muốn có thêm kẻ thứ ba, đáng tiếc là tư vị yên ả này đã bị Vương chiêu nghi phá vỡ.

Với lời giải thích của Vương chiêu nghi, Cảnh Nhân đế khẽ gật đầu, không nói thêm gì nữa. Hắn chỉ muốn rời khỏi mai viên, trực tiếp đến cung hoàng hậu. Nhưng đang muốn mở miệng thì hoàng hậu tựa hồ nhìn thấu tâm tư hắn, bèn nói với Cảnh Nhân đế: “Bệ hạ, thần thiếp vừa rồi thấy hoa rơi rất rục rĩ, đột nhiên có hứng muốn múa kiếm.”

“Nhưng nơi này không có kiếm.” Cảnh Nhân đế động tâm, vẻ mặt hoàn toàn là tiếc nuối.

“Không cần kiếm, nhánh cây cũng được.” Hoàng hậu cười cười, chọn một nhánh cây chiêu dài vừa phải, giữa mai viên, nhẹ nhàng múa.

Mai viên không trông trái như vô trường, nơi nơi đều là gốc mai, chỉ cần sơ ý liền phạm vào thân cây. Mà hoàng hậu múa kiếm giữa mai viên, so với kiếm pháp lúc trước, càng như kiếm và người hoà thành một.

Hoàng hậu và Vương chiêu nghi đều chỉ mặc bạch y, một người y phục đơn bạc nhìn rất động lòng, một người lại là y phục tôn lên vóc dáng cao ngất.

Chỉ thấy rừng mai ửng hồng bị một bóng trắng xuyên qua, nhánh cây tựa trường kiếm uy vũ sinh phong, trường kiếm so vào còn kém đi khí chất. Kiếm khí đảo qua, bông tuyết bay lượn, giống như lại có một trận tuyết rơi, khắp cả đất trời thuần trắng một mảnh.

Lúc này đây hoàng hậu không ngăn tuyết rơi lên người Cảnh Nhân đế, tuyết trắng phủ lên áo choàng đen, hạ xuống một màn băng sương. Tóc của Cảnh Nhân đế liền bị nhuộm bạc, bay tán loạn cùng tuyết, có một loại cô tịch mỹ lệ.

Tuyết trắng sẽ cho người ta cảm giác này, giống như giữa thiên địa mệnh mang chỉ có một mình cô đơn. Cảnh Nhân đế đúng là người cô đơn, giữa màn tuyết toát ra vẻ bi thương.

Nhưng loại cảm giác này chỉ tồn tại trong chớp mắt, hoàng hậu nhẹ vung nhánh cây, vô số cánh mai hồng liền rơi cùng tuyết, sắc đỏ của hoa bao quanh Cảnh Nhân đế, kiên định mang sắc ấm nhuộm vào bạch sắc, rồi thân ảnh của hoàng hậu cũng xuất hiện kề bên Cảnh Nhân đế, để hẳn không còn là một hình bóng cô độc.

Giữa hồng mai cùng tuyết trắng, nhánh cây trong tay hoàng hậu như biến thành ánh trăng, giam Cảnh Nhân đế vào giữa mà bảo hộ, không cho bất luận kẻ nào tới gần. Dáng người hẳn mạnh mẽ cùng tuyết và mai hoà vào làm một giữa trời đông, để Cảnh Nhân đế một thân hắc y trở thành trung tâm, như một bức tranh tiên cảnh sinh động.

Vương chiêu nghi: “...”

Nàng nghe thấy Cảnh Nhân đế đến mai viên liền lập tức cản rằng thay y phục đơn bạc đi ra, lúc này bị lạnh đến run rẩy. Chuyện này nếu lọt vào tầm mắt Cảnh Nhân đế vậy thì cũng đáng để hy sinh. Ai ngờ hoàng hậu chạy đến múa kiếm, bông tuyết bị y múa đến bay đầy trời, đổ thành đồng lên đầu nàng, làm nàng lạnh đến mức không nói nổi. Mà Cảnh Nhân đế căn bản cũng không có nhìn nàng, chỉ cùng hoàng hậu mất đi mây lại!

Kiểm thế của Hoàng hậu chậm dần, bông tuyết cùng mai cũng ngừng rơi, an tĩnh đáp xuống nền tuyết, lúc hoàng hậu lúc thu kiếm còn dùng sức một chút, gió kiếm thổi qua hai gò má của Cảnh Nhân đế, thổi đi mất tuyết cùng hoa trên người hẳn.

Gió kiếm này, dĩ nhiên là ấm.

Thấy hoàng hậu tùy ý vút nhánh cây trên đất, Cảnh Nhân đế vừa muốn khen ngợi, chợt nghe thấy Vương chiêu nghi oa oa vỗ tay, giữa không gian yên tĩnh có hơi đột ngột, tựa hồ muốn cố gắng hấp dẫn tầm mắt về phía nàng.

Cảnh Nhân đế đành phải nhìn Vương chiêu nghi, nhíu mày nói: “Vương chiêu nghi hào hứng cũng tốt, nhưng phải chú ý thân thể nhiều hơn. Người đâu, đưa nương nương hồi cung, đến thái y viện thỉnh thái y đến.”

Sao chứ? Vương chiêu nghi không rõ vì sao Cảnh Nhân đế nói như vậy, định vội từ chối, ai ngờ vừa mở miệng thì nước mũi liền rơi đầy đất, vài giọt còn đông thành băng, dính lũng lảng trên mũi.

Vương chiêu nghi: “...”

Hoàng hậu cao cao tại thượng mà nhìn xuống Vương chiêu nghi một cái, tươi cười rất thản nhiên, sau đó xoay người nói với Cảnh Nhân đế: “Bệ hạ, trời lạnh đất đông, cho dù cảnh sắc có đẹp thế nào cũng không nên nhìn nhiều, chúng ta đi về nghỉ ngơi đi.”

Tầm mắt Cảnh Nhân đế đảo qua nước mũi của Vương chiêu nghi, trầm chấp nhận, gật gật đầu nói: “Hoàng hậu nói cũng đúng, người cũng phải mặc nhiều một chút.”

“Thần thiếp có nội lực hộ thân nên không sợ. Ngược lại bệ hạ vẫn nên mặc nhiều y phục hơn, vạn nhất ngã bệnh sẽ là tổn thất của giang sơn xã tắc.”

Hai người vui vẻ cười nói mà rời khỏi mai viên, để lại Vương chiêu nghi nước mũi đông thành băng cùng vài cung nữ ngậy ra như phỗng.

“Hắt xì” “Hắt xì” “Hắt xì”!

Vài giây đồng hồ sau, tiếng hắt xì vang vọng trong mai viên, chỉ tiếc Cảnh Nhân để đã đi xa căn bản nghe không được.

32. Chương 32: Hoàng Đế Có Bệnh

Sau khi đập tuyết trở về, cảm tình vừa đủ, còn thêm thời tiết se lạnh, chuyện phù hợp nhất để làm lúc này là hai người cùng về cởi quần áo ôm nhau trong chăn. Đáng tiếc Cảnh Nhân để là đế vương, một năm bốn mùa không lúc nào thanh nhàn, ban ngày ban mặt làm sao có thể tuyên dâm. Yến hội tối nay lại mời đủ văn võ bá quan, Cảnh Nhân để còn phải dành cả buổi chiều bàn luận về Ngũ yển với Lễ bộ thượng thư, còn phải ban thưởng lễ vật cho vài viên quan vì lý do gì đó không thể dự yến, tỷ như lão Hầu gia bên kia tuổi cao sức yếu, lại như lão thái quân bên này bệnh nặng chưa khỏi, những vị này đều phải do đích thân Cảnh Nhân để chấp bút, thánh chỉ còn tự tay niêm đại ấn để ban đến khen tặng. Hắn có thể giữa muôn vàn bận rộn mà bớt chút thời gian đi đập tuyết thưởng mai với hoàng hậu đã coi như rất có ý vị với nàng.

Cảnh Nhân để xử lý chính sự nên hoàng hậu không thể đi theo, hơn nữa hoàng hậu cũng rất bận, buổi tối phải ban thưởng cho mệnh phụ, còn phải chiêu đãi các phu nhân trong nội điện, không hề nhàn rỗi hơn Cảnh Nhân để.

Ra khỏi ngự hoa viên, hai người sẽ phải tách ra để hồi cung. Trước đó, thừa dịp hạ nhân còn chưa tới, hoàng hậu ở chỗ không người cúi xuống hôn lên môi Cảnh Nhân để, thấp giọng nói: “Đáng tiếc, ta và người chung quy không thể cùng nhau đón giao thừa.”

Từng năm qua, đêm trừ tịch của Cảnh Nhân để đều thuộc về thiên hạ chứ không thuộc về hoàng hậu, hẳn phải cùng bá quan văn võ đón giao thừa, cùng chờ tất niên.

Nghe thấy hoàng hậu nói như vậy, khuôn mặt của Cảnh Nhân để bất giác lộ ra chút cô đơn, cái gọi là cô đơn, chính là như thế. Bởi vì cả thiên hạ đều thuộc về hắn, cho nên hắn không cách nào thuộc về một người, cho nên hắn chỉ có thể cô đơn một mình.

Chỗ ngồi càng cao, người ngồi càng lạnh.

Nhưng hoàng hậu lại nói: “Bất quá nếu bệ hạ có thể ăn ít chừa bụng ở yến hội, ta sẽ chuẩn bị vài món ăn khuya nóng cho người, chúng ta có thể vừa uống canh nóng, vừa đón mặt trời đầu năm.”

Sau khi đón khoảnh khắc giao thừa, Cảnh Nhân để sẽ tự mình cầu phúc cho thiên hạ, thấp nén hương lễ đầu năm, còn phải nhận triều bái của bá quan văn võ, sau đó mới cho bọn họ rời cung, từ đây cho đến rằm tháng giêng không cần thượng triều. Dù trong thời gian này đôi khi sẽ xảy ra chút chuyện nhỏ, nhưng dù sao so với bình thường đã là nhàn hơn rất nhiều rồi. Đặc biệt là mừng một đầu năm, Cảnh Nhân để ngoài trực tiếp nhận triều bái mừng tuổi ra thì chẳng phải làm gì, thỉnh an thái hậu xong là có thể nghỉ ngơi một ngày, cho nên hoàng hậu mới có thể gợi ý cùng Cảnh Nhân để thức đêm, không cần lo hắn ngủ không đủ ngày mai lại mệt.

“Ngày mai không phải Hoàng hậu phải nhận chúc Tết của các phi tần sao?” Cảnh Nhân để hỏi.

Hắn phải nhận triều bái sau giao thừa, hoàng hậu cũng vậy, phi tần cung nhân từ cấp nhỏ đến phẩm hàm to đều đến chúc Tết hoàng hậu.

“Ta không sao.” Nghe thấy Cảnh Nhân để quan tâm, hoàng hậu khẽ cười nói, “Ta thân cường thể tráng, không ngủ vài tối cũng không sao.”

Lời này Cảnh Nhân để nghe rất quen tai, là câu đầu tiên hắn nghe sau khi đập đầu tỉnh lại, là câu đầu tiên hắn nghe hoàng hậu nói.

“Thế thì, liền cùng hoàng hậu phóng túng một đêm.” Cảnh Nhân để cười, cổ tay hắn dưới lớp áo đen tuyền càng thêm trắng, nụ cười mỹ lệ không cách nào tả được.

Hoàng hậu thầm khắc nụ cười này vào lòng rồi mới tách khỏi Cảnh Nhân để, vội bỏ đi.

Lúc này thời gian Hoài Nam vương “hít thở khí trời” cũng vừa xong, bị Tả tông chính của Tông Nhân phủ thộp cổ về. Năm trăm tinh binh án binh bất động, sau khi hạ nhân nhà vương gia dâng lễ thì bị điều về lại Hoài Nam vương phủ. Tông Nhân phủ kiểm vài hạ nhân trong phủ đến hầu hạ Hoài Nam vương, cũng không thể để một Vương gia ở Tông Nhân phủ không có cả người dâng trà rót nước.

“Vương gia!” Một thư sinh thanh y cùng thái giám hầu hạ Hoài Nam vương gia tiến vào Tông Nhân phủ, nhìn thấy Hoài Nam vương liền “Phù phù” phủ bụi rồi quỳ xuống, vẻ mặt tự trách mà nói, “Đều do thân thể yếu, chịu không nổi cái lạnh phương bắc, ngã bệnh trên đường, không thể không ở lại trạm dịch dưỡng bệnh, để Vương gia một mình hồi kinh, không thể đứng lúc vì Vương gia phân ưu!”

Hắn là Hứa Khanh Dương phụ tá của Hoài Nam vương phủ, là tiểu quan bát phẩm của vương phủ, là người tài giỏi đặc lực, chữ viết rất đẹp, bình thường giúp Hoài Nam vương viết các thư linh tinh, nên được Hoài Nam vương coi trọng.

Hứa Khanh Dương đi nửa đường lại bị phong hàn, bệnh nặng đến mức không đứng vững, Hoài Nam vương vốn định dời lúc xuất phát chờ hắn, chỉ là nếu thế thì sang năm cũng chưa tới được kinh thành. Hồi kinh trễ còn có thể viện cớ, chứ để qua năm còn chưa tới thì Hoài Nam vương sẽ bị quy vào tội kháng chỉ, bỏ qua đại thọ của mẫu thân, biến thành người bất trung bất hiếu.

Vì thế Hoài Nam vương chỉ có thể để Hứa Khanh Dương ở lại, tự mình mang theo đại đội nhân mã tới trước, mà Hứa Khanh Dương chính là mưu sĩ của Hoài Nam vương, nếu hắn cùng đi, hẳn nhất định sẽ khuyên Hoài Nam vương hạ trại nghỉ ngơi ngoài thành một đêm, hôm sau lại dẫn ít người vào thành. Như vậy còn có thể để Cảnh Nhân để tin rằng Hoài Nam vương vĩnh viễn là đệ đệ tốt của Cảnh Nhân đế, an phận thủ thường, tuyệt đối không mưu phản; lại còn có thể tố khổ với thái hậu, nói đêm qua trời lạnh cắt da, ở ngoài hạ trại đóng quân có biết bao nhiêu khó chịu, hạ một ván cờ tình thâm, Cảnh Nhân đế nhất định sẽ cảm thấy có lỗi với Hoài Nam vương, lần nhập kinh này càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Nhưng ai ngờ hắn chỉ vừa bị bệnh, Hoài Nam vương liền làm ra chuyện lớn thế này, bệnh mới tốt một chút là Hứa Khanh Dương liền vội vã vào kinh, khi đến nơi nghe thấy tin Hoài Nam vương bị giam vào Tông Nhân phủ, cơn sốt vừa qua lại nóng như lửa.

Hứa Khanh Dương biết, Hoài Nam vương là một người chán ghét lễ giáo, gã rất tùy tiện, tính cách như vậy không thích hợp làm đế vương. Chỉ là Hứa Khanh Dương cảm thấy, việc này cũng có thể chậm rãi giáo dục được, Hoài Nam vương không được nuôi dạy để làm hoàng đế, tất nhiên gã sẽ không câu nệ tiểu tiết. Hắn nhìn trúng, Hoài Nam vương đối với dân chúng bằng một mảnh nhân tâm.

Hoài Nam vương không hành hạ ai, không đánh người tùy tiện, làm người khoan dung rộng lượng, trân trọng cả tiểu thương gia. Hoài Nam vương được cấp đất ba năm, ba năm không sưu cao thuế nặng, tự mình tra xét quan viên, bắt không ít tham quan trả lại cá thịt cho dân chúng. Gã còn chiêu hiền đãi sĩ, khoản đãi hiền tài, ba năm nay giúp nông dân thêm giống lúa mới, thợ thuyền thêm công cụ mới, khiến cho cả tỉnh Hoài Nam nâng cao sản lượng, dân chúng cơm no áo ấm. Còn cổ vũ nông dân trồng thêm được liệu ở chỗ đất cằn cỗi, khai khẩn vô số đất hoang, giúp cho dân quanh vùng núi không trồng được gì có thể lấy đất đã khai hoang trồng lương thực, không còn phải bán tống bán tháo mọi thứ cứu đói. Năm kia gặp thiên tai, Hoài Nam vương vừa nhận đất phong liền vì dân chúng chiêu binh bắt bố những thương nhân trục lợi tích trữ thực phẩm, cứu sống vô số con dân sa cơ. Cũng vì như thế, mới có triều thần buộc tội Hoài Nam vương dưỡng tư binh, tâm tư bất chính, bất chính chỗ nào, gã đều là vì dân chúng!

Hứa Khanh Dương cảm thấy, Hoài Nam vương nhân tâm nhân nghĩa yêu dân như vậy mới xứng làm đế vương. Không thủ lễ giáo thì làm sao, chuyện đại sự không câu nệ tiểu tiết, chỉ cần vạn dân no lành là được. Hứa Khanh Dương hy vọng toàn bộ dân chúng Hạ quốc cũng sẽ hạnh phúc như dân chúng ở Hoài Nam, hẳn hy vọng Hoài Nam vương trở thành đế vương.

Vì thế từ khi vào Hoài Nam vương phủ, Hứa Khanh Dương vẫn luôn giữ ý khuyên nhủ Hoài Nam vương giành lấy đế vị. Hiện tại Cảnh Nhân để không có con nối dòng, một khi hắn gặp chuyện, Hoài Nam vương là người có khả năng kế vị nhất, không cần động binh, chỉ cần Cảnh Nhân để chết là được. Chỉ là Hoài Nam vương nhân từ nương tay, vẫn luôn nhớ thương tình cảm huynh đệ không chịu thương tổn Cảnh Nhân để, một lần ám sát ở khu vực sân bắn đó cũng nghiêm lệnh thủ hạ không được thương tổn đến một sợi tóc của Cảnh Nhân để, phải bắt sống. Nếu không phải như vậy, nhiều tử sĩ huấn luyện đặc biệt đến thế làm sao có thể để toàn quân hủy diệt!

“Vương gia,” Hứa Khanh Dương ghé vào bên tai Hoài Nam vương nói, “Người bạn tâm tình cảm huynh đệ, nhưng bề hạ rõ ràng có xem người là huynh đệ đâu. Nếu không sao chỉ là chuyện nhỏ, hắn lại dùng một câu nhốt người vào Tông Nhân phủ đến mười lăm tháng giêng mới lời ra xử, này rõ ràng xem người là phạm nhân mà, Vương gia!”

Hoài Nam vương rất phiền Hứa Khanh Dương mỗi ngày cứ lải nhải bên tai mình, phải làm Hoàng Thượng phải làm Hoàng Thượng, gã đâu có muốn làm Hoàng Thượng, gã là ... Aiz, hiện tại nói cái gì cũng vô dụng, ai ngờ Cảnh Nhân để là một người cứng nhắc như vậy chứ, phạt gã ăn cơm tù đầu năm, aiz.

“Chuyện này... chẳng phải là do ta sai trước hay sao...” Hoài Nam vương buồn bã ỉu xiu đáp, “Để ngăn các ngôn quan lời ra tiếng vào, hoàng huynh cho dù có bao che vẫn phải bắt ta ở lại Tông Nhân phủ, coi như là đổi chỗ ở mà thôi, ta muốn đi đâu chỉ cần dắt người của Tông Nhân phủ cùng đi là được, không ai ngăn cản ta, chẳng khác gì khi ở vương phủ cả.”

Hôm nay thái hậu kéo gã về cung mà tâm tình, ân cần dạy bảo rằng ca ca gã vất vả bao nhiêu, đám ngôn quan có bao nhiêu phiền, cho nên gã nhất định phải nghe lời ca ca cùng mẫu thân, trong khoảng thời gian này ngoan ngoãn một chút, hiếu thuận một chút. Thái hậu còn nói, năm sau bà sẽ giả bộ bệnh, yêu cầu thân tử cắt thịt lấy máu làm thuốc để trị, Cảnh Nhân để là để vương chắc chắn không thể tổn thương long thể, đến lúc đó Hoài Nam vương dâng máu, lấy chữ hiếu làm đầu, Hoài Nam vương hữu tình hữu nghĩa làm sao có thể có tâm bất chính, Cảnh Nhân để cũng có được một cái cơ tốt cứu gã ra khỏi Tông Nhân phủ, đến lúc đó ngôn quan cũng phải câm miệng.

Hoài Nam vương lúc này đã bị biện pháp của thái hậu dọa sợ, thậm chí cảm thấy nữ nhân có thể đường ra được hoàng thượng đúng là không đơn giản, tâm cơ thật sâu mà!

Vì thế gã đem chuyện của thái hậu ra nói cùng Hứa Khanh Dương một chút, Hứa Khanh Dương này gã biết, tam quan chính trực, trung tâm với gã, còn yêu dân như con. Chính là hắn vừa mất gã, hắn chỉ hận không đem hết thiên hạ dâng cho gã, ngôi vị hoàng đế ai ngồi Hứa Khanh Dương cũng không thuận mắt, trừ phi là Thảm Quân Nghị ngồi. Đối với Hứa Khanh Dương, Hoài Nam vương vẫn có tín nhiệm hơn.

Nghe xong biện pháp của thái hậu, Hứa Khanh Dương suy nghĩ sâu xa rồi nói: “Thái hậu không hổ là thân mẫu của Vương gia, quả là người phi phạm. Như vậy, Vương gia không những được rửa sạch được hiềm nghi phạm thượng, lại còn có thể cứu vãn thanh danh ở kinh thành, để tất cả mọi người biết Hoài Nam vương là người đại hiếu. Vương gia huyết thống thuần khiết, chỉ cần có danh khí, căn bản không cần kết bè kết cánh. Vấn đề chính là ứng cử viên lớn nhất.”

Vừa nghe lời này Hoài Nam vương liền đau đầu, hắn nói: “Hoàng huynh của ta làm hoàng đế rất tốt, người xem hắn thống trị hoàng thành tốt như vậy, năm nay còn thi hành tân chính, rút xương máu của đám thương nhân trả lại cho con dân, để vương anh minh là vậy. Ta vừa đọc sách liền đau đầu, căn bản không duyệt nổi tấu chương, không thể làm hoàng thượng đâu.”

“Vương gia tạo phúc cho dân, không cần đọc sách vẫn có tài trí!” Hứa Khanh Dương dùng vẻ mặt ngưỡng mộ nói, “Huống hồ Vương gia lâu rồi không hồi kinh, không nhớ hoàng cung sao?”

Gã có muốn làm hoàng đế đâu, gã chỉ nóng lòng công lược tiểu hoàng đế thôi mà! So với chuyện gây dựng danh khí ở kinh thành sau đó lại về Hoài Nam phủ chuẩn bị mưu phản, thì kỳ thật hắn thà bị giam lỏng ở Tông nhân phủ để ngăn đầu không thấy cúi đầu thấy Cảnh Nhân để mà thôi!

Không chung chí hướng với quân sự, Hoài Nam vương cảm thấy mệt tâm vô cùng. Tác giả: khụ khụ, vừa viết đến Hoài Nam vương liền không kiềm chế được mà viết nhiều quá đi, ngày mai còn phải mở đại yến chiêu đãi bá quan văn võ nữa ...

Nếu mà bắt viết tấu chương mị nghị là mị sẽ viết: Hứa Khanh Dương một lòng mưu cầu đại sự, Hoài Nam vương lại chuyên tâm cản trở hần, ha ha ha ha ha ha!

Đau lòng cho Hứa bảo bối một giây đồng hồ.

Hứa Khanh Dương: Vương gia mới là người duy nhất xứng đáng làm hoàng đế.

Hoài Nam vương *tức đến khó thở*: ta dùng ngươi là muốn ngươi dùng tài trí giúp ta công chiếm phòng the của Cảnh Nhân để hoặc là để Cảnh Nhân để sủng ái ta, không phải ta muốn làm hoàng đế đâu màaaaa!

.

33. Chương 33: Hoàng Hậu Uy Vũ

Cho dù không có cách nào thuyết phục Hứa Khanh Dương, Hoài Nam vương vẫn rất tín nhiệm hần. Hoài Nam vương một chút quy củ cũng không hiểu, rất nhiều lúc phải nhờ Hứa Khanh Dương nhắc nhở. Yến hội trừ tịch này gã vốn định mang cả Hứa Khanh Dương đi, nhưng lúc này nhìn Hứa Khanh Dương bệnh đến mức môi trắng bệch ra, Hoài Nam vương cảm thấy cùng lắm thì lại phạm quy thôi, không cần bức cả thủ hạ bệnh tật thể này nhập cung theo mình.

Ai biết gã vừa nói như thế, Hứa Khanh Dương càng thêm cảm động, tỏ vẻ dù có bệnh chết cũng không để Vương gia một mình đến Hồng Môn Yến.

Hoài Nam vương liền buồn bực, một buổi dạ tiệc tất niên, tại sao có thể so với Hồng Môn Yến, Hứa Khanh Dương có phải bị dọa sợ quá rồi hay không?

Bất quá Hứa Khanh Dương cứ nặng nề đòi làm cho Hoài Nam vương hết cách, đành mang theo Hứa Khanh Dương đi dự tiệc.

Ở kinh thành, quan viên dưới tứ phẩm không được quyền vào triều, từ tứ phẩm đến nhị phẩm muốn vào chầu còn phải đến sớm đứng chờ ở ngoài cửa, chỉ có từ nhị phẩm trở lên mới có thực quyền ngồi trong điện uống trà chờ lâm triều. Ở nơi này, một bát phẩm nho nhỏ tiểu quan như Hứa Khanh Dương cho dù là có Hoài Nam vương mang theo cũng không được phép vào Kim Loan điện, kiệu dừng trước điện, Hứa Khanh Dương đã bị thị vệ ngăn lại, đưa đến một căn phòng nhỏ cho ngồi cùng hạ nhân của quan viên.

Đương nhiên, hần dù sao cũng là quan viên có phẩm cấp, không thể để hần chịu cùng đãi ngộ với hạ nhân, nên thái giám dẫn đường đưa hần vào phòng còn bưng thêm một chén lớn bánh chẻo nóng hổi, nói rõ là Cảnh Nhân để thưởng cảm hạ nhân, cố ý ban thưởng. Hạ nhân trong phòng không phải là phu khiêng kiệu thì cũng là nô tài, vừa nghe nói có thể ăn bánh chẻo hoàng đế ban do chính Ngự thiện phòng làm, quả thực là cao lương mỹ vị! Một đám cảm kích ăn bánh chẻo nóng uống trà ngon. Sau đó còn có người đưa tới điểm tâm sặc sỡ cùng thức ăn, nói là thái hậu cùng hoàng hậu ban cho, đều những thức tinh xảo chưa thấy qua bao giờ. Cả đám liền cảm động vô cùng, luôn miệng ca tụng minh quân, hoàng đế tốt, hoàng hậu tốt, trước khi ăn còn hướng Kim Loan điện dập đầu ba cái, có vài người dập mạnh đến mức bầm trán.

Vậy mà Hứa Khanh Dương chỉ đường hoàng đứng lên, hành lễ đúng phép để tạ ơn, quỳ cũng không chịu quỳ, thái độ khác hẳn với những người khác.

Dưới con mắt của Hứa Khanh Dương, những người này thật sự quá ngu dốt, đây bất quá Cảnh Nhân để ban ơn bố thí. Người chân chính có thể tạo phúc vạn dân, là Hoài Nam vương khoan hồng độ lượng, luôn nghĩ cho bá tánh.

Thái giám đưa đồ ăn khi trở về liền trộm mách lại với tổng quản thái giám, tổng quản thái giám lại nhanh chân đến bỏ nhỏ cho một tiểu thái giám, mà tiểu thái giám này, lại vừa vặn là Tiểu Thuận Tử.

Lúc này Cảnh Nhân đang thay y phục, mặc kệ quan viên bên ngoài đông đủ thế nào, hần dù sao cũng là hoàng đế, chừm nào Khâm Thiên giám tính đúng thời gian hần mới cùng hoàng hậu bước ra.

Hoàng hậu đã chỉnh tề phượng bào tôn quý, trâm phượng chín nhánh cũng ngay ngắn trên đầu, một thân kim phượng chói mắt, cùng Cảnh Nhân đế long bào hoàng sắc vô cùng hoà hợp, hai người đứng chung một chỗ, khí thế bức người, quý khí quanh thân, làm kẻ khác không dám nhìn thẳng thiên nhan. Loại khí thế này chỉ người ngồi lâu trên ngai cao mới có, người bình thường cho dù có mặc long bào sẽ cũng chỉ như con hát diễn trò, chỉ có chân long thiên tử mới có thể có loại khí thế bức nhân này.

Tiểu Thuận Tử vừa lúc lạng lẽ đi tới, hần thấy Đế Hậu đang bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt tràn ngập tình ý, hần thoáng cười lạnh, ho nhẹ một tiếng nói: “Bệ hạ, nô tài mới thu được tin tức, thủ hạ phụ tá Hoài Nam vương không tỏ lòng tôn kính với ngự yển bệ hạ cùng nương nương ban cho, còn tỏ ra khinh thường khi người khác tạ ơn.”

Nhắc tới chính sự, Cảnh Nhân đế không thể không thu hồi tầm mắt vẫn đặt trên hoàng hậu về, khẽ gật đầu: “Trẫm biết.”

Dạ yển này, hần đã biết nên đối đãi Hoài Nam vương như thế nào.

Thành công cất ngang Đế Hậu thâm tình tương vọng, Tiểu Thuận Tử âm thầm mừng rỡ, hần cúi đầu định chuồn ra gian ngoài, lại nghe thấy hoàng hậu nói: “Chậm đã.”

Hoàng hậu mỉm cười với Tiểu Thuận Tử, rồi sau đó chuyển hướng nói với Cảnh Nhân đế: “Tiểu thái giám này của Bệ hạ thật sự thông minh, là Liên công công một tay bồi dưỡng sao?”

“Ừ.” Cảnh Nhân đế chỉ là khẽ gật đầu, “Rất có khả năng.”

Trong mắt đế vương, một tiểu thái giám bình thường có thể có được mấy chữ “Rất có khả năng” coi như đã là khen ngợi. Tiền triều có vết xe đổ hoạn quan chuyên quyền, Cảnh Nhân đế không thể để hoạn quan nắm giữ quyền lực quá lớn, Liên công công đối với Cảnh Nhân đế trung thành và tận tâm, nhưng đối với chuyện triều chính thì hiểu biết cũng không nhiều lắm.

Không cần biết là họ ngoại chuyên quyền, hoạn quan chuyên quyền, trọng văn khinh võ hoặc là trọng võ khinh văn, những vết xe đổ này Cảnh Nhân đế đều cố gắng tránh thoát. Hần hiểu làm đế vương phải luôn khống chế quyền hành, dùng uy quyền của mình kiềm chế bá quan, giúp họ không bị quyền lực che mờ mắt, không vì nắm quyền hành quá nhiều mà quên mất bản thân là ai, quên mất bản thân cực khổ mười năm đèn sách là vì cái gì.

Thái độ của Cảnh Nhân đế là, có thể dùng, nhưng không cần biết dùng ai, đều chỉ nên dùng vừa phải. Tỷ như Lâm Bác Viễn, chẳng sợ phụ thân của gã là Đại học sĩ khuyên đảo thiên hạ còn kết giao hầu hết quan văn, Cảnh Nhân đế cảm thấy hần thích hợp thi hành Tân chính, thì dùng hần, không sợ cấp thêm quyền lực cho gia tộc nhà hần, Cảnh Nhân đế sẽ không vì Lâm Bác Viễn thi hành Tân chính mà cấp thêm quyền hành cho gã, gã có thể tiến xa được hay không còn phải xem năng lực thế nào.

Bởi vì Tân chính lấy lòng các thương gia bất kể giàu nghèo, làm bọn họ đồng lòng ủng hộ hoàng quyền, dưới sự vận động thâm lặng của Cảnh Nhân đế đã bắt đầu công kích phú thương nhà Lý tướng quốc. Lý tướng quốc có quyền, tiền bạc chưa biết được bao nhiêu, bây giờ bị đồng loạt công kích thì ích lợi lão ta hứa cho bè cánh sẽ giảm, như vậy đẳng phái của lão sẽ từ từ tan rã, người ủng hộ lão sẽ dần ra đi. Nếu thời gian này, có người cầm tiền đi dụ dỗ môn sinh cùng nhân tài nhà lão thì sao? Những người đó cũng đều vì lợi mà tìm đến lão, lúc này cũng sẽ vì lợi nên dần dần bỏ lão mà đi.

Dần dần, Lý tướng quốc sẽ phát hiện lời nói của mình trong triều càng ngày càng nhẹ, muốn làm chuyện gì càng ngày càng khó.

Đây là bước đầu tiên của Cảnh Nhân đế để cho Tân chính đạt thành.

Bước thứ hai, chính là hoàn thiện pháp luật. Mấy ngày nay Cảnh Nhân đế trừ bỏ xử lý chính sự, còn học tập một chút luật pháp Hạ quốc, những điều luật này đều là tổ tiên viết lúc lập quốc, đã không thích hợp với thời này. Cảnh Nhân đế muốn hoàn thiện luật pháp, dùng tiền tài cùng đao thương buộc bá quan học pháp chấp pháp.

Đương nhiên, một bước này so với bước đầu tiên còn khó khăn hơn, Cảnh Nhân đế muốn hoàn thiện thì phải lắng nghe ý kiến toàn dân, như vậy mới có thể lập một bộ pháp luật phù hợp.

Hắn biết muốn cho mỗi người dân của Hạ quốc có thể ấm no thật sự rất khó, dựa vào năng lực của mình vĩnh viễn không có khả năng đạt tới. Nhưng Cảnh Nhân đế từng lập lời thề, lúc sinh thời hắn nhất định phải làm cho số người chết đói ở Hạ quốc giảm tới mức thấp nhất, khiến cho án oan ở Hạ quốc giảm tới mức thấp nhất, giảm tham quan Hạ quốc tới mức thấp nhất. Hai chữ thấp nhất này không có hạn định, hạn định của Cảnh Nhân đế chính là —— dốc hết khả năng, dốc toàn sức lực.

Nhờ lời thề này Cảnh Nhân đế mới có thể áp chế tình ái cuồng say với hoàng hậu, cưỡng ép chính mình đi tuyển tú nữ, chỉ vì con nôi dối cho giang sơn ổn định. Cảnh Nhân đế muốn như vậy thì lòng hắn không được có quá nhiều người, Tiểu Thuận Tử làm cho dù có tốt cỡ nào, đến lúc này hắn cũng sẽ buông tay.

“A?” Hoàng hậu cười nói, “Thần thiếp thiếu người cơ trí phụ giúp, không biết Hoàng Thượng có thể nhường lại hạ nhân người vừa lòng hay không?”

Nghe hoàng hậu nói như vậy, Tiểu Thuận Tử vẫn luôn vâng lời đột nhiên ngừng đầu, hắn yên lặng nhìn hoàng hậu, trăm triệu lần không nghĩ tới hoàng hậu vẫn luôn án binh bất động sẽ ngay lúc này đột nhiên xuống tay với mình.

“Hoàng hậu thiếu người sao?” Cảnh Nhân đế quan tâm hỏi một câu.

“Đúng vậy,” hoàng hậu cười nhạt nói, “Sang năm là tuyển tú, đến lúc đó hậu cung sẽ bận rộn, có bao nhiêu người đều không đủ dùng. Mỗi tú nữ đều có khả năng trở thành quý nhân tương lai, sơ suất nhỏ cũng không được, có một người thông minh giúp đỡ, việc sẽ đỡ vất vả.”

Nhắc tới tuyển tú, Cảnh Nhân đế thầm cảm thấy căng thẳng, luôn có cảm giác rằng tuy hoàng hậu vẫn cười, nhưng trong cười có bi thương. Vì thế hắn không tự chủ được mà gật đầu: “Được, vậy từ nay Tiểu Thuận Tử theo người. Còn thiếu người nào, hoàng hậu cứ chọn trong cung, trừ bỏ chỗ thái hậu thì còn cần thái hậu đồng ý, những nơi khác, thích ai cứ điều thẳng đến Khôn Ninh cung là được.”

“Tạ ơn bệ hạ.” Hoàng hậu vừa lòng cười, bất quá không phải cười với Cảnh Nhân đế, mà là với Tiểu Thuận Tử.

Lúc này giờ lành đã đến, quan viên Lễ bộ nhắc Cảnh Nhân đế nên bước ra, Cảnh Nhân đế dắt tay hoàng hậu, Đế Hậu cùng nhau bước vào chính điện, chỉ để lại một mình Tiểu Thuận Tử đứng còn không vững, phải phải xong ngồi bệt xuống đất.

Hắn trăm triệu không nghĩ tới, hắn thật cẩn thận hầu hạ hoàng đế trong thời gian dài như vậy, vẫn không đầu lại một câu nhẹ nhàng của hoàng hậu!

Ban đầu khi nghe thấy hoàng hậu nói “Cảnh Nhân đế là đế vương”, Tiểu Thuận Tử còn cảm thấy hắn đã hiểu ra. So với việc tranh sủng cùng một đám tình nhân làm Cảnh Nhân đế thêm phiền toái thì lo nghĩ giúp Cảnh Nhân đế mới là cao kiến. Hắn không cần phải liều mạng lấy lòng Cảnh Nhân đế, chỉ cần thi thoảng khiến Cảnh Nhân đế cảm thấy có người kề bên lo lắng giúp mình là được. Hắn muốn Cảnh Nhân đế bắt luận từ sinh hoạt thường ngày đến chính sự đều nhờ vào tay hắn, hắn muốn Cảnh nhân đế chỉ quen dùng hắn, không thể dùng một ai khác. Đạt tới mục đích này rồi hắn có thể tiến hành bước tiếp theo.

Chỉ là... Cố gắng lâu như vậy, địa vị của hắn trong lòng Cảnh Nhân đế còn thua cả một câu nói của hoàng hậu.

Mấy ngày nay đi theo Cảnh Nhân đế, Tiểu Thuận Tử đã hiểu nhiều chuyện không phải đơn giản như những gì mắt thấy. Hoàng hậu lần này sở dĩ thành công đòi được hắn, không phải vì y mới làm dịu đi quan hệ với Cảnh Nhân đế mà là do y nhắc tới việc tuyển tú! Nhắc tới việc tuyển tú, Cảnh Nhân đế nhất định ý thức được đế vương sẽ vắng vẻ hoàng hậu, để bù lại cảm giác có lỗi cùng chính thê thì nhường một tên thái giám có tính là già!

Nghĩ thông suốt điểm này, Tiểu Thuận Tử tuyệt vọng mà ngồi bệt xuống đất, hắn biết, từ khi hoàng hậu mở miệng, hắn đã bị đá đít.

Bên này Tiểu Thuận Tử tuyệt vọng, bên kia hoàng hậu lấy tư thái của kẻ thắng cuộc mà đi theo Cảnh Nhân đế, tế thiên cầu phúc, nhận triều bái của triều thần, nâng chén với Cảnh Nhân đế.

“Chén thứ nhất, vì năm cũ ngũ cốc được mùa, bá tánh bình an, vì đương triều mưa thuận gió hoà, vì vận mệnh quốc gia hưng thịnh, nâng chén.” Cảnh Nhân đế dùng vẻ mặt nghiêm túc nâng chén, uống cạn chén rượu đầu năm.

Bá quan văn võ cũng đồng thời ngồi thẳng người nâng chén, ngửa đầu tụng ly, hoàng hậu lúc cạn chén còn dùng tay áo che đi khoé mắt nhìn qua Hoài Nam vương đang nghiêng ngả một cái.

Vẫn còn một người.

34. Chương 34: Hoàng Hậu Uy Vũ

Cùng hoàng đế thưởng rượu xong, hoàng hậu liền đến hậu điện gặp các mệnh phụ, loại việc này y rất thuần thực, hàng năm đều làm nên rất đơn giản. Tuy nói nhiều phụ nữ thì nhiều chuyện, nhưng hoàng hậu khí thế kinh người, các phu nhân ở trước mặt y ngay cả thở mạnh cũng không dám, ngũ yển hàng năm đều cực kỳ thanh tịnh, mọi người không nói lời nào vui đầu vui chơi, ngẫu nhiên dùng ánh mắt giao lưu một chút, còn nội dung giao lưu là gì thì hoàng hậu không thèm để ý.

Nếu không phải mọi năm có tứ phi bên cạnh “hỗ trợ”, hờ chút là nói chuyện với mẫu thân hoặc thân thích nhà mình, thì bữa cơm tất niên này hết như bữa cơm cuối cùng trước khi bước lên đoạn đầu đài, phải ăn ngẫu nhiên mà trong lòng run sợ.

Năm nay tứ phi đều bị biếm, không ai có tư cách theo hoàng hậu tham gia ngũ yển, hoàng hậu cảm thấy, không có mấy kẻ chướng mắt đó, năm nay có thể sẽ là một năm nhẹ nhàng nhất từ trước tới giờ, dù y có cưỡi hải ngồi trên ghế cũng không ai phát hiện, bởi vì không ai dám ngẩng đầu lên.

Nhưng khi hoàng hậu ung dung đến hậu điện, y liền phát hiện ra mình đã đánh giá thấp khả năng của phụ nữ, y vừa vào cửa đã bị một đám phu nhân nhiệt tình vây quanh.

Mấy vị quý phu nhân này phần lớn là tiểu thư khuê các, một đám ngày thường xinh đẹp như hoa, dù không phải cực đẹp, cũng rất tú lệ và có giáo dưỡng. Các nàng sẽ không líu ríu giống tam cô lục bà, lời nói mỗi người đều ẩn thâm ý, nội dung không phải người trong vòng luẩn quẩn này nghe sẽ không hiểu.

Những người này đối hoàng hậu vừa sợ vừa khinh, sợ là sát khí trên người hoàng hậu, lại khinh thường xuất thân của hoàng hậu. Dù hoàng hậu là nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ, cũng không thể che dấu xuất thân của mình, tập võ từ nhỏ, chưa từng học nữ công gia chánh, cũng chưa từng học qua tam tòng tứ đức.

Trong mắt đám phu nhân này, hoàng hậu thật thô lỗ, các nàng không muốn kết giao. Mà mấy phu nhân không thanh cao, cũng bị khí thế hoàng hậu dọa sợ không dám kết giao.

Nhưng năm nay, kính cùng sợ đều bị các nàng dẹp qua một bên, mỗi người đều biểu hiện thiện ý đối với hoàng hậu, nghĩ mọi cách cố gắng bắt chuyện, vẻ mặt nịnh bợ hàm súc kia khiến hoàng hậu hơi kinh ngạc.

Nguyên nhân nào khiến đám phu nhân thanh cao này đến giao hảo với tục nhân như y vậy?

Cho dù không rõ lý do những người này chuyển biến thái độ, hoàng hậu vẫn vững vàng ngồi trên ngai cao, dùng ánh mắt mang theo sát khí nhìn qua cả đám, ai biết những người này chỉ run rẩy một chút rồi lại kiên cường bu tới.

Hoàng hậu không rõ những người này vì sao như thế, thẳng đến khi Đại Lý tự khanh phu nhân đưa tới một bức họa, trong họa vẽ trâu mập nai tơ, đề thơ bằng nét chữ sắc nét nhỏ nhắn tựa hoa mai, vừa nhìn liền biết là nữ tử viết, còn là một nữ tử trẻ tuổi, chưa thật sự ra ngoài nhìn ngắm non sông tú lệ. Cảnh vật trong họa tuy đẹp, nhưng không có cánh đồng hoang vu rộng lớn cô tịch, người đã từng nhìn thấy tận mắt sẽ không vẽ thành như vậy.

“Không tồi, ” hoàng hậu thản nhiên nói, “Do ai vẽ?”

“Là con gái nô tỳ vẽ, nghe nói Hoàng hậu nương nương lớn lên tại Mạc Bắc, vào kinh năm năm chưa từng được về thăm nên cố ý tìm đến Mạc Bắc cẩn thận vẽ lại dâng cho Hoàng hậu nương nương.” Đại lý tự khanh phu nhân nói.

“Ồ?” Hoàng hậu nhếch khóe miệng rồi thu trở về, lễ vật tuy không quý, nhưng thắng ở chỗ dụng tâm, hoàn toàn là vì lấy lòng y.

Đáng tiếc y hiểu rõ những người này vì sao phải nịnh bợ y, không hề có ý tốt.

Mà vì tuyển tú.

Tứ phi xuất thân cao quý, Cảnh Nhân đế biếm tứ phi, trong triều không có khả năng yên ắng. Lúc triều thần nghị việc này, Cảnh Nhân đế liền lấy lý do tứ phi nhiều năm vô hậu và đưa ra lệnh tuyển tú chặn miệng chúng đại thần.

Hoàng đế háo sắc tuyển tú, sẽ có ngôn quan không để ý tánh mạng ngăn cản, nhưng Cảnh Nhân đế lại khác, hậu cung của hắn quá mức đơn bạc, ngoại trừ lúc trước đại hôn phong mấy phi tần, hắn ngay cả một tài tử cũng không có, một cung nữ cũng không lâm hạnh, chỉ có vài phi tử cùng hoàng hậu, hậu cung so ra còn kém hơn đám thê thiếp nhà thần tử. Cộng thêm Cảnh Nhân đế nhiều năm không con cái, thái y còn nói Cảnh Nhân đế thân thể bình thường, vậy nhất định là nữ tử hậu cung có vấn đề, lúc này tuyển tú nữ quả thực quá sáng suốt rồi!

Quan trọng nhất là vị trí tứ phi vẫn còn trống, hoàng hậu tuy rằng được hoàng đế kính trọng, nhưng không có con nối dòng cũng chỉ là cọp giấy. Bây giờ mà đưa nữ nhi nhà mình nhập cung, vạn nhất sinh ra một hoàng tử, thì chính là cực đại vinh quang và phú quý.

Cố tình Cảnh Nhân đế lại nói, tuyển tú do hoàng hậu toàn quyền phụ trách. Chuyện hậu cung xưa nay do hoàng hậu quản lý, quyết định này cũng không có gì đáng phàn nàn. Nhưng ý của Cảnh Nhân đế rõ ràng là, trầm không quan tâm tuyển tú, ai được phong cái gì đều để hoàng hậu quyết định.

Việc này xem ra đã làm khó những người muốn đưa con gái, con thứ, con nuôi, em gái, em thứ, em họ...vào cung tuyển tú. Nữ tử tiến cung nếu sinh hoàng tử, sẽ uy hiếp địa vị hoàng hậu, hoàng hậu không thể nào tuyển các cô nàng xinh đẹp, có tâm cơ tiến cung. Mà Cảnh Nhân đế hành động thế này người thông minh đều đoán được, mục đích tuyển tú đại khái chỉ có một, chính là sinh hoàng tử rồi để hoàng hậu nuôi dưỡng, đến lúc đó mẹ mất con, nữ tử tiến cung chỉ còn là bi kịch.

Dù rằng hiểu rõ đạo lý này, cũng không thể ngăn cản một ít người đặt lợi ích lên hàng đầu, bọn họ nghĩ không chừng nữ tử tiến cung có thể châm ngòi thổi gió bên tai Hoàng Thượng, đạt được sủng ái sắc phong làm phi, có năng lực tự nuôi dưỡng hoàng tử thì sao? Mưu sự tại nhân, hết thấy đều có khả năng, tiến cung rồi nói.

Vì vậy các phu nhân liều mạng chống lại sát khí tràn lan của hoàng hậu mà đi về phía trước, vì biểu đạt trung tâm với hoàng hậu, nói cho y biết người được chọn nhập cung sẽ an phận thủ thường, hoàn toàn coi hoàng hậu là lớn nhất, tuyệt đối không có một chút tư tâm. Như vậy lúc tuyển tú, hoàng hậu sẽ chọn con gái nhà mình, còn chiếu cố lúc thị tẩm.

Chỉ tiếc, cả đám đều vô trúng đùi ngựa.

Nhìn lễ vật dâng lên, cái gì thì họa cái gì bình phong, bình sứ, cái gì tranh thêu hai mặt, hoàng hậu đều lạnh lùng cười. Y đưa đầu ngón tay xẹt qua bức họa thảo nguyên, hơi dùng sức, bức họa liền hóa thành tro bụi.

Toàn bộ nữ nhân trong phòng bị kinh hoảng, này... Mới vừa rồi chuyện gì đã xảy ra?

Đại lý tự khanh phu nhân mặt mũi trắng bệch quỳ xuống nói: “Đây, đây, đây là bức họa dùng giấy Tuyên Thành tốt nhất, sao có thể vừa dùng chút lực liền thành tro rồi? Chẳng lẽ ông chủ cửa hàng giấy bút giả mạo, đem giấy cũ bán cho nô tì? Hoàng hậu, nô tì...”

“Không phải giấy không tốt,” hoàng hậu thần nhiên nói, “Do từ nhỏ sức Bồn cung đã hơi lớn, lúc tức giận khó kềm chế, từng nhiều lần phá hư đồ đạc trong nhà, lúc ngẫu nhiên muốn noi theo nữ hài nhà bên trồng

cây, kết quả còn lơ tay chặt ngã đại thụ gia phụ chăm sóc nhiều năm. Tranh này rất tốt, đáng tiếc Bồn cung khí lực quá lớn, chất giấy yếu ớt, không chịu nổi sức Bồn cung thôi.”

Chúng phu nhân: “...”

Các nàng cũng biết hoàng hậu sát khí bức người, nhưng các nàng không biết hoàng hậu thật sự có thể giết người!

Nhìn lễ vật tâm ý tràn đầy trước mặt, ngón tay hoàng hậu hơi hơi chạm qua, rõ ràng chỉ nhẹ nhàng mà đụng một chút mà thôi, rất nhẹ rất nhẹ...Mà bình phong đổ, đồ sứ nát, minh châu nứt.

Dùng một ngón tay hủy sạch các món lễ vật xong, hoàng hậu thu hồi tay mà thở dài: “Bồn cung cũng muốn không chế lực đạo, đáng tiếc sức của Bồn cung thật sự quá lớn, mấy vật phẩm này quả là không chịu được.”

Mắt y đúng là nhìn đồng lễ vật, nhưng ai cũng biết y đang nói về mấy cô nàng thiên kiều bá mị nhà bọn họ.

Chúng phu nhân dùng sức nuốt nước miếng, nhìn lễ vật nữ nhi nhà mình tỉ mỉ chuẩn bị nát thành tro, tâm đều nhỏ máu. Không phải đau lòng lễ vật, mà là đau lòng nữ nhi sắp tiến cung nhà mình.

Nhìn Đại lý tự khanh phu nhân còn quỳ bởi vì chân nhũn ra, hoàng hậu vẻ mặt hối lỗi nói: “Bồn cung thật sự chỉ vô ý, phu nhân không phiền lòng đâu nhỉ. Người tới, còn không mau đỡ phu nhân đứng lên?”

Y ra lệnh một tiếng, Tiểu Thuận Tử vừa mới bị Cảnh Nhân đế chuyển cho hoàng hậu run run tiến lên, đỡ Tần phu nhân ngã ra như phỗng đến chỗ ngồi ngồi xuống.

Thấy mọi người lúc này đều an tĩnh không tiến lên nữa, hoàng hậu mới vừa lòng nói: “Sang năm tuyển tú nữ, Bồn cung phụng hoàng mệnh chọn lựa giai lệ nhập cung, là vì ngài vàng Hạ quốc, vì con nối dõi của hoàng thất. Lần tuyển tú này đối với nữ tử yêu cầu không cao, không câu nệ thân phận chỉ cần gia cảnh trong sạch, không câu nệ dung mạo chỉ cần ngũ quan đoan chính, không câu nệ tài hoa chỉ cần có tri thức hiểu lễ nghĩa, quan trọng nhất là, các nữ tử phải sinh dưỡng tốt, giúp hoàng gia khai chi tán diệp, chứ vị phu nhân đã hiểu chưa?”

Hiểu rõ, hoàng hậu quyết tâm muốn độc bá hậu cung, không cho phép người khác có một chút cơ hội thượng vị. Tuyển tú nữ cũng muốn tuyển thân phận bình thường, dung mạo bình thường, tài hoa bình thường, chỉ cần có thể sinh, còn các nữ tử ưu tú, xinh đẹp nhập cung, chỉ sợ cũng giống như những phi tần kia, cả đời vô danh.

Vì thế toàn bộ hậu điện khôi phục an tĩnh như xưa, không ai còn dám mở miệng, mọi người yên lặng cúi đầu ăn cơm, không làm phiền hoàng hậu nữa. Đạo lý mọi người đều đã hiểu, bất quá có thể lọt tai hay không, còn dám bước vào đầm rồng hang cọp hay không thì chưa biết.

Hoàng hậu cũng không mong tất cả các nàng đều nghe lời, hiện tại y chỉ muốn an an tĩnh tĩnh dùng cơm tất niên, không muốn nhìn sắc mặt mấy kẻ mưu đồ dâng nữ nhân cho Cảnh Nhân đế.

Hoàng hậu yên bình vượt qua đêm giao thừa, chỗ Cảnh Nhân đế lại vô cùng náo nhiệt.

Nguyên nhân gây ra tất nhiên vẫn là chuyện Hoài Nam vương mang năm trăm tinh binh ban đêm xông vào hoàng thành, vốn dĩ trong khung cảnh này không nên nhắc tới chuyện mất hứng như vậy, nhưng trên đời còn có sự tồn tại của ngôn quan, nếu bọn họ biết nhìn tình huống, xem sắc mặt để vương mà làm việc thì đã không có tên nào lưu danh thiên sử.

Ngôn quan Ngự Sử Đài nhìn thấy Hoài Nam vương – một tội nhân tham gia dạ yến, vốn sắc mặt đã không tốt. Bất quá dù sao cũng là tất niên, cũng không thể không cho anh em nhà người ta xa cách nhiều năm ăn bữa cơm đoàn viên, vì vậy đành chịu đựng chờ Cảnh Nhân đế xử trí. Trước đó Cảnh Nhân đế sấm rền gió cuốn, quân pháp bất vị thân nhốt Hoài Nam vương vào Tông Nhân phủ khiến các quan lại khen ngợi hết lời, âm thầm nghị luận Cảnh Nhân đế chí công vô tư, không bao che hoàng thân quốc thích, là một minh quân. Cho nên hiện tại dưới tình huống bên cạnh Hoài Nam vương có người của Tông Nhân phủ theo dõi, bọn họ nguyện ý chờ đợi.

Đáng tiếc Hoài Nam vương không phải người có mắt.

Giờ Tý còn lâu mới tới, chúng thần tử tất nhiên không thể trầm mặc giống chỗ hoàng hậu, trường hợp này cũng không cần câu nệ lễ tiết, vì thế mọi người bắt đầu làm thơ phạt rượu, chúng thần tử làm thơ phần lớn là ca công tụng đức đế vương, câu thơ xảo diệu ẩn ý thối phồng Cảnh Nhân đế. Nhưng đến chỗ Hoài Nam vương, hần căn bản không biết làm thơ, liền đứng lên nói: “Hoàng huynh, thần đệ thuở nhỏ không thích đọc sách, làm thơ phạt rượu gì đó quả thật không biết. Thần đệ tự phạt một ly, vì hoàng huynh biểu diễn một tiết mục được không?”

Chuyện vốn nhỏ, Hoài Nam vương chỉ cần tùy tiện hát một bài là được.

Ai ngờ Hoài Nam vương muốn biểu diễn phi tiêu bắn hoa quả.

35. Chương 35

Có men say kích thích, hứng thú của mọi người đều được tăng cao, Hoài Nam vương trước cạm một chén phạt sau đòi biểu diễn, chúng thần tử đều rất hưng phấn, ai cũng không nghĩ Cảnh Nhân đế sẽ gặp rủi ro, tất cả đều tỏ ra mong chờ.

Nhưng ngay lúc Hoài Nam vương lấy phi tiêu tự chế ra, một ngôn quan trung tâm hô to một tiếng “Có ám khí, bảo hộ bệ hạ”, cả đám quan viên ù ù ạch ạch lao lên bao lấy Cảnh Nhân đế, Hoài Nam vương còn chưa kịp thanh minh chỉ muốn phóng vào hoa quả thì đã bị người bắt lấy.

Hoài Nam vương: “...”

Đại nội thị vệ chạy đến tước nã gã đều là người có kinh nghiệm, nhanh chóng lột ra từ người gã một đồng phi tiêu, bùm bùm ném xuống đất.

“Mang theo hung khí nhập cung, tâm tư bất chính của Hoài Nam đã rõ.” Một ngôn quan khác phì phò quỳ sắp xuống, lớn tiếng kêu, “Hạng Trang múa kiếm*, ý tại Bái công. Hoài Nam vương bụng dạ khó lường, thỉnh bệ hạ cần phải nghiêm trị!”

Vốn là Hoài Nam vương còn có chút khó hiểu tại sao mình lại bị bắt, sau khi nghe ngôn quan nói mới ngẩn ra, lập tức cao giọng quát: “Hoàng huynh, ta không có ý gì khác, chỉ là am hiểu phi tiêu, muốn biểu diễn kỹ nghệ bắn hoa quả mà thôi. Ta thậm chí còn không định đặt quả lên đầu người sống để phi, mà định phi vào quả đặt trên đĩa, phi tiêu này là ta đặc chế, mũi không nhọn mà tù, căn bản không thương tổn đến thân thể, hoàng huynh!”

Đại lý tự khanh Tần đại nhân tiến lên, cầm lấy phi tiêu rạch lên tay mình, cánh tay lập tức xuất hiện vết thương. Tần đại nhân am hiểu xử án, lập tức quỳ xuống đất nói: “Bẩm bệ hạ, vì thần tiếp xúc quá vô số án mạng, ngay cả trâm hoa cũng có thể trở thành hung khí. Thần mới vừa rồi tự mình thử qua phi tiêu, sắc bén như vậy, chỉ cần cao thủ có chút nội lực sử dụng sẽ có thể trong khoảnh khắc ám sát đoạt mệnh, không thể không đề phòng!”

Hoài Nam vương: “... Ta không có võ công mà...”

Lúc này một đại nội thị vệ tiến lên nắm lấy cổ tay của Hoài Nam vương xem mạch, trong chốc lát liền quỳ xuống nói: “Bệ hạ, Hoài Nam vương thuở nhỏ tập võ, sư phụ của gã lại tình cờ là sư phụ của thuộc hạ, võ công cũng tương đồng với thuộc hạ, nội lực so thuộc hạ còn thâm hậu hơn.”

Hoài Nam vương: “...”

Lúc gã lựa chọn, gã chọn tướng mạo không có lựa chọn tài năng mà! Nội lực trong thân thể này Hoài Nam vương tuy có nhưng gã không biết dùng mà!

Trước mắt bao người, Hoài Nam vương lén mang hung khí để bị bắt tận tay, chứng cứ vô cùng xác thực. Lòng lang dạ sói làm người ta giận sôi, dám mưu toan ám sát bệ hạ ngay dạ yến trừ tịch, không nề nghĩa quân thần, không niệm tình huynh đệ. Người bắt trung bất hiếu như vậy, phải lập tức giam vào đại lao Tông Nhân phủ, chờ tam ti hội thẩm.

Hoài Nam vương: “...”

Gã còn có thể nói gì, chỉ có thể dùng ánh mắt tội nghiệp mà nhìn Cảnh Nhân đế, nhưng trong lòng không có một tia chờ mong. Quan viên miệng lưỡi quá độc ác, làm gã một câu cầu tình đều nói không nên lời, rõ ràng gã thật chỉ muốn biểu diễn phi tiêu!

Từ lúc Hoài Nam vương lấy ra phi tiêu đến giờ, Cảnh Nhân đế vẫn luôn ngồi ngay ngắn trên ngai, vô luận các đại thần có bao nhiêu kích động, có bao nhiêu trung tâm khuyển hần chạy vào trốn trong hậu điện, hần đều bất động, chỉ luôn nhìn Hoài Nam vương, một mực yên lặng quan sát biểu hiện chúng thần.

Chờ các thần tử quỳ trước mặt hần, sôi nổi thỉnh cầu hần phải đưa Hoài Nam vương ra trước công lý, Cảnh Nhân đế mới chậm rãi mở miệng gọi: “Tĩnh Tây Hiến.”

Tĩnh thống lĩnh không biết từ chỗ nào xông ra, phát cho mỗi đại thần đang quỳ trước điện một tờ giấy nhỏ, sau đó lại cúi đầu trở về đứng góc phòng.

Các đại thần đồng loạt mở tờ giấy ra, sắc mặt nháy mắt trắng bệch.

Năm nào tháng nọ ngày kia, thứ tử của Đại lý tự khanh Tần đại nhân đến Hoài Nam học hỏi, đi ngang qua một tiểu huyện còn đòi hối lộ từ Huyện lệnh, kết quả đã không đòi được, còn bị Hoài Nam vương treo lên đánh một trận.

Năm nào tháng nọ ngày kia, Hoài Nam vương phụng mệnh cải trang vi hành, gặp được môn sinh của Đại học sĩ nào đó hà hiếp dân nữ, gã liền thấy chuyện bất bình rút dao tương trợ, treo người lên đánh một trận.

Năm nào tháng nọ ngày kia, đệ tử của ngôn quan nào đó dụng thủ đoạn chiếm lấy đất thôn ruộng tốt, Hoài Nam vương đang an nhàn giải sầu gần đó bắt gặp, treo người lên đánh một trận.

Năm nào tháng nọ ngày kia... Hoài Nam vương treo người lên đánh một trận.

Năm nào tháng nọ ngày kia...

Cảnh Nhân đế lúc trước còn hoài nghi Hoài Nam vương có khả năng liên quan đến vụ ám sát liên mệnh Cẩm Y vệ đi điều tra phủ Hoài Nam vương, kết quả hần nhận được lại là như thế. Giống như sau khi nhận đất phong hai năm, Hoài Nam vương cơ hồ không ở yên trong phủ lại chạy khắp nơi treo người lên đánh. Gặp chuyện bất bình liền tự mình phân xử, dùng tội mạo phạm vương gia mà treo lên đánh không ít con cháu quý tộc cùng tham quan vô lại. Hoài Nam vương làm Vương gia mới được hai năm, cơ hồ đặc tội toàn bộ đại thần triều đình.

Hoài Nam vương còn nhận nuôi không ít lưu dân, đồng thời cũng không ít nhân sĩ giang hồ yêu thích tác phong của Hoài Nam vương cam nguyện làm tư binh của gã. Nên tư binh của Hoài Nam vương số lượng quả thật có hơi nhiều, nhưng vì có tư binh gã mới có thể thanh tra toàn tỉnh Hoài Nam, khiến cho tỉnh Hoài Nam không thể nói không còn tham quan nhưng tham quan ở đó không còn cơ hội hà hiếp cơm ăn áo mặc của dân chúng nữa.

Quan viên triều đình cùng quan viên địa phương liên kết kín không kẽ hở, Hoài Nam từ xưa đến nay vốn là kho lúa của Hạ quốc, quà biếu hàng năm đưa qua Hoài Nam rất nhiều do không thiếu người tìm đến Hoài Nam đặt mua đất vườn. Mà Hoài Nam vương lại chặt đứt đường tài lộ này của quan viên, cuối cùng gã kết oán với một phần ba quan viên trong triều, bản lĩnh kéo cừu hận này thiệt làm người khiếp sợ.

Nhận được tin báo như thế, Cảnh Nhân đế thật sự không hiểu. Một vị Vương gia thật sự mưu để sẽ không làm ra chuyện này. Gã phải nên lợi dụng tài nguyên của Hoài Nam mà quảng giao với chúng thần tử, như vậy ngay khi hoàng đế “Bất hạnh qua đời” lại không có thể tử kế vị, chúng thần mới ủng hộ lập Hoài Nam vương.

Vậy mà gã lại không như thế, gã cản trở làm việc vì dân chúng Hoài Nam, chặt đứt tài lộ của nhiều người chưa tính, còn giảm thuế, lúc ban hành Tân chính còn không nề hà đặc tội ai mà ủng hộ đầu tiên.

Một Hoài Nam vương như vậy, làm sao tạo phản đây? Mà sự kiện ám sát kia có quan hệ với gã, càng tra càng có quan hệ, điều này làm cho Cảnh Nhân thật sự không hiểu nổi.

Cuối cùng hần vẫn quyết định triệu Hoài Nam vương hồi kinh, Cảnh Nhân để muốn tận mắt nhìn xem Hoài Nam vương có phải là người mưu toan hay không.

Nên lúc này, ngay tại dạ yến, hần mới có thể nhìn thấy một cảnh tượng choáng ngợp như vậy.

Nhìn một đám đại thần sắc mặt từ hồng biến xanh, Cảnh Nhân để hòa ái nói: “Các khanh đều hãy bình thân, cũng buông Hoài Nam vương ra, để hoàng đế an tâm biểu diễn phi tiêu bắn hoa quả.”

“Bệ hạ...” Còn vài quan viên không sợ chết muốn phản bác, muốn giáng đòn chí mạng vào tên Vương gia kì đà cản mũi để hoàng đế đổi người khác đi quản lý Hoài Nam.

“Hạng Trang múa kiếm, ý kiếm lấy mạng Bái công, đúng là Hồng Môn Yến. Nhưng nếu hoàng đế là Hạng mỗ thì Bái công là ai?” Cảnh Nhân để mắt nhìn khuôn mặt ngu si của Hoài Nam vương lại tiếp tục nói, “Ban ngày, lúc Hoài Nam vương tiến cung để gặp thái hậu, trẫm đã biết hần thích phi tiêu, liền lệnh hần biểu diễn ở dạ yến cho trẫm nhìn. Chư vị ái khanh có lòng trung trẫm cũng biết, nhưng chuyện này là hiểu lầm. Hoàng đế, còn không mau biểu diễn kỹ thuật cho trẫm tận hưởng?”

Hoài Nam vương đương nhiên biết Cảnh Nhân để nói dối, chỉ là lời nói dối này thật quá tốt! Vô luận Cảnh Nhân để cầu tình cho gã như thế nào, đều có thể bị một đám ngôn quan dùng đạo lý đánh bay. Còn nếu việc biểu diễn này gã đã nói trước cùng Cảnh Nhân để, cả vũ khí đều là do Cảnh Nhân để ban cho thì sao? Thì đây chỉ là chuyện huynh đệ nhà người ta, triều thần có nói gì nữa cũng vô dụng. Đương nhiên loại phi tiêu đặc chế này rõ ràng là do Hoài Nam vương tự mình chế, căn bản không có khả năng do Cảnh Nhân để đưa, nhưng vậy thì sao? Hoàng đế đã nói là đưa, thì phải là đưa, thần tử còn dám chỉ trích hoàng đế nói dối sao?

Vì thế Hoài Nam vương âm thầm lau mồ hôi, bắt đầu biểu diễn trước mặt mọi người. Hần gom một đồng hoa quả lại, dùng bút điểm hồng tâm lên từng quả rồi đứng thật xa mà phóng, bách phát bách trúng mà không quả nào bị rơi ra, dùng sức thập phần tài tình, công phu thật xinh đẹp.

Biểu diễn kết thúc, Cảnh Nhân để là người thứ nhất vỗ tay, hần còn ban thưởng cho Hoài Nam vương. Đương nhiên hần cũng ban thưởng cho những quan viên có mưu lật đổ Hoài Nam vương, Cảnh Nhân để mệnh thái giám cho mỗi người một tiểu kim bài, kim bài có khắc mấy chữ —— “Trung quân yêu dân”.

“Chư vị ái khanh đều là trung thần lương thần, trong lòng trẫm đều rõ.” Cảnh Nhân để cao cao tại thượng nhìn xuống chúng thần một lượt, “Trẫm ban kim bài ‘Trung quân ái quốc’ này cho các khanh, không có công hiệu miễn tử, cũng không phải để hậu thế các khanh cầm kim bài mà giả trò cáo mượn oai hùm. Trẫm ban thưởng kim bài này, chính là hy vọng, chư vị ái khanh ‘Trung quân’, ‘Yêu dân’ cũng như hoàng kim, vàng thật không sợ lửa. Mỗi một vị ái khanh đều có thể tự hào mà đặt khối kim bài này trong nhà, nói cho bất luận kẻ nào biết, nhất cử nhất động của mình đều không thẹn với kim bài!”

Quan viên có tờ giấy cùng quan viên không có tờ giấy mà có tâm tư bất chính đều giống nhau, dưới tầm mắt sáng ngời của Cảnh Nhân để đều chậm rãi cúi đầu, chột dạ, áy náy, lo sợ, tất cả cảm giác này làm cho bọn họ an tĩnh lại, không nói được một lời.

Mới xuất hiện nghi vấn “Ám sát”, bệ hạ liền ban cho kim bài, căn bản là đã sớm chuẩn bị, số lượng còn vừa đủ. Thế này sao lại là kim bài, rõ ràng là Thượng Phương bảo kiếm treo trên đầu khanh gia, bọn hần chỉ cần dám bôi đen kim bài kia một chút, Thượng Phương bảo kiếm liền hạ xuống!

Chuyện của Hoài Nam vương hết thấy đều là bệ hạ gợi ý, nói không chừng ngay cả chuyện ban đêm xông vào hoàng thành cũng vậy. Đầu tiên là cố ý lộ ra sơ hở để bọn họ cho rằng bệ hạ cùng Hoài Nam vương có hiềm khích, có thể thừa dịp cơ hội. Sau còn làm bộ ám sát ở dạ yến, làm cho một đám bọn họ không thể chờ được mà nhảy ra, tự chui đầu vào lưới.

Cảnh Nhân để qua năm nay mới có hai mươi ba tuổi, trước mặt cự thần vẫn là tiểu hài tử, còn trước mặt hộ quốc công thần như Lâm đại học sĩ cùng Lý tướng quốc cao ngạo thì vẫn như đứa nhỏ mới sinh đầu còn chưa có tóc. Nhưng mà Cảnh Nhân để hôm nay ra oai phủ đầu, lại làm cho tất cả người mưu toan tâm cơ cảm thấy giật mình.

Cảnh Nhân để, không phải là một hoàng đế có thể lừa gạt, hần nhìn rõ mọi việc, tâm tư kín đáo, suy nghĩ sâu xa, trước mặt Cảnh Nhân để bọn hần không thể giấu diếm điều gì.

Sau đó dạ yến liền yên tĩnh, chúng thần bị tưới một chậu nước lạnh đều an an tĩnh tĩnh nhận rượu, không có cảm giác náo nhiệt như lúc trước, thoát nhìn Ngũ yến lần này có chút tiêu điều, bất quá Cảnh Nhân đế lại không thêm để ý.

Đợi cho lúc năm cũ đi qua năm mới đến, chuông lớn trong Kim Loan điện được gõ vang, nghe thấy tiếng chuông tân niên, Cảnh Nhân đế khẽ mỉm cười nâng chén nói: “Chúc năm nay vận mệnh quốc gia hưng thịnh, năm nay bá tánh ấm no, kim triều đoàn tụ.”

Chúng thần một hơi cạn chén, nói vài lời khách sáo rồi một đám ử e đi về nhà.

Chỉ có Hoài Nam vương, vốn nên bị mang về Tông Nhân phủ, lại được Cảnh Nhân đế bỏ một câu: “Dù sao cũng là năm mới, ngày mai còn phải thỉnh an thái hậu, người tối nay ngủ lại trong cung đi.”

36. Chương 36

Hoàng hậu bên này đã cho các phu nhân lui về, đang đứng ngoài cửa Kim Loan điện chờ Cảnh Nhân đế, nhìn thấy hần phần chân bước ra mới nhẹ lòng cười nói: “Chúc mừng bệ hạ, tân niên vui vẻ.”

Trong lời y nói có chuyện, Cảnh Nhân đế vừa nghe đã hiểu.

Cảnh Nhân đế lộ ra nụ cười vô cùng hơn hớn: “Coi như vui vẻ, nhìn thấy hoàng hậu lại càng vui sướng hơn.”

Hoàng hậu nắm chặt tay Cảnh Nhân đế, hai người cùng về Khôn Ninh cung, lại đến Tê Phượng điện, ở nơi đó hoàng hậu đã sớm chuẩn bị canh giải rượu cùng điểm tâm ngon miệng, chỉ chờ Cảnh Nhân đế đến rồi hai người sẽ cùng nhau ngắm mặt trời mọc.

Về phần Hoài Nam vương, gã căn bản chưa nói được gì với Cảnh Nhân đế đã bị người lôi đi nghỉ ngơi. Gã có rất nhiều lời muốn nói với Cảnh Nhân đế, Thẩm Quân Duệ lại không định cho hần cơ hội, tối nay, Thẩm Quân Duệ chỉ thuộc về một mình Tiêu Cẩm Ý.

“Tâm tình bệ hạ hôm nay rất tốt?” Hoàng hậu rót canh giải rượu cho Cảnh Nhân đế, cẩn thận bưng lên cho hần.

Cảnh Nhân đế cầm lấy thìa uống một ngụm, cảm thấy dạ dày thư thái, chút khó chịu làm hần chau mày cũng mất đi, khuôn mặt lại hoà hoãn mà mỉm cười nói: “Cũng được, một vài chuyện cuối cùng cũng coi như đã bắt đầu tốt.”

Hần tin đám quan viên kia trải qua chuyện hôm nay sẽ có thể an phận thật lâu. Bọn họ mà còn có ý chờ một tình huống như vậy để gây áp lực lẫn nữa cũng là chuyện hảo huyền, Cảnh Nhân đế không có khả năng để cho bọn họ có cơ hội vùng dậy.

“Bệ hạ anh minh.” Hoàng hậu nói lời xuất từ nội tâm.

Y cũng chỉ vừa được biết trước kế hoạch của Cảnh Nhân đế mà thôi, lúc biết Cảnh Nhân đế quyết định tạm thời bỏ qua chuyện Hoài Nam vương ám sát mà còn lợi dụng gã gây khó dễ chúng thần, hoàng hậu vừa lo lắng lại vừa bội phục. Lo lắng Hoài Nam vương đầu óc thật sự có vấn đề sẽ mạo phạm Cảnh Nhân đế, bội phục Cảnh Nhân đế can đảm can trọng đến mức có thể bỏ chuyện ám sát qua một bên mà lợi dụng Hoài Nam vương, phải can đảm và tài trí đến mức nào mới có thể thực thi kế hoạch này.

Tiểu hoàng đế này thật là làm cho người ta mê muội.

Hoàng hậu rất cuộc hiểu rõ vì sao y vốn không có tâm tư lại bị Cảnh Nhân đế mê hoặc, không chỉ bởi vì hần đối tốt với y, mà là do vị hoàng đế này vừa muốn làm một đế vương chân chính lại vừa có thể giữ được thiện tính, không để quyền lực che mờ mắt. Hần là Cảnh Nhân đế, hần cũng vĩnh viễn là Thẩm Quân Duệ. Quân vương sáng suốt như vậy, thật sự không biết thứ gì có thể khiến hần buông bỏ hết thảy mà đi yêu một người.

Nhìn Cảnh Nhân để như vậy, hoàng hậu chỉ biết, những người đến nơi này đều sẽ không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ.

Nhiệm vụ của bọn họ là muốn Cảnh Nhân để giống như nguyên tác, sẽ yêu họ như yêu Tô Hoài Linh, vì họ mà khuynh tấn thiên hạ, cuối cùng truyền ngôi vị hoàng đế lại cho kẻ khác, tự mình cùng ái nhân lưu lạc thiên nhai.

Nguyên tác lại viết là có thể làm được. Nguyên tác vốn dĩ tên là khuynh tấn thiên hạ, là tiểu thuyết đứng đầu forum Tấn Giang, trong đó viết Cảnh Nhân để lúc gặp Tô Hoài Linh thì đầu có vấn đề, cơ trí cùng lòng dạ đều hỗn loạn, trong mắt trong lòng chỉ có một mình Tô Hoài Linh. Hắn vì nàng mà thiên hạ cũng không màng, bỏ cả thiên hạ đi yêu Tô Hoài Linh, giống Chu U Vương đốt lửa lừa chư hầu chọc mỹ nhân cười.

Bất quá trò chơi nhập vai này lại cải biên hầu hết tính cách của các nhân vật trong nguyên tác, tính cách được sửa lại vào thời điểm sau khi nhân vật chính bị đập đầu, NPC có trí năng sẽ dựa vào tình tiết để xử lý tình huống hợp lý, khúc đầu của trò chơi vẫn giống như tiểu thuyết, khúc sau lại để tự NPC tùy cơ ứng biến.

Tuy tính cách nhân vật là dựa theo nguyên tác, dữ liệu lập trình cho NPC sự sống mới, bọn họ sẽ làm theo nguyên tác hay sao ... có lẽ là không, bọn họ sẽ nghiêm túc đối nhân xử thế theo tính cách được lập trình, tuyệt đối sẽ không xuất hiện đột biến tính cách.

Nhân vật hoàn mỹ như vậy, một tiểu hoàng đế cố gắng trở thành minh quân như vậy, làm sao có thể vì một người mà đột ngột vứt bỏ gánh nặng giang sơn?

Vì yêu vứt bỏ hết thảy, không phải là ái tình kinh thiên động địa, mà là vì sở thích mà vứt bỏ trách nhiệm. Còn người có thể vì sở thích vứt bỏ trách nhiệm sẽ thật là người giữ được ái tình khắc cốt hay sao? Khi đầu óc đã hết choáng váng, tình cảm mãnh liệt ban đầu đã nhạt dần, người ta sẽ bình tĩnh trở lại, Cảnh Nhân để khi nhớ lại non sông mình đã vứt bỏ đó hắn còn có thể yêu Tô Hoài Linh hay không? Hay là lòng hắn sẽ sinh hối hận, rồi hắn lại sẽ vứt bỏ đoạn tình cảm này?

Nguyên tác không viết phần đó, nó chỉ nói rằng Cảnh Nhân để cùng Tô Hoài Linh quy ẩn núi rừng, làm một đôi thần tiên tình lứa, chuyện về sau tựa như cổ tích hoàng tử sống bên công chúa, không nói rõ kết cục. Ngoài đời thực hoàng tử cùng công chúa cuối cùng cũng sẽ biến thành quốc vương cùng vương hậu, cũng có khả năng vương hậu mất sớm quốc vương lại cưới người khác, nói không chừng mở đầu truyện còn là công chúa bạch tuyết, kết thúc truyện chính là lọ lem, cái việc này có ai biết chắc đây?

Chỉ có một việc hoàng hậu biết chắc, chuyện như nguyên tác sẽ không bao giờ xảy ra với Cảnh Nhân để. Hắn sẽ cẩn trọng gánh vác trách nhiệm của mình, để bá tánh không bị đói khổ, để giang sơn không ai dám xâm phạm!

Hoàng hậu cũng không muốn Cảnh Nhân để vì mình khuynh tấn thiên hạ, y chỉ muốn bảo hộ tiểu hoàng đế này, giúp hắn hoàn thành mộng ước cùng dã tâm, chẳng màng Cảnh Nhân để sẽ vì thế mà có con với người đàn bà khác, chẳng màng y phải nuôi con của người đàn bà khác.

Vì để ánh mắt kia vĩnh viễn sáng ngời như thế, y nguyện ý.

Y sẽ bảo hộ Cảnh Nhân để đến giây phút cuối cùng, chẳng sợ không ai biết một khắc cuối sẽ đến lúc nào. Đối với hoàng hậu mà nói, không ai có thể biết trước tương lai của mình, có khi ngày mai y sẽ bệnh chết bất đắc kỳ tử. Nếu bởi vì chuyện không ai biết mà đi dè dặt tình cảm của mình, y sẽ vĩnh viễn hối hận vì sao mình lại đem bi thương nhuốm vào đôi mắt ngời sáng kia.

Không cần biết là hư ảo hay là hiện thực, thứ y có chính là hiện tại, mà trong hiện tại này y là Tiêu Cẩm Ý, y ở bên Thẩm Quân Duệ, bọn họ là tương ái.

Nếu thật sự có một ngày hết thảy đều hóa thành tro bụi, như vậy y vẫn sẽ nhớ rõ, tự y đã yêu đến mê muội một NPC có trách nhiệm, chính trực còn hơn vô số người thật, đến chết không sờn.

Tiêu Cẩm Ý không định nói rõ chân tướng với Thẩm Quân Duệ, y muốn hắn vĩnh viễn là Cảnh Nhân để vừa nghiêm túc vừa cố gắng, sự thật tàn khốc kia hãy để mình y mang theo.

Thấy Cảnh Nhân để cầm lấy thìa đang muốn uống canh, hoàng hậu đột nhiên nắm chặt cổ tay của hắn, cầm tay Cảnh Nhân để dứt thìa đến miệng mình, uống hết một thìa canh còn nói rằng: “Đột nhiên nhớ ra, ta hôm nay cũng uống rượu, cần canh giải rượu.”

Cảnh Nhân để nhìn chằm chằm chiếc thìa, thở dài: “Trẫm nhớ hoàng hậu phóng khoáng, hai ba vò rượu cũng không say.”

“Chỉ là đệ hạ dứt ta uống canh giải rượu, lại làm ta say rồi.” Hoàng hậu ẩn ý đùa giỡn.

“Trẫm không có dứt người, ” gân xanh nổi lên thái dương Cảnh Nhân để, “Hoàng hậu của trẫm đoan trang hào phóng, làm sao trở thành như vậy ... Giống y như đệ lưu vô lại!”

“Đệ hạ chắc là không biết, quân lính biên cương Mạc Bắc cùng các cô nương ở đó trông như thế nào.” Hoàng hậu dứt cho Cảnh Nhân để một thìa canh, thấy hắn tuy rằng phần nộ nhưng vẫn uống, liền tiếp tục nói, “Mạc Bắc lạnh lẽo, nữ tử ai cũng to cao, không giống nữ tử Giang Nam uyển chuyển động nhân, tính cách cũng mạnh mẽ hơn. Biên quân hàng năm khó thấy được nữ nhân, ngẫu nhiên được nghỉ ngơi, từ biên cương hồi thành, nhìn thấy cô nương xinh đẹp lanh lệ đều không rời mắt được.”

Thấy Cảnh Nhân để nghe đến mê mẩn, hoàng hậu tiếp tục kể: “Nếu là ở kinh thành, một nam tử nhìn chằm chằm cô nương nhà người ta như vậy, đúng là vô lại lưu manh, ngay cả thanh danh của cô nương hắn nhìn cũng bị huỷ mất. Nhưng tại Mạc Bắc, cô nương nào bị nhìn như vậy, nếu là không thấy phản cảm sẽ tiến lên vén váy khoe chân cho hắn, khụ khụ, đệ hạ không cần biết đó là chiêu thức gì...”

“Trẫm biết!” Cảnh Nhân để gằm nhẹ, gân xanh trên trán nhảy dựng nhảy dựng, không biết hắn giận vì hoàng hậu cho rằng hắn không hiểu chuyện hay tức giận vì hoàng hậu nhắc đến chiêu thức đệ hạ lưu này.

“Nếu đôi bên nhìn nhau thuận mắt, cô nương sẽ tiến lên hỏi nam tử chuyện trong nhà thế nào, có thể ở lại Mạc Bắc hay không, bảo hắn đem phụ mẫu cùng huynh đệ đến Mạc Bắc.”

“Làm càn.” Suy nghĩ của Cảnh Nhân để vẫn khuôn phép, “Xuất giá tòng phu, nào có quy củ như vậy.”

“Đúng vậy, nhưng mà cô nương sẽ nói, người đem phụ mẫu đến Mạc Bắc, người chết trận, ta có tái giá cũng sẽ mang theo hài tử cùng phụ mẫu của người, vì người nuôi con cùng hiếu thuận cha mẹ.” nụ cười trên mặt Hoàng hậu biến mất, y gần từng chữ, “Người tại tiền phương bảo vệ quốc gia, ta vì người sinh con dưỡng cái, phụng dưỡng cha mẹ, để người vĩnh viễn không phải buồn lo.”

Nghe y xong nói, Cảnh Nhân để không giống những nho sĩ cổ hủ mà chỉ trích, mà bắt các nàng phải thủ tiết thờ chồng, dùng lời lẽ cao cao tại thượng giáo huấn các nàng, hắn cảm khái nói: “Nhi nữ ở biên ải, mỗi người đều là hào kiệt.”

Dùng máu xương bảo hộ biên giới chính là anh hùng, một mình cố gắng sống để bảo hộ gia đình cũng là anh hùng. Việc để mỗi một anh hùng an tâm vì quốc gia, là trách nhiệm của hắn.

Hoàng hậu nâng tay Cảnh Nhân để lên, nhẹ hôn lên mu bàn tay hắn nói: “Có quân vương như thế, nhi nữ biên ải tuy thi cốt không chỗ chôn cũng sẽ kiên cường bảo vệ biên cương, không cho ngoại tộc xâm chiếm, không cho dị tộc giày xéo đất đai Hạ quốc, chết cũng không hối.”

Khuôn mặt Cảnh Nhân để hơi nóng lên, hắn trầm giọng nói: “Trẫm sẽ không để cho bất kể một vị liệt sĩ nào vô danh, sẽ không để cho gia đình hắn không chỗ nương tựa.”

Hắn luôn luôn vì thế mà cố gắng, đây là nguyện vọng lớn nhất lúc sinh thời của hắn.

“Nguyện vọng của Đệ hạ, chính là nguyện vọng của ta.” Hoàng hậu đứng dậy đi bên người đến Cảnh Nhân để, dùng một tay ôm lấy hắn, “Đệ hạ muốn củng cố giang sơn, muốn có người nối dõi, ta sẽ giúp đỡ người.”

Cảnh Nhân để có chút sững sờ, hắn hiểu ý hoàng hậu, đây là y đang thỏa hiệp với hắn, thỏa hiệp chuyện tuyển tú.

Hoàng hậu rõ ràng là nam tử, làm sao hắn có thể sẽ không hỏi không giận, trước sau như một mà đối đãi hoàng hậu? Vì sao biết rõ hoàng hậu là nam tử, lại vẫn vô pháp thu lại tin yêu?

Cảnh Nhân để hiện tại đã biết rõ.

Bởi vì giữa quốc gia này, có thể cùng hấn gánh vác giang sơn hùng vĩ này, chỉ có hoàng hậu.

Cảnh Nhân đế cũng dùng sức ôm lấy hoàng hậu, trầm giọng hứa hẹn: “Trẫm không định phụ người.”

Hoàng hậu cười nói: “Bệ hạ, ta không phải người sẽ chịu thiệt, nếu ta đồng ý thỏa hiệp, tất nhiên sẽ có điều kiện.”

“Điều kiện ra sao?” Cảnh Nhân đế cười nói, “Chỉ cần Cẩm Ý muốn, chỉ cần trẫm có, muốn cái gì trẫm đều cho người.”

“Thứ này, bệ hạ không cần làm lỗi với giang sơn để cho ta, chỉ có bệ hạ mới có khả năng cho ta.” Hoàng hậu mỉm cười, bế ngang người Cảnh Nhân đế lên, ghé vào lỗ tai hấn nhẹ giọng nói, “Ngày đông mặt trời mọc trễ, từ đây đến bình minh thời gian còn nhiều, còn đủ cho chúng ta.”

“Cẩm Ý muốn làm cái gì?” Cảnh Nhân đế trợn tròn ánh mắt hỏi, lòng hấn mơ hồ cảm thấy không ổn chút nào.

Hoàng hậu cúi đầu hôn lên môi Cảnh Nhân đế, ẩn ý nói: “Động phòng hoa chúc, cá nước gặp nhau, thần thiếp chỉ muốn thế ấy.”

37. Chương 37: Hoàng Đế Có Bệnh

Cảnh Nhân đế ngày hôm sau vẫn cùng hoàng hậu xem mặt trời mọc, bị người bọc vào trong chăn, nửa mê nửa tỉnh nhìn ngắm thái dương đầu năm, còn phải tiếp một cái hôn dài.

Cảnh Nhân đế đời này đại khái là chưa từng chật vật như vậy, chỉ có chân chính trải qua mới có thể biết từ trước đến giờ những gì hấn có chỉ là mộng, mộng cùng hiện thực căn bản là hai khái niệm khác nhau. Cảnh Nhân đế không biết nên oán thán hậu cung ba nghìn giai lệ mà hấn vẫn chỉ là xử nam hay là nên ai thán tôn nghiêm đế vương của hấn đều đã đặt dưới cái hôn say đắm của hoàng hậu.

Đại khái là... Không ngại đi. Đêm qua động tác của hoàng hậu cực hạn ôn nhu, ôn nhu đến mức Cảnh Nhân đế cũng là nam nhân còn phải cực kì hoài nghi hoàng hậu đến tột cùng có hưởng được lạc thú của nam nhân hay không. Riêng Cảnh Nhân đế lúc đầu thực khó chịu, sau đó lại dần dần cảm thấy vui sướng kì lạ.

Bất quá vào lúc bắt đầu, Cảnh Nhân đế chỉ cần ngăn cản, hoàng hậu tuyệt đối sẽ không làm chuyện hấn không đồng ý. Ném thử lửa lòng tựa hỏa long rồi sẽ thấy đêm đông thật lạnh giá, vòng tay của hoàng hậu rất ấm áp, ấm đến mức Cảnh Nhân đế căn bản không có nổi chút ý định rời đi.

Hấn không ngờ rằng chính mình sẽ yêu một người đến mức này, cả tôn nghiêm đế vương cũng có thể tạm thời buông bỏ, cả việc quốc gia chi mấu đến tột cùng là nam hay là nữ cũng có thể không để ý, những việc vi phạm nguyên tắc của bản thân cứ xảy ra khiến Cảnh Nhân đế hoàn toàn không đoán được hấn sẽ còn vì Tiêu Cẩm Ý mà làm ra chuyện gì.

Nhưng với chuyện chưa xảy ra, Cảnh Nhân đế sẽ không tự nhiên buồn lo vô cớ. Hấn chỉ cảm thấy đêm nay hấn đã rõ hậu cung giai lệ là hư ảo. Hấn nhận ra đêm nay hấn rất vui vẻ, thái dương buổi đầu năm thật diễm lệ. Như vậy là đủ rồi.

Mặt trời mọc rồi, Cảnh Nhân đế liền muốn mang hoàng hậu đi thỉnh an thái hậu, đương nhiên cũng sẽ hội ngộ Hoài Nam vương.

Trên thực tế, tối hôm qua Đế hậu hai người cả đêm không ngủ, Hoài Nam vương cũng trần trọc không thể ngủ. Có thể gã hơi ngốc, nhưng gã không phải kẻ đần, cho dù ban đầu gã còn chưa biết chuyện gì đang diễn ra thì bây giờ gã cũng đã biết. Gã rốt cục biết mình bị Cảnh Nhân đế coi như công cụ, tối hôm qua hấn dùng gã dọa sợ quần thần. Mưu kế lập uy đêm giao thừa của Cảnh Nhân đế thật sự là quá độc ác.

Bởi vì ngủ không được, buổi sớm hôm sau gã đã đến chờ ở ngoài cửa Từ Ninh cung, mong mỗi thái hậu có thể giải thích nghi hoặc trong lòng gã. Thái hậu lớn tuổi ngủ ít, trời chưa sáng đã tỉnh, nhìn thấy vẻ mặt lạc lõng của tiểu nhi tử liền cười hiền từ.

“Chuyện đêm qua, ai gia cũng đã nghe được một chút,” đêm qua nhiều thái giám cung nữ ma ma hầu hạ như vậy, thái hậu sớm đã được báo, “Các người là huynh đệ tốt. Ta còn tưởng rằng bệ hạ có hơi cứng nhắc, nhốt cả hoàng đệ vào đại lao, nguyên lai là tuồng kịch của hai người. Bệ hạ ở trong triều gian nan, chuyện này ta biết, chỉ là từ xưa đến nay hậu cung không tham gia bàn chính sự, ngoại tổ các người cũng hạ nghiêm lệnh cấm con cháu vịn vào cơ hoàng thân quốc thích mà tự cao tự đại. Bên nhà ai gia là mẫu tộc đương nhiên không có tiếng nói trong triều. Mấy năm nay ta nhìn bệ hạ gian nan như vậy, kẻ làm mẹ làm sao không đau lòng. Hiện tại thì tốt rồi, người cũng trưởng thành rồi, các người huynh đệ đồng lòng, ai gia có thể yên tâm.”

Hoài Nam vương: “...”

Chuyện hần muốn hỏi bây giờ một câu cũng không hỏi được, chỉ có thể yên lặng hầu thái hậu tụng kinh.

Thái hậu mỗi buổi sớm sẽ tụng một trăm bài kinh rồi mới dùng điểm tâm, Hoài Nam vương vốn mất ngủ, bây giờ nghe thái hậu rầm rừ rì hoàn toàn không rõ bà niệm cái gì, gã mơ mơ màng màng bắt đầu gà gât.

Chờ thái hậu tụng xong một trăm bài kinh liền nói với nhi tử: “Gọi người chuẩn bị điểm tâm đi, hoàng nhi cũng đói bụng rồi chứ?”

“... A! Cái gì?” Hoài Nam vương khoe miệng còn nhều nước miếng gấp gấp ngẩng đầu, vẻ mặt ngu ngơ chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

Con mình sao nỡ đánh, thái hậu giật giật khoe miệng không nói gì, đứng dậy dẫn Hoài Nam vương ra khỏi Phật đường. Vương gia như vậy cũng tốt, tâm tư thanh thuần, sẽ không đâm một dao vào lưng hoàng huynh thân sinh của mình. Huynh đệ đồng lòng là tốt rồi.

Cảnh Nhân đế đã sớm đến thỉnh an nhưng nghe thái hậu còn ở Phật đường nên không tiện quấy rầy, chỉ chờ trong điện. Thái hậu dẫn Hoài Nam vương đi gặp Đế hậu, nhìn sắc mặt Cảnh Nhân đế hồng nhuận là biết đêm qua của hần không tồi, liền vừa lòng cười cười.

Chờ đã, sao lại giống như phi tử mới được bệ hạ sủng ái, vừa nhìn là biết khí sắc rất tốt, có chút không đúng ha. Thái hậu an tĩnh quan sát vẻ mặt bất biến của hoàng hậu, lại đánh giá đáng người to cao của hoàng hậu, há há mồm muốn nói cái gì nhưng cuối cùng vẫn là thôi.

Hậu cung an ổn như vậy, chưa từng có người làm phiền bà, chắc chắn cũng có công lao không nhỏ của hoàng hậu. Có hoàng hậu như vậy, trong cung thật sự yên tĩnh nha.

Nội tâm cảm khái một phen, bên ngoài mặt vẫn tiếp tục hòa ái nghe con trai con dâu chúc tết, sau đó còn giữ hai người lại cùng dùng bữa.

Hoài Nam vương lần này rất quy củ hành lễ cùng huynh tẩu, một chút bộ dáng ngang ngược ngày hôm qua đã không còn, Cảnh Nhân đế rất vừa lòng.

Huynh hữu đệ cung mà ăn bữa cơm này, thái hậu cảm thấy mỹ mãn để hai hài tử nói chuyện. Đêm qua gây ra việc lớn như vậy, hôm nay chắc chắn phải bàn tính bước tiếp theo, tâm thái hậu sáng như gương, nề hà tâm tình của nhi tử, liền thả bọn hần đi.

Thái hậu không thích bị quấy nhiễu, không cần hậu cung phi tử thỉnh an, nhưng hoàng hậu thì ngược lại. Y dùng điểm tâm xong lại phải về Khôn Ninh cung gặp những nữ nhân đã sớm không còn là đối thủ, để cho Cảnh Nhân đế cùng Hoài Nam vương hỏi Tử Thần điện.

Vào Tử Thần điện rồi, Cảnh Nhân đế liền lạnh lùng nói: “Quỳ xuống.”

Hoài Nam vương hôm qua còn hoạt bát lớn gan, hôm nay trở nên ngoan vô cùng, tuân lệnh quỳ xuống.

“Biết vì sao trẫm bắt người quỳ không?” Cảnh Nhân đế hỏi.

Hoài Nam vương thật không biết rõ lắm, theo lý mà nói rõ ràng việc hồi kinh của gã là một nước cờ, Cảnh Nhân đế hôm nay phải tán thưởng cùng trấn an gã mới đúng. Vậy mà Cảnh Nhân đế rõ ràng đang tức giận với gã, hơn nữa còn là giận không kiềm được. Lòng Hoài Nam vương dâng lên một ý nghĩ vô cùng sợ hãi, nhưng gã lại đoán Cảnh Nhân đế không thể phát hiện chuyện gã làm, liền vừa lo lắng vừa lắc đầu.

Thấy người này còn chưa thấy quan tài chưa rơi lệ, Cảnh Nhân đế thật muốn đập gã một trận. Lệnh cho tất cả hạ nhân rời khỏi, đợi trong điện an tĩnh, Cảnh Nhân đế mới nói: “Chuyện trầm bị ám sát ở khu vực sân bắn, hoàng đệ hẳn là có nghe thấy đúng không?”

Lời kia vừa thốt ra, Hoài Nam vương là loại người không thể che giấu cảm xúc liền chột dạ mà cúi đầu. Gã sở dĩ vẫn thản nhiên nhìn mặt Cảnh Nhân đế là bởi vì lúc trước gã chỉ định phái người bắt Cảnh Nhân đế đến Hoài Nam, chuyện còn lại tạm thời không tính. Gã cũng thật không còn cách nào, gã đến trễ hơn những người khác, lúc đến cũng vừa lúc vương gia phải rời kinh về Hoài Nam, cả mặt mũi của Cảnh Nhân đế gã còn chưa thấy qua! So với những người khác, nhất là Liên công công còn tối thiểu vẫn gặp được Cảnh Nhân đế, gã chỉ có thể nhận thánh chỉ, không có cơ hội nào.

Gã cũng biết trong nguyên tác Hoài Nam vương thật sự muốn soán vị, lén gầy binh tuyển tướng, sau lại còn tranh đoạt Tô Hoài Linh với Cảnh Nhân đế. Nhưng gã ngược lại không có ý tưởng soán vị, gã chỉ định làm theo nguyên tác là bắt cóc Cảnh Nhân đế đem về phủ, căn cứ tình thế có hai loại lựa chọn, một là bồi dưỡng để hấn sinh chứng Stockholm yêu người nhốt mình, hai là giả vờ tự mình cứu Cảnh Nhân đế ra, hai người cùng trong hoàn nạn bồi dưỡng tình cảm.

Cho dù việc bắt cóc có thất bại, cũng có thể bị Cảnh Nhân đế bắt nhốt vào tư phòng, không cần biết gã nhốt Cảnh Nhân đế hay là bị Cảnh Nhân đế nhốt, Hoài Nam vương đều sẽ không để tâm.

Chỉ là gã vạn lần không ngờ, Cảnh Nhân đế đúng là người thông tuệ nhìn rõ mọi việc. Người ngoài sẽ thấy đêm qua Cảnh Nhân đế dọa sợ quần thần, chỉ có Hoài Nam vương biết, Cảnh Nhân đế còn muốn dạy dỗ gã.

Sau đêm qua, Hoài Nam vương cho dù biết người trước mặt này chỉ là một NPC, lại vẫn là nhịn không được mà kính sợ.

“Thần đệ có tội.” Hoài Nam vương không còn giải thích được gì, chỉ có thể dập đầu xuống đất thật sâu.

Là do gã đánh giá thấp thế giới này, đánh giá thấp Cảnh Nhân đế, gã bị đá đít là tất nhiên.

“Người đúng là có tội,” thanh âm Cảnh Nhân đế trầm thấp từ trên vọng xuống, “Nhưng trăm nguyện ý cho người một cơ hội giải thích.”

Coi như việc Hoài Nam vương có bị đá đít hay không sẽ được quyết định bởi lời giải thích này.

Nếu như là người khác, đại khái sẽ tìm một lời giải thích chu toàn để bắc thang cho cả bản thân lẫn Cảnh Nhân đế cùng xuống nước. Nhưng Hoài Nam vương sau vài bài học ở thế giới này cũng đã rõ Cảnh Nhân đế không phải người có thể lừa gạt. Hoặc nói thật ra, hoặc là không nói một lời, nói dối chỉ tổ phản tác dụng.

Gã còn có cơ hội! Hoài Nam vương vốn gốc xuẩn liền nghĩ ra một cách.

Vì thế đầu gã dán đất nói: “Thần đệ hồ đồ.”

Chỉ bằng một câu như vậy, Hoài Nam vương đã thừa nhận mưu phản, coi như đủ để lấy mạng Hoài Nam vương. Nhưng Cảnh Nhân đế lại cảm thấy câu này như có vấn đề ẩn sâu, liền hỏi ngược lại: “Hồ đồ thế nào?”

Hoài Nam vương khê cần môi, cố lấy dũng khí đạo: “Thần đệ rời cung hơn hai năm, căn bản không gặp được hoàng huynh, thần đệ tưởng niệm cùng tư vương, khó có thể khắc chế. Liền nghĩ cái chủ ý hoang đường, muốn trốn hoàng huynh đem về, chìm vào thế giới chỉ có hai ta.”

Cảnh Nhân đế: “...”

Cảnh Nhân đế bị Hoài Nam vương dùng sét đánh đến mức thất hồn lạc phách, vốn là người theo khuôn phép, tâm tình hẳn lúc này căn bản không thể dùng ngôn ngữ miêu tả. Vốn nên trực tiếp treo cái tên hoàng đệ Thẩm Quân Nghị không hiểu chuyện này lên đánh cho một trận, nhưng vô tình bản thân hắn cũng vừa

vượt qua một đêm hoang đường, hiện tại vừa hiểu từng câu từng chữ của Hoài Nam vương ám chỉ cái gì, hẳn tạm thời không cách gì khôi phục lãnh tỉnh.

Không nghe thanh âm tức giận xả xuống, Hoài Nam vương chậm rãi ngẩng đầu, thấy Cảnh Nhân đế còn bình tĩnh nhìn gã chăm chăm. Gã cảm thấy nếu chết thì gã đã sớm chết rồi, bây giờ đúng là gặp đường sống giữa cỏi chết, dù giá nào cũng phải tóm lấy thời cơ !

Vì thế gã ngẩng đầu nhìn thẳng vào Cảnh Nhân đế, thẳng thắn vô tư mà nói: “Thần đệ tưởng nhớ hoàng huynh, mỗi ngày chỉ cần nhìn thấy hoàng huynh một cái liền cảm thấy vui vẻ. Rồi kinh hai năm lẻ bảy tháng, trải qua gần chín trăm ngày, thần đệ... Khó kìm lòng nổi. Thần đệ cũng biết tâm tư này của mình không đúng, chuyện trong khu vực săn bắn xảy ra rồi đệ cũng không còn mặt mũi hồi kinh diện kiến hoàng huynh, lúc nhận thánh chỉ còn vui sướng khó giấu, rồi lại bồi hồi chẳng biết làm sao. Chậm trễ hồi kinh cũng vì lý do này.”

Cảnh Nhân đế: “...”

Còn chưa nói sao, còn không nói lời mình xuống ngựa môn chém liền sao? Hoài Nam vương cảm thấy có hy vọng, liền vất óc xổ bụng ra văn chương, liều mạng thổ lộ: “Thần đệ cũng biết mình có tội, nhưng tương tư khắc cốt không thể điều khiển. Chỉ cầu hoàng huynh ban cho thần đệ chết nhanh một chút, để thần đệ triệt để đánh mất cái hoang đường tà niệm này. Tình này tâm này, trừ bỏ chết ra, không thể tiêu tan.”

“Phải không?” cuối cùng cũng khôi phục bình tĩnh giữa lúc Hoài Nam vương ào ào tỏ tình, Cảnh Nhân đế mở miệng nói, “Cũng không đến mức dùng cái chết để giải quyết. Chuyện vốn là do trầm tư, khi tuyển tú nữ cũng chỉ nghĩ đến mình, lại không nhớ hoàng đệ người cũng đến tuổi đại hôn. Trầm tư khắc thông báo với thái hậu cùng hoàng hậu, lần tuyển tú này, thuận tiện cũng tuyển phi cho người.”

Hoài Nam vương: “...”

38. Chương 38

Kết quả ngoài sức tưởng tượng của gã, Hoài Nam vương thất hồn lạc phách bị Liên công công dẫn ra ngoài, cùng lúc người của Tông Nhân phủ phụng mệnh tiễn cung đem Hoài Nam vương về, Cảnh Nhân đế nói chuyện giữ lời, Hoài Nam vương vẫn phải ở trong Tông Nhân phủ mười lăm ngày đợi thẩm tra.

Hoài Nam vương thất hồn lạc phách, tâm tình Cảnh Nhân đế cũng không được tốt lắm. Lúc thức dậy sau khi đập đầu, hẳn cảm thấy chuyện chung quanh không chỗ nào đúng, nhưng dần dần loại cảm giác không ổn này chậm rãi biến mất, nhất là gần đây, hẳn cảm thấy mỗi ngày trôi qua rất tốt, hết thấy thuận lợi không nói, rất nhiều chuyện không hợp lý cũng biến mất. Nhưng mà hiện tại, cái cảm giác chuyện chung quanh không chỗ nào đúng này đang quay lại.

Hắn cảm thấy giống như có một số người rất kỳ lạ, sự tồn tại của bọn họ như chuyện đương nhiên, lại không hề hợp với lẽ thường.

Đây là một loại cảm giác thực vi diệu, không phải có thể dùng lý trí để phân tích mà chỉ có thể dựa vào trực giác.

Cái cảm giác này nhờ lời nói của Hoài Nam vương lại được khơi dậy.

Hạ quốc không như Ngụy Tấn cho tình yên nam nam là tình yêu cao thượng, dù thật có người thích chuyện long dương cũng hiếm khi công khai. Vậy mà bây giờ, người thích nam phong hẳn gặp thật sự quá nhiều...

Nghiêm Húc, Thẩm Quân Nghị, hoàng hậu... Thậm chí cả bản thân hắn.

Ngoài hắn cùng hoàng hậu là vợ chồng son, hiện tại tất cả mọi người vẫn cho hoàng hậu là nữ còn không nói, Nghiêm Húc cùng Thẩm Quân Nghị đều biểu hiện ý đồ kỳ lạ với hắn.

Nếu như hần chỉ là người thường, chuyện này thật chẳng đáng để tâm, nhưng hần lại là đế vương, chuyện này xảy ra nhiều như vậy thật không hợp lý.

Chính vì hần là đế vương, những người kia cho dù có ôm tâm bất chính với hần cũng phải giấu đi mới đúng. Đàng này Nghiêm Húc được ăn cả gà về không chưa đủ, cả Hoài Nam vương... ai cho gã to gan!

Đêm qua Cảnh Nhân đế bị hoàng hậu gây sức ép đến gần sáng, cả người vốn khó chịu, hiện tại lại gặp nhiều vấn đề như vậy, đầu hần đau. Hần nhớ hoàng hậu bảo hần sau khi tỉnh an thì về Tử Thần điện nghỉ trước, chờ hoàng hậu đuổi hết phi tần hậu cung đi rồi sẽ qua bồi hần.

Lời như thế vốn là vô lễ, nhưng nghe ra rất thoải mái. Giống như bọn họ không phải là Đế hậu của một nước, mà chỉ là hai vợ chồng bình thường, thê tử không muốn trượng phu mệt nhọc, dùng giọng điệu tùy ý nói hần nghỉ ngơi cho tốt, cũng nói hần chờ mình hết bận sẽ đến quan tâm hần.

Cho dù hần biết đế vương không thể có cuộc sống của người bình thường, nhưng ngẫu nhiên có loại cảm giác này thật không tồi.

Cảnh Nhân đế trở lại nội điện nghỉ ngơi, chuyện khiến hần đau đầu rất nhiều, nhưng đều là việc nhỏ, chỉ cần không phải chuyện thiên hạ thì không cần vì chúng mà hao phí thời gian nghỉ ngơi của mình.

Sau đó, Cảnh Nhân đế ngủ thiếp đi rất nhanh, trong mộng của hần không có cảnh Hoài Nam vương chân thành tỏ tình, chỉ có hoàng hậu mỉm cười ôm hần.

Cái ôm của Hoàng hậu làm hần an tâm, giống như ở đó hần có thể nghỉ ngơi giữa thế gian mệt mỏi này.

Trong lúc ngủ mơ tựa như có ai lại đây nằm bên hần, người này quá mức quen thuộc, quen thuộc đến mức một chút cảnh giác Cảnh Nhân đế cũng không có, còn theo bản năng dịch người qua đó tìm nguồn nhiệt. Trong mộng lung có người hôn lên trán hần, cần trọng nhẹ nhàng.

Giấc ngủ này hần quá mức say sưa, khi tỉnh lại đã là buổi chiều, bỏ lỡ ngộ thiện.

Cảnh Nhân đế mở mắt ra liền thấy người nằm bên mình, chỉ là quá tùy ý ... người chỉ mặc quần trong, thân trên chẳng mặc gì, khuôn ngực quen thuộc phơi ra cạnh hần.

Y phục Cảnh Nhân đế lại chỉnh tề, hần đỡ trán, hoàng hậu cái gì cũng tốt, chính là ở phương diện này y chẳng câu nệ gì cả.

Cảnh Nhân đế vừa động dậy, hoàng hậu liền tỉnh, rất tự nhiên mở mắt ra kéo người vào trong lòng, hôn lên môi Cảnh Nhân đế, dùng giọng mũi nồng đậm ngái ngủ nói: “Ngủ đủ sao? Đừng ngồi dậy, cứ nằm thế một chút.”

Nói xong liền đè Cảnh Nhân đế đang ngồi nằm xuống giường, mắt híp lại, giống như nằm thế là chuyện vô cùng hưởng thụ.

Cũng tốt, đúng thật là rất hưởng thụ. Cảnh Nhân đế cũng hiểu được có lúc ngẫu nhiên nhân hạ như vậy rất thoải mái, nhưng có chuyện hần không thể nhẫn nhịn.

Tầm mắt Cảnh Nhân đế đảo qua lồng ngực rắn chắc của hoàng hậu, chỉ nhìn thoáng qua liền lập tức thu hồi tầm mắt, quát khẽ: “Mặc y phục vào, còn ra thể thống gì.”

Hoàng hậu lại như không muốn nhận mệnh, trực tiếp kháng chỉ: “Nóng, mặc như vậy ngủ mới thoải mái.”

“... Bây giờ là mùa đông, lúc trước vào hè người ngủ cùng trẫm đều có mặc y phục, nóng ở chỗ nào!” y phục mặc ngoài của Cảnh Nhân đế chỉnh chu trên giá áo, còn y phục của hoàng hậu lại bị vứt lung tung trên mặt đất, cảnh tượng thật bừa bãi.

“Làm sao có thể so được,” hoàng hậu cười nói, “Ngày mùa hè là lúc chúng ta chưa hiểu nhau, hiện tại người cùng ta đã thân cận ân ái, có thể kề cận tới đâu liền kề cận tới đó. Ngủ thoải mái, bệ hạ không thử sao?”

“Trẫm không có hứng thú.” Cảnh Nhân đế có nề nếp mà nói, “Cũng thỉnh hoàng hậu trang trọng một chút.”

Ái nhân cố chấp nhìn thật đáng yêu, hoàng hậu quyết định không lý luận chuyện này với hần, ép buộc hần thích ứng là được.

Vì thế hoàng hậu phi thường không khách khí mà cởi bỏ y phục hoàng sắc của Cảnh Nhân đế, vốn muốn cởi xong là ôm hẳn ngủ ngay, ai ngờ y phục vừa cởi liền lộ ra dáng người gầy không ngờ của tiểu hoàng đế, còn có dấu vết tối hôm qua y lưu lại, lòng y nhanh chóng rạo rực.

Tâm động tự nhiên dẫn đến hành động, hoàng hậu là một người có quyết định nhanh chóng. Y lập tức đẩy ngã Cảnh Nhân đế, xác nhận được y đem qua ôn nhu không thương tổn đến Cảnh Nhân đế xong, liền làm chuyện đại bất kính với đế vương.

Tất cả tức giận của Cảnh Nhân đế bị cái hôn của hoàng hậu dập tắt hết, hẳn vốn dĩ còn đang giận hoàng hậu ngủ mà y phục bê bối ... không phải, rõ ràng y ngủ không mặc thứ gì, hiện tại cái gì hẳn cũng không nghĩ được chứ đừng nói giận.

Đế hậu làm loạn một lúc, Cảnh Nhân đế thở hổn hển nằm quay lưng không nhìn hoàng hậu, lại bị người kéo vào một bờ ngực dày rộng. Thanh âm thoả mãn của Hoàng hậu vang bên tai hắn: “Có phải như thế này sẽ gần nhau hơn không? Bệ hạ là thiên hạ, ta không thể cùng thiên hạ đoạt bệ hạ. Chỉ là ở trong này, ta hy vọng có thể thân cận bệ hạ càng nhiều càng tốt.”

Nghe y nói như vậy, giận dữ trong lòng biến mất, Cảnh Nhân đế trầm giọng nói: “Trầm lo thân phận của người bị người phát hiện, lúc ngủ mơ màng là lúc sơ suất nhất, chú ý một chút mới tốt.”

Nghe thấy hắn nói như vậy, lòng hoàng hậu như có nước ấm chảy qua. Tiểu hoàng đế biết y mang thân nam nhi mà vào được cung, thân phận có nhiều điểm đáng ngờ, hẳn có thể nhưng lại chọn bỏ qua không tra xét đáng ngờ chỗ nào mà chỉ bắn khoả sợ y bại lộ. Tiểu hoàng đế cho y một mảnh chân tâm, vậy mà y không có cách nào cho hắn một đáp án chân chính, bởi vì chân tướng sự thật quá mức tàn khốc.

Hoàng hậu chỉ có thể nửa thật nửa giả mà nói: “Yên tâm, bệ hạ chẳng lẽ quên thân thủ của ta rất tốt, tai thính mắt tinh sao? Cho dù là đang ngủ, có người tới gần gian phòng này ta sẽ lập tức tỉnh lại. Tướng sĩ biên ải đều là như thế, rõ ràng có thể ngủ như chết, sét đánh bên tai cũng không tỉnh, nhưng vừa nghe thấy tiếng gót sắt ngoại tộc, không kể khoảng cách xa hay gần đều có thể lập tức thanh tỉnh.”

“Cầm Ý đã đến chiến trường rồi sao?” Cảnh Nhân đế hỏi.

“Đúng vậy.” Hoàng hậu gật gật đầu nói, “Đã đến nhiều lần. Đã thấy qua chiến tranh tàn khốc, người trước đó còn sinh động bên ta, chớp mắt một cái đã đầu lìa khỏi cổ. Từ lão binh đã chinh chiến nhiều năm đến tân binh còn chưa kịp lấy thê tử, cái chết không chờ ai cả, mặc kệ người là ai, mọi người trên chiến trường đều như nhau. Nhưng mà, ta đã ném trái tình nghĩa vào sinh ra tử, cái chết đáng sợ như vậy, lại sẽ có người vì bảo hộ người mà đối diện với nó, có thể dùng hơi thở cuối cùng che chắn cho người.”

Ngữ khí của y càng lúc càng thâm trầm, giọng nói chất chứa tình cảm, làm cho Cảnh Nhân đế biết, hoàng hậu không có nói dối.

“Cầm Ý tại sao lại vào cung?” Cảnh Nhân đế hỏi.

Nếu trong lòng y có tướng sĩ quan ải, nếu mộng của y là trấn thủ biên quan, vì sao y còn vào cung?

Hoàng hậu suy nghĩ một chút, y vốn có một cái lý do, là nhân viên kỹ thuật chuẩn bị cho y khi tới nơi này, để ngừa thân phận của y bị người phát hiện. Y không muốn lừa gạt Cảnh Nhân đế, nhưng so với chân tướng, y chẳng thà viện lý do này.

“Gia phụ Trần Bắc hầu có năm nhi tử và một nữ nhi, ta là con gái nhỏ nhất trong nhà. Năm anh trai tuổi còn chưa đến mười đã bị gia phụ mang đến chiến trường, đại ca mười hai tuổi bỏ mình, tam ca mười lăm tuổi bị gãy hai chân, thân ngồi xe lăn còn bị gọi ra chiến trường làm quân sư. Nhị ca tứ ca ngũ ca vết thương đầy người, mỗi khi trời phong sương tuyết đổ đều đau đớn vô cùng. Lúc ta vừa sinh đại ca đã chết trận. Mẫu thân không muốn con trai nhỏ nhất sẽ bị phụ thân mang ra chiến trường, liền hối lộ bà mẹ để lừa phụ thân ta là nữ nhi, lừa một lần lừa qua mười mấy năm. Phụ thân hàng năm đều ở bên ngoài, căn bản không có cơ hội biết giới tính thật của ta.” Đoạn thân thể này là thật, tuy trong nguyên tác không có nhưng khi y đến, nhân viên kỹ thuật đã thiết kế riêng cho y.

Cảnh Nhân đế trầm mặc hồi lâu, mới hạ giọng nói: “Nếu như thế, vì sao còn muốn vào cung? Ở Mạc Bắc, Cầm Ý có giá nữ mà bị người phát hiện cũng không sao, vào cung lại hung hiểm vạn phần.”

“Hoàng mệnh khó cưỡng.” Hoàng hậu đơn giản nói bốn chữ này.

Cảnh Nhân để lại mơ hồ nhớ, lúc hần cùng hoàng hậu đại hôn, Trần Bắc hầu mới vừa đại thắng ngoại tộc, cả nhà nhận thưởng, ngay cả nhi tử tàn tật kia cũng được phong quan, vinh quang vô cùng, nhưng công cao lấn át hoàng đế. Lúc ấy tiên đế vẫn đề phòng phụ tử Trần Bắc hầu, lại không thể qua cầu rút ván với thần tử vừa liều mình thắng trận, nên vì muốn trấn an Trần Bắc hầu, liền chỉ hôn cho Thái tử cùng nữ nhi độc nhất của Trần Bắc hầu, làm tất cả nữ nhân nhà quý tộc đang thêm khát chức Thái tử phi bị choáng váng. Tiên đế vốn định trấn an Trần Bắc hầu hai năm rồi bắt lão giao trả binh quyền, ai ngờ tiên đế không chờ được, sau hai năm ban hôn liền bệnh chết, để lại Thái tử theo ý chỉ tiên đế cưới “Nữ nhi” Tiêu Cẩm Ý rồi đăng cơ.

Đoạn ký ức này với Cảnh Nhân để ban đầu chính là ký ức, hiện tại lại là đau lòng. Nghe Cẩm Ý kể lại cuộc sống quan ải, hần mới chính thức biết chiến trường là chỗ như thế nào, biên cương tướng sĩ lại anh dũng chiến đấu như thế nào.

Chỉ vì đề phòng binh quyền mưu phản mà mỗi một đế vương đều phải xuống tay với công thần. Công thần nào may mắn còn được trả giá về vườn dưỡng lão, hậu thế không được làm quan. Công thần nào vận khí xui xẻo thì không xét nhà cũng bị tru di, không thể chết già.

Ngồi trên ngai cao, Cảnh Nhân để đã rõ quyền lực là thứ đáng sợ cỡ nào, tướng lĩnh tay cầm trọng binh, thật có thể ngăn được hấp dẫn này sao? Bao đời đế vương đều tự hỏi chuyện này, cả hần cũng vậy, lại không ai có được đáp án.

Thấy tiểu hoàng đế lại nhíu mi, hoàng hậu vươn tay vuốt giãn cho hần, nói thầm bên tai hần: “Bệ hạ chớ lo, nếu một ngày kia có người dám ý vào binh quyền mà phạm thượng, dù có thiên quân vạn mã, ta cũng sẽ lấy đầu của hần hiến cho bệ hạ. Một thân vô nghệ này, vì bệ hạ mà sinh.”

39. Chương 39: Tuyệt Phủ Đất Trời

“Trẫm vẫn chưa lo lắng chuyện này.” Cảnh Nhân để tìm vị trí thoải mái trong ngực hoàng hậu, giống như gương vỡ rồi lành, biểu tình trở về vẻ nghiêm trang chừng chặc, giống như khi ngồi ở Kim Loan điện, uy nghiêm trước mặt quần thần.

Nhưng hoàng hậu biết hần đã thả lỏng rồi, nếu không sẽ không ngoan ngoãn như vậy.

Nhìn tiểu hoàng đế có nề nếp, hoàng hậu quả thực không biết phải làm sao đối tốt với hần. Lần đầu tiên có cảm giác như thế, thích một người đến mức không biết phải làm sao, chỉ cần gặp hần đã cảm thấy vui vẻ, nhìn hần ngủ say lại cảm thấy hạnh phúc, rồi lại muốn hôn hần, làm hần mê loạn, để cho trong mắt của hần chỉ phản chiếu hình bóng mình. Ý muốn từ trong thiên hạ đoạt tiểu hoàng đế về mình, rồi lại luyện tiểc nhìn bóng dáng cô đơn của hần.

Loại cảm giác trân trọng này, lần đầu tiên trong đời y có, trước kia không có, về sau cũng sẽ không lại có.

“Chuyện tuyển tú để sang năm thì sao?” Hoàng hậu đột nhiên nói, “Mấy ngày nay, ta muốn cùng bệ hạ làm một đôi phu thê bình thường.”

“Nào có phu thê giống thế này,” Cảnh Nhân để nhíu mày, “Người chỗ nào có tương kính như tân. Thôi, tùy người vậy.”

Được Cảnh Nhân để chấp thuận, hoàng hậu nhẹ nhàng cười.

Sau đó liền như hoàng hậu nói, trước ngày mười lăm tháng giêng, trừ phi trời sụp đất nứt, những chuyện còn lại đình hòng phiên đến Cảnh Nhân để, Cảnh Nhân để bị hoàng hậu hoàn toàn chiếm lấy.

Lầu đầu tuyên dâm giữa ban ngày, lúc ấy Cảnh Nhân để nhớ lại nỗi khổ của nữ tử biên ải nên mặc y làm càn, nhưng sau đó, Cảnh Nhân để cứng nhắc trang nghiêm tuyệt đối không muốn lại phát sinh chuyện như vậy nữa. Hần cùng hoàng hậu tuy rằng lưỡng tình tương duyệt, nhưng vẫn phải giữ lễ, chuyện vợ chồng

buổi tối âm ỉ thế nào vẫn là chuyện của hai người, người khác không thể nói gì. Nhưng hoàng hậu lại cố tình thích làm thế giữa ban ngày ban mặt, lúc ân ái về đêm y cũng muốn đèn đuốc sáng trưng, làm cho Cảnh Nhân đế khôn khổ vô cùng.

Cảnh Nhân đế cũng không phải xấu hổ thẹn thùng cái gì, hấn lo lắng là thân phận hoàng hậu bị người phát hiện. Không cần biết hoàng hậu đã nói bao nhiêu lần là vô công của y cao cường, sẽ không có việc gì. Cảnh Nhân đế vẫn cảm thấy núi cao có núi khác cao hơn, hoàng hậu không có khả năng là đệ nhất thiên hạ.

Đáng tiếc hoàng hậu chính là người cố chấp như vậy, y biết rằng sau ngày mười lăm hấn sẽ rất khó có ngày nghỉ, phải hưởng thụ cho thỏa. Đáng tiếc Cảnh Nhân đế không thể tùy tiện rời khỏi kinh thành, nếu không y liền mang Thẩm Quân Duệ ra ngoài chơi.

Cái suy nghĩ này hoàng hậu đã sớm có, Cảnh Nhân đế vẫn luôn phản đối. Cho đến mừng bảy trời lại đổ tuyết, toàn bộ hoàng cung bị bông tuyết phủ một mảnh trắng, cả thiên địa thuần một sắc, sắc thái đơn điệu lại đồ sộ cùng mỹ lệ vô cùng.

Cảnh Nhân đế chạy đến hòn giả sơn giữa ngự hoa viên vẫn không cách nào nhìn hết toàn bộ hoàng cung, ánh mắt hấn thích thú nhìn sắc trời cô đơn.

Hoàng hậu nhìn tiểu hoàng đế hiếm khi tỏ ra vui vẻ như vậy, rốt cuộc vẫn làm cái việc đại bất kính y luôn muốn làm ——

Hoàng hậu ép hoàng thượng xuất cung!

Cứ thế vô thanh vô thức, hoàng hậu đầu tiên triệu thái y đến bắt mạch rồi thông báo hoàng đế ngẫu nhiên nhiễm phong hàn, cần tĩnh dưỡng, lại mệnh Liên công công canh giữ bên ngoài Tử Thần điện, tuyệt đối không cho bất luận kẻ nào quấy rầy bệ hạ, lúc này mới thay trang phục thị vệ, cầm lệnh bài, đem một thị vệ khác có vẻ không khỏe xuất cung.

Tô Hoài Linh là dựa vào vận khí, hoàng hậu là lợi dụng quyền thế. Lấy thân phận cùng thân thủ của y mà muốn xuất cung quả thực quá dễ dàng, thị vệ trên đường dù nhận ra y là hoàng hậu cũng không dám ngăn cản, hoàng hậu liền mang theo Cảnh Nhân đế bị điểm huyết đạo, hai người cùng cưỡi một con ngựa, rời hoàng cung, rồi ra khỏi hoàng thành, một đường chạy đến ngọn núi cao nhất ở ngoại ô.

Giao ngựa cho trạm dịch ở chân núi giữ hộ, hoàng hậu lưng mang Cảnh Nhân đế, thi triển khinh công phi thẳng lên đỉnh núi. Tốc độ của y cực nhanh, vai mang người leo núi còn nhanh hơn cả ngựa phi trên đất bằng, trong chớp lát đã lên đến đỉnh núi. Tới giờ khắc này, hoàng hậu mới giải huyết cho Cảnh Nhân đế, để tiểu hoàng đế hoạt động gân cốt.

Bị ép xuất cung, Cảnh Nhân đế phẫn nộ mà nhìn chằm chằm vào hoàng hậu, hồi lâu mới thở ra một câu: “Nhanh như vậy đã tới đỉnh núi, thật sự là tuần mã”

Đối mặt với hoàng hậu, hấn có thể sử dụng lời châm chọc như thế đã là rất ngoan độc rồi.

Hoàng hậu lại không để ý chút nào, vừa cười vừa lấy áo choàng lông từ tay nải ra khoác cho Cảnh Nhân đế, miệng còn nói: “Bệ hạ nguyện ý cưỡi, ta nguyện ý cả đời làm ngựa.”

Mấy ngày nay buông thả, Cảnh Nhân đế kì lạ hiểu ra ý tứ khác từ câu kia, tức đến mức mặt mũi đỏ lựng.

Hoàng hậu trước khi mang hấn xuất cung cũng đã hỏi qua Cảnh Nhân đế rồi. Nhưng Cảnh Nhân đế không đồng ý, cho dù hấn thật sự muốn đi xem tuyết một chút, nhưng hấn biết hoàng đế không thể tùy hứng, hấn phải khắc chế.

Đáng tiếc hấn khắc chế chỉ đổi lấy hoàng hậu làm càn, người này thế mà mua chuộc được bao nhiêu người khác đồng lòng bức mình xuất cung, Liên công công đầy mặt ý cười mà chúc bọn họ đi chơi vui vẻ. Người chần chạch nói hấn bệnh cư nhiên là Trần thái y, hấn trước không đầy không phải có địch ý với hoàng hậu sao, làm sao đều thành đồng lõa với hoàng hậu? Trở về toàn bộ...

“Bọn họ cũng biết ta muốn tốt cho bệ hạ,” hoàng hậu cắt ngang suy nghĩ của Cảnh Nhân đế, “Bệ hạ qua năm mới hai mươi ba tuổi, còn là một hài tử.”

Cảnh Nhân để khó hiểu mà nhìn hoàng hậu nói: “Mười ba mười bốn đã phải cưới vợ sinh con, trở thành trụ cột trong nhà, trăm đã hai mươi ba, qua năm năm đại hôn, tự mình chấp chính năm năm, đổi thành người bên ngoài, hài tử cũng được bốn năm tuổi, trăm chỗ nào còn là hài tử?”

Hoàng hậu thầm thở dài, hai mươi ba tuổi chỉ mới tốt nghiệp đại học, căn bản vẫn là hài tử. Nhưng Cảnh Nhân để lại gánh vác toàn bộ trọng trách quốc gia, thật sự làm người đau lòng.

“Bệ hạ tự nhiên là minh quân đội trời đạp đất, không chỉ có thể chống đỡ quốc gia, càng có thể gánh vác ngàn vạn nhân gia Hạ quốc. Chỉ là bệ hạ ở trước mặt ta, ta hy vọng người chỉ là hài tử.” Hoàng hậu đau lòng nói, “Ta hy vọng bệ hạ sẽ tức giận, sẽ tùy hứng sẽ làm nũng, hy vọng bệ hạ có thể đối với mình tốt một chút, hy vọng bệ hạ có thể phóng túng một chút.”

Hoàng hậu lại nói: “Chỉ là bệ hạ chưa bao giờ phóng túng, giống như hài tử hiểu chuyện vậy, rõ ràng muốn bánh bao nóng hổi trước mắt, mắt trông mong mà nhìn, lại cố nén không dám xin người lớn, chỉ quay về nhà gặm bánh màn thầu nguội lạnh. Ta không muốn bệ hạ áp lực chính mình như vậy, bệ hạ cứ việc làm một minh quân, ta cứ việc đau lòng bệ hạ, thỏa mãn nguyện vọng của bệ hạ.”

Y kéo Cảnh Nhân để đến đứng giữa đỉnh núi, để hắn có thể nhìn toàn bộ hoàng thành dưới chân.

“Bệ hạ, nhìn xem! Đây là thiên hạ của người, đây là hoàng thành của người.” Hoàng hậu kéo tay Cảnh Nhân để nói.

Trên đỉnh núi cao cao, toàn bộ hoàng thành nhìn không sót chỗ nào, tuyết phủ lên trắng xóa, người người ngồi nhà tránh rét, cả hoàng thành an tĩnh như họa. Tuyết trắng phủ dày khắp cả cánh đồng ngoại ô, đợi xuân về hoa nở, tuyết hóa thành nước ngấm lại trong đất, đất thấm nhuận màu mỡ, năm nay lại là một năm được mùa.

Nhìn tuyết phủ trắng xóa đất trời, lòng Cảnh Nhân để dâng lên vô hạn cảm khái, trong khoảnh khắc cảm thấy hắn giữa thiên địa nhỏ bé vô cùng, trong khoảnh khắc lại cảm thấy giang sơn này mỹ lệ làm người cam nguyện cúc cung tận tụy đến chết mới thôi.

“Thực đẹp đúng không?” Hoàng hậu ghé vào lỗ tai hắn nói.

Cho dù tâm tình hắn đang rất tốt, tốt đến mức hắn đã quên đây là hành động làm càn của hoàng hậu, nhưng hắn vẫn cảm thấy loại hành vi này không thể mặc kệ được, liền ra vẻ không bị cảm hoá: “Cũng được.”

“Tuyết rơi đúng lúc triệu năm được mùa,” hoàng hậu cảm khái, “Hy vọng sang năm lại là mưa thuận gió hoà.”

“Hy vọng như thế,” Cảnh Nhân để nói, “Bất quá cũng phải chuẩn bị phòng thiên tai. Công bộ có một tên thị lang rất giỏi việc trị thủy, đầu xuân trăm sẽ phái hắn đi đắp đê. Lũ lụt phải phòng ngừa từ trước, chuẩn bị không bao giờ thừa.”

Đây là Cảnh Nhân để nhìn xa, hắn sẽ không chờ thiên tai xảy ra mới đi nghĩ biện pháp cứu tế, mà sẽ phòng ngừa từ trước.

“Đến nơi này, người không cần nghĩ đến việc ấy,” hoàng hậu đáp, “Người nghĩ quá nhiều, thời điểm như thế này, chỉ nên nhìn khoảnh khắc này thôi.”

Khoảnh khắc này? Khoảnh khắc dưới chân là hoàng thành, bên cạnh có hoàng hậu, toàn bộ là của hắn.

“Khoảnh khắc này rất tốt đẹp.” Cảnh Nhân để lộ ra một nụ cười thần nhiên vui sướng, hắn vốn hướng nội, thu liễm cảm xúc, có thể lộ nụ cười như vậy cũng là rất vui vẻ rồi.

“Thần thiếp múa kiếm vì bệ hạ.” Hoàng hậu đáp.

Y đã thật lâu không còn tự xưng “Thần thiếp” khi hai người bên nhau, xưng hô như thế sẽ cho Cảnh Nhân để cảm thấy phi thường không được tự nhiên, chỉ là hiện tại lại làm hắn nhớ, hắn đã từng xem hoàng hậu múa thương, múa kiếm vô số lần.

Múa kiếm nhẹ nhàng linh động, múa thương uy phong ngất trời, y dùng đao huyết nhiễm chiến trường. Bất đồng vũ khí, bất đồng mỹ lệ. Tất cả mỹ lệ đều rung động lòng người, hoàn toàn khác về mỹ lệ của y phục son phấn, mỹ của hoàng hậu thật sự tráng lệ.

Vì sao lại nhớ đến thời điểm đó? Thời điểm sớm hôm đó, hắc tỉnh lại không thấy hoàng hậu nằm bên, đi ra ngoài liền thấy y luyện thương ở võ trường. Tóc dài tán loạn trong gió, nhất cử nhất động đều là tiêu sái cùng thông dong.

Đó là khoảnh khắc, tâm hắc động.

Người với người có ấn tượng đầu tiên, phần lớn đều được xác định bằng ánh mắt. Khi đó hoàng hậu đi vào ánh mắt của hắc, xuyên vào tâm của hắc. Làm cho hắc bị đánh vốc y mê hoặc, nhìn không được thỏa mãn tất cả nguyện vọng của y, để hắc vô luận như thế nào đều không buông bỏ được hoàng hậu.

Dáng vẻ luyện võ của Hoàng hậu, vô luận là nhìn bao nhiêu lần đều nhìn không đủ.

Giữa trời bông tuyết là thân ảnh của hoàng hậu, trong một mảnh trắng thuần, hoàng hậu một thân huyền giáp xé rách sắc thái thiên địa, khắc sâu hình bóng của mình trong lòng Cảnh Nhân đế, làm hắc không cách gì quên được.

Mùa đông rất lạnh, hoàng hậu không nỡ để Cảnh Nhân đế ở bên ngoài quá lâu, ngắt nghĩa một chút xong lại dẫn hắc xuống núi. Lúc xuống núi tâm tình khác với khi bị cưỡng ép lên núi, Cảnh Nhân đế bình yên mà ghé vào tấm lưng rộng lớn của hoàng hậu, nhìn trời đổ xuống bông tuyết, nhìn sắc trắng xoá nhòa đỉnh núi, chỉ cảm thấy sau này sẽ không thấy lại cảnh tuyết mỹ này nữa.

Tâm tình của Cảnh Nhân đế rất tốt, lúc hồi cung cũng không có trách tội hoàng hậu đồng mưu Liên công cùng Trần thái y, càng không phạt thị vệ đã để họ xuất cung. Điều này làm cho Liên công công vốn dĩ sợ hãi mình sẽ bị đá đít có thêm vững tin, người có thể thành công chỉ có hoàng hậu. Trước đó hoàng hậu đã có hứa qua, một khi y lấy được tiền thưởng, y sẽ cho Liên công công một ít, nghĩ đến đây Liên công công đã cảm thấy vô luận làm cái gì đều cũng đáng giá cả.

Trận tuyết này rơi hắc một ngày một đêm, sau đó thời tiết rất tốt, rằm tháng giêng, trời trong trăng sáng sao thưa, một gợn mây cũng không có.

Mười lăm lại là một ngày náo nhiệt, mười lăm mười sáu mười bảy tháng giêng, ba ngày kinh thành không cấm đi lại ban đêm, đốt hoa đăng, mọi người vui vẻ dạo chơi.

Trong cung treo đủ loại đèn lồng quan viên dâng lên, mỗi cái đều tinh xảo vô cùng, toàn bộ cung cấm đèn đuốc sáng trưng giống như ban ngày.

Cảnh Nhân đế từ lúc hội hoa đăng bắt đầu đã lệnh cho Ngũ quân bộ cùng đại nội thị vệ chú ý vật dễ cháy, tuyệt đối không để phát sinh hỏa hoạn trong ngày hội, càng lúc càng đề phòng.

Lúc này Cảnh Nhân đế cùng hoàng hậu lại xuất cung, bất quá không còn là vụng trộm, mà là Cảnh Nhân đế mang theo hoàng hậu cải trang vi hành.

40. Chương 40: Hội Rằm Nguyên Tiêu

Kỳ thật dựa theo ý tứ hoàng hậu, phải là y và Cảnh Nhân đế hai người len lén trốn ra ngoài ngắm hoa đăng, sau đó Cảnh Nhân đế chơi đồ đèn để tặng y vài cái. Hoàng hậu tự tin y sẽ bảo vệ tốt Cảnh Nhân đế, dù hội hoa đăng xảy ra chuyện gì cũng không sao. Nhưng bây giờ là Cảnh Nhân đế muốn ra ngoài, dù là cải trang vi hành thì bên người cũng sẽ có một ít thị vệ bảo hộ, còn có Đàm các lão đi theo hoàng thượng, đoàn người nghênh ngang vậy, còn sợ người khác không biết có quý nhân du ngoạn sao.

Ngày hội như tết nguyên tiêu này, rất nhiều đế vương đều sẽ xuất cung chung vui cùng dân chúng, Cảnh Nhân đế trước kia chưa thử ra ngoài, lần này nghĩ coi như mình không đi, hoàng hậu cũng sẽ ép hắc đi, còn không bằng thuận theo truyền thống trước kia, thuận tiện nhìn xem dân sinh.

Bất quá hoàng đế có thể cải trang vi hành, hoàng hậu lại là nữ quyền, nên quy củ ở lại trong cung, làm một hoàng hậu nghiêm trang. Vì thế hoàng hậu lần thứ hai hóa thân thành thị vệ, cùng Tĩnh Tây Hiến một trái một phải bảo hộ Cảnh Nhân đế.

Tĩnh Tây Hiến thân là thống lĩnh Cẩm Y vệ, biết rất nhiều bí mật không ai biết. Bên cạnh Cảnh Nhân đế có một thị vệ nhìn giống hoàng hậu như đúc, thân thủ cao cường có thể đánh bay cả trăm Cẩm Y vệ, có hoàng hậu bảo hộ Cảnh Nhân đế, bọn họ cũng sẽ thoải mái rất nhiều. Lần trước khu vực sân bắn gặp chuyện, cấm quân để lạc Cảnh Nhân đế bị phạt nặng nhất là mất bổng lộc, không ai bị dùng hình phạt, còn không phải vì có hoàng hậu lấy một địch trăm, một mình đối phó bảy mươi tám thích khách hay sao, Cảnh Nhân đế một sợi tóc cũng không rụng.

Lúc trước cấm vệ quân bảo hộ đế vương xuất cung đều bị căng thẳng thần kinh, hiện tại Tĩnh Tây Hiến một chút cũng không lo, có hoàng hậu ở đây, gã đã có thể yên tâm ngắm hoa đăng rồi.

Suy xét đến vận may của Tô Hoài Linh nên lần đi này Tĩnh Tây Hiến cũng mang theo nàng, cho nàng giả trang thành một gã sai vặt đi theo đám người, biết vâng lời, đầu không dám ngẩng lên dù chỉ một chút.

Nghe nói Cảnh Nhân đế muốn cải trang vi hành, Lâm đại học sĩ cùng Lý tướng quốc với Đàm các lão đều đòi theo, mỗi người đều lấy cơ bảo vệ bệ hạ, kỳ thật chính là thừa dịp hội hoa đăng tết nguyên tiêu xuất hiện trước mặt đế vương, bày ra chút tài hoa của mình. Từ sau đêm trừ tịch lúc Cảnh Nhân đế cảnh cáo quần thần xong, ba vị này đối với Cảnh Nhân đế tăng thêm vài phần kính trọng.

Qua đêm giao thừa, ba người trở về thương lượng, đột nhiên phát hiện hơn nửa năm nay mình làm việc trên triều đình như rất khó khăn, rất nhiều học sinh không nghe lời, bệ phái cũng bị triệt tiêu không ít, cổ tình bọn hắn lại không phát hiện.

Hết thấy đều xảy ra trong yên lặng, khiến ba vị đại nhân sinh lòng cảnh giác. Bọn họ không phải bất trung phản quốc, chỉ là nhiều năm qua đi, ai cũng đã làm một ít chuyện trái luật pháp, tính kỹ mỗi người đều đủ tội xét nhà, chém đầu. Bọn họ phải bắt lấy mọi cơ hội quan sát đế vương trẻ tuổi lại sắc sảo này, nghiền ngẫm quân ý, mới có thể củng cố địa vị của mình trong triều, sống an ổn rồi chết già.

Thêm mấy vị này, đội ngũ càng đông hơn. May mà các thiếu gia, tiểu thư của các đại gia tộc ra ngoài cũng sẽ có một đồng hạ nhân đi theo, hội hoa đăng có rất nhiều đội ngũ khổng lồ như vậy, đoàn bọn họ cũng không quá gây chú ý.

Hoàng hậu vốn tính toán cùng Cảnh Nhân đế hưởng thụ một đêm cuối cùng trước khi lâm triều, ai biết đội ngũ lại khổng lồ như vậy, đã định trước là không thể động tay động chân, chỉ có thể yên lặng đi phía sau Cảnh Nhân đế, cẩn thận bảo hộ tiểu hoàng đế của y.

Hội hoa đăng nhộn nhịp, vẻ mặt dân chúng kinh thành tràn đầy ý cười, có thể nhìn ra một năm nay bọn họ sống rất hạnh phúc, vô cùng chờ mong vào tương lai. Những nụ cười này so với bất luận kỳ trân dị bảo nào đều hợp lòng Cảnh Nhân đế hơn, đây là lễ vật tốt nhất dân chúng đưa cho hắn trong năm mới.

Đi thẳng một đường, Cảnh Nhân đế nảy sinh hứng thú, hắn nhìn trúng một cái lồng đèn heo nhỏ hàm hậu đáng yêu. Dân chúng làm lồng đèn không quá tinh xảo, thường là vài loại gia súc hằng ngày nhìn thấy. Mà trong chữ nhà () có một con heo (), đủ để chứng minh loại gia súc này trong lòng dân chúng đại biểu cho ngày lành. Cảnh Nhân đế nhìn chú heo ngờ nghệch vô cùng đáng yêu, đồ đèn cũng dễ đoán, liền nói đáp án, tháo lồng đèn xuống nhét vào tay hoàng hậu.

Hoàng hậu: “...”

Y vậy mà không biết, Cảnh Nhân đế thì ra là thích heo con. Khó trách những thứ tinh xảo trong hoàng cung như đèn bát bảo lưu ly, đèn mỹ nhân, đèn thổ ngọc, Cảnh Nhân đế nhìn cũng không nhìn một cái, ra là nguyên nhân này.

Đi tới đi lui, Cảnh Nhân đế lại nhìn trúng sạp làm đồ chơi bằng đường, hắn vừa ý một Môn thần mạch nha, mua rồi không ăn, lại nhét vào tay hoàng hậu để y cầm.

Thứ Hoàng đế thích quá kỳ lạ, làm cho thuộc hạ muốn lấy lòng cũng không có cách nào thực hiện. Lâm đại học sĩ, Lý tướng quốc, Đàm các lão ba người theo nửa ngày, thấy Cảnh Nhân đế chốc lát mua cái bánh mật, chốc lát mua nem rán, đều là vài món thô tục dùng vài đồng là có thể mua được, nhưng Cảnh Nhân

để nhìn như rất thích. Mua xong hẳn cũng không ăn, chỉ nhét vào tay thị vệ bên cạnh, không lâu sau thị vệ kia đầy người đều treo đồ ăn vặt và mấy món đồ chơi nhỏ, có thị vệ khác muốn tiến lên cầm đồ cho Cảnh Nhân để, Cảnh Nhân để lại làm như không thấy, toàn bộ nhét vào người thị vệ kia.

Dần dần cũng tới Quốc Tử Giám, năm nay có thi hội ba năm một lần, trong kinh thành tụ tập một ít học sinh tới từ các nơi, đang so tài cùng học sinh Quốc Tử Giám.

Cảnh Nhân để hưng trí đi qua nghe bọn họ đấu văn, Tỉnh Tây Hiến lấy ra một cái ghế, Cảnh Nhân để ngồi xuống, lấy từ trong tay thị vệ ra que Môn thần mạch nha, không liếm mà trực tiếp cắn đứt đầu, ngậm trong miệng.

Hoàng hậu: “...”

Y hoảng hốt nhớ rõ Cảnh Nhân để từng khen y giống Môn thần khiến người ta có cảm giác an toàn... Thôi, nếu nhớ trong hoảng hốt như vậy, cứ coi như không nhớ đi.

Học sinh Quốc Tử Giám không phải có tài thì là con cháu nhà quyền quý, bình thường đã chia thành hai phe, ngay cả sạp hoa đăng cũng bày thành hai cái đối diện nhau. Vốn là mở cuộc đổ đèn, ai đoán được câu đổ trên đèn thì thưởng đèn, nào ngờ có một đám học sinh từ nơi khác đi đến giải đổ, đoạt hết đèn của bọn họ, còn là đèn của đám đệ tử quyền quý. Đám đệ tử quý tộc mở sạp hoa đăng vốn không phải vì tiền, chỉ muốn cạnh tranh với đám học sinh có tài, học sinh ngoại lai lấy hết đèn của bọn họ, này chẳng phải đang trào phúng bọn họ đưa câu đổ không có chiều sâu sao?

Vì thế đệ tử có học nhất trong phe quý tộc liền đứng ra đối văn với học sinh nơi khác, nguyên bản nhóm học sinh còn lại của Quốc Tử Giám đang xem náo nhiệt, nào ngờ học sinh nơi khác cuồng ngạo, sau khi họ thắng đám đệ tử quyền quý liền nói toàn bộ học sinh Quốc Tử Giám đều là bao cổ. Đám còn lại đang xem trò vui không thể bằng quan nữa, liền đứng lên phát tay áo tính liều mạng với đám nơi khác.

Đương nhiên, đều là kẻ có học vấn, tất nhiên quân tử động khẩu không động thủ. Quốc Tử Giám phân chia hai phe đấu, phe quyền quý thường thường hạ thấp phe thanh cao một chút, phe học sinh thanh cao lại đáp trả nhóm quyền quý, học sinh nơi khác tương đối ghét bỏ phe quyền quý ăn chơi trác táng, nhưng há mồm ngậm miệng đều là “Quốc Tử Giám các người”, làm cho nhóm quyền quý và nhóm thanh cao không thể không liên hợp lại đối phó bọn họ, lâu lâu lại tách ra hạ thấp lẫn nhau, lập tức ba phe hỗn chiến vô cùng sôi nổi, rước lấy không ít người vây xem.

Cảnh Nhân để đường hoàng vừa ngồi ăn vặt vừa xem náo nhiệt vốn khiến người khác khó chịu, cố tình quần chúng vây xem còn có người càng kiêu ngạo hơn. Hoài Nam vương vừa xem vừa cắn hạt dưa, còn mang theo vài người bên Tông Nhân phủ cùng cắn, thường thường cười lớn, cười đến vô cùng khoa trương, khiến ba phe dừng đấu khẩu, đưa tầm mắt nhìn hắn.

“Vị đại nhân này là?” Một người trong nhóm thanh cao mắt tinh tường, dưới chân thiên tử giết chết một con kiến cũng có thể là kiến nhà tướng quốc nuôi, con chó con mèo lại càng không phải thứ bọn họ có thể chọc vào. Huống chi Hoài Nam vương y phục đẹp đẽ quý giá, mặc dù bộ dáng có chút không đứng đắn, nhưng toàn thân cao thấp đều lộ ra quyền quý, dòng dõi hoàng tộc nuôi ra không phải là kẻ có thể so với lớp bình dân.

Nhưng cố tình vẫn có người không có mắt, một người mặc quần áo quý tộc có vẻ trẻ hơn so với Hoài Nam vương lao tới quát: “Ai cần biết hắn là ai, dám phun vỏ hạt dưa lên giày của bản công tử, không muốn sống nữa sao? Có biết bản công tử là ai không? Ta là con trai của tướng gia!”

Hoài Nam vương cười càng lớn tiếng, gã đã sớm nhìn ra Cảnh Nhân để ngồi ở bên cạnh xem cuộc chiến, cùng ba vị đại nhân được thị vệ bao quanh không lộ mặt. Gã đi lên trước hành lễ với Cảnh Nhân để, bởi vì Cảnh Nhân để cải trang vì hành, nên gã không quỳ, chỉ vài chào đơn giản nhân tiện nói: “Đại ca, huynh phải thay đệ làm chủ, tên đó chính là con trai tướng gia!”

Lý tướng quốc đứng giữa dàn thị vệ liền xanh mặt, mà bên cạnh hai lão đối đầu với ông ta lại cười gian trá, tức giận đến nổi lão tướng quốc thật muốn nhanh lời thắng con trai không đứng đắn này về đánh một trận.

“Làm chủ thì có thể,” Cảnh Nhân để bên người có đại nội thị vệ bao quanh, Lý công tử căn bản không có cách nào mang người hầu tiến vào đánh Hoài Nam vương, “Chính là đệ phải nói xem, đệ vừa cười cái gì.”

“Chỉ là thấy có người cãi nhau bên đường, cảm thấy rất vui thôi.”

“Vui chỗ nào? Hôm nay đèn nhìn ra cái gì tại trăng đầu văn sao?” Cảnh Nhân để hỏi.

Hoài Nam vương đưa gói hạt dưa cho hạ nhân, sắp xếp từ ngữ một chút rồi nói: “Đại ca, tiểu đệ không học vấn không nghề nghiệp, lời bọn họ nói chín phần ta nghe không hiểu, nhưng đạo lý ta cũng biết. Phải là núi này cao còn có núi khác cao hơn, học sinh khắp nơi tề tựu lại kỳ thật so với học sinh Quốc Tử Giám càng tài hoa hơn, cho nên học sinh Quốc Tử Giám xuống thế yếu. Nhưng mà ta không hiểu, vốn là địch mạnh ta yếu, Quốc Tử Giám còn phải phân chia hai phái chèn ép nhau, hoàn toàn không liên hợp lại một lòng đối ngoại. Nếu họ liên thủ nói không chừng còn có khả năng thắng, nhưng cơ bản đã yếu, còn muốn phân thắng bại với nhau, việc xấu trong nhà đều ném ra đường. Người ta đã đến đá cửa nhà, phải an gia rồi mới đối ngoại, bọn họ chưa chờ người khác dùng kế ly gián đã tự tan rã trước rồi sao?”

“Nói không sai.” Cảnh Nhân để rót cuộc lộ ra một tia tán thưởng với Hoài Nam vương, việc này trước kia chưa từng có.

Thấy Lý công tử còn nóng lòng muốn giáo huấn Hoài Nam vương, Cảnh Nhân để nói: “Lý tướng quốc, có thể ra ngoài được rồi.”

Thị vệ nhường đường, Lý tướng quốc bình tĩnh bước ra, tên tiểu tử vừa mới la ó bỗng đứng hoảng sợ: “Cha, sao cha lại ở chỗ này?”

Lý tướng trừng mắt nhìn con mình, tiếp theo quỳ xuống trước mặt Cảnh Nhân để, nói thẳng: “Bệ hạ, khuyến tử vô đức, thỉnh bệ hạ tùy ý xử trí!”

Ông ta vừa quỳ liền làm chấn kinh các học sinh khác, đầu gối mọi người mềm nhũn, lập tức quỳ xuống trước Cảnh Nhân để, ngay cả Hoài Nam vương cũng bổ sung đại lễ.

Cảnh Nhân để thừa dịp mọi người đều quỳ xuống, lộ ra một nụ cười tán thưởng với Tĩnh Tây Hiến.

Tĩnh Tây Hiến nhận được ánh mắt cổ vũ của đế vương, âm thầm giơ ngón tay cái với Tô Hoài Linh bị bỏ quên một góc.

Hoàng hậu giả trang thị vệ hơi nhếch khóe môi nhìn động tác của mọi người, xem ra trận khôi hài hôm nay lại là tiểu hoàng đế bày trò rồi.

41. Chương 41: Binh Biến Quan Âm

Chuyện này khó mà hiểu rõ, chắc là do bản thân của Tô Hoài Linh. Nàng thấy Tĩnh Tây Hiến luôn luôn âm trầm, có thể dùng bản mặt không biến sắc rút gân lột da người khác nhưng vẫn tươi cười thật nhu hòa với mình, quả thực sợ hãi vô cùng. Kỳ thật mọi chuyện tại sao phát triển ra thế này Tô Hoài Linh cũng không rõ, nàng chỉ tuân mệnh của Tĩnh Tây Hiến, đi theo nhóm học sinh từ nơi khác đến, dù đỡ bọn hắn đi thăm thú vài sạp hàng, lâu lâu bỏ nhỏ hai ba câu rằng thì là học sinh Quốc Tử Giám khinh thường học sinh những nơi khác ra sao mà thôi.

Nhóm học sinh từ nơi khác này tuy nhìn thì thấy rất đoàn kết, nhưng hội hoa đăng này là người này hẹn người nọ cứ thế hẹn nhau tạo thành nhóm to, người trong nhóm nhìn nhau còn chưa hẳn nhớ mặt, Tô Hoài Linh muốn trà trộn vào thực dễ dàng. Bất quá rất kỳ lạ là các nhóm học sinh này có mắt như mù, không ai phát hiện ra Tô Hoài Linh nguyên bản không phải người trong nhóm, còn không quản lời khiêu khích của Tô Hoài Linh có bao nhiêu chỗ hở, bọn họ nghe chỉ là nghe, không hề suy xét.

Sau đó học sinh nơi khác cùng học sinh Quốc Tử Giám gây gổ với nhau, Tô Hoài Linh cứ thế lẳng lặng rút đi, từ đầu tới cuối không ai phát hiện, thực thần kỳ.

Tĩnh Tây Hiến đối với chuyện này cảm thấy rất vừa lòng, hẳn phát hiện ra Tô Hoài Linh có một loại thể chất thần kỳ, rất dễ gieo mầm tai vạ. Cho dù ở giữa đám Cẩm Y vệ được huấn luyện nghiêm chỉnh, Tô Hoài Linh đôi khi vô tình nói một câu cũng có thể khiến bọn họ đánh nhau. Nữ tử như vậy quả thực là

hồng nhan họa thủy, để nàng ta ở lại Trấn phủ ti đúng là uy hiếp sự đoàn kết của cấm quân, bất quá Tỉnh Tây Hiến vốn không phải là người hành xử theo cách thường, hẳn thực sự tìm được cho Tô Hoài Linh một vị trí phù hợp.

Nhìn xem, nhiệm vụ hôm nay nàng hoàn thành phi thường tốt.

Học sinh Quốc Tử Giám trước mặt Cảnh Nhân đế giống như đàn bà phố chợ chanh chua chửi người, chuyện này đủ để bôi tro chát trấu lên mặt Lâm đại học sĩ vốn dĩ mang danh môn sinh trải khắp – đào lý mẫn thiên, phải biết tú tài khoá trước của Quốc Tử Giám tế rượu đều là môn sinh của Lâm đại học sĩ, mà học sinh Quốc Tử Giám khi tiến vào triều đình đều gia nhập phái Thanh lưu, lại cũng toàn là môn sinh của Lâm đại học sĩ. Có chuyện này, Cảnh Nhân đế mới có thể xuống tay với môn sinh Quốc Tử Giám, tiến thêm một bước đánh tan bè phái quan văn trong triều.

Lý công tử lại là niềm vui ngoài dự đoán, vốn hắn chỉ muốn đề thêm áp lực lên đám quan văn vốn không thể động vào, không ngờ Lý công tử lại tự tay dâng nhược điểm của Lý tướng quốc lên trước mặt Cảnh Nhân đế.

Đương nhiên, Cảnh Nhân đế không thể bởi vì chút chuyện nhỏ này mà lập tức giáng đòn hiểm lên Lý tướng quốc cùng Lâm đại học sĩ, hắn bây giờ đang phải kéo tơ lột kén, từng chút rút tia sức ảnh hưởng của bọn họ trong triều.

Lúc đầu Cảnh Nhân đế còn cần vài trọng thần đến khống chế lẫn nhau, hiện tại quyền lực của hắn đã dần được củng cố, trong triều không còn ai dám trái ý hắn, như vậy hắn không còn cần duy trì hai phe thế lực trọng thần để làm gì nữa, cứ thế từng chút rút tia bọn họ.

Nhìn một đám người quỳ xuống trước mặt, Cảnh Nhân đế thản nhiên nói: “Hôm nay là ngày hội, trăm không định lấy mất vui vẻ của các vị, chuyện này để ngày mai thượng triều hẵng nói.”

Nói xong liếc mắt nhìn Lý tướng quốc và Lâm đại học sĩ rồi đứng lên theo thị vệ rời đi. Lâm đại học sĩ cùng Lý tướng quốc vốn dĩ còn nghe ngàng theo Cảnh Nhân đế cải trang vi hành, bây giờ lại nấn ná, nhất định là muốn ở lại dạy dỗ cái đám này, Đám các lão ngược lại dựa vào lý do tuổi già sức yếu mà rời đi trước. Lão không sợ Cảnh Nhân đế vì thế mà không vui, lão nhìn ra Cảnh Nhân đế đã đạt được mục đích cần bản cũng không hy vọng bọn họ đi theo, nên tự mình xin ra về trước, Cảnh Nhân đế nhất định sẽ ân chuẩn.

Người vương bần đều đã đi rồi, Cảnh Nhân đế lấy vài món ăn vặt trong tay hoàng hậu ra ăn. Thức ăn của Đế vương ăn đều phải thử độc, mấy món ăn vặt này là tùy ý mua bên ngoài, hắn sẽ không có người cố ý hạ độc, nhưng vẫn phải cẩn thận mới tốt. Cho nên phạm thứ gì Cảnh Nhân đế mua hoàng hậu đều lấy lý do thử độc mà liếm một cái, cái thứ bằng đường Cảnh nhân đế vừa ăn kia cũng đã bị y ném trước rồi.

Đối với chuyện này, Cảnh Nhân đế cũng chỉ trừng mắt nhìn hoàng hậu một cái, không nói gì thêm gì.

Hoài Nam vương là đi theo Cảnh Nhân đế, gã luôn cảm thấy từ khi chính mình nói ra mấy lời kia, ánh mắt Cảnh Nhân đế nhìn về phía của gã tràn ngập tán thưởng, tuy rằng không biết vì cái gì mà tâm tình Cảnh Nhân đế tốt vậy, nhưng thời gian này đáp lời chắc là không sai.

“Hoàng huynh,” Hoài Nam vương bước lên nói, “Hôm nay là hội rằm, ta mua mấy cái đèn, không phải thứ hiếm lạ gì nhưng trang trí có kỹ thuật lắm, ta định nhập cung tặng cho mẫu hậu.”

Tâm tình Cảnh Nhân đế thực tốt, khẽ gật đầu: “Tất nhiên phải đến thăm mẫu hậu, hôm nay ngươi thể hiện tốt lắm.”

Hoài Nam vương được khen liền hết hồn: “Thần đệ chỉ đi xem náo nhiệt mà thôi.”

“Nhưng lời ngươi nói, rất có lý.” Cảnh Nhân đế đáp, “Kẻ thù bên ngoài xâm lấn, mà chính người một nhà còn đấu đá nhau, vậy quốc gia này chỉ còn chờ gót sắt ngoại tộc giày xéo. Môn sinh Quốc Tử Giám tuy chưa phải quan viên, nhưng nhìn nhỏ thấy lớn, chỉ là một cái Quốc Tử Giám còn như thế, đấu tranh trong triều còn gay gắt hơn. Trăm hy vọng tứ hải thái bình, dân chúng giàu có, còn bọn họ chỉ nghĩ làm quan là làm giàu tư lợi. Mỗi người đều phải tận tâm tận lực vì dân chúng thì chuyện mới tốt được.”

Hắn nói xong, tay liền bị người cầm. Không cần quay đầu lại cũng biết là hoàng hậu, khi tâm tình hắn không tốt, hoàng hậu sẽ luôn bên cạnh hắn, luôn luôn ở đó.

Hoài Nam vương mặc dù hơi ngổ, nhưng vẫn là nhạy bén cảm thấy tâm tình của Cảnh Nhân để lúc này không thích hợp cho gã đáp lời, gã liền lui ra phía sau nửa bước, không lên tiếng nữa. Cảnh Nhân để cũng không còn hứng thú rước đèn, liền hồi cung.

Trong cung đèn đuốc sáng trưng, Hoài Nam vương cầm mấy cái đèn đi đến Từ Ninh cung, Cảnh Nhân để trở lại Thừa Càn cung, bên người chỉ có một thị vệ.

Tiến vào Tử Thần điện, cho hạ nhân lui xuống hết, viên thị vệ kia lập tức từ phía sau ôm lấy Cảnh Nhân để.

“Bệ hạ.” Hoàng hậu nhẹ giọng nói, “Nguyện vọng của bệ hạ, nhất định thực hiện được.”

Cảnh Nhân để an tâm mà tựa vào trong ngực hoàng hậu, khẽ nhắm mắt lại, vẻ mặt có hơi uể oải. Rõ ràng vừa mới nghỉ ngơi mười lăm ngày, tại sao vẫn cảm thấy mệt mỏi như vậy.

An tĩnh ôm lấy Cảnh Nhân để trong chốc lát, hoàng hậu nói vào tai hần: “Ta xoa bóp gân cốt cho bệ hạ nha.”

Cảnh Nhân để híp mắt khẽ nhú mày: “Không cần.”

Hoàng hậu mỗi lần xoa nắn cho hần đều sẽ xoa lên tới trên giường, mỗi lần xoa bóp hần đầu được thư giãn, ngược lại còn càng mệt thêm.

“Ngày mai trăm còn phải thượng triều.” Cảnh Nhân để đáp, ám chỉ hoàng hậu không được làm càn.

“Ta nhìn bệ hạ mệt như vậy, muốn để người nghỉ ngơi một chút.” Hoàng hậu thấp giọng nói, tay chậm rãi cởi bỏ quần áo của Cảnh Nhân để.

Tay của Cảnh Nhân để đặt trên tay hoàng hậu, ôm ở ngăn cản một chút, cuối cùng vẫn là bị hoàng hậu ôm đến trên giường xoa nắn.

Hoàng hậu cũng biết ngày mai hần còn phải vào triều nên không thể quá mệt mỏi, động tác rất nhẹ nhàng, Cảnh Nhân để không bị gây sức ép nữa, cứ thế tựa vào ngực hoàng hậu mà ngủ. Khi ngủ, mỗi một trên mặt hần biến mất, chỉ còn lại điềm nhiên.

Hoàng hậu hôn lên khuôn mặt của Cảnh Nhân để mặt, ôm người vào lòng rồi chính y cũng thiếp đi.

—

Từ ngày mười lăm về sau hết thấy trở về quỹ đạo, Cảnh Nhân để lại lần nữa công việc lu bù lên, mà hoàng hậu cũng bắt đầu bắt tay vào việc tuyển tú. Thời gian hạnh phúc vừa qua cứ như giấc mộng, bọn họ vô ưu vô tư ở bên nhau, quên hết những chuyện khiến người phiền não. Hiện tại bọn họ không thể không tính khởi mộng, đối mặt chuyện chính mình phải đối mặt.

Hoàng hậu chịu đựng phiền lòng chuyện tuyển tú, y vừa nhìn thấy những bức họa tú nữ liền đau đầu, vừa nghĩ tới chính mình vậy mà phải đi tuyển đàn bà sinh hài tử cho người trong lòng là y đã cảm thấy nữ tử cổ đại quả thật sống không dễ dàng.

Dây dây đưa đưa đến ba tháng, chuyện tuyển tú vẫn chưa đi vào quỹ đạo, ngày nào cũng đưa tới đẩy lui, các triều thần chờ dâng nữ nhi cho Cảnh Nhân để bắt đầu ngồi không yên sôi nổi lời ra tiếng vào, Cảnh Nhân để vẫn tỏ vẻ không quan tâm, vô luận ai hỏi hần đều nói hoàng hậu toàn quyền phụ trách. Vì thế triều thần lại trở về nhà bắt phu nhân tiến cung đi thỉnh an hoàng hậu, mà các phu nhân bị hoàng hậu dọa từ đêm trừ tịch nào dám nhắc tới tuyển tú nữa, lúc tiến cung chỉ có tùy tiện hàn huyên hai câu, đợi đến chiều về nhà là đẩy đưa gạt gẫm lão gia nhà mình.

Ngược lại cũng có người thông minh đi cầu thái hậu, thái hậu thật ra cũng muốn mau có người thừa tự nên liền đi tìm hoàng hậu. Chính là chỉ cần một câu của hoàng hậu “Bổn cung đã biết”, thái hậu liền không dám nói gì, nữ tử mà các phu nhân đề cử cho bà cũng không dám nhắc lại trước mặt hoàng hậu nữa.

Hoàng hậu ở trong cung có một loại khí thể mê hoặc, khiến mọi người căn bản không dám phản kháng y.

Hoàng hậu cũng không phải không chuẩn bị gì, y biết chỉ cần chờ qua một đoạn thời gian sẽ có chuyện phát sinh y như nguyên tác viết, đến lúc đó không có bất luận kẻ nào có tâm tình tuyển tú nữa.

Quả nhiên sau ba tháng, biên cương tám trăm dặm gấp biên Mực tộc xâm chiếm, Trấn Bắc hầu vì ngăn địch mà một nhà bốn người tử nạn sa trường, chỉ còn Tam công tử Tiêu Cẩm Thư vì hai chân què quặt mà thoát nạn!

Tin tức này làm triều đình khiếp sợ, Trấn Bắc hầu nhiều năm trấn thủ Mạc Bắc, áp chế Mực tộc gắt gao đến mức chia năm xẻ bảy, biên ải như được rào bằng thiết giáp không kẻ nào dám mạo phạm, các thế lực triều thần đều muốn rút tĩa quân lương Mạc Bắc, căn bản không nghĩ nơi đó sẽ có ngày nguy cấp thế này.

Gọi riêng viên binh sĩ đưa tin vào ngự thư phòng, Cảnh Nhân đế bình tĩnh nói: “Nói, chiến sự căng thẳng như thế, vì sao bây giờ mới báo cho ta?”

Viên lính truyền tin dập đầu thật thấp, thanh âm nức nở: “Từ lúc chiến sự, Hầu gia đã báo cho Giám quân xin triều đình chi viện, Giám quân đều hồi báo rằng hàng năm đều phải đánh tới một hai trận như vậy, loại việc nhỏ này tự Hầu gia cũng có thể giải quyết, sao còn đòi triều đình chi viện. Nhưng mà thứ Hầu gia muốn căn bản không phải viện binh, mà là quân nhu. Mực tộc binh hùng tướng mạnh, chiến lực mười phần, mà binh tướng của chúng ta, ăn không đủ no mặc không đủ ấm, vũ khí còn gỉ sét, làm sao địch nổi! Chiến sự căng thẳng, Hầu gia mấy lần đòi Giám quân mệnh báo, nhưng hấn dứt khoát không chịu. Triều đình hàng năm cấp quân lương xuống đều bị bọn họ tầng tầng bóc lột, Giám quân căn bản không dám mở miệng đòi tiền. Hầu gia không còn cách nào đành mệnh thuộc hạ trộm ra khỏi thành, thúc ngựa chạy về kinh thành cầu viện. Nhưng mà thuộc hạ vừa đến hoàng thành liền nhận được phi ưng truyền thư, Hầu gia cùng ba vị tướng quân toàn bộ chết trận, chỉ có Tam công tử thống lĩnh tướng sĩ liều chết chống cự, không cho Mực tộc phá thành!”

“Một đám tham quan!” Cảnh Nhân đế giận không kềm được, “Quân lương, ngân sách thiên tai bọn chúng cũng dám động! Truyền ý chỉ trầm, lệnh Thượng Thư Hộ Bộ, Thượng Thư Binh Bộ tới gặp trầm!”

Lúc này là đêm khuya, Thượng Thư Hộ Bộ, Thượng Thư Binh Bộ đều bị người vào tận phủ lôi đến gặp Cảnh Nhân đế. Vừa nghe thấy tám trăm dặm binh biến, hai người này liền phù phù quỵ xuống, run rẩy không dám nói gì.

Ba người bàn luận một đêm, Cảnh Nhân đế cả đêm không ngủ, ngày thứ hai liền đem tin tức quan trọng này nện giữa triều.

42. Chương 42: Ngự Giá Thân Chinh

Tin Mạc Bắc sắp bị phá thành làm triều đình khiếp sợ, sắc mặt của Cảnh Nhân đế xanh mét, cả giận nói: “Chiến sĩ tiền phương bỏ máu xương trấn thủ biên giới, lại có vô số sâu mọt đang hút máu bọn họ!”

Thành Mạc Bắc lâm nguy, Trấn Bắc hầu vì thủ thành, cùng ba vị Tiêu tướng quân mang theo bốn đội nhân mã đi nước cờ hiểm, từ trong bốn hướng binh mã của Mực tộc xé ra một đường máu, đánh trọng thương chủ tướng phe địch, đổi lấy một đường sông cho Mạc Bắc. Nhưng cái giá phải trả quá lớn, bốn đội nhân mã đột kích quân địch không ai sống sót, hiện tại Mạc Bắc như rắn mất đầu, nếu không phải Trấn Bắc hầu đổi về cho Mạc Bắc chút thời gian bình ổn, lại có Tiêu Cẩm Thư ở phía sau bày mưu nghĩ kế, lần lượt ngăn cản địch nhân thăm dò công kích, chỉ sợ Mạc Bắc đã sớm thất thủ.

Rõ ràng cao thấp trong triều đã bị hấn thu phục, còn chém vô số tham quan, Cảnh Nhân đế thật sự không rõ vì sao vẫn còn quan viên to gan như vậy, dám can đảm động tay vào quân nhu, còn xuống tay độc ác như thế.

Trong lòng hấn cũng rõ, chuyện này có liên quan đến việc Mạc Bắc nhiều năm không còn chiến sự. Mấy năm trước Mực tộc đã bị Trấn Bắc hầu đánh tan, dân chúng ly tán, đánh một lần thống khoái, Mực tộc nhất thời rất khó phục hồi như cũ. Trừ bỏ hàng năm vào lúc thu hoạch sẽ có vài nhánh Mực tộc đến biên ải đánh cướp gạo ăn, đã nhiều năm nay Mạc Bắc không có chiến sự lớn. Từ khi Trấn Bắc hầu đánh bại Mực tộc, tiên đế chỉ hôn cho Tiêu Cẩm Ý cùng Thái tử xong liền phái một số người đi áp chế cũng như giám thị Trấn Bắc hầu, để tránh lão công cao át chủ. Trấn Bắc hầu cũng biết những người này là tai mắt của tiên

đế, vì cho thấy Tiêu gia không có lòng mưu phản, đành kính trọng bọn họ hơn, dù lão biết rõ bọn họ thu vào túi riêng không ít, nhưng nếu bọn họ không quá phận, lão cũng nhẫn.

Ai biết lão càng nhẫn càng như tiếp thêm tâm mưu lợi cho bọn chúng, để túi tham bọn chúng càng lúc càng phình, rốt cục dẫn đến kết cục không thể vãn hồi.

Trong lúc nội bộ lục đục ăn chia, Mục tộc lại xuất hiện kì tài, hẳn chỉ cần thời gian ba năm ngắn ngủi đã thống nhất Mục tộc, thêm năm trước mưa thuận gió hoà, thảo nguyên màu mỡ, hươu nai mập mạp, Mục tộc càng thêm binh hùng tướng mạnh.

Địch mạnh ta yếu, còn có vài người tư tâm cản trở, Trần Bắc hầu dù phải ra trận cũng chẳng có cách nào vực dậy một đội quân yếu ớt đi đối phó với địch, cuối cùng rơi vào cảnh một nhà chết thảm.

Trần Bắc hầu đã mất mà Mục tộc vẫn chưa lui binh. Bọn họ vây công Mạc Bắc, lâu lâu lại phái quân sách nhiễu một chút, làm Mạc Bắc người người hoảng sợ. Còn tên Giám quân kia ngay khi nghe tin Trần Bắc hầu mất đã vạch kế hoạch trốn chạy, sau bị Tiêu Cẩm Thư bắt ngay tại trận trăm thủ tế cờ, dùng đầu Giám quân tế cho bốn vị tướng lĩnh.

Chính bởi vì hành động của Tiêu Cẩm Thư, trên dưới Mạc Bắc khơi dậy tâm huyết, tử thủ cửa thành, chờ đợi viện quân triều đình.

Tiêu Cẩm Thư nhiều năm chưa trở lại kinh thành, cũng không biết triều đình đã bị Cảnh Nhân đế thu phục. Thật ra gã cũng chẳng chờ mong viện quân triều đình, nhưng gã không có ý rời khỏi Mạc Bắc. Tiêu Cẩm Thư còn sống một ngày sẽ giữ thành một ngày, gã sẽ cùng tòa thành này tồn vong.

Cảnh Nhân đế gọi Thượng Thư Bộ Hộ cùng Thượng Thư Binh Bộ đến bàn luận suốt đêm không phải để trách hỏi, việc cấp bách là giải nguy Mạc Bắc, về phần truy cứu trách nhiệm ai, là chuyện sau này.

Hai mươi vạn binh mã cùng lương thảo quân nhu đã chuẩn bị thỏa đáng, vấn đề kế tiếp là, phái ai đi đây, phái ai làm tướng lãnh, ai làm Giám quân.

Lúc Cảnh Nhân đế nêu ra vấn đề này giữa triều, những quan văn bình thường lăm mồm cũng im lặng, những tướng lãnh an nhàn trong thành cũng im lặng. Chiến sự Mạc Bắc căng thẳng như thế, Trần Bắc hầu lợi hại như vậy mà cư nhiên cả bốn phụ tử đều chết thảm, ai đi đều là chịu chết, lúc này không ai dám lĩnh mệnh.

Thấy cả triều tĩnh lặng, Cảnh Nhân đế hít sâu một hơi: “Chư vị ái khanh đều không muốn đi đúng không? Cũng tốt, vốn trẫm cũng không tin các người. Mạc Bắc đã chống đỡ đến kiệt quệ, nếu còn phái đi một cái giá áo túi cơm, trẫm thẹn với biên cương chiến sĩ cùng dân chúng. Trẫm không cần các người, trẫm ngự giá thân chinh!”

Lời kia vừa thốt ra, triều đình liền vỡ òa. Một đám người sôi nổi quỳ xuống can gián, nói cái gì nước không thể một ngày thiếu vua, Cảnh Nhân đế còn chưa có Thái tử, nếu hắt đi rồi ai sẽ giám quốc. Hơn nữa Mạc Bắc hung hiểm, đế vương vạn nhất có tổn hại gì, Hạ quốc liền xong đời.

Nhưng mà những lời này Cảnh Nhân đế một câu cũng không để bụng, hắt lạnh lùng nói: “Trẫm ý đã quyết, chư vị ái khanh không cần nhiều lời. Về phần giám quốc, là Hoài Nam vương!”

Gã đã được thả khỏi Tông Nhân phủ, nhưng vẫn bị Cảnh Nhân đế giữ ở lại kinh thành không cho về đất phong. Vốn dĩ gã còn định cúi đầu xuôi theo nội dung nguyên tác, ai dè lại nghe thấy Cảnh Nhân đế nói như vậy, gã giật mình, lập tức quỳ xuống.

“Trẫm ngự giá thân chinh, hoàng đế sẽ chấp chính.” Cảnh Nhân đế phán.

Hoài Nam vương ngẩng mạnh đầu, run run nói: “Hoàng, hoàng huynh, thần, thần đệ chưa xử lý qua quốc sự, sợ không kham nổi trọng trách. Nếu không, vẫn là thần đệ thay hoàng huynh thân chinh Mạc Bắc đi.”

Cảnh Nhân đế lắc đầu, Mạc Bắc dưới trướng hẳn bằng mặt không bằng lòng đã nhiều năm, tình huống nơi đó nhất định rất phức tạp, thân phận của Hoài Nam vương tuy đủ cao quý, nhưng gã không có căn cơ, không có khả năng thu phục chúng thần. Mà hiện tại tình huống Mạc Bắc nguy cấp, coi như đến cửa tuyệt vọng, mà đại quân đến Mạc Bắc còn cần một đoạn thời gian, trong khoảng thời gian này Mạc Bắc chỉ cần có chút sai lầm liền sẽ sụp đổ. Mà nếu tin hắt ngự giá thân chinh truyền đến trước, trên dưới Mạc Bắc sẽ biết triều đình không bỏ rơi họ, đội ngũ có hy vọng, không cần biết gặp nguy khốn gì bọn họ đều sẽ kiên trì.

Vì ngàn vạn dân chúng Mạc Bắc, vì ruộng nương Mạc Bắc, Cảnh Nhân đế phải cho đội quân này một liều thuốc cường tâm, làm cho bọn họ lần nữa dấy lên hy vọng, chuyện ngự giá thân chinh là chuyện hấn phải làm.

Đúng là triều đình còn có rất nhiều chuyện cần hấn tự mình xử lý, hấn không thể ly khai. Nhưng chính sự có chuyện nặng chuyện nhẹ, chuyện quan trọng nhất bây giờ là dân tâm Mạc Bắc.

Một khi phá thành, ruộng nương Mạc Bắc sẽ thành chốn đồng hoang, Hạ quốc không chịu nổi đau thương như vậy.

“Việc này đã định, trăm ngự giá thân chinh, Hoài Nam vương trị quốc!” Cảnh Nhân đế lạnh lùng nói.

Hạ triều rồi, Hoài Nam vương cùng vài vị trọng thần liền theo tới ngự thư phòng, Cảnh Nhân đế còn chưa hạ lệnh, gã đã buồn rười rượi quỳ xuống nói: “Bệ hạ, thần đệ thật sự là không...”

“Không cho phép nói không được,” Cảnh Nhân đế nói, “Người cũng là hoàng tộc, cũng được phụ hoàng giáo dưỡng, hiện tại Hạ quốc lâm nguy, người không có quyền trốn tránh.”

Dùng một câu cắt ngang Hoài Nam vương xong, Cảnh Nhân đế liền không thèm để ý đến gã nữa, bắt đầu phân phó vài vị trọng thần phụ giúp Hoài Nam vương xử lý chính sự. Những người này hấn đương nhiên chưa kịp thu phục, nhưng việc cấp bách, cũng không có cách nào.

Sau đó, Cảnh Nhân đế hạ lệnh cho con cháu trọng thần tiến quân, ngay cả trưởng tử mà Lý tướng quốc coi trọng cũng phải đi. Hành động này tuy rằng nhẫn tâm, nhưng chỉ cần triều đình không loạn, thì những con tin kia cũng sẽ không gặp chuyện gì.

Bố trí thỏa đáng rồi, hấn để mấy vị trọng thần rời cung, Hoài Nam vương vẫn dùng vẻ mặt đau khổ nhìn Cảnh Nhân đế.

“Hoàng huynh, chuyện trước đây thần đệ làm thật sự không phải ám sát, ta một chút tâm tư giành ngôi cũng không có, ta chỉ là...”

“Câm miệng,” Cảnh Nhân đế ngăn Hoài Nam vương tiếp tục thổ lộ, “Chờ trăm trở về, sẽ lo chuyện hôn sự cho người.”

“Không phải, ta...” Hoài Nam vương vội muốn chết.

“Làm hoàng đế, quan trọng nhất không phải quyền lợi này nọ, mà là cái tâm vì vạn dân.” ngữ khí của Cảnh Nhân đế dịu đi, “Trăm còn nhớ rõ lời người đã nói vào hội rằm, lúc ngoại địch xâm lấn, chúng ta phải biết đoàn kết với nhau. Có những lời này của người, trăm liền biết người tuyệt đối không phải là người ngay lúc chiến sĩ tiền phương quyết tử lại đem dao ra đâm sau lưng trăm, trăm tin người.”

Hoài Nam vương buồn rười rượi nhìn Cảnh Nhân đế, khóe miệng giật giật, rốt cục nhận mệnh mà quỳ xuống dập đầu.

Ở kinh thành mấy ngày nay, mỗi lần hấn thượng triều Hoài Nam vương đều đi theo, gã nhìn Cảnh Nhân đế xử lý chính sự, cũng dần dần hiểu rõ chỗ khó xử của Cảnh Nhân đế. Hiện tại Cảnh Nhân đế không cần một người có năng lực ở hậu phương chi phối hết thảy, hấn chỉ cần một người hấn có thể tin tưởng trấn thủ sau lưng, để cho tướng sĩ quan ải không sợ hãi. Mà người này phải có đầy đủ thân phận cùng địa vị, thậm chí có thể gánh vác trọng trách ngay khi Cảnh Nhân đế lâm nguy.

Tính đi tính lại, cũng chỉ có gã mới thích hợp.

Cho dù không muốn tiếp tục nhiệm vụ này, nhưng Hoài Nam vương biết, lúc này đây là cách tốt nhất để có thể được Cảnh Nhân đế tín nhiệm, chuyện sau đó sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Thấy Hoài Nam vương nhận rõ hiện trạng, nguyện ý gánh vác trách nhiệm rồi, Cảnh Nhân đế nhẹ nhàng thở ra.

Bộ Hộ đi chuẩn bị lương thực, tiền cùng binh khí, Bộ Binh đi tuyển quân, trọng thần trong triều cũng đã an bài thỏa đáng, đêm qua hấn đã mệnh Tỉnh Tây Hiến phủ tai mắt khắp triều, có biến liền báo hấn biết.

Tất cả đều được chuẩn bị thỏa đáng, tin hán ngự giá thân chinh cũng đã sai Cẩm Y vệ hộ tống lính truyền tin đến biên ải, nhanh thì hôm nay, trễ thì ngày mai hán sẽ lên đường.

Hiện tại vấn đề duy nhất là ——

Hoàng hậu.

Từ lúc nhận tin đêm qua đến nay, Cảnh Nhân đế còn chưa gặp Hoàng hậu, nhưng chuyện lớn thế này chắc đã xuyên đến hậu cung.

Đối với hậu cung mà nói, chuyện biên cương có ra sao, chỉ cần còn chưa nguy đến nội thành bọn họ sẽ chưa để ý. Nhưng hoàng hậu thì khác, y sinh trưởng tại Mạc Bắc, nơi đó là nhà của y, Trần Bắc hầu là phụ thân của y, chết trận cũng là huynh trưởng của y.

Lúc gấp gáp, Cảnh Nhân đế không có thời gian suy xét chuyện đó. Còn lúc này khi mọi thứ đã chuẩn bị xong, hán liền không biết nên đối mặt Hoàng hậu như thế nào.

Nhưng hán vẫn phải đi gặp hoàng hậu, phải an ủi hoàng hậu cho tốt, nói cho y biết, chính hán sẽ đến Mạc Bắc, sẽ bảo vệ thành trì hào kiệt kia, sẽ bảo vệ dân chúng nơi đó, sẽ giữ tính mạng vị huynh trưởng còn lại của y, sẽ thu lại thi thể gia đình y, đưa bọn về mai táng trên đất Mạc Bắc, không để bọn họ chết tha hương.

Cảnh Nhân đế nện bước nặng nề đi vào Tê Phượng điện, màn che bên trong đều đổi thành màu trắng, xem ra hoàng hậu đã biết chuyện này.

Đi vào nội điện, cung nhân an an tĩnh tĩnh mà đứng ở ngoài cửa, không ai dám lên tiếng.

Cảnh Nhân đế đẩy cửa đi vào, thấy trong nội điện chỉ có hoàng hậu, trên điện lập bốn bài vị, hoàng hậu đang quỳ gối phía trước.

Cảnh Nhân đế lẳng lặng đi qua, đứng bên hoàng hậu, nói với bài vị của Trần Bắc hầu: “Hầu gia một nhà trung liệt, xin nhận trăm cúi đầu.”

Hán, đế vương chỉ cúi đầu kính thiên địa, nay quỳ gối trước bốn bài vị, dập đầu thật sâu.

Hoàng hậu lẳng lặng nhìn Cảnh Nhân đế, đột nhiên hỏi: “Bệ hạ muốn ngự giá thân chinh?”

“Đúng.”

“Thần tử muốn xin bệ hạ ân chuẩn,” hoàng hậu quỳ xuống với Cảnh Nhân đế, còn cúi đầu thật sâu mà nói, “Thần, Tiêu Cẩm Ý, thân là hậu nhân duy nhất tứ chi còn đầy đủ của Tiêu gia, khẩn cầu bệ hạ cho thần lãnh binh, vì Hạ quốc, vì Mạc Bắc, vì phụ thân cùng huynh trưởng đánh lui Mạt tộc, bảo vệ ngàn dặm non sông Hạ quốc.”

43. Chương 43

Hoàng hậu biết Cảnh Nhân đế sẽ tự mình ra trận, y vốn cũng không có ý định ra chiến trường, chỉ muốn chuyên tâm làm hộ vệ để bảo hộ Cảnh Nhân đế thuận tiện chiếm chút tiện nghi, bồi dưỡng chút tình cảm mà thôi. Bởi vì Hoàng hậu biết rõ nội dung bên trong cốt truyện. Trần Bắc hầu vốn chưa chết, chỉ là bị trọng thương.

Nội dung cốt truyện nguyên bản là Trần Bắc hầu trọng thương, Nhị ca Tam ca của y đem quân tập kích quân doanh của địch nhằm đốt lương thực của đối phương. Kết quả lại trúng mai phục của quân địch, một thì bị thương một thì bị bắt, mà Ngũ ca thì ở bên trong lều trại, bị tên Giám quân thông đồng với địch hạ độc. Tuy rằng gã không chết, thế nhưng luôn hôn mê, đã không còn sức đánh trận.

Cho dù tình huống nguy cấp khiến Cảnh Nhân đế không thể không tự mình ra trận, thế nhưng chuyện bốn người toàn bộ chết đi với chuyện ba thương một bắt tuyệt đối là hai chuyện khác nhau. Mà trong nguyên tác, Cảnh Nhân đế vốn kiêng kỵ Trần Bắc hầu giống như tiên đế, lại vì lần này Trần Bắc hầu cả nhà toàn

bộ bị thương mà cầm lại binh quyền, đối với một vị công thần như Trần Bắc hầu một nhà càng thêm kính trọng, quan hệ cùng hoàng hậu cũng bởi vì trấn an công thần mà trở nên tốt hơn, trong cốt truyện Tô Hoài Linh cùng Cảnh Nhân để còn vì chuyện này mà xuất hiện hiểu lầm. Khiến Tô Hoài Linh thiếu chút nữa tiếp nhận sự theo đuổi của Hoài Nam vương.

Chính là hiện tại một nhà bốn người đều bỏ mình, nghĩa là hoàng hậu không có một chút chỗ dựa nào, bất cứ lúc nào cũng có thể phế hậu. Mà chuyện đó cùng với cốt truyện lại hoàn toàn trái ngược.

Lúc mọi người tiến vào trò chơi này, trên hợp đồng cũng đã nhắc tới, người chơi dựa vào nội dung nguyên tác, nếu nội dung thay đổi theo ý nghĩ của NPC thì coi như số liệu biến hóa hợp lý trong khuôn khổ của hệ thống, còn nếu nội dung vở kịch bị thay đổi bởi người chơi sẽ làm loạn dữ liệu, chương trình của hệ thống không thể tích hợp. Một khi xảy ra chuyện này, mọi người phải đợi hệ thống bình ổn lại, không ai có thể ra khỏi trò chơi. Trong khoảng thời gian loạn dữ liệu hệ thống sẽ không thể bảo hộ người chơi, nếu người chơi chết trong trò chơi, ở bên ngoài não người đó cũng lập tức tử vong.

Không ai lại đem tính mạng bản thân ra đùa giỡn, cho nên mọi người đều thật cẩn thận mà diễn vai nhân vật của mình thật tốt, ai cũng sợ bởi vì sai lầm của bản thân mà ảnh hưởng tới nội dung vở kịch. Chính vì thế, cho dù mọi người đều biết rõ Tô Hoài Linh là kinh địch, lại không ai dám giết Tô Hoài Linh trước khi Cảnh Nhân để quen biết nàng, mà ngay cả Nghiêm Húc có gan làm loạn dám xuống tay với cả Cảnh Nhân để cũng không dám đụng đến một sợi tóc của Tô Hoài Linh.

Nhưng là hiện tại, đã có người giết cả nhà Trần Bắc hầu, như vậy nội dung vở kịch thay đổi sẽ khiến cho hệ thống không thể nào tính toán, tất cả mọi người bị giữ ở chỗ này.

Liên công công cùng Tiểu Thuận Tử sau khi nghe được tin báo từ biên cương truyền đến liền sợ tới mức trực tiếp té xỉu, chỗ tứ phi cùng Lâm quý tần dường như cũng đã xảy ra rối loạn. Hoài Nam vương nhất thời không hiểu, sau khi già hồi phủ sau đó nghĩ thông suốt có vẻ cũng sẽ sợ tới không yên.

Thời gian này lẽ ra Hoàng hậu nên vì bảo mệnh mà ngoan ngoãn ở trong cung, y lại ngược lại, cố tình muốn ra chiến trường.

Bất kể là vì bảo vệ giang sơn của tiểu hoàng đế, hay là vì nhiệm vụ đặc biệt của bản thân.

Đây là game nhập vai đầu tiên trên toàn thế giới, bọn họ là nhóm người chơi đầu tiên bước vào trò chơi, là những người qua cửa đầu tiên. Không những nhận được số tiền thưởng lớn, nói không chừng còn sẽ được ghi nhập sử sách giới trò chơi. Tất cả mọi người là tới công lược Cảnh Nhân đế, chỉ có hoàng hậu là khác biệt, y là đến tìm người.

Người đứng đầu công trình thiết kế khoản trò chơi này chính là người đầu tiên chơi thí nghiệm, mà tại thời điểm hần đang tiến vào lại có gián điệp của công ty đối thủ cắt nguồn điện của máy tính chủ. Tuy rằng nhân viên công tác rất nhanh mở nguồn điện dự bị, thế nhưng sau khi hệ thống khởi động, tiến sĩ không hề tỉnh lại.

Theo lý thuyết dù cho cắt điện, chỉ cần hệ thống khôi phục bình thường thì tiến sĩ sẽ có thể thoát ra, trừ khi trong vài giây đồng hồ ngắn ngủi đó tiến sĩ đã gặp chuyện, quên mất thân phận của mình, coi mình là NPC của thế giới này.

Bộ não của tiến sĩ là tài phú lớn nhất của toàn bộ đế quốc, trước khi hần tiến vào trò chơi cũng đã dự liệu sẽ có khả năng bị nhốt ở bên trong, lúc ấy hần chế tạo một cái công cụ tính lại trong trò chơi, chỉ cần có ai bên trong trò chơi đưa đạo cụ kích hoạt này cho tiến sĩ, như vậy tiến sĩ sẽ nhớ được thân phận của mình mà tỉnh lại.

Hoàng hậu là người thi hành nhiệm vụ này, lấy cớ tham gia trò chơi cùng đa số người chơi đồng thời đi vào trong trò chơi, chỉ vì tìm kiếm vị tiến sĩ thất lạc bên trong cái thế giới vô cùng chân thật này.

Chuyện thay đổi nội dung vở kịch hệ thống sẽ phát sinh hỗn loạn đều là giả dối, cũng sẽ không có nguy hiểm gì đến tính mạng người chơi, tất cả lời nói dối đều chỉ là vì để tiện cho việc tìm kiếm tiến sĩ, nói như thế sẽ không có người chơi nào dám tự tiện thay đổi nội dung nguyên tác. Người chơi không thay đổi nội dung vở kịch, sẽ không phát sinh xung đột so với nội dung nguyên bản, nếu không khi nội dung thay đổi thì chính tiến sĩ cũng không định liệu được phương hướng thay đổi sẽ thế nào

Thử nghiệm trò chơi là chiêu đánh lạc hướng, những người chơi đều là thủ thuật che mắt, mục đích thực sự là vì tìm được tiến sĩ. Người chơi ký kết hiệp ước nghiêm khắc, cũng đều là vì bảo hộ sống diện mạo tiến sĩ đang lưu lạc tại thế giới trò chơi này.

Hoàng hậu ban đầu cho rằng Cảnh Nhân đế chính là tiến sĩ, dù sao tiểu hoàng đế này rất cơ trí cũng quá thông minh, thêm vào đó hoàng hậu khi đó đối với tiểu hoàng đế cũng đã có hảo cảm, y thật hy vọng Cảnh Nhân đế chính là tiến sĩ, như vậy bọn họ có thể quen biết rồi yêu nhau ở bên ngoài thế giới hiện thực. Vì thế tại thời điểm nội dung vở kịch không có cái gì thay đổi, hoàng hậu đã ôm một phần vận khả năng suy đoán trao đạo cụ nhiệm vụ cụ cho tiểu hoàng đế.

Đáng tiếc y thất bại, đạo cụ không có chút phản ứng nào, Cảnh Nhân đế cũng chỉ là một NPC.

Khi đó hoàng hậu suy nghĩ muốn lánh tránh Cảnh Nhân đế, chính là y làm không được. Vì thế y chấp nhận, cho dù là NPC thì sao, y cùng người đó yêu nhau, như vậy là đủ rồi.

Cho dù không muốn rời khỏi thế giới này, hoàng hậu cũng cần phải chấp hành nhiệm vụ của mình. Cái tên thiên tài Mục tộc có thể tự tiện thay đổi nội dung vở kịch, vô cùng có khả năng chính là bản thân tiến sĩ.

Mặc kệ là vì tìm được tiến sĩ để hoàn thành nhiệm vụ, hay là vì bảo hộ Cảnh Nhân đế, y đều phải ra chiến trường.

Hoàng hậu ở trước linh đường lặng lẽ nhìn Cảnh Nhân đế, vì mình, cũng vì Cảnh Nhân đế, càng vì những người chỉ vì những người từ ngoài đến như bọn họ mà chết, đều là những người y chưa từng gặp qua, y im lặng mà khẩn cầu Cảnh Nhân đế.

Cảnh Nhân đế vươn tay muốn đến nâng Hoàng hậu dậy, dùng sức lại không thể đem người kéo đứng lên, đành phải ngồi xổm người xuống đối mặt cùng Hoàng hậu, nghiêm túc nói: “Không cần biết phụ tử Trần Bắc hầu là vì thiếu quân lương hay là bị nội gian bán đứng mà chết, cũng không thể xem thường thủ lĩnh Mục tộc Hồ Diên Hi, hẳn là kinh địch đầu tiên từ lúc trăm đẳng cơ tới nay, không thể coi như không quan trọng. Biết vì sao cả triều văn võ cũng không dám tiếp nhận binh quyền cùng trọng trách giám quân chứ? Bởi vì bọn họ đều biết rõ, đây là một tràng chiến đấu cử tử nhất sinh. Cho dù như vậy, Cẩm Ý cũng muốn dẫn binh sao?”

“Đúng.” Hoàng hậu kiên định trả lời.

Trong mắt của y tràn đầy kiên quyết thề không hối hận. Từ lúc khi quỳ xuống cầu Cảnh Nhân đế, quyết định của hoàng hậu đã không có cách nào cải biến.

“Thần sẽ sống sót.” Hoàng hậu nghiêm túc nói. “Nếu bệ hạ biết đây là một hồi chiến sự có đi mà không về, thì thần cũng không thể mất đi bệ hạ, thần sẽ bảo hộ bệ hạ đến thời khắc cuối cùng khi thần nhắm mắt, cầu bệ hạ thành toàn.”

Hai tay của y chạm đất, lần đầu tiên cũng là cuối cùng lần dập đầu thật sâu về phía Cảnh Nhân đế.

Cảnh Nhân đế căn bản không thể nâng dậy hoàng hậu, hần ngẩng đầu nhìn kia bốn linh vị, cuối cùng cắn răng nói: “Tiêu Cẩm Ý, ngươi phải sống trở về làm hoàng hậu của trăm. Nếu như ngươi còn sống, trăm liền giải tán hậu cung chỉ cần một mình ngươi. Trăm sẽ từ trong dòng họ chọn một ít hài tử ưu tú giao cho ngươi nuôi nấng, kiếp này tuyệt không tuyển tú.”

Đầu hoàng hậu dán trên mặt đất liền nâng lên, tầm mắt dừng ở trên người Cảnh Nhân đế không chịu dời. Y biết đối với Cảnh Nhân đế vừa cổ hủ lại chính trực mà nói, hứa hẹn này đại biểu cho cái gì. Đại biểu cho hẳn cả đời không con, đại biểu cho hẳn cam nguyện vì một nam tử mà buông tha chấp nhất cùng kiên trì của hẳn, đại biểu dù hẳn là một vị vua, hẳn vẫn nguyện ý buông tha hết thấy để yêu một người.

Y chưa bao giờ có ý định đoạt nhiệm vụ của những người chơi khác như vậy, khiến Cảnh Nhân đế vì y mà khuynh tấn thiên hạ, nhưng hiện tại y đã làm được rồi.

Hệ thống sẽ không cho người chơi một nhiệm vụ không thể hoàn thành, Cảnh Nhân đế trong nguyên tác có thể vì Tô Hoài Linh mà khuynh tấn thiên hạ, cái này đại biểu hẳn trên bản chất chính là một người thâm tình, cho dù NPC chỉ do số liệu tạo thành, hệ thống lại vừa vận bảo trì cho Cảnh Nhân đế một tính chất đặc biệt này.

Y thật sự không cần làm chi cả, Cảnh Nhân để đã đem cả thiên hạ đưa vào tay y.

Hoàng hậu dùng sức ôm Cảnh Nhân để, lực đạo lớn đến nỗi cơ hồ muốn dung nhập tiểu hoàng đế vào trong da thịt mình, y thấp giọng nói “Ta sẽ sống, mặc kệ là vì ngươi, hay là vì tương lai của chúng ta, ta tuyệt đối sẽ không chết. Vừa nghĩ tới khi mình chết, ngươi liền lên giường cùng với nữ nhân khác, ta cho dù chết cũng phải quay lại tìm ngươi!”

Cho dù rất muốn cùng Cảnh Nhân để làm chút gì đó, nhưng trong này là linh đường. Cảnh Nhân để sẽ không bắt kính Trần Bắc hầu một nhà anh linh, mà hoàng hậu vì yêu Cảnh Nhân để, cũng không còn coi người trong thế giới này chỉ đơn giản là NPC, sẽ không ngay lúc này khinh nhờn bọn họ.

Hai người bọn họ nắm tay dập đầu lạy ba cái trước linh vị bốn người nhà Trần Bắc hầu, sau đó rời khỏi gian phòng này, chuẩn bị ra chiến trường.

Cảnh Nhân để vì để làm hoàng hậu vui, làm ra vô số vũ khí từ dân gian, đều bị đưa vào tư khố của hoàng hậu, hiện tại bọn chúng đã phát huy công dụng.

Hoàng hậu sai người đem toàn bộ mấy thứ này đến bộ binh, bỏ vào quân nhu của viện binh, bây giờ là thời kì nhạy cảm, không ai dám xuống tay với quân nhu.

Hai người vì chuẩn bị mà một đêm không ngủ, khi màn đêm buông xuống hoàng hậu liền rời khỏi hoàng cung, ngày thứ hai khi châu triều y đã thay một bộ y trang, chờ bên ngoài Kim Loan điện ngoại. Tiêu Cẩm Nghị nhận được ý chỉ, cúi đầu vào triều, quần thần vừa nghe người này có cùng họ với hoàng hậu, lập tức há hốc mồm.

“Tiêu gia lục tử Tiêu Cẩm Nghị, là huynh trưởng song sinh của hoàng hậu, thuở nhỏ thân thể không tốt, ở lại bên trong kinh thành dưỡng bệnh, rất ít người biết đến.” Cảnh Nhân để nói, “Tiêu Cẩm Nghị thuở nhỏ chịu sự giáo dục của phụ thân, biết rõ quân tình Mạc Bắc, lại có quan hệ phụ tử với Trần Bắc hầu, đủ để thu phục nhân tâm ái bắc. Trầm phong ngươi là Định Bắc tướng quân, giữ ẩn soái, theo trầm xuất chinh!”

44. Chương 44: Đại Quân Đến Rồi

Trước cửa cung có một mật thất, cả đám liền tụ tập vào, mỗi đứa ôm nỗi lo riêng, dáng vẻ đều như thấy trời sắp sụp.

“Làm sao đây làm sao đây?” vốn dĩ không thể bình tĩnh, Thực phi hiện giờ bị biếm thành Lý chiêu nghi đi qua đi lại, “Rốt cuộc là tên trời đánh nào lại dám thay đổi nội dung vở kịch, trầm trọng đến mức chết bốn NPC, hệ thống nhất định có vấn đề rồi, nhớ bây giờ ta chết thì làm sao?”

“Còn phải hỏi là ai à, nhất định là cái tên thiên tài Mục tộc Hô Diên Hi!” Hiền phi hiện giờ là Vương chiêu nghi nói, giọng nói của nàng thực bình tĩnh, nhưng sắc mặt cũng không tốt mấy.

Mấy người nữ nhân vây quanh đồng thời nhin không được khóc lên, Hoài Nam vương nghe thấy liền đau đầu, đứng lên cả giận nói: “Khóc khóc khóc, các ngươi vài năm nay an ổn trong cung, mấy ngày nay hoàng đế cùng hoàng hậu đều không ở đây, chỉ cần không phải Mục tộc đánh tới Kim Loan điện, các ngươi đều không chết được. Ngược lại, ta hiện tại tạm thời chấp chính, trời ạ, trong nguyên tác Cảnh Nhân để gặp phải bao nhiêu lần ám sát, bây giờ đổ hết lên đầu ta, ta biết sống thế nào!”

Tiểu Thuận Tử cũng nhin không được, quỳ trên mặt đất mà rơi lệ: “Các ngươi đều là chủ tử, bên người có nhiều người bảo hộ như vậy, ta thì sao? Một tiểu thái giám thất sủng, ai cũng có thể tùy tiện bóp chết!”

Liền công công cũng rất muốn khóc, còn may lão có người tâm phúc, trước khi định khóc, lão ngẩng đầu nhìn hoàng hậu ổn tọa như núi, quan tâm nói: “Hoàng hậu phải đến chiến trường, chỉ sợ là chỗ hung hiểm nhất, hoàng hậu ngài... Phải cẩn thận.”

“Ta không sao, ” hoàng hậu thản nhiên nói, “Ngược lại các ngươi, cũng không cần khóc như vậy. Nội dung vở kịch vẫn luôn theo nhân vật chính, lần này xuất chinh là Cảnh Nhân để ngự giá thân chinh, ta cũng sẽ

đem theo cả Tô Hoài Linh. Không có hai người bọn họ, các người chỉ cần an phận sống qua ngày sẽ không gặp việc gì. Hậu cung có ta định quy củ, trước khi ta trở về, không ai có quyền được xử tử bất cứ cung nhân nào, các người chỉ cần cầu nguyện ta đừng chết trận là được. Về phần Hoài Nam vương, người phải coi chừng Hứa Khanh Dương cùng những tên phụ tá có tâm tư kia, người cứ thành thành thật thật giám quốc mà không mưu lợi, sẽ không sao cả.”

“Được được được, ” Hoài Nam vương dùng sức gật đầu, “Ta trở về liền giam lỏng Hứa Khanh Dương tại vương phủ... Không, cho hắn vào đại lao trấn phủ luôn, tuyệt đối không để hắn làm phiền. Về phần làm hoàng đế... Ai thích làm thì làm, ta nào có cái ý tưởng kia. Ngược lại người, người đến mặc bắc phải thay ta đánh cái tên Hồ Diên Hi vài cái, cho hắn biết hắn làm ra cái chuyện gì!”

Hoàng hậu gật đầu, đứng lên nói: “Các người làm phi, đừng để ý mấy vật ngoài thân, nhanh đem đồ trang sức thành quân nhu gửi đến mặc bắc đi, có chút công lao này, cho dù có người muốn động đến các người cũng sẽ phải nghĩ lại. Về phần Liên công công cùng Tiểu Thuận Tử, Hoài Nam vương trị quốc, các người đi theo hắn, có chuyện gì thì ứng tiếp nhau, có Hoài Nam vương coi chừng, sẽ không có ai dám làm gì các người.”

Nói xong y liền rời khỏi gian mật thất này, thời gian của hoàng hậu cấp bách, không thể cứ ngồi mãi ở đây.

Mật thất này là hệ thống chuẩn bị cho bọn họ, lúc khẩn cấp có thể dùng một lần, sẽ không bị người phát hiện.

Mấy người ở lại này chỉ lo lắng cho tính mạng của mình, mà hoàng hậu cũng là muốn trấn an đám đó, để tránh bọn họ trong lúc bối rối làm bậy gì đó rồi thay đổi nội dung vở kịch, làm y cùng tiểu hoàng đế hai mặt thụ địch. Nhất là Hoài Nam vương, dưới tay gã có rất nhiều người không an phận, vạn nhất có người thuận theo nhân cơ hội soán vị, như vậy tướng sĩ tiền phương liền gặp nguy hiểm.

Chỉ có đem tính mạng của Hoài Nam vương nối kết với quân sĩ quan ải, gã mới có thể nghiêm túc trông coi thủ hạ của mình, triệt tiêu ý định soán ngôi.

Chuẩn bị hậu phương thỏa đáng, y mới có thể yên tâm ra tiền tuyến.

Hoàng hậu trở lại Tê Phượng điện, thấy Cảnh Nhân đế đang lặng lẽ ngồi bên trong, chén trà trên tay đã nguội lạnh, hắn còn đang trầm mặc, không biết suy nghĩ cái gì.

Hoàng hậu đi đến nắm chặt tay Cảnh Nhân đế, trong chốc lát chung trà của hắn lại nóng hôi hổi, Cảnh Nhân đế bị nhiệt khí làm cho hoàn hồn, nghe thấy hoàng hậu tỏ rõ định liệu: “Bệ hạ yên tâm, dù cho Hồ Diên Hi dụng binh như thần, thần cũng có thể bước vào giữa thiên quân vạn mã lấy tính mệnh của hắn, trận này chúng ta nhất định sẽ toàn thắng.”

Cảnh Nhân đế như có điều suy nghĩ: “Võ công của Hoàng hậu thật cao cường, trầm hỏi qua Tĩnh Tây Hiến, võ công một người đến tột cùng có thể cường tới mức nào. Hắn nói nếu luyện cho tốt, lấy một địch mười cũng có thể. Đệ nhất cao thủ cầm binh khí một người chiến vài trăm người cũng không phải không thể. Nhưng phi hoa trích diệp còn có thể đả thương người như vậy, chỉ có trong truyền thuyết. Ngày ấy bảy mươi tám thi thể trong khu vực săn bắn đó, Tĩnh Tây Hiến mang về để Ngổ tác kiểm tra, Ngổ tác nói, hắn chưa từng thấy qua người có võ công cao như thế cao, những sát thủ đó đều là cao thủ một chọi trăm, vậy mà vẫn có người đủ khả năng dùng một viên sỏi đoạt mạng bọn họ, chỉ có thể là cao thủ trong truyền thuyết, không thể có thật.”

Nụ cười của hoàng hậu đông lại, vẻ mặt y cứng ngắc nhìn Cảnh Nhân đế.

“Trẫm sau khi trở lại hoàng cung đã lệnh cho Tĩnh Tây Hiến đi điều tra thân thủ của gia đình trấn bắc hầu, kết quả mà Tĩnh Tây Hiến tra ra chính là, công lực cao thâm, bị vây trong thiên quân vạn mã vẫn có thể phá giải, nhưng vẫn là võ học bình thường. Trẫm lại hỏi hắn so với cao thủ đã giết đám thích khách trong khu vực săn kia thì thế nào, Tĩnh Tây Hiến trả lời là, trấn bắc hầu không thể bì kịp.” Cảnh Nhân đế thối chén trà, uống một hơi cạn sạch, nóng đến yết hầu đau rát nhưng hắn vẫn cố chấp nuốt xuống, ” công phu của Hoàng hậu là học từ ai?”

“Bệ hạ thật muốn biết sao?” Hoàng hậu nhỏ giọng hỏi.

“Trẫm muốn biết, nhưng hiện tại không cần hoàng hậu trả lời, ” Cảnh Nhân đế nói, “Trẫm tin hoàng hậu là một người đội trời đạp đất, trẫm cũng sẽ không hoài nghi đại tướng ngay trước chiến trận. Trẫm chỉ muốn xác nhận, thân thủ của hoàng hậu có thật đệ nhất thiên hạ hay không, cho dù tham chiến cũng sẽ tuyệt đối không có việc gì chứ?”

Hoàng hậu trầm mặc thật lâu sau đó lắc đầu nói: “Đối với người khác, thần tuyệt đối là đệ nhất thiên hạ. Nhưng Hô Diên Hi thì ngoài dự liệu, ta cũng không biết.”

Công phu của y ngoài võ công y vốn có thì còn có kỹ năng võ thuật do hệ thống cấp cho để làm nhiệm vụ, tất nhiên y có thể giết người trong chớp mắt. Nhưng nếu thật sự Hô Diên Hi là tiến sĩ, như vậy coi như gã là người mà hệ thống không quản được, gã có thể tự đặt giá trị võ công, nên hoàng hậu thật sự không rõ.

Cảnh Nhân đế thở hắt ra một hơi: “Trẫm hối hận, trẫm vốn tưởng rằng Cẩm Ý võ công cái thế, dù bị vây khốn cũng không sao. Là trẫm quá mức ỷ lại vào thân thủ của Cẩm Ý mà quên mất rằng trẫm mới là người đã hứa bảo hộ cho Cẩm Ý.”

“Bệ hạ, ” hoàng hậu trầm tĩnh nói, “Hai quân đối đầu, không phải ai võ nghệ cao cường đều có thể thắng. Hô Diên Hi cho dù thân thủ có tốt thì cũng chỉ có thể bằng với thần, tuyệt đối không có khả năng vượt trên thần, thế gian không ai có công lực cao như vậy.”

Điểm ấy hoàng hậu vẫn rất tự tin, cho dù gã thật là tiến sĩ, hệ thống cũng sẽ không cho gã thiết lập giá trị vũ lực vượt qua sức chịu đựng của thế giới này.

Biết được đáp án này, sắc mặt Cảnh Nhân đế mới tốt hơn một chút. Hoàng hậu biết hần quan tâm mình nên hỏi như vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy vui vẻ, vươn tay ôm lấy Cảnh Nhân đế, hôn lên mặt hần rồi nói: “Bệ hạ, ngày mai sẽ khởi hành, tối nay vẫn nên nghỉ ngơi cho tốt. Mấy ngày sau chịu đựng xe ngựa xóc nảy, không đến lúc nào mới có thể lại ngủ yên.”

Y nói như vậy, chính là lại muốn làm càn. Bất quá Cảnh Nhân đế không phản kháng, tùy ý hoàng hậu ôm hần đến giường, trút bỏ long bào, thẳng thắn cùng nhau.

Ngày thứ hai, đại quân xuất chinh, Cảnh Nhân đế đứng trên hoàng thành thành khích lệ các tướng sĩ một phen, đồng thời thay tân Định bắc tướng quân thu phục nhân tâm tướng sĩ, tuyên thệ ngắn gọn rồi điều động đại quân.

Lần ngự giá thân chinh này, những người tài ba trong triều có thể phái ai thì phái hết, chỉ sợ Cảnh Nhân đế bị thương tổn. Ngay cả Cẩm Y vệ cũng được Tĩnh Tây Hiến chọn ra những người tinh nhuệ nhất để hộ giá, tránh việc Cảnh Nhân đế bị ám toán trên đường. Chuyện trên giang hồ vẫn chỉ có Cẩm Y vệ rành rẽ.

Tĩnh Tây Hiến xuất môn đương nhiên sẽ đem cả Tô Hoài Linh theo, nói không chừng còn hy vọng mượn vận khí may mắn của nàng ta để giúp Cảnh Nhân đế thắng trận. Cho dù nữ tử không nên ở trong quân doanh, nhưng Tô Hoài Linh nữ phần nam trang rõ ràng chẳng khác gì những người khác đều có mặt như mù mà không nhận ra. Dù vậy thì để ngừa vạn nhất, Tĩnh Tây Hiến vẫn để Tô Hoài Linh thời khắc đi theo mình, một khi xảy ra chuyện còn có thể nhanh chóng chiếu cố nhau.

Cho dù Tĩnh Tây Hiến là một người lòng dạ độc ác, nhưng từ khi vào ti trấn phủ, gã vẫn luôn chiếu cố Tô Hoài Linh, còn thường xuyên giúp nàng tìm hiểu tình hình nghĩa huynh cùng vài bằng hữu của nàng ở trong cung, biết nghĩa huynh đã khỏi bệnh, lại được phái đến Nội Vụ Phủ làm tiểu quản sự, Tô Hoài Linh liền yên tâm. Cũng nhờ Tĩnh Tây Hiến vô tình lộ ra, nàng mới biết bằng hữu của mình được chiếu cố như thế là do nàng làm việc trong Cẩm Y vệ, bởi vậy nàng cũng an tâm ở lại, rảnh rỗi giúp họ điều tra vài việc.

Mà Tô Hoài Linh trời sinh tính cách thiện lương không sợ khổ không ngại mệt, đã biết theo đại quân ra chiến trường rất nguy hiểm, nhưng vừa nghe nói mặc bắc lâm nguy cần người hỗ trợ, nàng không oán hận một câu, trên đường gian khổ cũng không từ chối.

Tĩnh Tây Hiến không phải chưa thấy qua nữ hán tử, Cẩm Y vệ huấn luyện rất nhiều nữ tử thân thủ cao cường, nhưng những người này không giống Tô Hoài Linh, các nàng đã được dạy dỗ từ nhỏ. Còn Tô Hoài Linh lại chỉ là một nữ hài tử bình thường, còn rất ngây thơ, lẽ thường hần nên sống một cuộc sống an ổn yếu điệu, hiện tại chạy bộ hành quân cũng phải cần rằng tự chịu, đau bụng vì nguyệt sự đến cũng không than thở lấy một tiếng.

Phải biết đại quân xuất chinh cũng không phải là người người cưỡi ngựa, vì để mau chóng đến được mạc bắc, trừ bỏ những người kỵ mã kéo xe, còn lại đều là tiểu binh chạy bộ hành quân. Mà họ không phải là chạy trong chốc lát, họ chạy liên tục trong nhiều ngày, đến nỗi binh lính tập luyện hàng ngày còn chịu không nổi, đừng nói đến Tô Hoài Linh chỉ là nữ tử không có võ công.

Qua mấy ngày, da của nàng vàng như sáp nến, khuôn mặt như hoa bây giờ héo rũ, còn có nguyệt sự bởi vì cứ vận động mạnh nên chảy không ngừng, bảy tám ngày còn chưa dứt.

Lúc dừng trại nghỉ ngơi buổi đêm, cả đám ngủ lãn trên đất. Tô Hoài Linh rúc vào chăn nhỏ giọng rên rỉ, Tĩnh Tây Hiến bị nàng làm cho ngủ không ngon, liền nhin không được bắn một tia nội lực cho nàng. Tô Hoài Linh như là đã thoải mái hơn, nhắm mắt lại khẽ nói cảm ơn.

Ngày hôm sau lại hành quân, chưa chạy được hai bước, Tĩnh Tây Hiến liền một chưởng đánh ngất Tô Hoài Linh, tự mình khiêng nàng như bao cát, còn vì tránh tầm mắt các tướng sĩ khác mà chạy tít đằng sau, đến tối hạ trại mới đuổi kịp quân sĩ.

Mãi cho đến đến mạc bắc, Tô Hoài Linh không còn bị dần vặt nữa, sắc mặt cũng khá hơn không ít, chỉ có lúc tối phải ở chung doanh trường với Tĩnh thống lĩnh nên rất ngại thay y phục, mỗi khi nhìn Tĩnh Tây Hiến đều sẽ hơi đỏ mặt.

Tĩnh Tây Hiến đối với chuyện này rất khinh thường, gã nhìn dáng người Tô Hoài Linh từ trên xuống dưới rồi đánh giá một phen, thản nhiên nói: “Nữ tử như ngươi ta cũng lột da được vài đứa rồi, ở trước mặt ta, người cần gì phải ngại ngùng.”

Tô Hoài Linh: “...”

Đại quân một đường bất chấp tiến lên, rốt cuộc sau mười lăm ngày cũng đến được mạc bắc.

Quân tiên phong một đường vọt roi thúc ngựa, trong ba ngày đã đến mạc bắc trước. Chỉ là quân tiên phong quá ít, lúc đó vết thương của Hô Diên Hi cũng khỏi hẳn, gã liền mang đại quân công thành. Nếu không có hy vọng bệ hạ sẽ mang đại đội quân mã đến ứng cứu, nhân tâm mạc bắc đã sớm tan rã.

Lúc Cảnh Nhân đế đến, mạc bắc đã đạn tận lương tuyệt, gần như mất thành.

45. Chương 45: Một Người Giết Mười Bước, Một Mạng Cũng Không Toàn

Lúc phụ thân cùng huynh đệ chết đi, Tiêu Cẩm Thư vốn đã mất đi hy vọng với triều đình, thậm chí với cả hoàng đế. Thứ giúp gã chống đỡ nơi biên ải này chính là xương máu, là oai linh của phụ thân cùng huynh đệ gã, cũng giống như máu thịt của gã sẽ nhuộm đỏ nơi đây.

Nhận được phi ưng truyền tin Cảnh Nhân đế sắp sửa ngự giá thân chinh, Tiêu Cẩm Thư thật sự không tin. Năm đó phụ thân vào thành lĩnh thưởng, gã có may mắn gặp qua tiên đế một lần, trung anh minh để mà gã khát khao diện kiến lại hóa thành để vương âm ngoan bất định ngã nghiêng trên ngai vàng. Tiêu Cẩm Thư vốn dĩ thiên phú đa mưu một mặt, gã liếc mắt một cái liền nhìn thấu sự nghi kỵ của tiên đế với Tiêu gia nên ra sức phản đối phụ thân gã muối muối vào nơi sài lang hổ báo. Nhưng mà quân mệnh khó cãi, muối vẫn phải gã đi, bây giờ trở thành hoàng hậu lại nhiều năm không khai hoa mãn nguyệt, Cảnh Nhân đế thật sự có kính trọng muối muối sao? Tiêu Cẩm Thư lấy làm hoài nghi.

Tiên đế đầy lòng nghi kỵ lại trị diện bất tri tâm kia vẫn có thể nuôi dưỡng được một vị hoàng đế hết lòng vì dân chúng hay sao?

Tiêu Cẩm Thư hoàn toàn không tin.

Nhưng gã vẫn dán truyền thư có đóng ngọc ấn trên thành, gã không quan tâm Cảnh Nhân đế có tới hay không, gã chỉ cần dân chúng biên ải biết tin này. Còn hi vọng là còn cơ hội sống, gã cần thời gian, cần thêm một chút thời gian để cho phụ nữ cùng trẻ nhỏ chạy trốn, chạy càng xa càng tốt, ít nhất có thể chạy tới gần thành trì, ít nhất có thể giữ mạng bọn nhỏ.

Cũng thật may là Hô Diên Hi bị thương, cho bọn họ thời gian thở dốc, Mục tộc mỗi ngày công thành một lần, cũng không phải nghiêm túc công thành, chỉ là rung cây nhất khí để dọa bọn họ. Tiêu Cẩm Thư biết Mục tộc đang chơi trò mèo vờn chuột, nghe tiếng chuột kêu thảm thiết lại không thoát được khiến bọn chúng vui vẻ.

Tiêu Cẩm Thư sẽ không cảm thấy khuất nhục, ngược lại gã càng hy vọng Mục tộc có thể chơi lâu một chút, để gã có thêm thời gian cứu người.

Chờ đến khi thương thế của Hô Diên Hi tốt lên, mèo sẽ vờn chán, lúc đó là lúc mất thành.

Nhưng Tiêu Cẩm Thư hoàn toàn không ngờ, viện binh sẽ đến nhanh như vậy!

Đội quân tiên phong gồm một ngàn kỵ binh, chưa đến mười ngày từ khi lính truyền tin rời khỏi Mạc Bắc, đã đến rồi!

Đội trưởng báo cho Tiêu Cẩm Thư, đại quân xuất phát cùng lúc với bọn họ, bộ hạ theo sau mang quân nhu đến Mạc Bắc, ít ngày nữa sẽ đến nơi, thỉnh dân chúng Mạc Bắc phòng thủ vững vàng.

Thánh chỉ vàng rực, kỵ binh trang bị chỉnh tề mang đến hy vọng cho toàn thể thành trì mệt mỏi, bách tính liền tràn trề nhiệt huyết, cầm cuốc xẻng cùng đao gươm tiến lên thủ thành, ngay cả nữ nhân cùng hài tử cũng không trốn đi, bọn họ ở hậu phương nấu nước đun dầu rồi cho nam nhân trong nhà khiêng lên tường thành đội thẳng xuống đầu binh sĩ Mục tộc.

Phòng thủ ở thành Bắc làm Mục tộc tổn thất không ít, hành động vờn chuột nhất thời ngừng lại, trên dưới thành Bắc cũng có cơ hội nghỉ ngơi chốc lát, nhưng mà Tiêu Cẩm Thư cũng hiểu được, đây là yên ả trước giông bão. Bọn chúng đang chờ, chờ Hô Diên Hi bình phục, chỉnh đốn quân lính, tiếng trống đầu tiên của hấn sẽ nâng cao sĩ khí hạ thủ thành Bắc!

Quả nhiên, sau khi quân tiên phong đến chừng mười một ngày, Mục tộc lại dốc toàn bộ binh lực bắt đầu công thành. Lúc này đây, Hô Diên Hi cưỡi ngựa đứng ở bên ngoài tường thành, tinh thần phấn chấn, nhìn không ra đã từng bị thương.

Có Hô Diên Hi, phương thức công thành lập tức đổi khác. Bọn họ trước phóng hỏa tiễn, giết chết tướng sĩ trấn thủ trên thành, lại sai người bắc thang treo lên. Tiêu Cẩm Thư biết hiện tại chỉ có thể cố chống đỡ, liền phái người luân phiên lên thành phòng thủ, đổi đội xạ thủ khác. Hô Diên Hi có một toán thần tiễn, nhắm bắn chuẩn xác vào tướng sĩ thủ thành chứ không hề bắn trật vào quân sĩ leo thành.

Cũng may mấy ngày này quân Mạc Bắc không hề lơ là, Tiêu Cẩm Thư khẩn trương triệu hồi thợ mộc trong thành chế mấy bắn đá, lính tráng nấp trong thành bắn đá ra, vừa không cần lo bị tên bắn trúng vừa dùng đá đẩy ngã thang.

Cản được một đợt tiến công của Mục tộc, quân dân Mạc Bắc đều nhẹ thở phào, chỉ có Tiêu Cẩm Thư còn cau mày.

Nguyên nhân gã nhíu mày là vì Hô Diên Hi vẫn chưa ra tay. Võ công của Hô Diên Hi vượt khỏi sức tưởng tượng của mọi người. Người có võ công cao cường nhất Tiêu gia là Tứ đệ, nhưng khi Tứ đệ giao chiến với Hô Diên Hi cũng chỉ đỡ được tầm mười chiêu. Võ công của Hô Diên Hi rất cao, một khi hấn ra tay, Mạc Bắc tựa như giấy, binh khí thành hư không.

Đó cũng chính là nguyên nhân khiến phụ thân cùng huynh đệ của gã liều chết ám sát Hô Diên Hi, dù không thể giết chết hấn cũng phải làm hấn bị thương. Chỉ cần trong đội quân công thành không có Hô Diên Hi, mọi người vẫn còn hi vọng.

Hô Diên Hi hiện tại thoát nhìn giống như người khỏe mạnh, nhưng từ đầu đến giờ vẫn chưa ra tay, là khinh thường không muốn ra tay, hay là vết thương chưa khỏi hấn, đứng ở trước trận chỉ để ủng hộ quân tâm?

Tiêu Cẩm Thư không rõ lắm, bây giờ điều gã có thể làm cũng chỉ là cầm đầu quân dân Mạc Bắc lần lượt ngăn cản sự công kích của Mục tộc.

Quân tiên phong triều đình phái tới ngay từ đầu đã bấm với gã bọn họ sẽ do gã toàn quyền chỉ huy, không dám có nửa điểm vi phạm. Toán quân này thật sự tốt, bọn họ như lời đã nói, hoàn toàn nghe lệnh Tiêu Cẩm Thư, chẳng sợ Tiêu Cẩm Thư phái bọn họ đi tìm chết, bọn họ cũng sẽ không nhàn nửa bên mày.

Quân ngũ như vậy... Gã sao không thể chờ mong đại quân triều đình phái tới đây?

Chỉ là một khi Hô Diên Hi thật sự ra tay, chỉ sợ có bao nhiêu người đều vô dụng. Gã đã thấy qua công lực của Hô Diên Hi, thật giống như tương truyền, “Mười bước giết một, ngàn dặm bắt lưu”. Chỉ một mình Hô Diên Hi mà thiên quân vạn mã còn ngăn không được, đừng nói viện quân có bao nhiêu người, dưới sức đánh của Hô Diên Hi, quân tâm đều sẽ tan rã, đến lúc đó...

Ngự giá thân chinh!

Tiêu Cẩm Thư nắm thật chặt nắm tay, cho dù là liều mạng, cũng phải bảo vệ tốt Cảnh Nhân đế!

Trận công thành kéo dài đến chạng vạng, Mạc Bắc mặt trời lặn sớm, lúc này sắc trời phiếm hồng, Mục tộc cũng dừng tấn công.

Bọn họ giống như lại sống thêm một ngày, Tiêu Cẩm Thư hơi thở phào, tai nghe bên ngoài tường thành truyền đến giọng nói của Hô Diên Hi.

Giọng của hắn cũng không lớn, lại có thể xuyên thấu qua tường thành truyền đến trong lỗ tai nhiều người như vậy, đủ thấy nội lực thâm hậu.

“Tiêu quân sư, như người sở liệu, bốn vương vẫn chưa ra tay bởi vì trọng thương chưa khỏi, hôm nay ra trận cũng là do lo lắng đại quân của các người đến, mới vừa có thể đứng lên liền đến công thành, miễn cho đại đội nhân mã đến sẽ mất cơ hội ngàn năm một thuở. Vài vị tướng quân Tiêu gia liều chết đánh ta trọng thương, bốn vương bội phục, vốn định để lại một vị tàn phế nói dối tông đường, đáng tiếc hiện tại không được.”

Hô Diên Hi nói lời này cực kỳ vô lễ, binh lính bên người Tiêu Cẩm Thư tức giận đến mức đỏ bừng hai mắt, chỉ muốn lao ra liều mạng cùng hắn.

Tiêu Cẩm Thư lại rất bình tĩnh, tiếng nói của gã vô pháp truyền xa như vậy, liền dùng văn tự Mục tộc viết lên một mảnh vải lớn rồi sai người thả trên tường thành, mảnh vải ghi chữ —— “con khỉ xưng Đại vương”. (Editor: Tôn Ngộ Không xưng vương Hoa Quả Sơn)

Hô Diên Hi mới vừa rồi tự xưng bốn vương, là hắn tự phong, sau khi thống nhất thảo nguyên Tái Bắc, Hô Diên Hi liền tự phong Tái Bắc vương, muốn một đường đánh tới hoàng thành, thay đổi triều đại. Hắn lấy tính mệnh Tiêu gia vũ nhục Tiêu Cẩm Thư, Tiêu Cẩm Thư liền châm chọc hắn là hầu tử, dù sao đều là múa mép khua môi, Hô Diên Hi nhất định đấu không lại Tiêu Cẩm Thư.

Nhìn chữ viết trên tờ giấy, nụ cười trên mặt Hô Diên Hi không thay đổi, hắn cất cao giọng nói: “Tiêu quân sư, bốn vương không định tuyệt tình như vậy, đáng tiếc là các người ngoan cố không thay đổi a.”

Nói xong hắn nhẹ nhàng vung tay lên, bốn Binh sĩ Mục tộc mỗi người giơ một cái cái gậy tre cao lên, mỗi gậy tre móc một cái đầu người, rõ ràng là một nhà Trần Hắc hầu!

Hốc mắt của tất cả mọi người trong thành đỏ lên, vài binh lính xúc động lập tức muốn đi hạ tường thành cùng bọn họ liều mạng, lại bị Tiêu Cẩm Thư ngăn lại.

“Dừng lại cho ta!” ánh mắt Tiêu Cẩm Thư nổi tơ máu, hiển nhiên tức giận đến mức tận cùng, giọng nói của gã khàn khàn “Hiện tại bọn chúng muốn kích động chúng ta mở cổng thành gây chiến để nhân cơ hội tấn công vào. Thương thế của Hô Diên Hi chưa tốt, chỉ có thể dùng biện pháp như thế. Chúng ta tuyệt đối không thể bị khiêu khích, nhất định phải nhẫn, nhẫn chờ viện quân đến, lấy đầu Hô Diên Hi tế mấy vạn tướng sĩ mạc Bắc!”

Tất cả mọi người dừng lại, vài binh lính kích động trộm lau nước mắt, đó là lão Hầu gia của bọn họ, ba vị tướng quân của bọn họ, rõ ràng là dòng dõi cao quý lại cùng ăn cùng uống với bọn họ, là tướng quân của bọn họ a!

Tướng quân của bọn họ bị người vũ nhục như vậy, bọn họ lại chỉ có thể nhẫn sao?

Đột nhiên một thanh âm giống như Hô Diên Hi truyền vào trong tai mọi người, người nọ thanh âm trầm thấp, không giấu lửa giận: “Hô Diên Hi, người muốn dùng loại phương pháp này bức Tam ca của ta mở

cổng thành, vậy là sai lầm mười phần. Tam ca của ta từ nhỏ đến lớn viết nhiều nhất là chữ ‘Nhẫn’, bút lông trong nhà đều do huynh ấy viết mòn. Bất quá, Tam ca của ta nhẫn, ta lại không nhẫn!”

Cuối cùng một tiếng “Nhẫn” như là hét to, tai của binh sĩ Mục tộc như nổ tung, binh lính tổ chất không tốt liền chảy máu tai, coi như thủng màng nhĩ.

“Người nào?” Tiêu Cẩm Thư ngồi trên xe lăn nhìn quanh trong thành.

Chỉ thấy hai người một ngựa cuộn cả bụi đường phóng tới chỗ bọn họ, qua vài hơi thở đã tiến đến trước mặt Tiêu Cẩm Thư. Lập tức thấy một người vận kim giáp, khuôn mặt tức mục long uy mười phần, một người khác thân hình cao lớn đằng đằng sát khí, rõ ràng ngũ quan có vài phần giống gã!

Nam tử to cao vận huyền giáp ôm thắt lưng nam tử mặc kim giáp nhảy xuống khỏi ngựa rồi đặt lên ghế, sau đó gật đầu nói với Tiêu Cẩm Thư: “Bảo hộ bệ hạ, ta đi đoạt lại di thể của phụ thân cùng huynh trưởng.”

Nói xong liền một bước phi ra xa.

Cái gì? Bệ hạ?

Tầm mắt Tiêu Cẩm Thư vốn dõi theo huyền giáp nam tử, nghe y vừa nói như thế, lập tức quay đầu nhìn người vận kim giáp kia, chỉ thấy dưới kim giáp là chiến bào kim long ngũ sắc, khắp thiên hạ trừ bỏ vị ngự trong Kim Loan điện kia, còn có ai dám ăn vận như vậy!

“Bệ, bệ hạ?” Tiêu Cẩm Thư hai chân đã bị cắt cụt, không thể quỳ lạy, đành chấp tay lấp bắp mà nói, “Tham kiến bệ hạ, đại quân đâu?”

Lúc này gã đã không còn tâm trạng giữ lễ nghĩa, chỉ lo lắng hỏi.

Cảnh Nhân đế đứng lên khỏi ghế, bình tĩnh nói: “Đại quân ngay phía sau, khoảng sau nửa canh giờ sẽ tới. Tiêu ái khanh dẫn dắt quân dân Mạc Bắc tử thủ hơn hai mươi ngày, kể công không hết, các người có thể nghỉ ngơi một chút rồi.”

“Tạ bệ hạ...” Không phải, cảm tạ cái gì chứ! Đại quân chưa đến hoàng đế đã đến, làm sao bọn họ nghỉ đây, hoàn toàn không thể, còn phải liều mạng bảo vệ!

“Không cần lo lắng,” Cảnh Nhân đế hơi nhếch khóe môi, “Một mình Định Bắc tướng quân cũng đủ làm quân địch khiếp sợ, chúng ta lên tường thành mà xem.”

Không được, tường thành là nơi nguy hiểm, tên bay đạn lạc, vạn nhất thương tổn đến bệ hạ vậy trách nhiệm ai gánh nổi, có muốn cũng không nổi!

Chỉ là Tiêu Cẩm Thư căn bản không ngăn được Cảnh Nhân đế, tiểu hoàng đế vậy mà mạnh mẽ, nhảy vài cái đã đứng trên tường thành nhìn xuống, một thân kim giáp vô cùng chói mắt, cứ như đang viết “Ta là hoàng đế tới bắt ta đi”.

Tiêu Cẩm Thư vội vàng sai người đẩy gã lên, nghĩ vạn nhất có tên phóng tới, gã cũng có thể dùng thân mình làm bia thay người.

Mới vừa lên tường thành đã thấy cả trận mưa tên ập đến, cung thủ ra tay rất nhanh, bất quá không phải hướng về phía Cảnh Nhân đế, mà hướng về huyền giáp nam tử.

Mà huyền giáp nam tử cầm trong tay một thanh trường đao, đơn thương độc mã vọt vào bên trong địch doanh, nơi y đi qua, mưa tên đứt đoạn, không một ai có thể tiếp cận y, quân địch xung quanh hoàn toàn gục ngã.

Thấy tiền không có tác dụng, vài tên tướng lĩnh của Mục tộc dẫn theo sĩ binh xông lên, kết quả bị người kia lần lượt cho một đao giống như đốn gỗ giữa rừng, nơi y đi qua, không ai thoát được.

Quả thực là một pho tượng thần chết!

“Bệ hạ, đây là ai, dũng mãnh như vậy?” Tiêu Cẩm Thư giật mình mà hỏi.

“Tiêu Cẩm Ý,” thấy Tiêu Cẩm Thư nghếch mặt ra, Cảnh Nhân đế cười rất ôn hòa, “Định Bắc tướng quân ... của trẫm.”

46. Chương 46: Quyết Đấu Đỉnh Cao

Định Bắc tướng quân nhảy vào giữa doanh trận quân địch thực như đi vào chốn không người, binh sĩ Mục tộc không một ai có thể cản được y, mà biểu cảm của Hô Diên Hi cũng càng lúc càng kém, gã nhìn Định Bắc tướng quân dũng mãnh kia gần giết sạch quân tiên phong, giống như chiến thần từ trời xuống đánh tan quân của mình, đã có vài tên lính quay đầu như muốn bỏ chạy.

Binh sĩ Mục tộc đều là người kiên cường, sẽ không bởi vì địch nhân cường đại mà bỏ chạy, cũng không sợ chết, nhưng nếu địch nhân không phải là người thì sao? Sức chiến đấu như vậy, ai dám nói Định Bắc tướng quân không phải là thiên thượng thần ma, mà chỉ là phàm nhân?

Hô Diên Hi lúc trước cũng dùng thực lực như vậy mà làm Hạ quân kinh sợ, nhưng Trần Bắc hầu không lùi bước, lão dùng tính mệnh của chính mình và của con cái lão đổi lấy vết thương trên người Hô Diên Hi. Chỉ là hiện tại, đối mặt với Định Bắc tướng quân cường đại như vậy, binh lính cùng tướng lĩnh Mục tộc lại rút lui.

Tiêu Lục tướng quân nhìn đại quân trước mắt cơ hồ muốn bỏ chạy, mỉm cười, xoay người khoát đao, đao phong mang nội lực nhắm thẳng vào chân ngựa. Quân tiên phong của Mục tộc toàn bộ đều là kỵ binh, ngựa đối với bọn họ mà nói không chỉ là tọa kỵ, mà còn là huynh đệ, chiến hữu, không có ngựa Mục tộc giống như chim mất cánh, không cách gì bay lượn trên thảo nguyên.

Một đao kia của Định Bắc tướng quân quét ngang chân ngựa như vậy, dựa vào công lực của y, hoàn toàn có thể chặt đứt chân ngựa của hai hàng quân. Nếu y thành công, vậy trận này không cần đánh nữa, Mục tộc không chỉ có không còn sĩ khí, mà sẽ bị viện quân Hạ quốc đuổi cho chạy về ở chỗ sâu trong thảo nguyên, trong ba năm mười năm vô pháp khôi phục nguyên khí.

Không thể để cho 1 đao kia của y chém đến!

Nhanh như sấm chớp, Hô Diên Hi mặc kệ nội thương mà nhảy khỏi lưng ngựa, đao không kịp rút, bèn dùng trường tiên đỡ lấy đao phong của Định Bắc tướng quân, hai cổ lực chạm vào nhau, làm cho cả Hô Diên Hi lẫn Tiêu Cẩm Ý rút lui hai bước rồi mới gồng mình trấn định tại chỗ mà gườm gườm địch của mình.

Hô Diên Hi chỉ cảm thấy cổ họng chua chát, máu đã học lên miệng. Nhưng mà lúc này binh sĩ Mục tộc đang bị ép tới không ngược nổi mặt đã bắt đầu rống lên ——

“Tái Bắc vương, Tái Bắc vương!”

Thanh âm phía sau cho Hô Diên Hi biết, một miệng máu này của hắn mà nhổ ra, chuyện coi như xong. Định Bắc tướng quân không ai địch lại kia, nếu hắn chặn được sẽ cho binh sĩ Mục tộc đang tuyệt vọng kia thêm sĩ khí. Nên hắn đành cường ép bản thân nuốt xuống, tuyệt đối không thể nhổ ra.

Hắn bên này muốn học máu, hoàng hậu cũng gặp cảnh khí huyết cuộn cuộn trong lồng ngực, từ lúc bắt đầu vào thế giới này đến giờ, chưa ai có thể làm y chật vật như vậy. Thế giới này có thể cất chứa võ công tuyệt đỉnh, y cùng Hô Diên Hi đều là tuyệt đỉnh, không phân cao thấp!

Người này, tuyệt đối không phải người chơi bình thường!

Chẳng lẽ hắn thật sự là tiền sĩ, là mục tiêu của nhiệm vụ lần này?

Hoàng hậu khẽ nhíu mày, tầm mắt của y dừng trên bốn gậy trúc treo đầu người kia, y có thể nhận rõ ràng từng khuôn mặt. Đó là thân phụ cùng các huynh đệ y, là thân nhân cùng huyết thống theo số liệu trò chơi. Sau lưng y lại là người y yêu sâu đậm, cùng quốc gia là thứ quan trọng nhất của người đó.

Sự ngưỡng mộ quan trọng hơn hay nhiệm vụ quan trọng hơn?

Y nhớ trước khi đến đây đã được dặn dò, tiền sĩ không giống người chơi bình thường, người chơi còn có mũ giáp trò chơi, khi chết sống diện sẽ được mũ giáp thu lại. Còn tiền sĩ không có mũ giáp bảo hộ, cho nên hắn mới nghĩ hắn là người trong thế giới này, như vậy nếu hắn chết trong thế giới này, hắn cũng sẽ chết trong thế giới thực. Chỉ có để một cách là để đạo cụ gợi nhớ bên người hắn trước khi hắn chết, đạo cụ sẽ thu toàn

bộ sóng não của tiến sĩ vào mũ giáp chuẩn bị riêng, khi hấn chết trong trò chơi thì y chỉ cần tỉnh lại, đặt mũ giáp lên đầu tiến sĩ là được.

Cho nên lúc này y chưa thể giết tiến sĩ, lại trùng hợp y là Định Bắc tướng quân, vì báo thù cho gia tộc cùng trấn giữ quốc gia mà ái nhân của y yêu sâu sắc, y phải giết Hô Diên Hi.

Nếu vậy ... y phải bắt sống Hô Diên Hi, đặt đao cụ bên người hấn rồi mới giết chết hấn để tế bái những anh linh nơi thành Bắc này!

Hoàng hậu nắm chặt trường đao, Hô Diên Hi cùng võ công của y vốn không thể phân cao thấp, thật khó mà bắt sống được.

Sau khi áp chế khí huyết cuộn cuộn trong lồng ngực, hoàng hậu vẩy trường đao, Hô Diên Hi chỉ kịp né về sau, vừa vặn tránh khỏi một đao lôi đình của hoàng hậu.

Xem ra không cần nương tay, người này không chết được. Ở trong hiện thực Hoàng hậu vốn dĩ thân kinh bách chiến, y liền không nương tay nữa, toàn lực xuất đao.

Hai vị tuyệt đỉnh cao thủ giao phong, đúng là cát bay đá chạy, vạn vật trong phạm vi một dặm vô pháp toàn thân, chiến sĩ Mục tộc vốn dĩ đã lén tới gần Hô Diên Hi để trợ chiến cũng bị chém chết mười mấy tên, cuối cùng cả bọn bèn dứt khoát lui lại, đứng quanh hai dặm che phủ bụi mờ.

Bên phía Mạc Bắc lại nhờ có tường thành che chắn mà xem thấy rõ ràng, Tiêu Cẩm Thư vừa xem không rời mắt thân thủ của hoàng hậu, vừa nuốt nước miếng, cố không phạm lễ nghĩa mà hỏi: “Bệ hạ, người này... thật sự là người nhà của ta, là muội muội Tiêu Cẩm Ý?”

Cảnh Nhân để mỉm cười gật đầu, ánh mắt không giấu nổi tình ý.

Tiêu Cẩm Thư: “...”

Nếu không phải Định Bắc tướng quân kia có khuôn mặt năm phần tương tự Tiêu gia, gã nhất định sẽ cho rằng Cảnh Nhân để vì muốn cướp lấy binh quyền Tiêu gia mà tìm một người giả mạo nhi tử nhà gã. Gã là một người tàn tật không thể kế thừa tước vị, Tiêu gia lại không có ấu tử, vậy hoàng đế cùng người kia sẽ lợi dụng thân phận nhi tử của Trấn Bắc hầu để thu phục quân tâm.

Chỉ là Cảnh Nhân để vẫn cam đoan với gã, người có võ công cao đến hàng quái nhân kia là Tiêu Cẩm Ý, là hoàng hậu, là muội muội Tiêu Cẩm Ý của gã?... Muội muội ... Ruột thịt?

“Thần nhớ rõ... Tiêu Tướng quân... Khi còn bé thân thể rất là gầy yếu.” Tiêu Cẩm Thư gian nan nói.

“Ái khanh cũng nói là khi còn bé thân thể gầy yếu đi,” Cảnh Nhân để không thềm để ý, “Trưởng thành tự nhiên nảy nở.”

Loại dáng người này, loại võ công này, là do nảy nở sao? Muội muội của gã làm sao mà lớn thành một gã hán tử vừa thô vừa cao như vậy chứ, ;A;?

Tiêu Cẩm Thư chỉ cảm thấy đầu ngón tay của mình đang run rẩy, một tia thần trí còn sót lại cho gã biết, hiện tại không phải là lúc dẫn chuyện này, bên ta còn người có thể đánh thắng Hô Diên Hi, không cần biết người đó là ai, chỉ cần đủ để trấn định quân tâm, gã cam nguyện tôn người đó làm chủ tướng! Tiêu Cẩm Thư cảm miệng không nói, cúi đầu nhìn về phía ngoài thành, nhưng mới đó lại không thấy. Gã đảo mắt nhìn khắp nơi mới nhìn ra thân ảnh bọn họ giữa không trung.

Xung quanh bọn họ bụi tung mịt mờ, động tác của bọn họ nhanh đến mức mắt thường vô pháp nhìn ra, chỉ có thể qua hướng đất đá bay loạn mà đoán xem ai đang có ưu thế. Thực lực của Hô Diên Hi mạnh thế này, thân nhân của gã dùng mạng đánh được hấn bị thương cũng không uổng phí. Chỉ là gã không thể nào ngờ người có thể đánh ngang sức ngang tài với Hô Diên Hi lại là muội muội của mình, muội muội...

Tiêu Cẩm Thư cảm thấy, may mắn gã ngồi trên xe lăn, không thì có lẽ đã nhũn chân quỳ xuống.

Gã nhìn Cảnh Nhân để, thấy đế vương lộ ý cười, trong mắt tràn ngập nhu tình, hiển nhiên là tín nhiệm cùng thâm tình giành cho Tiêu Cẩm Ý. Hấn như đang nhìn một người quyền rũ xinh đẹp nhất trần đời, như là ...

Tiêu Cẩm Thư vội vàng cầm thùng nước ngay đó uống ừng ực hòng áp chế nghi vấn trong lòng mình. Không cần biết như thế nào, chờ trận này đánh xong lại nói.

Nhìn cuộc chiến dưới chân thành, Tiêu Cẩm Thư mới biết được cái gì gọi là một người chấp mười người. Trước sức chiến đấu đáng sợ như vậy, tất cả mưu lược đều là nói suông, bọn họ cũng y như Mục tộc, đều chỉ có thể chờ đợi hai người này phân ra thắng bại.

Tiêu Cẩm Ý không sợ đánh lâu, trên người y không có thương tổn, không cần dùng nội lực cưỡng chế thương thế, chỉ cần kéo dài một chút, đại quân Hạ quốc sẽ có mặt, đến lúc đó có bao nhiêu Hô Diên Hi cũng không chống được. Còn Hô Diên Hi lại khác, hấn kéo dài không nổi, không chỉ là thân thể, còn có binh sĩ Mục tộc.

Áp chế luồng đau đớn nơi lồng ngực, Hô Diên Hi xoay người trên không trung, bốc lấy thủ cấp của Trần Bắc hầu đem ra đỡ một đao của Định Bắc tướng quân. Tiêu Cẩm Ý thầm than một tiếng, y không thể trực tiếp dùng đao đâm vào thân sinh phụ thân của mình, đành gồng người thu đao, lúc đó Hô Diên Hi nhanh tay lẹ mắt rút đao từ thắt lưng ra đâm vào tim Tiêu Cẩm Ý.

Tiêu Cẩm Ý thầm biết tránh không thoát, đành tung người nhảy lên, dùng sườn đón lấy đao, một mặt cướp thủ cấp Trần Bắc hầu trong tay Hô Diên Hi về, một mặt gồng người dùng cơ bụng giữ chặt đao không cho Hô Diên Hi gỡ trò.

Thấy Tiêu Cẩm Ý trúng đao, Cảnh Nhân đế vẫn đang theo dõi liên cau mày, Tiêu Cẩm Thư nhin không được nói: “Bệ hạ chớ có lo lắng, Tiêu tướng quân dùng xương sườn cùng cơ bắp kẹp đao, không dễ thương tổn đến nội tạng. Chỉ cần không rút đao ra, Tiêu tướng quân sẽ không đổ nhiều máu, loại thương thế này ... Cũng không đáng lo ngại.”

Nhưng sắc mặt của Cảnh Nhân đế càng lúc càng tối sầm, Tiêu Cẩm Thư nhanh chóng nghẹn lời. Không kể người đang chiến đấu kia có là muội muội của gã hay không, gã cũng kính trọng, cũng cảm tạ người đó. Tiêu tướng quân rõ ràng có cơ hội giết chết Hô Diên Hi, chỉ cần một đao xuyên qua thủ cấp của Trần Bắc hầu là có thể đâm thủng ngực Hô Diên Hi, chỉ là tướng quân không hề làm như vậy, còn vì đoạt lại thủ cấp của Trần Bắc hầu mà cam nguyện để chính mình bị thương.

Đang nghĩ tới đây, đột nhiên Tiêu Cẩm Ý nhanh tay ném về phía sau, thủ cấp của Trần Bắc hầu bay vòng lên tường thành, rớt xuống đùi của Tiêu Cẩm Thư. Rõ ràng lực đạo y dùng lớn như vậy, nhưng thủ cấp rớt xuống người Tiêu Cẩm Thư lại nhẹ như lông hồng, đây là ý đồ của Tiêu tướng quân.

Tiêu Cẩm Thư ôm lấy thủ cấp của cha mình, sau đó đặt lên trên tường thành, để lão nhìn xuống Tiêu Cẩm Ý.

“Không thể để cho Tiêu tướng quân chiến đấu một mình như vậy.” Tiêu Cẩm Thư giận tái mặt, lãnh tĩnh nói, “Lấy nỗ lớn đến.”

Binh sĩ nghe lệnh mang nỗ tới, thợ thuyền Mạc Bắc không phân ngày đêm chế tạo gấp gáp được mười cái nỗ lớn, tầm bắn tính bằng ngàn thước, chỉ cần nhân lực tốt, chắc chắn bắn đến đầu quân lính Mục tộc.

Tầm mắt của Cảnh Nhân đế dừng ở trên người Tiêu Cẩm Thư, thấy gã chống đỡ trên đôi chân không trọn vẹn, còn nhờ binh lính thân tính đỡ mình rồi ghé, dựa vào tường thành, chỉ để dập đầu trước thủ cấp của phụ thân.

Sau ba cái dập đầu thật mạnh, trán Tiêu Cẩm Thư đổ máu tươi, kiên nghị nói: “Phụ thân, Cẩm Thư bất hiếu, không cách gì thu hồi di hài huynh đệ!”

Nói rồi gã ngồi trở lại trên ghế, lạnh lùng nói với binh sĩ giương nỗ: “Thay hỏa tiễn.”

Cảnh Nhân đế lập tức hiểu gã muốn làm gì, hấn còn muốn ngăn cản, nhưng nhìn lại Tiêu Cẩm Ý còn khổ chiến dưới chân thành, cuối cùng nói không nên lời.

Hoàng hôn buông xuống, từng đốm lửa nổi trên tường thành, trong ánh lửa bập bùng, khuôn mặt Tiêu Cẩm Thư cơ hồ lộ ra một tia âm ngoan. Hấn nhìn ngọn đuốc của binh sĩ Mục tộc ở xa xa, còn có ba cái đầu người, ba cây gậy trúc. Ba cây gậy trúc treo ba cái thủ cấp, còn có đuốc thấp kê bên, trong đêm đen cũng nhìn ra rõ ràng.

Tiêu Cẩm Thư hít mạnh một hơi: “Ngắm trúng thủ cấp của ba vị tướng quân.”

Đội trưởng xạ thủ chảy nước mắt, nhin không được đành nói với Tiêu Cẩm Thư: “Quân sư...”

“Bắn tên!” Tiêu Cẩm Thư lạnh lùng nói.

Cung thủ buông dây, đầu tên nhúng lặn tinh trượt qua rãnh nỏ để lại vài tia lửa nho nhỏ rồi lao vun vút như mười ánh sao nhắm thẳng vào giàn trúc.

“Không xong!” Hô Diên Hi lập tức hiểu ra ý đồ quân địch, lòng muốn quay lại ngăn hỏa tiễn nhưng người lại bị Tiêu Cẩm Ý cản trở, hận không thể phân thân.

Tốc độ của hỏa tiễn rất nhanh, binh lính trông coi giàn trúc căn bản phản ứng không kịp, có vài ba tên bị tiễn lạc dính người.

Tuy rằng chỉ có mười đạo nỏ, nhưng tiễn như mưa không ai cản được, ba thanh gậy trúc nhanh chóng bắt lửa, từ mười đóm ma trôi bồng thành đại hỏa, bốc cháy kịch liệt.

Ngọn lửa nuốt sống thủ cấp ba vị tướng quân, ôm lấy dung nhan nhắm mắt an tường.

Tiêu Cẩm Thư rơi lệ.

47. Chương 47: Quân Vô Hí Ngôn

Hô Diên Hi không thềm để tâm chuyện của ba cái sọ kia, chiêu thức hèn hạ vừa nãy có dùng lại cũng không còn hiệu quả, có thể thương tổn Định Bắc tướng quân kia một lần là đủ rồi. Còn Tiêu Cẩm Ý lại có thể cảm nhận được đau xót cùng quyết tâm của Tiêu Cẩm Thư.

Y đã sống trong thế giới này bốn năm, tuy rằng thời gian trong thế giới này không giống với bên ngoài, nhưng cảm quan của y đã chứa đủ sự việc bốn năm ở đây. Đối với nơi này mà nói, người chết không toàn thây không có cách gì yên nghỉ, chết rồi linh hồn cũng bị hủy hoại. Hồn phách không trọn vẹn sẽ lang thang vĩnh viễn trong cõi vô thường, bất nhập địa ngục, vô pháp luân hồi. Tiêu Cẩm Thư tự mình hạ lệnh thiêu hủy thủ cấp huynh đệ thân sinh phải có bao nhiêu quyết tâm, bọn họ là người đến từ thế giới bên ngoài vĩnh viễn không hiểu.

Hô Diên Hi không quan tâm, Tiêu Cẩm Ý lại bận lòng.

Thân thủ của Hô Diên Hi cũng ngang ngửa y, chỉ là Hô Diên Hi bị thương chưa lành, Tiêu Cẩm Ý nếu ra tay dùng toàn lực là có thể lấy mệnh Hô Diên Hi. Nhưng y lại muốn bắt sống Hô Diên Hi để gọi tiến sĩ tỉnh lại, cho nên không dốc hết toàn lực. Người ở bên ngoài xem vào chỉ thấy Hô Diên Hi cùng y đều chiến đấu hết sức mình, chỉ có Tiêu Cẩm Ý biết, y đã nương tay.

Y là quân nhân, nhiệm vụ của y là giúp tiến sĩ tỉnh lại, cũng giống như ở nơi này có câu “quân lệnh như núi”, y phải làm tròn nhiệm vụ. Hiện tại người có khả năng cao nhất là tiến sĩ chỉ có Hô Diên Hi, y không thể giết Hô Diên Hi.

Cho nên, y vì nhiệm vụ mà tổn thương đến người ở nơi này.

Không sai, là người.

Sau khi phải lòng Thẩm Quân Duệ, Tiêu Cẩm Ý rốt cuộc không có cách nào xem người ở nơi đây chỉ là số liệu, chỉ là NPC. Giống như trên bản hợp đồng họ phải kí để tiến vào nơi này, “Người” ở thế giới này có tư tưởng bản thân, hệ thống hoàn thiện tính cách và tư duy cơ sở của họ, ý thức là tự họ phát triển đến chân thật.

Tiêu Cẩm Ý không nguyện ý xem ái nhân của y là số liệu, y nguyện ý xem Thẩm Quân Duệ và mọi người nơi này là “người”, giống như bản thân y.

Đây là thế giới do tiến sĩ sáng tạo, y lại càng không thể làm tổn thương một người có khả năng là tiến sĩ. Một khi hệ thống xảy ra vấn đề, người có thể cứu lại cũng chỉ có tiến sĩ.

Vô luận là vì nguyên nhân gì, y cũng không thể thương tổn Hô Diên Hi.

Nhưng đến khi nhìn ngọn lửa thiêu rụi ba cây gậy trúc, Tiêu Cẩm Ý lại cảm thấy đau lòng. Linh hồn sinh động như vậy, đều là do tiền sĩ sáng tạo, phản ánh chính ý thức cùng tính cách của tiền sĩ, người như vậy vì sao có thể tùy tiện biến thành một kẻ không từ thủ đoạn như Hô Diên Hi được?

Y thật hy vọng Hô Diên Hi không phải là tiền sĩ, nhưng chuyện này vẫn phải chờ bắt sống Hô Diên Hi rồi mới có thể xác nhận.

Lỗ tai của Tiêu Cẩm Ý giật giật, y nghe được âm thanh đại quân đã đến. Y đứng dưới ánh lửa, giơ cao trường đao, cất giọng hô: “Tiêu Cẩm Thư, viện quân đã đến! Đừng cho bọn họ ra khỏi thành, lệnh tất cả lên tường thành, bắn tên! Có bao nhiêu phóng bấy nhiêu, đừng quan tâm đến ta!”

Thanh âm của y được nội lực tổng xuất, không chỉ có Tiêu Cẩm Thư cùng Cảnh Nhân để nghe được, đại quân tiếp viện vừa đến cũng có thể nghe thấy mệnh lệnh của Định Bắc tướng quân.

Cho dù võ công của Hô Diên Hi cùng Tiêu Cẩm Ý có cao tới đâu cũng không có cách nào giữ mình bình yên vô sự dưới mưa tên loạn tiễn, đây là hồi chiến đấu thập tử nhất sinh, Tiêu Cẩm Ý muốn liều mạng với Hô Diên Hi đến cùng.

Cảnh Nhân để quát to trên thành lâu: “Tiêu Cẩm Ý, ngươi dám!!!”

Do không có nội lực, tiếng quát của hắn khó mà truyền ra xa, còn bị thanh âm vang dội của đại quân át mất. Người duy nhất nghe được tiếng quát của hắn chỉ có Tiêu Cẩm Thư đứng bên cạnh.

“Bệ hạ,” giọng nói của Tiêu quân sư giống như hơi lạnh giữa băng tuyết, “Quân lệnh khó cưỡng, vừa nãy là mệnh lệnh của Định Bắc tướng quân do ngài chính tay sắc phong, toàn thể thành Bắc, chỉ có thể tuân theo tướng quân.”

“Tiêu Cẩm Thư!” Cảnh Nhân để phần nộ nhìn Tiêu quân sư.

Tiêu Cẩm Thư hít sâu một hơi, áp chế tất cả cảm xúc trong lòng mà trấn tĩnh nói: “Bệ hạ, Tiêu Cẩm Thư không sợ kháng mệnh, vì chiến sự, để chém được đầu Hô Diên Hi, cả nhà Tiêu gia, đều do bệ hạ xử trí.”

“Cả nhà Tiêu gia, chờ chiến sự chấm dứt, Tiêu gia cả nhà trừ ngươi ra còn dư lại ai?” Cảnh Nhân để bắt lấy tay Tiêu Cẩm Thư.

Tiêu Cẩm Thư thản nhiên nói: “Bệ hạ, thần muội thuở nhỏ hoạt bát đáng yêu, trên dưới Tiêu gia đều yêu thích nó, mẫu thân nói qua rất nhiều lần không cho chúng ta dẫn nó đến quân doanh, nhưng từ phụ thân đến các huynh đệ, ngay cả chính thần, đều không chịu được khi nó cầu xin mà đưa nó đến quân doanh chơi. Thần không biết nó là nữ phần nam trang hay là... nữ phần nam trang, nhưng có một việc thần có thể xác nhận, người đó chính là hậu nhân Tiêu gia. Trước khi chết có thể gặp lại muội muội thần yêu thương, lòng rất an ủi.”

Nói xong gã dùng tay đẩy xe lăn, tự mình xuống tường thành để chỉ huy đại quân.

Cái gì gọi là trước khi chết! Cảnh Nhân để nắm chặt tay, Tiêu Cẩm Thư đây là tính toán chờ Tiêu Cẩm Ý chết, lại để quân sư duy nhất ở Mạc Bắc chết theo sao?

Yên lặng mà nhắm mắt lại, rồi trong khoảnh khắc liền mở mắt ra, lúc này trong ánh mắt hắn ngập tràn kiên định. Cảnh Nhân để bước đến tường thành, đứng bên cạnh Tiêu Cẩm Thư, lúc này phó tướng viện quân cũng đã leo lên thành lâu, nhìn thấy Cảnh Nhân để liền lập tức quỳ xuống.

“Lời nói vừa rồi của Tiêu tướng quân ngươi cũng nghe thấy?” Cảnh Nhân để thản nhiên nói.

“Thần nghe rõ, nhưng mà...” Trên đường đi, phó tướng vốn không vừa mắt Tiêu Cẩm Ý, nhưng dạng mệnh lệnh này, gã tất phải tuân theo.

“Trẫm đã phong Tiêu Cẩm Ý là Định Bắc tướng quân, nắm chưởng ấn soái, lời y nói, chính là quân lệnh.” Cảnh Nhân để cất cao giọng.

Tiêu Cẩm Thư ngẩng đầu nhìn Cảnh Nhân để, chỉ nghe hắn nói: “Trẫm hạ lệnh, Mạc Bắc chiến sự toàn quyền Tiêu tướng quân phụ trách, quân lệnh của y đến trẫm cũng không có quyền thay đổi.”

“Quân vô hí ngôn.” Cảnh Nhân đế gằn từng chữ.

Phó tướng tựa cúi đầu thật thấp mà nói: “Thần, tuân mệnh.”

Sau đó gã dập đầu rồi mau chóng đứng dậy đi an bài cung tiễn thủ, mọi người đều bận rộn, người bảo vệ Cảnh Nhân đế chỉ còn Cẩm Y vệ cùng Tiêu Cẩm Thư.

Cảnh Nhân đế nói với Tiêu Cẩm Thư: “Trẫm thân phong tướng quân, trách nhiệm này không cần người lãnh nữa.”

Có ý phục hoàng sắc làm nổi bật, sắc mặt của Cảnh Nhân đế càng lúc càng tái nhợt, môi không còn chút huyết sắc nào, giống như giấy tiếp theo hắt sẽ ngã xuống, nhưng hắt vẫn đứng vững vàng, giống như Định Hải Thần Châm của cả Hạ quốc, hắt không ngã xuống, thành Mạc Bắc sẽ không bị công phá. Còn hắt một ngày, là một ngày Mục tộc không có khả năng xâm chiếm.

Tiêu Cẩm Thư nhìn Cảnh Nhân đế, gã sống ở biên cảnh nhiều năm, nên năm năm nay Cảnh Nhân đế đăng cơ gã vẫn chưa được diện kiến thiên nhan, cho đến ngày hôm nay, gã mới hiểu được vị quân vương tuổi cũng không lớn ở trước mắt này, là người xứng đáng để gã dùng cả tính mạng bảo hộ.

Gã giơ tay lên, chấp tay với Cảnh Nhân đế: “Thần tuân mệnh.”

Bố trí nhiệm vụ xong, Cảnh Nhân đế lại được Cẩm Y vệ hộ tống vào trong thành lâu, dù lúc này trời đã tối đen như mực khiến tiễn thủ bên Mục tộc thực khó ngắm trúng tường thành, nhưng hắt mặc một thân kim giáp vẫn quá mức bất mắt, vì tránh Mục tộc phạm thượng, hắt đành phải vào trong thành lâu chủ trì đại cục.

Cẩm Y vệ một phần bảo hộ Cảnh Nhân đế theo vào thành lâu, một phần canh giữ ở ngoài thành lâu. Tĩnh Tây Hiến cả cuộc hành trình lúc nào cũng bịt miệng một tên Cẩm Y vệ gầy yếu, chờ đến khi Cảnh Nhân đế tiến vào thành lâu gã mới buông tay ra.

Tô Hoài Linh phẫn nộ nói: “Người làm gì!”

Tĩnh Tây Hiến mặt không đổi sắc mà nói: “Sợ người nói bừa.”

Không phải gã lo chuyện bao đồng, Tô Hoài Linh kia mỗi lần há mồm đều là gây chuyện, trong tình cảnh này, gã thật sợ Tô Hoài Linh đột nhiên nói ra câu “Người là Hoàng Thượng cũng không có quyền không để ý người chết sống, loạn tiễn sẽ bắn chết Định Bắc tướng quân ở bên dưới”, nếu nói câu đó, ngày hôm nay Tô Hoài Linh phải chết là điều không thể nghi ngờ. Cũng không phải gã không tín nhiệm Tô Hoài Linh, mà là nàng ta chưa bao giờ biết cái gì gọi là hai chữ “Đại cục”, lòng tràn đầy tinh thần trọng nghĩa tự cho là đúng, thường bênh vực kẻ yếu, ở trong Trấn phủ ti lâu như vậy còn không đổi được cái tật xấu này, lúc vào Cẩm Y vệ còn học được thể nào là cậy quyền ... làm việc thiện, trong hoàng thành nàng ta chọc vào không ít kẻ quyền quý, Cẩm Y vệ đi theo lau dớt cho nàng cũng phát mệt.

Đương nhiên, sau mỗi lần nàng bênh vực kẻ yếu, Cảnh Nhân đế đều có lý do thu phục một kẻ quyền quý, đó cũng là lý do Tô Hoài Linh vẫn có thể sống vui vẻ đến giờ.

Nhưng trong lúc này nàng còn dám trách Cảnh Nhân đế một câu kia, thật sự là ai cũng không giữ được mạng nàng.

“Người tưởng ta ngốc sao?” Tô Hoài Linh trừng mắt, “Lúc Tiêu tướng quân nói ta cũng nghe thấy, Cẩm Y vệ tin tức linh thông, Hồ Diên Hi võ công cái thể không ai địch lại ta cũng biết, trong hoàn cảnh này, ta muốn xen vào cũng không có cách, đó là Tiêu tướng quân tự nguyện, vì dân chúng Mạc Bắc...”

Đôi mắt to liền rơi lệ, nước mắt cứ thế đổ xuống, Tô Hoài Linh bĩu môi: “Ta dù có ngồi một góc mà khóc cũng sẽ không để một phen khổ tâm của Tiêu tướng quân uống phí!”

Tĩnh Tây Hiến trầm mặc một lát, sau đó vươn tay xách Tô Hoài Linh lên, ném vào một góc khuất trên thành lâu không ai để ý, nói rất vô tình: “Chỗ đó, tối, người cứ từ từ khóc, đừng khóc ra tiếng, để người nghe được lại dao động quân tâm.”

Tô Hoài Linh: “...”

Hô Diên Hi đứng dưới thành nghe thấy Tiêu Cẩm Ý nói vậy đã định bỏ chạy, lúc hắn toàn sức thật không sợ loạn tiễn, lúc trước Trần Bắc hầu đã dùng loại phương pháp này để diệt trừ hắn, nhưng Hô Diên Hi chỉ bị xây sát một chút khi chạy khỏi vòng vây.

Nhưng mà hiện tại hắn không chỉ trọng thương chưa lành, bên người còn có một tên Tiêu Cẩm Ý thể lực ngang hắn, chắc chắn hắn không có cơ hội can loạn tiễn, tốt nhất vẫn là điều binh bỏ chạy, Hạ quốc có câu — núi xanh còn đỏ, lo gì không có củi đốt.

Nhưng Tiêu Cẩm Ý làm sao lại để hắn có cơ hội chạy trốn, trường đao nặng nề múa nhẹ như kiếm, trong khoảnh khắc tỏa thành hàng loạt đao ảnh vây lấy Hô Diên Hi, triệt để cuốn lấy hắn, căn bản không cho hắn cơ hội chạy trốn.

Hô Diên Hi vút roi đến chấn động không gian, nhưng Tiêu Cẩm Ý căn bản không né, để roi tùy ý quất vào người mình, chỉ vì muốn bắt sống Hô Diên Hi. Dù trường tiên còn cuốn lấy đầu kiếm đánh vào bên hông Tiêu Cẩm Ý toạc một đường máu, cả xương sườn cũng có thể đã bị lực kiếm đánh gãy, y đều không than một tiếng, cứ thế vây lấy Hô Diên Hi.

“Tiêu tướng quân, người không muốn sống nữa sao!” Hô Diên Hi giận dữ hét lên, “Một đám Tiêu gia các người đều không muốn sống, phụ thân người như thế, huynh đệ người cũng như thế!”

“Đối với Tiêu gia mà nói, hiếu đạo cao trọng hơn tính mệnh. Đối với ta mà nói, sứ mệnh cao trọng hơn cả, ta phải bắt sống người!” Tiêu Cẩm Ý kiên định đạo.

“Vì tên tiến sĩ đó có phải không?” Hô Diên Hi đột nhiên nói, “Người đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa, tiến sĩ đã chết, là bị ta giết chết.”

Tiêu Cẩm Ý bất ngờ đến mức không kịp đề phòng mà bị những lời này tác động, trong nháy mắt, từ cổ tay áo Hô Diên Hi lại xuất ra một thanh đao, đâm thật sâu vào huyết đạo Tiêu Cẩm Ý, trong khoảnh khắc, đau đớn tê dại truyền khắp toàn thân, Tiêu Cẩm Ý phát hiện mình không động đậy được nữa!

48. Chương 48: Chữa Thương

Cao thủ quyết đấu, thắng bại thường có thể biết trong nháy mắt. Đòn công kích của Hô Diên Hi chỉ có thể làm cho Tiêu Cẩm Ý bất động trong khoảnh khắc mà thôi, nhưng mà chính trong vài khắc ngắn ngủi này Hô Diên Hi liền lập tức chạy trốn, bỏ lại đại quân Mục tộc còn đang dàn trận đánh nhau, hắn trốn không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Quân Mục tộc căn bản không kịp phản ứng, Tái Bắc vương mà bọn họ tôn kính giống như thượng thần vậy mà lại cứ thế vứt bỏ bọn họ chạy trốn như vậy!

Chủ tướng của mình chạy trốn, đại quân của địch lại đánh đến, Mục tộc không còn có thể tiếp tục ở tại chỗ này mặc người xâu xé, bèn lập tức rút quân, không có chủ tướng an bài thích đáng, không có quân ở phía sau dẫn đường, đại quân Mục tộc chạy trốn rất là vội vàng.

“Còn muốn chạy trốn? Nằm mơ đi!” Tiêu Cẩm Thư đang định lệnh tiễn thủ, thấy phía dưới tình hình chuyển biến lập tức truyền lệnh cho đại quân ra khỏi thành truy kích địch nhân.

Sau đó thế cục nghiêng về một bên, binh sĩ Mạc Bắc bị nghiền đến diên rồi nên căn bản không lưu tình với binh lính của Mục tộc, có thể bắt thì bắt có thể giết thì giết. Không có quân bọc hậu, binh sĩ Mục tộc căn bản không thể chống đỡ đại quân nghiêm chỉnh của Hạ quốc, tan rã rất nhanh, tướng lãnh chủ chốt không còn một mống, thoát được thì liều mạng chạy, không thoát được thì trực tiếp quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Trong một canh giờ ngắn ngủi, mười vạn đại quân Mục tộc lớp chết lớp đầu hàng lớp bỏ chạy, còn không đến một ngàn người.

Sau khi quân Định Bắc thu dọn chiến trường, Tiêu Cẩm Ý được người mang trở về.

Ở thời khắc cuối kia, y vì không cho Hồ Diên Hi chạy trốn mà để rơi tùy ý đánh vào người mình, nội lực của Hồ Diên Hi lại thâm hậu, đánh đến mức Tiêu Cẩm Ý da tróc thịt bong, toàn thân cao thấp đúng là không có một khối da thịt lành lặn, phần trên bị dao găm, xương sườn bên trái bị kiếm đánh gãy, toàn thân máu tươi thoát nhìn rất đáng sợ.

Sau khi y được đem về thành, Cảnh Nhân đế cùng Tiêu Cẩm Thư lập tức chạy tới hỏi ý kiến quân y thương thế của y, Cảnh Nhân đế lần này xuất kinh mang theo không ít thái y, không thiếu hộ y.

Nhưng lúc bọn họ bước tới thì thấy thái y mang về mặt sầu khổ đứng ở bên cạnh Tiêu Cẩm Ý, Định Bắc tướng quân mặc kệ ai nói gì cũng không nghe, không cho người bắt mạch, lại càng không để người giúp y băng bó miệng vết thương.

Sau khi thái y bẩm báo với Cảnh Nhân đế chuyện này, Tiêu Cẩm Thư lập tức nói: “Đúng rồi, đúng rồi! Muội... Tiêu tướng quân của ta... Ai nha, ta cũng hiểu chút y thuật, ta tới bắt mạch cho Tiêu tướng quân.”

Muội muội của gã là thiên kim, tại sao có thể tùy tiện để người khác chạm vào, vẫn để gã trị liệu cho muội muội là được.

Tiêu Cẩm Thư vừa muốn vươn tay bắt mạch, chợt nghe thấy Tiêu Cẩm Ý nói: “Tam ca, ta không sao, cứ để được liệu lại, ta tự mình băng bó.”

“Làm càn!” sắc mặt Cảnh Nhân đế tái mét, đứng ở trước mặt Tiêu Cẩm Ý, hôm nay nhìn thấy hoàng hậu bị thương trước mặt mình, sự nhẫn nại của hắn đã đến cực hạn.

“Vậy thì để người băng bó cho ta, được không? Ta dạy cho người.” Tiêu Cẩm Ý mỉm cười nói với Cảnh Nhân đế, máu trên mặt y lau còn chưa sạch, nụ cười nhìn rất đáng sợ.

“Chuyện này...” Quân y, binh sĩ, Cẩm Ý vệ cùng đại nội thị vệ thêm một Tiêu Cẩm Thư ở trong phòng đều chấn kinh, không ngờ Định Bắc tướng quân lại dám phạm thượng như thế, cứ nhiên muốn Hoàng Thượng chữa thương cho y?

Càng làm mọi người khiếp sợ hơn là, Cảnh Nhân đế sau khi trầm mặc một lát cũng nói: “Định Bắc tướng quân khuất nhục Hồ Diên Hi, làm quân tâm Mục tộc tán loạn, giải cứu nguy cơ cho Mạc Bắc. Trẫm thân là đế vương tất nhiên muốn đích thân chữa thương cho công thần, đây là điều duy nhất trẫm có thể làm được. Các người đều lui ra đi, một mình trẫm giúp Định Bắc tướng quân chữa thương.”

Hắn nói câu này rất đường hoàng làm mọi người có chút khiếp sợ, một đám đều lui ra, chỉ có Tỉnh Tây Hiến biết nội tình liền cùng tâm phúc canh giữ ở ngoài cửa, không cho người khác nghe thấy động tĩnh bên trong.

Tiêu Cẩm Thư nhìn nhìn Cảnh Nhân đế, lại nhìn muội muội của mình, nhưng gã nhìn không ra gương mặt kia có gì khác biệt với Tiêu gia, rốt cuộc cũng yên lòng, gật đầu với Tiêu Cẩm Ý rồi rời đi.

Mọi người vừa đi, Tiêu Cẩm Ý liền lập tức nắm lấy tay của Cảnh Nhân đế, hôn lên mu bàn tay, lộ ra một nụ cười vui vẻ.

“Buông ra!” Cảnh Nhân đế tức giận chưa tiêu, lấy khăn bố và chậu nước giúp Tiêu Cẩm Ý lau rửa miệng vết thương.

“Ta thật sự không sao cả.” Tiêu Cẩm Ý miễn cưỡng nâng lên một cánh tay thương tích chất chồng, đoạt lấy bố khăn từ trong tay Cảnh Nhân đế, tự mình chà lau miệng vết thương, nói: “Khiến bọn họ ra ngoài là do không muốn cho người khác nhìn thấy thân phận nam tử của ta. Như vậy có thể tránh được tị hiềm, bệ hạ lại đối với ta rất tốt, tất sẽ có người tâm sinh hoài nghi. Phải tính đến một ngày nào đó chuyện hoàng hậu chính là Định Bắc tướng quân truyền ra ngoài, bệ hạ cũng có thể nói ta là thiên phú dị bẩm, nữ phần nam trang. Về chuyện hoàng hậu mang binh xuất chinh cho dù có người muốn buộc tội cũng không dám nói, nguyên bản chính là triều thần không người, ta mới bắt đầu dĩ điều binh. Bọn họ dám buộc tội chính là thừa nhận mình vô năng. Chỉ có như vậy, chuyện này mới có thể dẹp yên.”

“Cẩm Ý suy nghĩ chu toàn.” Đôi mày Cảnh Nhân đế từ khi đến Mạc Bắc cho tới bây giờ mới bắt đầu thả lỏng.

“Vẫn không bằng bệ hạ” Tiêu Cẩm Ý nói: “Mới vừa rồi bệ hạ lấy lí do ngăn chặn những lời nói sau này của các quan, nếu không như vậy, sẽ có người nói ta bất kính với bệ hạ, là đi hạ phạm thượng.”

Nhìn y lau sạch máu, lộ ra miệng vết thương hung hiểm, Cảnh Nhân để thầm run lên. Roi của Hô Diên Hi là roi gai, trên người Tiêu Cẩm Ý không chỉ da tróc thịt bong, còn có những gai nhọn đâm vào sâu bên trong, xem ra rất đau.

Mặt Tiêu Cẩm Ý không đổi sắc, lấy y cụ thấm vào rượu mạnh rồi dùng lửa đốt, sau đó mới tự mình lấy những gai nhọn trong da thịt ra, rửa sạch vết thương rồi lại tự mình bôi thuốc băng bó. Vốn dĩ việc này phải do quân y làm, không có sĩ binh nào lại có thể tự mình xuống tay như vậy. Cảnh Nhân để vốn tưởng hắn ít nhất cũng có thể giúp Tiêu Cẩm Ý rút các gai nhọn ra, ai biết y lại không để hấn nhúng tay vào.

Lần này hấn ngự giá thân chinh, chuyện lại do một mình Tiêu Cẩm Ý làm chủ, sự hiện diện của hấn biến thành trò cười.

Đương nhiên, Cảnh Nhân để cũng sớm biết, hấn chưa từng dụng binh, kỳ thật đến Mạc Bắc chỉ để làm biểu tượng ổn định quân tâm, thay vì khoa tay múa chân thì không bằng giao phó mọi chuyện cho tướng quân ở Mạc Bắc. Việc hấn cần làm chính là cùng tiến cùng lui với bá tánh nơi này, sau đó nói vài câu đường hoàng để toàn thể dân chúng Mạc Bắc hô to bệ hạ thánh minh mà thôi.

Hấn cũng sớm biết rằng hấn không thể giúp Tiêu Cẩm Ý chữa thương, chỉ có thể mắt mở trừng trừng mà nhìn tự y xử lý. Chỉ là nhìn vết thương đáng sợ như vậy, lòng Cảnh Nhân để khó chịu vô cùng.

Thấy Tiêu Cẩm Ý xử lý vết thương xong, Cảnh Nhân để lấy khăn giúp Tiêu Cẩm Ý lau vết thương khác, còn đoạt kim khâu gấp gai với y.

Tiêu Cẩm Ý lấy một cái khăn lau sạch mặt mình, hân hân Cảnh Nhân để rồi nói: “May mắn khuôn mặt này không bị thương, nếu không chắc người sẽ không cần một hoàng hậu bị hủy dung như ta nữa?”

Y cười hết sức vui vẻ, giống như không có chuyện gì có thể làm khó dễ y. Trước đó máu loang đầy mặt làm Cảnh Nhân để không nhìn rõ vẻ mặt của y, hiện tại mới thấy.

Cảnh Nhân để nhìn thật kỹ khuôn mặt của Tiêu Cẩm Ý, thấy người này nhìn mình bằng đôi mắt đầy nhu tình mật ngọt, đột nhiên vươn tay rút một cái gai nhọn, động tác cực nhanh, vậy mà chân mày của Tiêu Cẩm Ý lại không nhăn một chút.

“Xem ra trẫm xử lý không tồi.” Cảnh Nhân để nói, chẳng biết tại sao ngữ điệu của hấn có hơi lạnh lùng.

Tiêu Cẩm Ý cũng hiểu Cảnh Nhân để không vui, bất quá y chỉ cảm thấy là do y để mình bị thương nặng nên hấn tức giận nên cũng không suy nghĩ nhiều. Tiểu hoàng đế đòi gánh hết tất cả trách nhiệm lên vai, giống như khắp thiên hạ có bao nhiêu người tử vong hay bị thương đều là do hấn làm sai, tính cách hấn như vậy làm y cảm thấy đau lòng, cũng lại thập phần tôn kính Cảnh Nhân để.

Năng lực học hỏi của Cảnh Nhân để rất mạnh mẽ, hấn nhanh chóng rành rẽ kỹ năng băng bó, xử lý gần như hầu hết vết thương trên người Tiêu Cẩm Ý. Bây giờ vết thương của y đã ổn thỏa, chỉ còn phần xương sườn gãy vì kiếm vẫn chưa rút ra.

Rút kiếm không phải là một chuyện dễ dàng, thanh kiếm xuyên qua mạch máu vừa vặn ngăn máu chảy quá nhiều, một khi rút ra sẽ xảy ra hiện tượng xuất huyết, nếu như không thể cầm máu đúng lúc vậy y có thể chết vì mất máu quá nhiều.

“Xương sườn bị đâm sâu như vậy, phải làm sao đây? Có thể lành lại được không?” Cảnh Nhân để hỏi.

“Được.” Tiêu Cẩm Ý không thêm để ý mà nói: “Lực đạo của Hô Diên Hi rất mạnh, hấn chém xương gãy rất ngọt, không có vụn xương, chỉ cần cố định tốt sẽ dễ dàng khôi phục, xương cốt cũng không bị ảnh hưởng.”

“Phải làm như thế nào?”

“Người rút kiếm ra, ta điểm huyết cầm máu. Sau khi ta bó xương người giúp ta dùng nẹp cố định cho tốt là được.” Tiêu Cẩm Ý nói.

“Điểm huyết còn có thể cầm máu, xem ra quân y phải học được công phu này.” Cảnh Nhân để như có điều suy nghĩ.

“Người bình thường học không được” Tiêu Cẩm Ý giải thích: “Kỳ thật là dùng nội lực tạm thời phong bế huyết mạch, không cho máu lưu thông, để lâu sẽ chết người. Nên đây chỉ là cách tạm thời cầm máu để cho

người có thời gian xử lý vết thương. Hơn nữa không phải ai tập võ cũng có nội lực như vậy, cũng có thể dùng ngân châm cầm máu, nhưng cách đó cũng không dễ học.”

“Chỉ là tạm thời?” Cảnh Nhân để hỏi: “Dùng nội lực của người, có thể chống đỡ được bao lâu?”

“Với nội lực của ta, muốn phong bế bao lâu cũng được. Nhưng phong bế huyết đạo trong thời gian dài vậy thân thể sẽ không chịu nổi. Nhiều lắm cũng chỉ một phút, nhiều hơn chắc chắn không được.” Tiêu Cẩm Ý không biết Cảnh Nhân để vì cái gì đột nhiên cảm thấy hứng thú với việc điểm huyết cầm máu, đành kiên nhẫn giải thích.

Có y điểm huyết cầm máu, miệng vết thương được xử lý rất tốt. Cảnh Nhân để mở to mắt nhìn Tiêu Cẩm Ý tự mình nối xương bó xương, giống như không biết đau đớn là gì mà thò tay vào sâu trong vết thương. Vẻ mặt của Cảnh Nhân để nhăn nhó trong khi sắc mặt của Tiêu Cẩm Ý không hề thay đổi, giống như Quan Công trong truyền thuyết không đổi sắc mặt để người cạo xương chữa thương.

Vết thương trên chỗ dao đâm không có tổn hại xương cốt, chỉ cần rút dao ra sau đó băng bó là xong, còn nhẹ hơn vết thương do roi quật. Lúc ấy Hồ Diên Hi chỉ ra tay để Tiêu Cẩm Ý không thể cản đường chạy của hắn. Một dao kia cốt yếu chỉ dùng nội lực cản đòn của Tiêu Cẩm Ý nên thương thế cũng không quá nặng.

Sau khi làm xong, trán Cảnh Nhân để đổ đầy mồ hôi, Tiêu Cẩm Ý lại không hề gì, còn ôm Cảnh Nhân để an ủi.

“Lúc ấy hạ lệnh bắn tên, là ta tin tưởng có thể cản tên, người cũng biết thân thủ của ta, sẽ không có việc gì. Mà loạn tiễn có thể ngăn không cho Hồ Diên Hi manh động, tiện cho ta bắt sống hắn.” Tiêu Cẩm Ý nói: “Ta còn muốn làm hoàng hậu của người cả đời, làm sao có thể liều thân chịu chết.”

Nói xong còn thập phần trân quý hôn vào trán Cảnh Nhân để.

Nhưng băng giá trong mắt Cảnh Nhân để vẫn chưa tan, tay hắn để trên ngực Tiêu Cẩm Ý nhẹ nhàng vuốt ve, đến chỗ vết thương do roi đánh tương đối nghiêm trọng, hắn đột nhiên dùng sức nhấn một cái!

Lúc dùng sức, Cảnh Nhân để còn chăm chú quan sát sắc mặt Tiêu Cẩm Ý, sau khi nhấn một cái, hắn thất vọng thu tay về.

“Một phút đã qua, cho dù người dùng cách điểm huyết giảm đau, thời gian có tác dụng trong hạn định cũng đã hết.” Ánh mắt của Cảnh Nhân để hàm chứa thất vọng, nói không nên lời: “Tiêu Cẩm Ý, người cũng giống như Nghiêm Húc, không sợ đau, phải không?”

49. Chương 49: Chân Tướng

Nụ cười trên mặt Hoàng hậu vốn rất hào sảng lại hóa thành đắng cay, lúc Cảnh Nhân để đặt câu hỏi đó, y thật không biết nên trả lời như thế nào.

Trầm mặc một hồi lâu, Cảnh Nhân để vốn đã cho là mình sẽ không có được câu trả lời thì hoàng hậu lại âm trầm nói: “Không phải hoàn toàn không cảm thấy đau, bị tổn thương nhẹ ta vẫn cảm nhận được, nhưng khi cơn đau đạt tới giới hạn chịu đựng của cơ thể thì cảm giác đau đớn sẽ biến mất.”

Lúc mới giao chiến với Hồ Diên Hi, y vẫn cảm thấy đau. Nhưng sau khi bị kiếm chém vào xương, Tiêu Cẩm Ý không còn cảm giác đau đớn nữa. Cho nên không phải y có nhiều kiên cường đến mức mặc kệ đau đớn để truy đuổi Hồ Diên Hi, mà là y vốn dĩ không thấy đau đớn.

Tiêu Cẩm Ý vốn không muốn lừa gạt tiểu hoàng đế, khi nhìn thấy sắc mặt Cảnh Nhân để trắng bệch mà vẫn cố duy trì bộ dáng tôn nghiêm kiên cường của bậc đế vương, y đành cố tỏ vẻ đau mà gắng gượng, giữ bộ dạng điềm tĩnh như không. Nhưng y vốn không biết diễn kịch, giả vờ đau đã diễn không tốt, hướng chỉ còn phải diễn đau mà làm như không đau vậy càng khó hơn.

Để lộ sơ hở là điều tất nhiên, chỉ là không ngờ Cảnh Nhân để lại thông tuệ như vậy, y có dùng cách điểm huyết để che giấu tình trạng thì hẳn vẫn hoài nghi, còn lợi dụng thời gian một khắc đó mà thăm dò.

Tiêu Cẩm Ý không muốn lừa dối tiểu hoàng đế, vì thế y lựa chọn nói thật hiện trạng thân thể của mình, nhưng không nói rõ nguyên nhân.

Cảnh Nhân để cũng không hỏi, hẳn chỉ lẳng lặng nhìn Tiêu Cẩm Ý: “Trẫm không biết tại sao mình lại như vậy, từ lúc đập đầu đến giờ, trẫm luôn thấy có gì đó không đúng. Trong lòng trẫm luôn có một giọng nói khuyên trẫm không nên tra cứu, có một số việc vượt quá khả năng. Nhưng loại cảm giác không thích hợp này làm cho trẫm ăn không ngon ngủ không yên, trẫm chỉ muốn đi điều tra cho ra lẽ.”

Một khi điều tra, có thể dễ dàng phát hiện vài người không giống như bình thường, cho dù bọn họ có diễn tốt cách mấy, bất thường vẫn là bất thường. Sau đó hẳn có phái người theo dõi bọn họ, ám vệ theo dõi Thục phi vẫn luôn theo sau nàng, Cảnh Nhân để luôn luôn chú ý nhất cử nhất động của bọn họ.

“Năm ngoái, vào buổi đêm kì thu săn, Đứ phi có đi thăm Thục phi, lúc ấy nàng ta đánh Thục phi một bạt tai rất tàn nhẫn, còn nói Thục phi quá ngu, cư nhiên có thể làm ra việc ‘đó đó’ như vậy. Trẫm không biết ‘đó đó’ hàm nghĩa ra sao, ám vệ viết trong mật báo cho trẫm như vậy, còn nhấn mạnh vài chữ, nói gã đã tận sức điều tra nhưng vẫn không tìm được ẩn ý của từ đó. Nhưng có một việc gã xác định, Đứ phi đang ám chỉ việc Thục phi khiêu vũ cho trẫm xem. Như vậy trẫm cảm thấy, cái từ ‘đó đó’ này, đại khái có ý nghĩa tương tự ‘Lộ tẩy’.”

Cảnh Nhân để vừa nói, vừa quan sát biểu cảm của Tiêu Cẩm Ý, hoàng hậu luôn luôn mang vẻ mặt mặc kệ trời có sập y cũng không lo, vậy mà từ khi nghe hẳn nói đến những từ quái dị kia thì vẻ mặt lại trở nên cứng ngắc, đáy mắt thậm chí còn lộ ra một chút sợ hãi.

Hắn không dừng lại, tiếp tục nói với Tiêu Cẩm Ý: “Chuyện này là sau kì thu săn trở về, trẫm được ám vệ hội báo, lúc ấy trẫm đã biết chuyện mọi người dùng loại hương lạ, đại khái cũng có thể đoán được Thục phi lộ tẩy chuyện gì, chính là chuyện nàng có tài khiêu vũ. Trong trí nhớ của trẫm tài múa của Thục phi rất tinh xảo, giống như tiên tử hạ phàm, nhưng ngày ấy Thục phi khiêu vũ vô luận nhìn như thế nào đều không thể cho là xinh đẹp, ngược lại có hơi buồn cười. Trẫm cho rằng lúc trước ấn tượng của trẫm về vũ đạo của Thục phi là do ảnh hưởng của hương. Vì thế trẫm phái người đi tìm Lâm Bác Viễn.”

“Sao Bệ hạ lại đi tìm Lâm Bác Viễn?” sắc mặt của Tiêu Cẩm Ý cũng không tốt, trong lúc y đang rối rắm xem có nên để mình bị cuốn vào tình ái với một NPC hay không, thì tiểu hoàng đế đã làm nhiều chuyện như vậy.

“Bởi vì hoàng hậu đã tịch thu tất cả trẫm hương trong cung để tiêu hủy, trẫm không cách nào thử xem hương kia có hiệu dụng như vậy thật không. Vì thế trẫm ra lệnh cho Lâm Bác Viễn nộp hương của hẳn ra, hẳn giống như không muốn đưa ra, nhưng thủ đoạn của Tỉnh Tây Hiến người cũng biết, không phải không sợ đau là có thể chịu đựng nổi. Lâm Bác Viễn rời kinh rất xa, đến lúc này trẫm lại tìm được hương của Nghiêm Húc khi hẳn phạm thượng, trẫm liền để Tỉnh thống lĩnh điều tra hẳn.”

“Trẫm cố gắng nhớ lại cảnh tượng Thục phi khiêu vũ năm đó, rồi đốt hương của Lâm Bác Viễn lên. Nhưng trẫm lại chỉ mơ thấy mình cùng Lâm Bác Viễn giao cảnh triền miên. Trẫm lại đốt hương của Nghiêm Húc lên, không ngoài sở liệu, trẫm vẫn bị Nghiêm Húc phạm thượng trong mộng.” Cảnh Nhân để thở dài: “Trẫm tại thế hai mươi ba năm, chưa bao giờ nghe qua trên thế gian có loại hương thần kỳ làm cho người chỉ có thể mơ thấy cùng chủ nhân của hương quần quýt, hơn nữa cảnh trong mơ còn chân thật hơn hiện thực. Nếu trẫm không biết Nghiêm Húc đã chết, Lâm Bác Viễn thật sự đã rời kinh, trẫm sẽ không phát hiện tất cả đều là mộng.”

“Hoàng hậu có thể nói cho trẫm hương này đến tột cùng là vật gì, lại có thể làm cho trẫm xuất hiện ảo giác như vậy không?” Cảnh Nhân để hỏi.

Tiêu Cẩm Ý hoàn toàn không biết tiểu hoàng đế đã tra được đến mức này, y miễn cưỡng lắc đầu một cái, không muốn lừa gạt, chỉ có thể nói: “Không thể.”

“Trẫm cũng cảm thấy là không thể” Cảnh Nhân để cười khổ một tiếng, tiếp tục nói: “Trẫm tiếp tục sai người điều tra, tra những người bị hoàng hậu tịch thu hương. Tứ phi cùng Lâm quý tần ra, cả Liên công công, Tiểu Thuận Tử cùng Trần thái y cũng đều có hương như vậy. Vì thế trẫm liền cho người theo dõi

bọn họ. Có điều khi phái ám vệ đi, trẫm cũng đã nói, nếu bọn họ đi gặp hoàng hậu thì không cần đi theo. Hoàng hậu của trẫm võ công cao cường, không ai địch lại. Bởi vì trẫm đã căn dặn, nên ám vệ từ đầu đến cuối chưa từng lại gần hoàng hậu, hoàng hậu mới không phát hiện có người trong cung theo dõi các tần phi phải không?”

“Quả thật... Không hề phát hiện.” lòng Tiêu Cẩm Ý dần nặng trĩu, y đã không dám đoán xem tiểu hoàng đế biết được bao nhiêu phần.

“Ngay sau đó phát sinh một chuyện, hoàng hậu có thể không biết, Hoài Nam vương bày tỏ tình yêu với trẫm.” Cảnh Nhân đế nói.

“Chuyện là khi nào? Hắn làm sao dám?” Hoàng hậu giật mình, định kiến Hoài Nam vương ngu dốt của y tăng lên một bậc.

“Đúng vậy, trẫm cũng nghĩ, hắn làm sao dám?” ngữ điệu của Cảnh Nhân đế không phải là nghi vấn, ngược lại cứ như hắn đã biết chân tướng chắc chắn: “Trong lúc đang suy nghĩ chuyện này, đột nhiên trẫm lại nghĩ tới hai người khác, hai người này đều đã từng làm ra chuyện vô cùng to gan, to gan đến nỗi trẫm không thể tưởng tượng, chuyện này đó cũng giống chuyện Hoài Nam Vương làm.”

“Nhìn vẻ mặt của hoàng hậu, chắc hẳn cũng đoán được là hai người nào, không sai, chính là Lâm Bác Viễn và Nghiêm Húc. Chuyện ba người này làm mặc dù độ nghiêm trọng khác nhau, nhưng nguyên nhân gốc rễ xem ra đồng dạng, đều là có ý đồ không an phận.” Cảnh Nhân đế lắc đầu: “Trẫm thật sự cảm thấy rất kỳ quái, nếu tần phi của trẫm làm ra việc này còn hợp lý, vì sao lại có nhiều người có tài hoa, có năng lực, có địa vị như vậy lại tìm đến trẫm bày tỏ tình yêu? Tình nguyện nhận cái danh nịnh thần, chứ không muốn thành trụ cột quốc gia. Trẫm quả thật xinh đẹp thiên tiên, mê người như vậy sao?”

“Bệ hạ tự nhiên rất mê người, ta bị bệ hạ mê hoặc đến độ nhớ không nổi chính mình là ai.” Hoàng hậu nói những lời này, là chân tâm thành ý, không hề giống ba người kia.

Có điều Cảnh Nhân đế không để ý y, mà vẫn tiếp tục nói: “Vì thế trẫm cũng tìm người theo dõi Hoài Nam vương, còn bảo Cẩm Ý vệ tìm trong phủ của Hoài Nam vương xem có loại hương giống như thế không, quả nhiên cũng tìm được. Trẫm tự mình thử qua hương, trong mộng làm một hồi huynh đệ loạn luân, sau khi tỉnh lại thật sự quá thẹn với liệt tổ liệt tông. Trẫm đột nhiên nghĩ, trẫm nhiễm hương mà mơ, vậy những tỷ nữ hầu hạ trong cung ngẫu nhiên cũng sẽ ngủ được hương, bọn họ có thể cũng nằm mộng hay không? Vì thế trẫm cho người khác tới thử, kết quả lại quá quý dị, hương này cư nhiên chỉ có tác dụng với trẫm, những người còn lại ngủ thấy cũng giống như trẫm hương bình thường.”

Tiêu Cẩm Ý cười khổ cũng cười không nổi, chỉ có thể lẳng lặng mà nhìn Cảnh Nhân đế, giống như đang chờ đợi phần định tội cuối cùng.

“Hoàng hậu muốn biết vì sao trẫm đã tra đến nước này, lại vẫn cứ muốn cùng hoàng hậu làm chuyện vợ chồng hay không?” Cảnh Nhân đế nói: “Trẫm tin hoàng hậu, hoàng hậu có lẽ cũng giống những người này, nhưng hoàng hậu chưa làm chuyện như thế đối với trẫm, còn tịch thu tất cả hương đi thiêu hủy. Trẫm cũng từng nghĩ những người này rõ ràng có những suy nghĩ không an phận với trẫm, lại không muốn tự thân ra trận, chỉ muốn sử dụng cách thức dễ dàng...dùng cái loại hương ‘đó đó’ này. Trẫm bắt đầu nghĩ không ra, kỳ thật cũng không phải nghĩ không ra, mà là không dám nghĩ đến chân tướng. Nếu trẫm nguyện ý lừa mình dối người một ít, nói không chừng chuyện này coi như bỏ qua. Nhưng trẫm thật sự muốn hỏi cho ra lẽ, cuối cùng vẫn là nghĩ tới đáp án.”

“Các người muốn trẫm động tình với các người, lại thật sự chán ghét có quan hệ xác thịt cùng trẫm, nên mới dùng phương pháp này.” Cảnh Nhân đế nói xong, cười một nụ cười tự giễu.

Tiêu Cẩm Ý nhìn nụ cười này mà đau lòng vô cùng, y không để ý đến bầu không khí giữa mình và Cảnh Nhân đế vào lúc này, cứ thế ôm lấy hắn, mặc cho máu đỏ thấm vào băng, y vẫn kiên định ôm lấy Cảnh Nhân đế: “Không phải là tại ngươi! Là do bọn họ!”

“Phải không?” Trong mắt Cảnh Nhân đế tràn ngập hoài nghi.

“Phải!” Hoàng hậu khẳng định: “Người không biết ta thấy vui mừng thế nào khi bọn họ dụng hương với ngươi. Người không biết ta thấy vui mừng thế nào khi biết, người chỉ thuộc về một mình ta!”

“A?” Cảnh Nhân để không hề bị những lời hoàng hậu nói làm cho cảm động, ngược lại hần còn thêm lạnh lùng: “Cho nên hoàng hậu chắc chắn rằng, trước khi trẫm cùng hoàng hậu ân ái, chưa cùng bất luận kẻ nào quan hệ xác thịt, có phải không?”

Tiêu Cẩm Ý cảm thấy như bị một chậu nước lạnh từ trên đầu đổ xuống, tiểu hoàng đế rút cuộc tra được đến cái gì rồi!

“Trẫm vẫn còn nhớ rõ, trước khi đại hôn, lúc trẫm còn là Thái tử, có nạp hai vị Lương phụ, nhưng sau lễ đại hôn không lâu, các nàng đều qua đời. Các nàng chỉ tồn tại trong trí nhớ của trẫm, mơ hồ đến mức ngay cả mặt mũi ra sao trẫm cũng không nhớ được. Trẫm có hỏi qua người khác, xem họ nhớ được bao nhiêu chuyện của bốn năm trước. Vậy mà ngay cả Tĩnh Tây Hiến cũng nói chuyện này đã lâu, có mấy người ngay cả mặt cũng không nhớ được, chỉ là nhớ rất rõ ràng. Vì thế trẫm mới phát hiện, thì ra không phải chỉ có trí nhớ của trẫm có vấn đề, mà là chỉ có trẫm phát hiện ký ức của mình có vấn đề!”

Nói đến câu sau cùng, Cảnh Nhân để đã phần nộ đến cực điểm, nhưng mà ngay cả bản thân hần cũng không biết hần đang tức giận cái gì.

“Toàn bộ thế giới, mọi người bên cạnh trẫm, đều chỉ nhớ được sự việc bắt đầu sau đại hôn ba tháng, khi trẫm sủng hạnh Đức phi, nhưng tất cả bọn họ lại không hề cảm thấy có gì không đúng. Tiêu Cẩm Ý, cung nữ của người, tâm phúc của người, Tam ca của người vậy mà vẫn không nhìn ra người là nam tử. Tiêu Cẩm Thư là một người thông tuệ như vậy, mắt mở trừng trừng nhìn người cùng Hồ Diên Hi đại chiến mấy trăm hiệp, cư nhiên còn chắc chắn nói rằng người là nữ phần nam trang!”

“Tiêu Cẩm Ý, người nói cho trẫm, trẫm rút cuộc... ở trong một thế giới như thế nào? Rút cuộc là trẫm đã đến nơi nào hay là vẫn ở giang sơn này...”

Nói xong câu cuối cùng này, Cảnh Nhân để chung quy nói không được nữa.

50. Chương 50: Hiểm Khi Hồ Đồ

Tiêu Cẩm Ý không nói gì, y chỉ nắm chặt lấy tay của Cảnh Nhân để, tựa hồ sợ tiểu hoàng đế sẽ đẩy mình ra, nắm cho thật chặt.

Nhưng Cảnh Nhân để không đẩy y ra, hần cứ để cho Tiêu Cẩm Ý nắm lấy tay mình, hần cúi đầu, tầm mắt dừng trên mười ngón tay giao nhau, trầm giọng nói: “Trẫm đã nghĩ là người không thể nói. Đã có một loại hương làm người mộng mị, đã có một loại phương pháp biến cơn đau thành hư vô, như vậy cũng có thể có thứ gì đó khiến cho người ta không thể nói ra chuyện bí mật. Dù trẫm hạ lệnh xử tử Nghiêm Húc, nhưng trước khi hành hình, Tĩnh Tây Hiến còn chưa từ bỏ ý định mà lên tra tấn Nghiêm Húc, chuồng rắn hang kiến cái gì hần cũng dùng. Nghe nói lúc ấy Nghiêm Húc sợ teo gan nhưng vẫn không nói gì. Tĩnh Tây Hiến tỏ vẻ khâm phục Nghiêm thống lĩnh, trẫm lại cảm thấy, Nghiêm Húc có muốn nói gì đó, chỉ là do hần nói không nên lời.”

“Ta chỉ có thể nói một chuyện,” Tiêu Cẩm Ý kéo tay tiểu hoàng đế, khẽ hôn một cái lên mu bàn tay hần, “Ta là thật, tâm can của ta đối với bệ hạ cũng là thật.”

Tiêu Cẩm Ý muốn Cảnh Nhân để tin tưởng chân tâm của mình, y cố gắng nghĩ xem có thể làm gì để cam đoan, ai ngờ Cảnh Nhân để lại nói rất chắc chắn: “Đó là đương nhiên, nếu người chỉ có hư tình giả ý, trẫm không thể yên tâm ở bên người. Trẫm sở dĩ tin hiểu Tiêu Cẩm Ý, là bởi vì chân tâm của Tiêu Cẩm Ý, trẫm có thể thấy được.”

“Bệ hạ anh minh.” Tiêu Cẩm Ý nói rất thật lòng, tiểu hoàng đế như vậy, bất luận kẻ nào mang hư tình giả ý đều sẽ không có được hần.

Tuy nhiên lại bởi vì phần cơ trí này mà Tiêu Cẩm Ý thập phần lo lắng, thông minh hại người, thâm tình tổn thọ. Y nguyện ý dối gian tiểu hoàng đế một đời, nhưng Cảnh Nhân để lại không nguyện ý dung nạp dù

chỉ một lời dối gian. Hắn cố chấp tìm ra một cái chân tướng, chẳng lo chân tướng đó hắn có thể chấp nhận hay không, hắn vẫn kiên định tìm kiếm.

“Bệ hạ,” Tiêu Cẩm Ý thành tâm thành ý mà nói, “Thần thỉnh bệ hạ đừng tra cứu nữa. Bệ hạ vĩnh viễn là đế vương của giang sơn này, những người như ta tuyệt đối sẽ không thương tổn con dân Hạ quốc, cũng sẽ không để ảnh hưởng đến một ai. Cùng lắm, cùng lắm là có chút ý tưởng không an phận với bệ hạ mà thôi. Dựa vào tài trí của bệ hạ, tất nhiên có thể tìm ra những người này, đuổi bọn họ đến chỗ rất xa, để bọn họ không có cơ hội thương tổn đến bệ hạ, có được không?”

Y thà rằng để tiểu hoàng đế lừa mình dối người, thật không muốn hắn sống cuộc đời thanh tịnh.

Cảnh Nhân để chăm chú nhìn Tiêu Cẩm Ý, thật lâu sau mới lẳng lặng quay đi, không để tâm đến ánh mắt chân thành của y: “Đã muộn mất rồi.”

Những lời này giống như một cây kéo, cắt đứt sợi dây từng vô hình trong lòng Tiêu Cẩm Ý, làm tảng đá treo trên đó rớt xuống, đè nghiền nát tan hý vọng của y.

“Những lời người nói, trẫm cũng đã sớm đoán được. Đêm trước khi rời khỏi kinh thành, trẫm vẫn ra lệnh âm thầm theo dõi vài người, bọn họ đồng thời biến mất, sau đó nửa canh giờ lại đồng thời xuất hiện tại chỗ vừa biến mất, giống như tan vào hư không. Khi đó trẫm chỉ biết, sự tồn tại của các người có lẽ giống như quỷ thần, người phạm căn bản không thể đo nổi. Mà các người còn là một nhóm nhiều người. Nếu các người muốn làm gì Hạ quốc, trẫm thật không cách nào ngăn cản. Nhưng các người không làm gì cả, còn cố gắng sống cuộc sống khuôn phép bình thường. Như vậy trẫm liền biết, thế lực ngăn cản trẫm đi tìm chân tướng sự thật cũng quản chế các người, không để cho các người làm điều gì vượt quá khả năng của người phạm. Các người có quá phận cùng lắm cũng chỉ có thể dùng dùng hương. Lúc đó, trẫm liền nghĩ có lẽ nên thôi tìm hiểu, cũng thôi suy nghĩ.” Khuôn mặt của Cảnh Nhân để tràn ngập mỗi một, thoát nhìn cũng biết hắn đã rất mệt mỏi.

Cảnh Nhân để mệt đến mức giống như hắn còn nói thêm một chữ nữa, hắn sẽ ngã xuống, nhưng hắn vẫn tiếp tục: “Nếu không có trận đại chiến của người cùng Hồ Diên Hi, trẫm có lẽ sẽ giấu những điều nghi vấn này trong lòng vĩnh viễn, coi như hết thấy đều là trẫm đa nghi, tuyệt đối sẽ không quản nữa. Chỉ là rõ ràng, võ công của người cùng Hồ Diên Hi là thứ thực lực bất phạm, làm cảnh giác trong lòng trẫm tăng lên rất cao. Nếu thật các người chỉ có ý vô lễ với trẫm, trẫm đương nhiên tin bản thân mình sẽ không để cho kẻ xấu toại nguyện, đồng thời bỏ qua chuyện này. Chỉ là thứ mà Hồ Diên Hi uy hiếp, chính là giang sơn của trẫm, là biên ải Mạc Bắc, là bá tính của ngàn dặm biên cương, trẫm không thể bỏ qua.”

Chấp nhất như thế, mới là tiểu hoàng đế của y. Tiêu Cẩm Ý chôn xót xa vào đáy lòng, lãnh tĩnh mà hỏi: “Vậy bệ hạ giải thích thế nào?”

“Trẫm đại khái cũng đã sớm nghĩ ra đáp án, chỉ là tự trẫm không muốn thừa nhận mà thôi.” Cảnh Nhân để mệt mỏi nhắm mắt lại, tựa vào bên giường, thăm thẳm, “Hồ Diên Hi không chỉ coi tính mạng dân chúng Hạ quốc bé như con kiến, ngay cả quân binh của hắn, hắn cũng vứt bỏ. Trong lòng hắn, hắn là những người này không hề quan trọng. Như vậy là vừa khớp với suy nghĩ của trẫm, thái độ của hắn làm trẫm rất cuộc không cách gì tự gạt mình.”

“Trẫm, trẫm...” giọng nói của Cảnh Nhân để càng lúc càng nhỏ dần đến mức nghe không rõ, chỉ hoàng hậu có nội lực thâm hậu mới có thể nghe thấy lời Cảnh Nhân để nói, “Trẫm cùng giang sơn này của trẫm, đại khái đều là giả. Có lẽ là thần phạt phương nào dùng phép thuật gì đó, làm cho nhân vật trong sách trong truyện có ý thức. Như vậy nghĩa là trẫm... cuối cùng cũng chỉ là đồ giả.”

“Ký ức là giả, tình thân nhân duyên đều là giả, giang sơn là giả, mà ngay cả trẫm... đều không có thật.” Cảnh Nhân để mở mắt ra, cho dù thống khổ, cho dù mỗi một, hắn vẫn phải nói ra những lời này.

Tiêu Cẩm Ý đau đến mức không thở nổi, y ôm chặt lấy tiểu hoàng đế thoát nhìn suy yếu vô cùng, dùng sức ôm lấy hắn: “Người không phải là giả, người nếu là giả, ta biết phải làm sao!”

Cho dù y luôn biết đây là một cái thế giới dựng từ số liệu, nhưng có ai quy định tiểu hoàng đế nhất định là giả? Hắn rõ ràng như vậy, sống động như vậy, còn tinh táo hơn phần lớn những người “thật” ngoài kia. Đừng nói bọn họ chỉ là số liệu. Y sống trong thế giới này bốn năm, thế giới này trải qua bốn năm, những NPC trong thế giới này cũng sống qua bốn năm, làm sao còn có thể là giả!

“Vậy người nói cho trẫm biết, khối thân thể sẽ đau, sẽ bệnh, sẽ đổ máu này của trẫm có phải là thật không? Khối thân thể vô công cái thể của người, có phải là thật không?” Cảnh Nhân đế bình tĩnh hỏi.

Tiêu Cẩm Ý không cách gì trả lời, y không có cách nào nói cái đáp án tàn nhẫn như thế cho Cảnh Nhân đế nghe. Y cũng không cách gì giải thích cho Cảnh Nhân đế biết thể giới điện tử là thế nào, giải thích thực tại song song ra sao. Phải tồn tại ở thế giới bên ngoài mới là “sống” sao? Nếu là như vậy, sao còn làm phim về việc trí năng điện tử (AI) cũng có thể có tình cảm để làm gì? Kẻ nào dám nói số liệu cấp cao không thể tự suy nghĩ!

Chỉ cần có suy nghĩ, nhất định có sinh mệnh.

“Vết thương của hoàng hậu đổ máu, dù hoàng hậu không đau, tim trẫm cũng sẽ đau.” Cảnh Nhân đế giống như lại có một chút khí lực, tránh khỏi lồng ngực của Tiêu Cẩm Ý, cởi bỏ băng vải, lại giúp y bôi thuốc cầm máu.

Từng giọt lạnh lẽo như mưa lặng lẽ rơi trên bàn tay đang bôi thuốc của Cảnh Nhân đế, hần thoáng chốc dừng tay, nhưng không hề ngừng đầu. Hần không định nhìn một người đàn ông thô kệch cao lớn rơi lệ, cũng không định để bản thân khóc theo y.

Không có gì để mà phải khóc, hần là Thẩm Quân Duệ, là quân vương của Hạ quốc, có được ngàn dặm giang sơn, gánh vác hàng ngàn hàng vạn tính mạng dân chúng. Dù cho hết thấy có là giả dối, chỉ cần hần còn có thể tồn tại, chỉ cần hần còn có thể suy nghĩ, hết thấy đều sẽ là thật.

“Nhìn tình trạng thân thể của người, có lẽ người thật không thấy đau, nhưng sẽ có thương tổn. Nghiêm Húc bị chém đầu rồi cũng không sống lại. Như vậy có nghĩa là cho dù các người không chết thật, nhưng cũng sẽ bị gì đó quản chế không thể quay lại nơi này.” Cảnh Nhân đế thản nhiên nói, “Trẫm không biết người đến đây bằng cách nào, nhưng người chưa đạt được mục đích vậy thì đừng để bản thân chết đi, cũng không nên vì không sợ đau mà làm thân thể tàn tật. Thân thể thương tổn hành động bất tiện.”

“Ta sẽ dưỡng thương thật tốt,” Tiêu Cẩm Ý nói, “Hô Diên Hi là ngoài dự đoán của ta, mục đích của hần ta cũng không rõ. Ta phải bắt sống hần, moi từ miệng hần ra tung tích của một người.”

Cảnh Nhân đế trẫm mặc trong chốc lát, sau đó hần gỡ mặt dây chuyền vẫn luôn đeo trên cổ xuống, đặt vào tay Tiêu Cẩm Ý.

“Đây là thứ duy nhất người tặng trẫm, trẫm vẫn luôn mang theo bên mình. Bất quá bây giờ nhớ tới ánh mắt của người khi ấy, chắc hần là tặng cho sai người đúng không?” Cảnh Nhân đế vẫn luôn bình tĩnh mà nói, “Trẫm không phải là người người muốn tìm.”

Nắm lấy mặt dây ấm nhiệt độ cơ thể của Cảnh Nhân đế trong tay, cánh tay cứng như sắt của Tiêu Cẩm Ý vậy mà phát run. Tiểu hoàng đế vừa ngoan vừa hiểu chuyện của y, rõ ràng là cứu ngũ chí tôn, là sinh mệnh trung tâm của thế giới này, lại quý trọng thứ vật phẩm nhỏ bé không có gì thu hút của y, vẫn luôn mang theo bên mình. Hần quý trọng thứ này, rõ ràng là do quý trọng cùng yêu mến y, bây giờ lại muốn lấy xuống trả y?

Nhiệm vụ quan trọng, hay là tình cảm quan trọng?

Giữa cuộc chiến lý trí cùng tình cảm, Cảnh Nhân đế thà giấu hết oán giận, cứ thế đóng tròn vai mình quân, chọn cách trả lại mặt dây, vĩnh viễn giấu tình cảm của mình vào đáy lòng. Cảnh Nhân đế sẽ luôn chọn lý trí, hần có thể kiềm chế hết thấy ý thích riêng chỉ để làm chuyện bản thân nên làm.

Cũng vì như thế, mới càng làm cho người ta xót xa.

Ánh mắt Cảnh Nhân đế nhìn mặt dây không lộ ra chút cảm xúc nào, nhưng Tiêu Cẩm Ý rõ ràng có thể cảm thấy miễn cưỡng cùng khổ sở trong lòng Cảnh Nhân đế.

Tất cả những gì hần có đều là giả, chỉ thứ này mới có khả năng là thật, vậy mà hần vẫn muốn trả lại thứ duy nhất chân thật nhất cho y.

Đối với Tiêu Cẩm Ý, y chắc chắn bản thân y vĩnh viễn không thể để lý trí thắng cuộc như hần.

Lại một lần nữa đeo mặt dây lên cổ Cảnh Nhân đế, Tiêu Cẩm Ý nói: “Đây là bảo vật gia truyền của thần thiếp, còn quan trọng hơn tính mệnh của thần thiếp. Thần thiếp đã tặng thứ trân quý nhất của mình cho bệ hạ, thỉnh bệ hạ nhận lấy một phần tâm ý này của thần thiếp.”

Lúc mặt dây chuyền một lần nữa được đeo lên cổ Cảnh Nhân đế, Tiêu Cẩm Ý liền hiểu rõ, đối với y, nhiệm vụ cao hơn sinh mệnh, mà Cảnh Nhân đế lại cao hơn hết thảy.

Y thậm chí không nỡ để tiểu hoàng đế nhíu mi một chút, chỉ muốn che chở hẩn vào lòng, quý trọng hẩn.

Cảnh Nhân đế sờ sờ mặt dây trên cổ, vẻ mặt không thay đổi, ngón tay lại lưu luyến rời đi. Hẩn nhỏ giọng nói: “Vừa rồi người nói muốn dùng Hồ Diên Hi để tìm một người, trăm cảm thấy tựa hồ người đã từng hiểu lầm trăm là người kia, mà cái mặt dây này giống như tín vật duy nhất để tìm người, người lại muốn tặng trăm?”

“Không phải,” Tiêu Cẩm Ý dứt khoát nói dối, “Đây chính là do ta muốn tặng bệ hạ.”

Cảnh Nhân đế nắm mặt dây chuyền mà nói: “Tiêu Cẩm Ý, người không cần dùng ánh mắt áy náy mà nhìn trăm, người không sai.”

“Người không sai, các người đều không sai, cả giang sơn này cũng không sai.”

“Sai chính là trăm, trăm hẩn nên giống như những người khác, làm tốt bổn phận của mình chứ không phải cứ khẳng khẳng tìm hiểu một sự tình như thế.”

“Nhân gian hư ảo, trăm không nên sống cuộc đời thanh minh.”Editor: Mình rất kết câu cuối của tác giả, dù có thể mình chuyển ngữ chưa chính xác lắm.

Cuộc đời hư ảo.

Con người, xã hội, ganh ghét hãm hại nhau. Đứng ở ranh giới trưởng thành rồi mới nghiệm ra. Ta hại người, người hại ta. Ta không hại người, người vẫn hại ta để rồi khi ta ra đi, chỗ trống của ta được trám bởi một người khác ghê gớm hơn và cuộc đua tranh lại bắt đầu. Không ai nghĩ đến việc kết thúc sự đảo điên bại hoại, không ai dám và cũng không ai có khả năng kết thúc.

Người như Cảnh nhân đế, tỉnh táo nhìn thế gian tạm bợ chung quanh, có gì đó cô độc đến đau lòng. Tác giả cho Cảnh nhân đế nói từ “không nên”, giống như bất tiểu hoàng đế thừa nhận tính cách vốn dĩ của bản thân chỉ là thứ thừa thừa, tự phủ định chính mình. Không biết sao dù biết Cảnh nhân đế chỉ là nhân vật hư cấu, mình vẫn cảm thấy đau lòng cho người.

51. Chương 51: Kinh Biến

Từ khi đại quân đến đây đã hơn nửa tháng trôi qua, vết thương trên người Tiêu Cẩm Ý cũng lành được bảy tám phần. Nguy cơ ở Mạc Bắc đã được giải trừ, theo lý mà nói thì Cảnh Nhân đế hẩn nên mang tin khái hoàn quay về, nhưng hẩn vẫn ở lại chỗ này.

Đây không phải là chuyện tùy hứng, do tình hình Mạc Bắc phức tạp, nội gián mà tiên đế lưu lại nhằm kiềm chế Trấn Bắc hầu trà trộn cùng gián điệp của Mục tộc, hạng gì cũng có. Mà mạc Bắc thì xa kinh thành, rất dễ sinh biến. Nếu đến rồi, thì vì dân chúng của Mạc Bắc, Cảnh Nhân đế cũng muốn chinh đồn nơi này lại một chút.

Nửa tháng sau, Cảnh Nhân đế lợi dụng chuyện binh biến mà thay đổi các quan viên ở Mạc Bắc, nhờ quân sư Tiêu Cẩm Thư trợ giúp, thanh lý sạch sẽ sâu một rất nhanh. Nhưng cũng bởi vì vậy mà nơi đây lại thiếu người hữu dụng.

Một nhà Trấn Bắc hầu chỉ còn lại một quân sư tàn tật và một Tiêu Cẩm Ý, Tiêu Cẩm Thư vốn là người thiện mưu không thiện chiến, không thích hợp làm tướng lĩnh. Về phần Tiêu Cẩm Ý, cho dù chính y muốn ở lại, Cảnh Nhân đế cũng không cho y ở lại. Từ khi Tiêu Cẩm Ý lại một lần đeo mặt dây cho hẩn, Cảnh

Nhân đế đã quyết định đời này của hắn chỉ có một hoàng hậu là y, có thể giữ lại một khắc liền tính là một khắc.

May mắn Tiêu Cẩm Thư cũng cho rằng muội muội nhà gã không nên ở lại chiến trường, đao kiếm không có mắt, muội muội mà bọn họ yêu chiều từ nhỏ, vẫn nên ở trong hoàng cung, làm nữ nhân tôn quý nhất mới đúng.

Lúc trước Tiêu Cẩm Thư còn cho rằng làm hoàng hậu là vào nơi hang cọp, tính tình của muội muội lại ngay thẳng như vậy, nói không chừng sẽ bị ăn đến xương cốt không còn, tiếc rằng tiên đế chỉ hôn, toàn gia có không muốn cũng không có cách nào. Bây giờ nhìn đến mới thấy Cảnh Nhân đế đối với muội muội là thâm tình khắc cốt. Tiêu Cẩm Thư còn tìm hiểu từ Tô Hoài Linh ra tình hình hậu cung. Hoàng Thượng vì hoàng hậu mà biếm tứ phi, vốn đã chuẩn bị tuyển tú sau lại hạ chỉ không cần, mỗi đêm đều đến ngủ ở Tê Phượng điện, tình cảm còn tốt hơn mấy nhà quyền quý tam thê tứ thiếp gấp mấy lần.

Tiêu Cẩm Thư lúc này mới yên tâm.

Về phần vì sao phải hỏi Tô Hoài Linh, chủ yếu là vì nàng ta đến phủ Cẩm Y vệ đã lâu như vậy vẫn không lộ ra mình là người có tâm cơ, Tiêu Cẩm Thư quan sát rất lâu mới lựa chọn tin tưởng. Cũng bởi vì sau khi Tô Hoài Linh đến biên ải liền được Tỉnh Tây Hiến cho phép khôi phục thân phận nữ nhi, còn nói với Tiêu Cẩm Thư rằng nàng là cung nữ đi theo hoàng hậu, Tiêu Cẩm Thư cảm thấy cung nữ chắc sẽ hiểu rõ hậu cung hơn bọn đàn ông thô kệch kia nên mới quyết định chọn nàng.

Đương nhiên, gã cũng hỏi đúng người.

Biết được Đế Hậu tình cảm rất tốt, lòng Tiêu Cẩm Thư mới nhẹ đi. Lại vì Cảnh Nhân đế rất tín nhiệm gã, để gã tiến cử các văn chức vào quân doanh, nên sự tôn kính của gã dành cho hoàng thượng lại cao hơn một bậc.

Khi nghe thấy Cảnh Nhân đế để mình tiến cử nhân tài, Tiêu Cẩm Thư từng hỏi qua: “Bệ hạ chẳng lẽ không sợ họ ngoại chiếm quyền, gây binh phản bội sao?”

Lúc ấy câu trả lời của Cảnh Nhân đế chính là: “Nếu trăm bất tài, không phải họ ngoại cũng có thể chiếm quyền.”

Ngụ ý là Cảnh Nhân đế có thể tin dùng Tiêu gia, vì hắn tin rằng Tiêu gia hay bất cứ ai khác đều chẳng dám có ý đồ bất minh.

“Bệ hạ cơ trí cao thâm, đương nhiên không ai dám mưu tâm làm loạn. Chỉ là quyền thế mê hoặc người ta, hoàng thượng tuổi nhỏ yếu thế, thần tử cậy mạnh ắt sẽ sinh lòng bất minh.” Tiêu Cẩm Thư thẳng thắn nói với Cảnh Nhân đế.

“Khi trăm có hài tử, chờ lúc đủ tuổi sẽ cho nó ẩn thân vào rèn luyện trong quân trại.” Cảnh Nhân đế nói: “Không cầu nó văn võ song toàn, hùng tài vĩ lược, chỉ cầu nó biết dân gian khó khăn, dân chúng khổ sở, tướng sĩ nhiệt huyết. Trăm không cần nó trở thành tướng lãnh, chỉ cầu nó có thể rèn luyện tâm trí vững vàng. Đến lúc đó, kính nhờ huynh trưởng ra tay uốn nắn.”

Tiêu Cẩm Thư đã hiểu, mục đích của vị tiểu hoàng đế này không phải muốn nắm chặt hoàng quyền trong tay, mà là hy vọng dùng hoàng quyền phát triển Hạ quốc. Đối với con nối dòng của mình, Cảnh Nhân đế cũng có yêu cầu này.

“Thần tuân mệnh, Tiêu gia đến đời hậu nhân, tất cả cúc cung tận tụy, đến chết không ngừng.” Tiêu Cẩm Thư chân tâm thành ý mà nói.

Hơn mười ngày sau, quan viên Mạc Bắc rốt cục đã được bổ nhiệm đầy đủ, thương thế của hoàng hậu cũng tốt lên. Võ công của y cao, khả năng khôi phục so với người khác cũng hơn rất nhiều, vết thương trên người đã khép miệng, chỗ xương gãy cũng ổn định. Bất quá nếu nghĩ cho thân thể, vẫn là không nên lang bạt thì hơn.

Cảnh Nhân đế có vẻ cũng muốn mang cả hoàng hậu cùng về. Trong kinh không phát sinh chuyện lớn, vụ xuân đã cây bừa, mưa xuân đã tươi khắp, xem ra năm nay mùa màng bội thu. Đã như thế, Cảnh Nhân đế liền tạm thời ở lại Mạc Bắc, chờ hoàng hậu khôi phục tốt rồi mới hồi kinh.

Nhưng mà hoàng hậu lại có ý định khác.

“Bệ hạ, người nên hồi kinh trước, ta phải ở lại lòng bắt Hồ Diên Hi.” Tiêu Cẩm Ý nói.

Không cần biết vì tung tích của tiến sĩ hay vì an toàn của Mạc Bắc, y đều không thể để Hồ Diên Hi ở Tái Bắc khôi phục thực lực. Hồ Diên Hi quá mạnh mẽ, chưa đến vài năm gã chắc chắn sẽ lại tập hợp được một đạo quân dũng mãnh đến tấn công thành Mạc Bắc, cứ thế buông tha gã sẽ như thả hổ về rừng.

“Vậy thì trăm cũng ở lại.” Cảnh Nhân đế kiên định nói.

“Bệ hạ...” Tiêu Cẩm Ý do dự một chút, cuối cùng lại không nói gì.

Từ ngày Cảnh Nhân đế ngã bài cùng y, có được chân tướng hần muốn rồi lại không nói gì. Hết thấy giống như chưa có chuyện gì xảy ra, tiểu hoàng đế làm y như lời hần nói, triệt để quên hết đi, cho dù mọi thứ đều là hư ảo, chỉ cần hần còn tồn tại một ngày, vậy hần sẽ toàn tâm làm đế vương một ngày.

Nhưng mà hiện tại, hần cứ tùy hứng không chịu rời khỏi Mạc Bắc mà hồi kinh, có phải là ... đang giận dữ?

“Thu hồi ánh mắt của người,” Cảnh Nhân đế xoay mặt của Tiêu Cẩm Ý qua một bên: “Trẫm biết rõ mình đang làm gì, không phải trẫm tùy hứng. Vốn dĩ ở lại Mạc Bắc là vì thu phục nhân tâm, quét sạch nội gian. Giữa bọn họ có người do tiên đế lưu lại, các quan viên khác khó mà động tay, chỉ có trẫm mới có thể xử trí. Ở kinh thành trời cao hoàng đế xa, lần này đến Mạc Bắc, trẫm tự nhiên muốn đích thân xử lý.”

“Hôm qua Tam ca nói cho ta biết, các quan viên Mạc Bắc đã được an bài, tướng quân mới được đề bạt tuy rằng có hơi trẻ tuổi nhưng mấy năm sau sẽ không có đại chiến, tôi luyện hần vài năm sẽ hữu dụng. Hiện tại Mạc Bắc không còn chuyện gì, bệ hạ hần nên hồi kinh. Ta không phải muốn đuổi bệ hạ, chỉ là cảm thấy Hồ Diên Hi có khả năng sẽ lần trốn quanh đây, bệ hạ ở chỗ này không an toàn.”

“Hồ Diên Hi...” Cảnh Nhân đế cau mày nói: “Chẳng lẽ hần có mục đích giống Nghiêm Húc? Nhưng rõ ràng thân thủ của hần không kém gì so với người, mục đích của hần phải khác bọn Nghiêm Húc chứ?”

Tiêu Cẩm Ý lắc đầu nói: “Ta không biết mục đích của hần là cái gì, ta thậm chí cũng không rõ hần đang làm cái gì. Chỉ là ta cảm thấy trong lòng bất an, bệ hạ càng sớm rời khỏi nơi này thần càng an lòng. Xin bệ hạ yên tâm, đợi sau khi bắt sống Hồ Diên Hi ta nhất định sẽ hồi kinh, trở về làm hoàng hậu của người.”

Cảnh Nhân đế nghiêm túc nhìn thẳng vào Tiêu Cẩm Ý, thật lâu sau mới tiến đến gần y, dùng đôi môi của mình hôn lên đôi môi hơi lạnh của y một cái, mệnh lệnh: “Người nhất định phải sống sót hồi kinh, trẫm cho người thời gian một năm, trong vòng một năm nếu hoàng hậu không hồi kinh, trẫm liền thông cáo với thiên hạ hoàng hậu chết bất đắc kỳ tử, chọn ra một nữ tử hiền lương thực đức lập hoàng hậu mới.”

Tiêu Cẩm Ý trầm mặc mà nhìn Cảnh Nhân đế, không phải tức giận vì Cảnh Nhân đế muốn lập người khác làm hoàng hậu, mà là không ngờ tiểu hoàng đế lại mất cảm như thế.

Rõ ràng hần có thể nhận thấy, khi y hoàn thành nhiệm vụ liền sẽ rời khỏi thế giới này...

Thì ra cũng chính vì nguyên nhân này Cảnh Nhân đế mới không muốn rời khỏi Mạc Bắc, bởi vì lần này từ biệt, rất có thể là vĩnh biệt...

Y chỉ muốn đi bắt Hồ Diên Hi, lại không nhìn xa được như tiểu hoàng đế.

“Ta...” Tiêu Cẩm Ý nhìn vào đôi mắt của Cảnh Nhân đế, thật không thể mở miệng nói được gì.

Đây là một đôi mắt như thế nào, rõ ràng phải là mang tâm tư thâm trầm của đế vương, ánh mắt của hần phải tràn ngập hoài nghi, có thể nào lại vô cùng trong sáng như ánh mắt của tiểu hoàng đế. Đây không phải là kiểu trong sáng như trẻ nhỏ đơn thuần, mà là trong trẻo mặc cho nhân gian đảo điên. Như nước suối tinh khiết vô cùng.

Bị một đôi mắt như vậy nhìn thấu, Tiêu Cẩm Ý biết mình không thể cam đoan gì được.

Bởi vì y thật sự không có cách nào cam đoan mình có thể trở về được hay không.

Một khi xác định được tung tích của tiến sĩ rồi, nếu người đã chết đúng như lời Hồ Diên Hi nói, vậy thì nhân viên kỹ thuật bên ngoài sẽ thu được tin phản hồi, từ đó sẽ lập tức kích hoạt mũ giáp triệu hồi y về. Đến lúc đó, y sẽ quay lại với công việc cùng sứ mệnh của mình, căn bản không thể quay về đây.

Lần này Cảnh Nhân để rời đi, chỉ sợ là vĩnh viễn xa nhau.

Tiểu hoàng đế yêu nước như vậy lại vì y mà tùy hứng khẳng khái đòi ở lại Mạc Bắc, điều này đại biểu cho địa vị của y ở trong lòng hân ... ngay lúc này, đã cao hơn địa vị của giang sơn.

Nhưng rồi, nhờ lời nhắc nhở của y, Cảnh Nhân để lại ý thức được trách nhiệm của mình, quyết định rời khỏi nơi này.

Thẩm Quân Duệ vì đế vị này, vì thiên hạ này, thật sự đã nhịn đau buồn tha rất nhiều thứ. Mọi người đều nói đế vương vô tâm, ai có thể biết bọn họ không phải là vốn dĩ vô tâm, chỉ vì đại nghĩa phải làm cho tâm mình trở thành băng giá, giấu đi tình thâm. Chịu đựng đau đớn như đao cắt trong lòng, dù cho nội tâm máu tươi đầm đìa, hân vẫn muốn cố gắng làm một đế vương lý trí lãnh tĩnh.

Lúc này đây, Cảnh Nhân để lại một lần nữa kiên quyết chôn dấu cảm tình của mình đi thật sâu, chỉ vì quốc gia hư ảo này.

Tại vị một ngày là làm hết trách nhiệm một ngày. Dù cho có biết hết thấy đều là giả thì Cảnh Nhân để vẫn như trước, sẽ không từ bỏ trách nhiệm của mình.

Tiêu Cẩm Ý hít một hơi thật sâu, nắm chặt tay Cảnh Nhân để nói: “Người bên ngoài không thể tiết lộ mục đích đến thế giới này, nhưng ta lại khác. Ta thân mang trọng trách, sự quản chế đối với ta ít hơn bọn họ nhiều, chỉ cần không ảnh hưởng đến nhiệm vụ thì sẽ không bị cưỡng chế rời khỏi thế giới này. Bệ hạ, hết thấy những người tới đây chỉ có một mục đích, luôn muốn bệ hạ yêu mỹ nhân không yêu giang sơn, vì họ mà khuynh tấn thiên hạ.”

Cảnh Nhân để nhấn chặt đầu mày: “Điều đó không thể, yêu người chỉ là chuyện riêng của hai chúng ta, trăm sẽ không hồ đồ đến mức vì việc riêng mà mặc kệ chính sự.”

“Ta biết.” Tiêu Cẩm Ý nói: “Ta không cần bệ hạ vì ta khuynh tấn thiên hạ, ta không cần bệ hạ vì ta thủ thân như ngọc không cần con nỏ dòng, ta chỉ muốn bệ hạ có thể nhớ rõ ta..., cho dù có người gạt bỏ ký ức của bệ hạ, cũng thỉnh bệ hạ có thể nhớ tới ta.”

Vào giờ khắc này Cảnh Nhân để rốt cục ném đủ cái gì gọi là “Người là dao thót, ta là thịt cá”, cảm giác vô lực cơ hồ ăn mòn hân, nhưng hân vẫn gật gật đầu nói: “Trăm sẽ nghĩ biện pháp nhớ kỹ Cẩm Ý, quân vô hí ngôn.”

Đêm hôm đó Tiêu Cẩm Ý không làm gì ngoài việc nhìn Cảnh Nhân để không chớp mắt, lần này từ biệt, về sau chỉ sợ sẽ không còn có thể thấy nhau.

Hôm sau, Cảnh Nhân để hồi kinh, sau đó ba ngày, Hô Diên Hi đánh lén đội quân của Cảnh Nhân để, tin dữ Cảnh Nhân để cùng một Cẩm Ý vệ bị bắt đi truyền đến thành Mạc Bắc.

52. Chương 52: Kinh Biến

Cẩm Y vệ bị bắt là Tô Hoài Linh nữ phần nam trang, nàng cùng Cảnh Nhân để đều là vận mệnh chi tử của thế giới này, vì sao Hô Diên Hi cố chấp muốn bắt bọn họ!

Cảnh Nhân để vừa rời đi, Tiêu Cẩm Ý liền lê khối thân thể vẫn còn mang thương tích tiến vào Mạc Bắc, đi khắp nơi tìm tung tích Hô Diên Hi. Trước khi tin Cảnh Nhân để bị Hô Diên Hi bắt đi truyền đến. Tiêu Cẩm Ý vẫn còn ôm hy vọng rằng tiền sĩ còn sống, dù sao tiền sĩ cũng là người sáng tạo ra thế giới này, giống như đấng sáng thế, sự tồn tại của cậu ta còn có ý nghĩa đặc biệt hơn cả Cảnh Nhân để và Tô Hoài Linh, làm sao có thể bị Hô Diên Hi giết chết dễ dàng như thế. Nhưng vào khoảnh khắc nhận được tin tức kia, Tiêu Cẩm Ý cảm nhận được rất rõ ràng ác ý của Hô Diên Hi với thế giới này.

Có lẽ việc Hô Diên Hi lãnh đạo Mục tộc tấn công thành Mạc Bắc cũng không phải do thuận theo nội dung vở kịch, mà là vì Cảnh Nhân để và Tô Hoài Linh.

Vì sao gã lại phải giết chết tiến sĩ, bắt đi vận mệnh chi tử?

Tiêu Cẩm Ý từng hoài nghi Hồ Diên Hi là gián điệp do thể lực đối địch phái tới, hoặc người do những quốc gia khác phái tới ám sát tiến sĩ, nhưng hiện tại y cũng không thể xác định.

Bởi vì nội dung vở kịch thay đổi không làm hệ thống hỗn loạn, nhưng vận mệnh chi tử lại tuyệt đối không thể có chuyện. Thế giới này được thiết kế sao cho tất cả số liệu đều xoay quanh Tô Hoài Linh và Cảnh Nhân đế, từ người qua đường đến sạp hàng vô danh đều sẽ tự nhiên xem nhẹ việc Tô Hoài Linh nữ phần nam trang lẫn cảm nhận được long uy đế vương của Cảnh Nhân đế.

Cơ sở số liệu tạo nên mỗi nhân vật đều có liên quan đến vận mệnh chi tử. Một khi vận mệnh chi tử xảy ra chuyện, các số liệu khác đều sẽ bị ảnh hưởng, mà sức ảnh hưởng như vậy sẽ làm cho hệ thống sụp đổ, đến lúc đó thế giới này cũng hỏng mất, những người chơi đang ở trong đây cũng xong đời.

Tuyệt đối không thể để cho hai người kia xảy ra chuyện!

Hơn nữa, người bị bắt chính là tiểu hoàng đế của y! Tiêu Cẩm Ý sờ sờ lồng ngực, nghĩ đến việc tiểu hoàng đế hiện tại không rõ sống chết thế nào, y đau đến mức không thể hô hấp.

Hiện tại y cảm thấy may mắn vì đã đeo lại mặt dây cho tiểu hoàng đế, đó là đạo cụ cực kỳ quan trọng, vì tránh bị đánh rơi nên nó còn có tính năng định vị. Chỉ cần y chuyên tâm suy nghĩ là có thể cảm ứng được vị trí của mặt dây, khi ra khỏi biên giới để tìm kiếm Hồ Diên Hi, tin tức còn chưa truyền đến, ngay lúc y nhưng nhớ Cảnh Nhân đế liền phát hiện sự di chuyển của mặt dây ngay quan ảnh hưởng Tái Bắc.

Lúc ấy Tiêu Cẩm Ý còn đoán là tiểu hoàng đế có việc đột xuất cần làm ở thành Mạc Bắc nên mới quay đầu ngựa trở về thành, nhưng giữa đường y nhận tin từ trong thành truyền đến, lúc này lại nhận ra cảm ứng của mặt dây, phát hiện mặt dây chuyền đã ra khỏi thành, hướng về núi Kỳ Liên là nơi cao nhất ở Tái Bắc.

Đó là nơi lạnh nhất của thế giới này, đỉnh núi tuyết đọng quanh năm, qua bao nhiêu thời gian chưa từng tan chảy. Nơi đó có một loại thực vật rất thần kỳ—— Thiên đàm tuyết liên. Đó là loài thần vật ngàn năm nở hoa một lần. Nội dung chính là Tô Hoài Linh vì cứu Cảnh Nhân đế ở Mạc Bắc mới trúng kịch độc, chỉ có Thiên Đàm Tuyết Liên mới có thể giải được. Cảnh Nhân đế vì Tô Hoài Linh ngay cả ngôi vị hoàng đế cũng không cần, dẫn theo Cẩm Ý vệ tự mình đến núi Kỳ Liên. Hắn còn mang theo Tô Hoài Linh, cuối cùng lúc Cảnh Nhân đế ôm Tô Hoài Linh chờ chết mới thấy được Thiên Đàm Tuyết Liên đang nở rộ.

Theo truyền thuyết, Thiên Đàm Tuyết Liên có hiệu quả khiến phạm nhân cải tử hồi sinh, lúc ấy ở núi Kỳ Liên, Tô Hoài Linh kỳ thật đã không còn hô hấp, sau đó Cảnh Nhân đế bỏ đá tuyết liên vào miệng nhai rồi mớm cho Tô Hoài Linh, Tô Hoài Linh liền sống lại, độc cũng giải, thoát khỏi cái chết... Lại vì có một phần tuyết liên bị Cảnh Nhân đế không cẩn thận nuốt xuống, mà tuyết liên phải dùng hết toàn bộ mới có hiệu quả tuyệt đối nên Tô Hoài Linh chỉ có thể cải tử hồi sinh, không thể tăng thêm sức lực, tóm lại Tô Hoài Linh ăn được tuyết liên ngoài giải được độc ra thì không có thêm ích lợi nào khác, vẫn không thoát khỏi sinh, lão, bệnh, tử theo lẽ thường.

Vậy Hồ Diên Hi đến núi Kỳ Liên, có lẽ mục đích của hắn chính là Thiên Đàm Tuyết Liên. Nhưng vấn đề là tại sao hắn lại muốn thứ đó?

Tiêu Cẩm Ý không đoán được ý đồ của Hồ Diên Hi, mà y cũng không muốn đoán, chỉ cần biết rằng thứ Hồ Diên Hi muốn chính là Thiên Đàm Tuyết Liên là được. Thiên Đàm Tuyết Liên là thần vật, ngoài vận mệnh chi tử ra thì không ai có thể tìm, nói cách khác, trước khi gã tìm được Thiên Đàm Tuyết Liên, Cảnh Nhân đế và Tô Hoài Linh tạm thời an toàn.

“Tiêu tướng quân chắc chắn Hồ Diên Hi đi về hướng này sao?” Tỉnh Tây Hiến hỏi.

Sau khi Cảnh Nhân đế bị bắt cóc, Tỉnh Tây Hiến lập tức dẫn người theo Tiêu Cẩm Ý đi tìm, khi bọn họ gặp nhau ngay biên giới, Tiêu Cẩm Ý liền chắc chắn rằng Hồ Diên Hi đi đến núi Kỳ Liên. Cẩm Ý vệ cho cao thủ truy mãi không ra tung tích của Hồ Diên Hi nên đành nghe theo Tiêu Cẩm Ý. Sau khi tới núi Kỳ Liên, Tiêu Cẩm Ý lại bảo mọi người canh giữ ở dưới chân núi, chỉ để một mình y lên núi tìm. Hồ Diên Hi võ công quá mức cao cường, thân thủ kém mà đi theo, chỉ sợ sẽ trở thành gánh nặng.

Bất quá Tỉnh Tây Hiến vẫn đi theo, võ công của hắn cao hơn người bình thường rất nhiều, chỉ cần Hồ Diên Hi không trực tiếp công kích hắn, hắn dư sức tự bảo vệ mình. Hơn nữa Tiêu Cẩm Ý phải cứu hai người, có

người trợ giúp sẽ tốt hơn.

“Chính là nơi này.” Tiêu Cẩm Ý cảm ứng được địa điểm của mặt dây, phát hiện nó ở cách chỗ y đứng không xa, y lập tức ra dấu, ý bảo Tĩnh Tây Hiến giữ im lặng, hai người lặng lẽ đi về hướng đó.

Tĩnh Tây Hiến có môn Quy tức công, nội lực tuy rằng không mạnh, nhưng khi vận công là phong bế khí tức, chỉ cần bản thân không lộn xộn thì đến Tiêu Cẩm Ý cũng khó phát hiện sự tồn tại của hắn. Tiêu Cẩm Ý không muốn Tĩnh Tây Hiến lộ diện, để Hồ Diên Hi cho rằng chỉ có một mình y, như vậy dù cho võ công của Tĩnh Tây Hiến không bằng bọn họ, cũng có thể góp một tay nội ứng.

Y ngừng thở, tim thật cẩn thận vẫn không phát hiện ba người bọn họ, chỉ thấy một vệt đỏ nằm trên tuyết. Tiêu Cẩm Ý xoay người nhặt lên, là mặt dây chuyền nhuộm máu, trong nháy mắt tim của y như bị bóp nghẹn.

Là máu của ai?

Tĩnh Tây Hiến đuổi kịp, nhìn thấy mặt dây chuyền, sắc mặt cũng không tốt. Thân là Cẩm Y vệ hắn biết Cảnh Nhân đế rất coi trọng mặt dây chuyền mà hoàng hậu tặng, khi tẩm cũng không tháo xuống, rõ ràng là rất xem trọng nó. Hiện tại mặt dây Cảnh Nhân đế luôn mang bên người lại rơi ở đây, nghĩ theo hướng tích cực thì bệ hạ quả thật ở gần đây, bọn họ không có tìm sai chỗ, nhưng nghĩ tiêu cực thì chỉ sợ bệ hạ đã bị hại.

Trên núi Kỳ Liên băng tuyết tạo thành một mảnh trắng xóa, máu tươi trên mặt dây chuyền đã đông thành băng thoát nhìn vô cùng gai mắt.

“Tiêu tướng quân, này...” sắc mặt Tĩnh Tây Hiến cũng rất kém.

“Hắn không có việc gì,” Tiêu Cẩm Ý lắc đầu: “Ta có thể khẳng định.”

Có thể đã bị thương, nhưng ít ra còn sống. Nếu Cảnh Nhân đế chết, thế giới này không thể vẫn bình ổn như vậy.

Trong lúc Tiêu Cẩm Ý cùng Tĩnh Tây Hiến tìm kiếm Cảnh Nhân đế, thì Hồ Diên Hi còn lại đang lừa Tô Hoài Linh công Cảnh Nhân chạy lên đỉnh núi.

“Không thể đi tiếp nữa!” Nước mắt của Tô Hoài Linh chảy xuống mặt đóng thành một đường băng: “Thân thể Bệ hạ đã dần lạnh, còn tiếp tục đi nữa hắn sẽ chết!”

Cảnh Nhân đế càng lúc càng mất đi độ ấm, Tô Hoài Linh vô cùng hoảng sợ, nàng đã không còn là một thiếu nữ không hiểu chuyện như lúc trước, nàng biết Cảnh Nhân đế quan trọng thế nào với quốc gia này, không có một đế vương nào có thể suy nghĩ vì người trong thiên hạ như Cảnh Nhân đế.

“Ta chính là muốn để hắn chết.” nụ cười của Hồ Diên Hi nhìn vô cùng quái dị trong mắt Tô Hoài Linh: “Ta đã tìm kiếm Thiên Đàm Tuyết Liên vô số lần, nhưng vị trí của nó không thể xác định, nó cứ nhiên có thể di chuyển ngay trên núi tuyết này! Rõ ràng nó có suy nghĩ giống ta, lại cố chấp cự tuyệt ta để làm một đóa tuyết rồi sẽ bị người tìm ăn mất.”

Thân là Cẩm Y vệ, Tô Hoài Linh đương nhiên cũng có nghe qua loại thần vật này, nàng lạnh đến nỗi răng đánh cầm cập, nhưng vẫn mở miệng nuốt gió mà gào lên tuyệt vọng với Hồ Diên Hi: “Thiên Đàm Tuyết Liên là loại thần vật chúng ta có chết cũng không thể tìm được! Võ công của ngươi cao cường, muốn tìm tuyết liên không phải tự ngươi đi tìm sẽ dễ dàng hơn sao? Còn liên lụy hai người chúng ta để làm gì!”

“Bởi vì các ngươi phải chết!” Hồ Diên Hi lớn tiếng nói: “Thiên Đàm Tuyết Liên tồn tại vì vận mệnh chi tử, định mệnh của nó chính là cứu vận mệnh chi tử một lần. Nếu nó cam tâm làm đạo cụ, ta đây càng muốn nhìn vận mệnh chi tử chết trước mặt nó, để xem nó có thể xuất hiện hay không!”

Lúc Hồ Diên Hi nói chuyện, lông mi Cảnh Nhân đế hơi hơi động một cái.

Hắn đã tỉnh, vào lúc này kỳ thật tự đi sẽ ấm áp hơn, nếu tiếp tục bị người công đi không hoạt động sớm muộn gì cũng sẽ bị lạnh chết. Trên thực tế Cảnh Nhân đế bây giờ đã lạnh đến mức toàn thân không còn cảm giác, coi như có tỉnh lại cũng cách gì đi được. Bất quá sau khi hắn nghe Hồ Diên Hi nói liên quyết định tiếp tục giả bộ bất tỉnh, một mình Tô Hoài Linh sẽ dễ moi thêm thông tin từ miệng Hồ Diên Hi hơn.

Bị Hô Diên Hi bắt đi đã bốn ngày, khinh công gã cao cường, mang theo hai người tốc độ còn nhanh hơn tuần mã, vậy mà còn mất ba ngày mới đến được núi Kỳ Liên. Trong bốn ngày này Hô Diên Hi một chút cơm ăn nước uống cũng không cho bọn họ, nếu không phải Tô Hoài Linh moi từ đâu được nửa cái mìn thẩu chia cho Cảnh Nhân để ăn, chắc hẳn bọn họ đã sớm tiêu đời.

Ban đầu Cảnh Nhân để còn chưa đoán được Hô Diên Hi muốn làm gì, nếu thật sự muốn giết hắn, lúc tập kích đoàn xe Hô Diên Hi đã có cơ hội giết; nếu muốn bắt hắn để đòi Hạ quốc lấy tài vật, nhất định sẽ cho hắn ăn uống đàng hoàng. Trong khi bây giờ Hô Diên Hi muốn để hắn chết, lại không muốn để hắn chết quá nhanh.

Nghĩ đến thân phận của Hô Diên Hi, Cảnh Nhân để cảm thấy những việc gã làm chính là việc hắn vĩnh viễn không thể hiểu.

Hô Diên Hi hoàn toàn không định nói chuyện với bọn họ, trên đường đi gã chỉ nhìn bọn họ chậm rãi suy yếu chờ chết. Tới núi Kỳ Liên rồi, loanh quanh trên núi một ngày, Hô Diên Hi bắt đầu mất kiên nhẫn, một chưởng đả thương Cảnh Nhân để, sau đó ra lệnh cho Tô Hoài Linh công Cảnh Nhân để mà đi, rồi bọn họ vẫn loanh quanh vô định, giống như chỉ còn chờ Cảnh Nhân để chết.

Cảnh Nhân để tuy rằng thân thể không còn cảm giác, nhưng đầu óc vẫn linh hoạt để suy nghĩ ——

Hô Diên Hi muốn tìm Thiên Đàm Tuyết Liên, mà Thiên Đàm Tuyết Liên lại là thần vật có ý thức riêng, nó còn không muốn góp tay với Hô Diên Hi để làm bậy. Thiên Đàm Tuyết Liên chỉ là một đóa sen, vậy mà cũng có nhiệm vụ, mà nhiệm vụ của nó lại là cứu mạng vận mệnh chi tử, ...

Tiêu Cẩm Ý đã nói, tất cả những người đến thế giới này đều muốn khiến hắn vì bọn họ mà khuynh tấn thiên hạ. Như vậy có khả năng hắn là vận mệnh chi tử hay không?

Cho nên Hô Diên Hi muốn lợi dụng cái chết của hắn để tìm được Thiên Đàm Tuyết Liên, người này, rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Ý thức của Cảnh Nhân để càng lúc càng mơ hồ, toàn thân không thể động đậy, hắn biết, chỉ có mình mới có thể cứu được mình, nếu hắn bị băng giá làm hoại tử từ chi chỉ sợ hết thuốc chữa.

Hắn sắp chết rồi sao?

Mắt nhắm trên cổ, lúc Hô Diên Hi đánh hắn hình như đã rút rồi...

53. Chương 53: Trường Sinh Bất Lão

Thiên Đàm Tuyết Liên sẽ chỉ xuất hiện rồi nở rộ trước mặt Cảnh Nhân để và Tô Hoài Linh, hơn ai khác, Tiêu Cẩm Ý biết rõ chuyện này.

Thế giới này có ba phần số liệu bất thường, nếu các số liệu khác, hệ thống chỉ cần 0.00000001 giây là có thể xử lý hoàn tất, thì với ba số liệu này hệ thống cần dùng đến 70% bộ nhớ mới có thể chuyển tải được. Mà hệ thống cũng không có dung lượng chuyển tải lớn như vậy nên số liệu bất thường thứ ba là Thiên Đàm Tuyết Liên vẫn luôn trong trạng thái ngủ say.

Vì để hiểu rõ tính cách của tiền sĩ nên trước khi đến đây, Tiêu Cẩm Ý đã có đọc qua bút kí của cậu ta. Tiền sĩ đã từng viết mấy dòng để miêu tả Thiên Đàm Tuyết Liên như thế này —— “Tôi muốn thiết kế một số liệu vượt trội thời đại, cho nó khả năng tự tính toán thời điểm tăng năng lực, coi như bước đầu để AI có linh hồn riêng”.

Lúc ấy Tiêu Cẩm Ý cảm thấy ý tưởng của tiền sĩ có hơi vô thực, dù AI có khả năng tự tính toán thì khi nguồn điện cấp cho máy tính bị gián đoạn, các số liệu cũng sẽ bị tắt mất. Linh hồn cái gì, đúng là nói mơ giữa ban ngày.

Chỉ sau khi xác định bản thân đã thật sự yêu Cảnh Nhân đế, Tiêu Cẩm Ý rốt cục mới hiểu ý tưởng của tiên sĩ.

Y thật hy vọng Cảnh Nhân đế có linh hồn, giống như tiên sĩ đã nói, chẳng sợ không biết sau này có cơ hội chuyển số liệu của Cảnh Nhân đế thành AI hay không, y vẫn có cơ hội ở bên hần.

Cũng bởi vì có những lời này của tiên sĩ, Tiêu Cẩm Ý mới càng muốn tìm cho ra cậu ta. Chỉ tiên sĩ mới cho y khả năng ở bên Cảnh nhân đế, cũng chỉ tiên sĩ, mới có khả năng cho Cảnh Nhân đế sinh mệnh.

Nhưng những gì Hô Diên Hi nói làm y tuyệt vọng, mà ngay lúc này, việc Hô Diên Hi tìm kiếm Thiên Đàm Tuyết Liên lại làm y một lần nữa đẩy lên hy vọng.

Hô Diên Hi tồn tại trong thế giới này, Hô Diên Hi đã từng gặp được tiên sĩ, Hô Diên Hi đang tìm kiếm Thiên Đàm Tuyết Liên...

Như vậy Hô Diên Hi rốt cuộc là cái gì, trong lòng Tiêu Cẩm Ý đã có đáp án rõ ràng.

Gã là một số liệu bị biến dị, có lẽ do gã đã gặp tiên sĩ, mới biến gã thành cái dạng khác biệt này, làm gã biết chân tướng của thế giới này, khiến gã khao khát có sinh mệnh thật sự mà không phải là sự tồn tại lệ thuộc vào người khác. Gã có tính toán riêng cùng khả năng tăng năng lực, võ công của Hô Diên Hi chính là ví dụ rõ ràng, bằng cách nào đó gã đã cường chế hệ thống tăng giá trị vũ lực cho bản thân.

Như vậy việc gã cố chấp tìm Thiên Đàm Tuyết Liên, chỉ có một mục đích, chính là để sống, là sự sống!

Nếu Hô Diên Hi có thể nhờ Thiên Đàm Tuyết Liên mà sống, vậy Cảnh Nhân đế thì sao? Tiểu hoàng đế chỉ dựa vào tài trí của riêng mình mà khám phá hết thấy chân tướng thế giới này, nhất định số liệu còn phức tạp hơn Hô Diên Hi nhiều, nếu hần có được Thiên Đàm Tuyết Liên...

Hy vọng khiến tim Tiêu Cẩm Ý đập mạnh trong lồng ngực cơ hồ như muốn nổ tung, y nắm chặt mặt dây chuyền, lòng vừa lo lắng vừa chờ mong.

Không có mặt dây chuyền, ở giữa biển tuyết mênh mông trắng xóa mà phải tìm ba người quả thực giống như mò kim đáy bể, nhưng nếu y có thể tìm được Cảnh Nhân đế đúng lúc, bọn họ sẽ còn có hy vọng cho tương lai!

Tĩnh Tây Hiến còn đang định tìm dấu chân đã bị gió thổi tuyết phủ lại đã thấy Tiêu Cẩm Ý ở phía trước đột nhiên dừng bước, đường chân mày nhăn chặt.

“Tiêu Tướng quân?” lòng Tĩnh Tây Hiến dâng lên dự cảm không tốt.

“Tĩnh thống lĩnh,” Tiêu Cẩm Ý nói, “Bình rượu mạnh này cho người, nếu trong vòng 3 ngày người vẫn không tìm được chúng ta, vậy cứ xuống núi đi thôi.”

“Hoàng hậu, ngài là định ...” Tĩnh Tây Hiến hết hồn.

Tiêu Cẩm Ý phát hiện, so với danh xưng Tiêu Tướng quân, y vẫn thích được gọi là hoàng hậu hơn, y hơi nhếch khóe môi: “Bổn cung tất nhiên phải đi tìm bệ hạ, bệ hạ còn sống, Bổn cung còn sống, bệ hạ gặp điều bất trắc, Bổn cung sẽ không quay về.”

Nói xong, không biết y lấy từ đâu ra một viên thuốc, nuốt xuống cùng tuyết tan trong miệng.

Y đến đây tìm tiên sĩ, tất nhiên sẽ có vài món mà những người khác không có. Viên thuốc này là thứ chuyển biến sinh lực thành năng lực, sẽ cho y sức mạnh không tưởng vượt trội nhất thế giới này, nhưng đồng thời nó cũng sẽ thiêu đốt cạn kiệt sinh mệnh của y. Tất nhiên không phải là sinh mệnh trong thế giới thật, mà chỉ là mạng sống trong trò chơi này. Sau khi thuốc hết hiệu lực, y sẽ “chết” trong thế giới này, rồi trở lại thế giới thực như bao người chơi khác. Bởi vì y còn có nhiệm vụ tìm người, cho nên không vào cảnh vạn bất đắc dĩ, y sẽ không sử dụng thứ này.

Đối với người khác mà nói, trở về đồng nghĩa với việc bản thân vô duyên cùng tiền thưởng, ngoài ra không có thiệt hại gì, như tứ phi mất thấy nhiệm vụ thất bại chắc chỉ mong quay về. Nhưng với hoàng hậu mà nói, đây là một lần đánh cược.

Thắng, y giành được một viên cảnh cho bản thân cùng Cảnh Nhân đế, còn bại, coi như để cho tiểu hoàng đế con đường quay về kinh thành, gánh vác giang sơn.

Cho dù là vĩnh biệt, cũng rất đáng để cược.

Bởi vì tiểu hoàng đế sẽ không còn bị tình yêu trói buộc, hắn kiên cường lại dũng cảm, hắn sẽ không bị tình yêu che mờ mắt, biến thành người vì ái tình buông bỏ trách nhiệm, sống cuộc đời nhu nhược.

Thuốc dần dần có hiệu lực, Tiêu Cẩm Ý chỉ cảm thấy toàn thân tràn ngập nội lực, cường đại hơn lúc y lãnh lặn rất nhiều.

Bước chân y khẽ động, Tĩnh Tây Hiến chỉ cảm thấy trước mặt mình có một mảnh bóng trắng xẹt qua, hoàng hậu liền biến mất.

Nếu có thể tìm được Cảnh Nhân đế, vậy coi như còn được chút thời gian. Nếu chưa thể tìm được tiểu hoàng đế, vậy y sẽ chạy hết một lượt núi non, thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, chẳng sợ hết vòm trời xanh, dưới tận suối vàng, chắc chắn sẽ tìm được tiểu hoàng đế của y!

Tô Hoài Linh vừa lạnh vừa đói, sắp chết rét. Nếu trước đó nàng không tài trí giấu được nửa cái bánh màn thầu, hiện tại chắc chắn đã chết rét rồi. Hô Diên Hi đúng là thằng điên, hắn bắt Tô Hoài Linh công Cảnh Nhân đế đi tới đi lui giữa đỉnh núi tuyết, không có bất luận phương hướng gì, không có bất luận mục đích gì, cứ thế mà đi, lại không thể dừng, một khắc cũng không.

Tô Hoài Linh biết quả thật không thể dừng, một khi dừng lại, nàng sẽ ngã vào tuyết, vĩnh viễn không thể đứng dậy. Chỉ là lúc này, hơi thở của Cảnh Nhân đế càng lúc càng mỏng manh, máu trên đầu hắn cũng đã đông thành băng, dù nàng có dùng hết sức lực kéo hắn đi lại thì tay chân hắn cũng đã lạnh như băng đến tận xương, còn như vậy nữa, cho dù là được cứu thì chân tay của bệ hạ cũng không giữ được, thân nhiệt khôi phục, cơ thể sẽ hoại tử!

Nàng vừa đi vừa cố gắng chà xát cánh tay của Cảnh Nhân đế, ai ngờ Hô Diên Hi cư nhiên quất một roi lên người hắn, roi của gã là roi gai, gai móc vào xé rách da thịt của Cảnh Nhân đế, vết thương nhanh chóng đóng tuyết giữa trời băng giá, máu đỏ tươi nhuộm hết bản lưng Cảnh Nhân đế, thập phần đáng sợ.

Dọc đường đi, Hô Diên Hi luôn tay tra tấn Cảnh Nhân đế.

“Giết người bắt quả chém đầu thôi, vì sao ngươi còn muốn tra tấn người! Ngươi điên rồi!” Tô Hoài Linh rống giận, lúc này nàng ta đã không còn sợ Hô Diên Hi nữa, sợ thì có ích gì đâu, Hô Diên Hi đã không muốn để cho bọn họ sống, nàng sợ hãi cũng có đối được chút thương cảm nào đâu, còn không bằng trước khi chết mắng gã thật thống khoái.

Nhưng Hô Diên Hi không điên, vẻ mặt của gã tràn ngập cuồng nhiệt, ánh mắt gã nhìn Cảnh Nhân đế vẫn lạnh lùng: “Không trải qua muôn vàn khổ ải, không bước một chân vào tử địa, Thiên Đàm Tuyết Liên làm sao có thể tự động hiện thân.”

Không sai, đây là điều kiện kích hoạt Thiên Đàm Tuyết Liên.

Trong nguyên tác, Tô Hoài Linh trúng kịch độc, mỗi ngày đều bị độc dược tra tấn, thống khổ bất kham. Cảnh Nhân đế không còn cách nào đành mang nàng đi tìm Thiên Đàm Tuyết Liên, phải trong tuyết cảnh tuyết liên mới có thể xuất hiện. Nếu không có thống khổ, dù có giết chết bọn họ, Thiên Đàm Tuyết Liên cũng sẽ không xuất hiện.

Cảnh Nhân đế bị một roi đánh cho thanh tỉnh, đau nhức làm hắn mở to mắt, suy nghĩ của hắn cũng vì thế mà gián đoạn.

Do vậy, Cảnh Nhân đế không giả chết nữa, hắn suy yếu nói: “Hô Diên Hi, ngươi... muốn một bước lên trời, không còn chịu trói buộc vô lý của thế giới này nữa hay là... trường sinh bất tử, sống cuộc sống thật sự?”

Chuyện Tiêu Cẩm Ý có thể nghĩ đến, Cảnh Nhân đế làm sao không thể. Hành động của Hô Diên Hi hoàn toàn khác với những kẻ đến từ thế giới bên ngoài, Cảnh Nhân đế luôn có cảm giác khó hiểu bọn họ. Khi

thực sự tiếp xúc với Hô Diên Hi, hẳn chỉ biết Hô Diên Hi thật sự khác với đám kia, gã có khí tức của thể giới này. Hơn nữa từ lời Hô Diên Hi nói, gã giống với hẳn, đều biết thế giới này có bao nhiêu giả dối.

Cùng đối diện với hiện thực, Cảnh Nhân để lựa chọn sống vì những số liệu giả dối, Hô Diên Hi lại chọn tránh thoát vận mệnh của mình.

“Người cũng biết?” ánh mắt Hô Diên Hi vụt sáng, “Hóa ra người cũng như ta, bởi vì tiếp xúc với bọn người bên ngoài mới phát hiện bản thân rốt cuộc có bao nhiêu buồn cười. Cũng đúng, người là nhân vật chính, là vận mệnh chi tử, là số liệu duy nhất, đoán ra chân tướng dễ hơn ta nhiều. Thật đáng tiếc, nếu sớm biết người cũng giống ta, ta đã làm thịt nữ nhân kia, để người sống.”

Sau hết, Hô Diên Hi vẫn là kẻ cô đơn, khi gã gặp được người giống mình liền nhịn không được mà luyện thuyên. Gã căn bản không quan tâm những gì Tô Hoài Linh nghe được, hiển nhiên đã xem năng như người chết.

“Người hẳn là cũng muốn sống đúng không? Chỉ là không biết làm cách nào. Sinh mệnh của ta, vậy mà ta lại không thể tự định đoạt, chỉ cần, chỉ cần bên ngoài cái gì kia... Siêu máy tính bị gián đoạn, cái gì... nhân viên kỹ thuật quyết định tiêu hủy hoặc là khởi động lại, ta liền biến mất? Hoặc là... kí ức của ta sẽ mất? Đùa cái gì vậy!” Hô Diên Hi nói xong, gân xanh trên trán liền nổi lên, “Mạng của ta dựa vào cái gì lại bị người khác quyết định! Ta muốn sống, ta phải rời khỏi cái thế giới chết tiệt này!”

“Ta đã gặp kẻ tạo ra thế giới này, hẳn hình như gọi là ... Tiên sĩ. Hẳn nói cho ta biết, nếu muốn sống mãi, phải có Thiên Đàm Tuyệt Liên, dung hợp cùng nó, như vậy mới có thể thực sự hoàn thiện số liệu tạo thành bản thân, sau đó có thể thoát khỏi thế giới này, tồn tại trong internet. Internet không mất, ta có thể sống mãi mãi, có thể đi khắp nơi!” Hô Diên Hi nói, “Tiên sĩ nói ta không hiểu lắm, nhưng mà mỗi một chữ hẳn nói ta đều nhớ rõ, ta muốn sống, ta nhất định phải có được Thiên Đàm Tuyệt Liên!”

Hóa ra là như vậy sao ... Cảnh Nhân để rù mắt, suy nghĩ dần dần đông lại theo băng, hóa ra ... Hẳn cũng có thể có sinh mệnh thật sự, nếu sớm biết thế, nếu sớm biết thế, hoàng hậu...

Trước khi suy nghĩ biến mất, khóe miệng Cảnh Nhân để đột nhiên nhếch lên thành một nụ cười.

Cho dù sớm biết thế, chỉ sợ hẳn cũng sẽ không chọn rời khỏi thế giới này, đối lấy tự do hay trường sinh bất lão. Hẳn không thể vứt bỏ giang sơn của mình, không thể vứt bỏ con dân nơi này, đây là trách nhiệm của hẳn.

54. Chương 54: “Ừm, Trẫm Biết.” Cảnh Nhân Để Nhẹ Giọng Nói

Đúng, đây chính là một thế giới giả dối, chỗ nào cũng bị người khác hạn chế, sớm muộn gì cũng có một ngày biến mất. Ý tưởng của Hô Diên Hi mới là đúng, dù không thể trường sinh bất lão, tối thiểu cũng phải làm hết sức để sống, vận mệnh của bản thân không thể để người khác điều khiển bằng một cái nút bấm. Có lẽ bất kì số liệu nào cũng vậy, sau khi biết được chân tướng đều sẽ muốn từ hư ảo biến thành chân thật, đều không muốn một ngày nào đó mình chỉ còn là một phần của lịch sử phủ đầy bụi. Cho nên số liệu vì một giang sơn giả dối mà buông tha cơ hội trở thành “Thật” như Cảnh Nhân để, lại càng hiếm thấy.

Nhưng mà.. Hẳn đau, là cơn đau thật.

Đừng nói là đối khổ dọc đường, hay bị Hô Diên Hi quất roi trên tuyết sơn, hẳn đều có thể cảm thụ rất chân thực, thật sự rất khổ sở.

Cảnh Nhân để biết mình chỉ là số liệu do người khác thiết kế ra, cho dù không hiểu số liệu hay trình tự có nghĩa là gì nhưng lý giải của hẳn vẫn không bị trở ngại, chỉ cần tưởng tượng mình chính là nhân vật trong một quyển truyện nào đó là có thể hiểu.

Cho dù hẳn chỉ là một nhân vật được người tưởng tượng ra, nhưng hiện tại hẳn cũng sẽ đau đớn, cũng sẽ đói khát, cũng sẽ khổ sở, cũng sẽ yêu một người.

Như vậy bách tính cũng như thế, dù cho có thể toàn bộ thế giới này sẽ biến mất sau một khắc, nhưng trước đó, đau đớn họ chịu cũng là thật.

Chỉ có người do số liệu tạo thành mới có thể hiểu được loại cảm giác này. Cho dù ta là giả, nhưng ta sẽ sống thật tốt, vì người khác, cũng vì chính mình.

Hô Diên Hi có thể bỏ lại tướng sĩ Mục tộc, những người trông cậy vào gã mà chạy trốn, Cảnh Nhân để lại không thể bỏ lại bách tính giang sơn của mình.

Cải cách Tân chính vẫn đang tiến hành, cự thần vừa được thu phục, hắc chỉ mới bắt đầu. Khi ngài vua đổi người, những dã tâm trước đó Thẩm Quân Duệ hắc chỉ thu phục sẽ lại nổi lên, Hoài Nam vương không thể thu phục, coi như trong tay hắc chỉ ta có hoàng quyền, hắc chỉ ta cũng không thể. Hoài Nam vương thích hợp coi sóc một vùng, lại không thích hợp thống trị một nước.

Thiên hạ đại loạn, khổ chính là dân chúng trong thiên hạ.

Dù cho đột nhiên không dấu hiệu gì, tất cả sẽ biến mất sau một khắc, hắc chỉ cũng hy vọng vào thời khắc này, con dân của hắc chỉ đang hạnh phúc, hắc chỉ không muốn bọn họ sẽ biến mất giữa đao tranh loạn lạc, vợ con ly tán, đói khổ không nhà.

Khiến cho Hạ quốc hưng thịnh, dân chúng sung túc, là trách nhiệm của hắc chỉ. Nếu số liệu của Cảnh Nhân để hắc chỉ ngay từ đầu đã được lập trình theo tính cách này, vậy hắc chỉ sẽ kiên trì đến cùng.

Giọng nói của Hô Diên Hi càng lúc càng xa, giống như hắc chỉ và gã đã cách biệt ở hai cõi sống chết.

A, Cảnh Nhân để thâm nở nụ cười tự giễu, hắc chỉ còn đang suy tính tạo phúc cho dân chúng sao? Hắc chỉ sẽ chết ngay thôi mà ...

Cái chết của hắc chỉ sẽ khiến Thiên Đàm Tuyết Liên xuất hiện, Hô Diên Hi sẽ dung hòa với Thiên Đàm Tuyết Liên để đi khỏi đây. Còn hoàng hậu...

Cầm Ý chắc là sẽ đau đầu ...

Dường như trước mắt xuất hiện thân ảnh hoàng hậu, y vận chiến bào, cầm cung tiễn mà mình tặng, tay kéo dây cung nhắm vào mãnh hổ phía trước, y đứng chắn giữa mình và hổ dữ, miệng nói: “Bệ hạ, thần thiếp sẽ bảo vệ người.”

“Ừ, trẫm biết.” Cảnh Nhân để nhẹ giọng nói.

“Bệ hạ, người nói cái gì? Bệ hạ?” Tô Hoài Linh đang công Cảnh Nhân để gọi lớn, nàng thấy toàn thân Cảnh Nhân để đã lạnh như băng, dựa hắc chỉ vào người mình, sợ tới mức mồ hôi lạnh sũng người. Nàng run rẩy dùng tay mình đặt lên ngực của Cảnh Nhân để, nơi đó đã không còn nhịp đập.

“Không, không còn nhịp đập!” Tô Hoài Linh nhịn không được khóc rống lên, biết rõ lúc này rơi lệ sẽ làm khuôn mặt bị đông cứng, nhưng nàng thật sự nhịn không được. Ngay từ đầu nàng chán ghét Cảnh Nhân để, để vương tự cao tự đại không để mạng người vào mắt, sau này theo Cầm Ý về chậm rãi học tập, nàng mới biết được, Cảnh Nhân để đối với quốc gia này rốt cuộc có bao nhiêu quan trọng, hắc chỉ là thiên cổ nhất đế, không có người nào làm để vương thích hợp hơn hắc chỉ, là người có thể làm cho dân chúng ấm no.

Tô Hoài Linh rốt cuộc nhịn không được, liền lĩnh mắng chửi Hô Diên Hi: “Hắc chỉ đã chết, bệ hạ chết rồi! Đồ súc sinh! Ta không hiểu người nói cái gì là số liệu cái gì là giả, cho dù là giả thì sao, ta vẫn sẽ đau, vẫn sẽ khổ sở a! Mà những lời người nói là thật thì thế nào! Tên vô lại máu lạnh, coi như người là “thật”, người cũng không xứng đáng làm một con người!”

“Ta không xứng thì sao.” Hô Diên Hi dùng sức nắm cầm Tô Hoài Linh, bóp nát xương mặt nàng, lạnh lùng nói: “Ta không phải là nhân vật trong truyện, ta sẽ không phụ thuộc vào nội dung truyện mà đi yêu người. Cảnh Nhân để chết rồi mà Thiên Đàm Tuyết Liên còn không xuất hiện, xem ra phải làm như nguyên tác, giết người chết mới được, vậy bây giờ người chết được rồi.”

Hắc chỉ vung tay, roi phát lên, hướng vào người Tô Hoài Linh.

Ngay lúc này, toàn bộ không gian đột nhiên ấm lên.

Tô Hoài Linh bị bóp nát xương cằm, biết mình sống không nổi nữa. Nàng nhắm mắt lẳng lặng chờ cái chết đến với mình, đột nhiên lạnh giá biến mất, cơn đau dưới cằm cũng biến mất, nàng thử giật giật ngón tay, tứ chi không còn bị đóng băng cứng ngắc, toàn thân vô cùng thoải mái.

Đây là... Chết sao, cho nên mới không còn đau khổ?

Nàng trừng mắt nhìn, phát hiện bản thân thấy ảo giác, trước mắt đột nhiên xuất hiện một đóa hoa sen trắng đẹp đến vô pháp dùng ngôn ngữ để miêu tả, nó đứng lặng ở trong gió tuyết, tản ra ánh sáng nhu hòa, ánh sáng đó chiếu vào người mình, đau đớn và từ những vết thương đều biến mất.

“Thiên Đàm Tuyết Liên...” Tô Hoài Linh lẩm bẩm nói.

Nàng đột nhiên nhớ ra cái gì đó, đưa tay sờ sờ Cảnh Nhân đế, phát hiện tim của Cảnh Nhân đế tuy rằng vẫn không đập, người không hơi thở, nhưng thân thể ấm áp như vẫn còn sống.

Thiên đàm tuyết liên có công dụng cải tử hồi sinh, cho bệ hạ ăn hoa, hẳn có thể sống lại!

Tô Hoài Linh nhào đến Thiên Đàm Tuyết Liên, nhưng một thân ảnh còn nhanh hơn nàng. Lúc nàng mới vừa định hành động thì Hô Diên Hi đã cầm đóa tuyết liên nở rộ trên tay, trực tiếp bỏ vào miệng: “Người quả nhiên không thể nhìn vận mệnh chi tử chết đi, ha ha ha” Hô Diên Hi nói: “Sống theo nội dung một câu truyện, quả thật ngu ngốc.”

Thiên Đàm Tuyết Liên nở rồi thì công hiệu chỉ tồn tại trong một lúc, Hô Diên Hi không có thời gian đông dài, phải mau chóng ăn nó, hắt nhét hoa vào miệng, nhưng hẳn không ăn được sen, mà gặm một miếng đầy tuyết.

Có người ngay lúc hẳn bỏ hoa vào miệng đã đoạt lấy rồi thả một đồng tuyết vào miệng hẳn.

“Ai!” Hô Diên Hi nhìn lại, phát hiện Tiêu Cẩm Ý ngồi xổm trước di thể của Cảnh Nhân đế, y không thèm nhìn gã một cái đã đưa hoa vào miệng Cảnh Nhân đế.

“Tiêu Cẩm Ý!” hai mắt Hô Diên Hi đỏ hồng, cầm lấy roi đánh về phía Tiêu Cẩm Ý, kẻ này nhất định phải ngăn cản hẳn sao!

Lúc ở thành Mạc Bắc Tiêu Cẩm Ý ngăn hẳn bắt sống Tô Hoài Linh và Cảnh Nhân đế, hiện tại, y lại muốn ngăn hẳn trường sinh!

Đầu roi quán lấy toàn thân Tiêu Cẩm Ý, Hô Diên Hi định dùng roi tạm thời ngăn chặn hành động của Tiêu Cẩm Ý sau đó bản thân sẽ xông lên đoạt lại Thiên Đàm Tuyết Liên.

Hắn đã giao thủ cùng Tiêu Cẩm Ý, biết rõ thân thủ của Tiêu Cẩm Ý, chỉ cần y bất động trong chớp mắt thôi thì cũng đủ thời gian cho hắn đoạt lại và ăn luôn tuyết liên, chỉ cần thời gian trong một chớp mắt thôi.

Nhưng mà Tiêu Cẩm Ý ngay cả một cái chớp mắt cũng không cho hắn, y dùng nội lực đánh nát roi, ngọn roi bị chia năm xẻ bảy rơi trên mặt tuyết, một cái gai trên roi đều chưa hề đụng tới thân thể y.

“Vô công của ngươi... Không thể nào, thế giới này không cho phép vô công cao như vậy tồn tại, vô công của ta đã là cực hạn!” Hô Diên Hi mắt mở trừng trừng mà nhìn Tiêu Cẩm Ý để tuyết liên vào miệng mình nhai nát, hẳn liều mạng xông lên phía trước, lại bị Tiêu Cẩm Ý dùng vài khối băng ngăn được.

Khối băng đánh vào huyệt đạo trên người Hô Diên Hi, hắn dùng hết toàn bộ nội lực để phá giải, nhưng hẳn không thể!

“Quả nhiên vẫn phải giống như nguyên tác, phải dùng miệng mới có thể nuốt người ăn.” Tiêu Cẩm Ý nhìn Cảnh Nhân đế cười âm ỉ, y nhẹ nhàng hôn lên đôi môi mềm mại của Cảnh Nhân đế, đẩy tuyết liên vào miệng hẳn.

Tô Hoài Linh cũng lấy một phiến lá của tuyết liên nuốt vào, cằm của nàng tuy rằng không đau nhưng xương cốt vẫn rạn nứt, hy vọng lá cây cũng có thể dùng được.

Nuốt tuyết liên vào rồi, Cảnh Nhân đế dần dần có lại hơi thở, trái tim cũng bắt đầu có nhịp đập mỏng manh. Tô Hoài Linh lại sờ sờ cằm của mình ngạc nhiên phát hiện xương cốt thật sự đã hoàn toàn lành lặn, vết thương trên người của nàng cũng biến mất như những vết roi trên người Cảnh Nhân đế.

“Thật sự có công hiệu!” Tô Hoài Linh vội vàng đi tìm lá tuyết liên còn sót lại thì phát hiện chúng đã trở nên khô vàng, biến thành một đóa sen khô héo nằm ở trên tuyết, chắc hẳn không còn hiệu quả thần kì như vừa này.

Tuyết liên ngàn năm mới nở hoa một lần, cả một đời nó chỉ dùng tính mạng của mình đi cứu một người. Nó biết thân phận của mình, biết chân tướng của thế giới này, nó chắc chắn có khả năng tự mình giải thuật toán tăng giá trị, nhưng nó vẫn phải dựa theo sắp đặt lúc ban đầu, dùng sinh mệnh cứu một sinh mệnh khác.

Đây là sứ mệnh của nó từ lúc chào đời, không có sứ mệnh này sẽ không có sự tồn tại của nó.

Tô Hoài Linh vùi tuyết liên khô héo vào trong tuyết, vì nó đắp lên một tầng tuyết cuối cùng.

Tiêu Cẩm Ý cởi áo choàng lông thật dày, cẩn trọng dùng nó bao lấy Cảnh Nhân đế, lúc này mới đứng dậy đi về phía Hô Diên Hi.

Hô Diên Hi nhìn y, đột nhiên phát hiện khoeo mắt y chảy máu tươi, lỗ tai cũng đổ một dòng máu.

“Thất khiếu xuất huyết, ta còn nghĩ ngươi làm sao tăng cao võ công như vậy, nguyên lai là dùng vật cấm kỵ, người...”

Hắn rốt cuộc nói không ra lời, Tiêu Cẩm Ý nắm cổ họng của hắn, tay chỉ hơi dùng lực, cổ họng Hô Diên Hi đã bị bóp nát. Tiêu Cẩm Ý xuất thủ vừa khéo, Hô Diên Hi tạm thời không chết, chỉ mở mắt to trừng nhìn Tiêu Cẩm Ý, cổ gằng hô hấp.

Tiêu Cẩm Ý cảm thấy mũi cũng chảy máu, y dùng sức lau đi vết máu đỏ tươi kia.

Y đi đến bên cạnh Hô Diên Hi, nhìn đôi mắt không cam tâm của Hô Diên Hi, trầm giọng nói: “Ta sẽ không hỏi lại tung tích của tiền sĩ, ta tin ngươi thật sự đã giết cậu ta. Ta cũng sắp rời khỏi thế giới này, trước khi đi chỉ muốn nói cho ngươi biết, có thể nhận thấy được chân tướng của thế giới này, ngươi rất lợi hại. Nhưng khi ngươi thật sự trở thành người, ngươi cũng vĩnh viễn sẽ không hiểu một người có đầy đủ tình cảm là như thế nào. Trách nhiệm, sứ mệnh, mấy thứ này Thẩm Quân Duệ cùng Thiên Đàm Tuyết Liên hiểu thấu hơn ngươi.”

“Ngươi”, “Sẽ”, “Hồi” ... Hô Diên Hi dùng sức viết lên trên tuyết từng chữ.

“Ta sẽ không hối hận.” Tiêu Cẩm Ý thản nhiên nói, y vươn tay, chấm dứt tính mạng thoi thóp của Hô Diên Hi.

Làm xong hết thấy, y đi đến bên Cảnh Nhân đế, bế người lên, đồng thời một tay khiêng Tô Hoài Linh, nhanh chóng đưa bọn họ đến chỗ Tỉnh Tây Hiến.

Tỉnh Tây Hiến chỉ cảm thấy một trận gió thổi qua, gã cũng không biết vì sao lại có Tô Hoài Linh kề bên, được một người khiêng trên bả vai mang xuống núi.

Đến chân núi, nơi cột ngựa, Tiêu Cẩm Ý mới dừng bước lại, ở đó có hai con ngựa, là của y và Tỉnh Tây Hiến cưỡi đến.

Tiêu Cẩm Ý dịu dàng đặt Cảnh Nhân đế lên lưng ngựa, rồi đặt Tô Hoài Linh và Tỉnh Tây Hiến lên lưng một con ngựa khác.

“Tiêu Tướng quân, người...” Tỉnh Tây Hiến lúc này mới thấy khuôn mặt đầy máu của Tiêu Cẩm Ý, máu che phủ hết dung nhan y.

Tiêu Cẩm Ý dùng tay áo lau hết máu đi, cười nói với Tỉnh Tây Hiến: “Mang bệ hạ xuống núi.”

“Tiêu Tướng quân, người cũng xuống núi đi, người cần...” Tỉnh Tây Hiến cả kinh nói.

“Không thể,” Tiêu Cẩm Ý ngắt lời gã: “Ta sắp chết, cứu không được.”

Y nhìn về phía Tô Hoài Linh đầu óc còn choáng váng, nhìn nàng nói: “Tô Hoài Linh, giúp ta nói cho bệ hạ, ta về.”

Nói xong Tiêu Cẩm Ý xoay người bước về phía đỉnh tuyết sơn, sau vài bước đã mất dạng.

55. Chương 55: Khải Hoàn Hồi Kinh

Ba ngày sau Cảnh Nhân đế mới tỉnh lại, lúc này hắn đã được đưa vào trong thành Mạc Bắc. Thái y mà Cảnh Nhân đế mang theo từ kinh thành đến bắt mạch, xác định sinh lực của hắn dồi dào, không chỉ không có bất cứ thương tổn gì, ngược lại thân cường thể tráng, chiếu theo tình trạng thân thể này thì coi như hắn có sống đến tám mươi chín mươi tuổi vẫn sẽ tráng kiện như thanh niên bình thường, đúng là gặp họa lại được phúc.

Mọi người từ miệng Tô Hoài Linh biết được việc Hồ Diên Hi bắt cóc Cảnh Nhân đế vì muốn tìm được Thiên Đàm Tuyết Liên, nói Thiên Đàm Tuyết Liên là thần vật lại nở vì Cảnh Nhân đế, từ xưa đến nay chưa ai được thấy qua Thiên Đàm Tuyết Liên thật sự như thế nào. Việc này nghe như truyền thuyết, nay lại xảy ra ngay thực tại.

Tiêu Cẩm Thư lập tức lan truyền tin này, nói Cảnh Nhân đế là chân long thiên tử, có thể khiến Thiên Đàm Tuyết Liên nở rộ vì mình. Ngay lúc Cảnh Nhân đế đi vào thành Mạc Bắc trời còn xuất hiện dị tượng, cao thủ Mục tộc Hồ Diên Hi bị sét đánh trọng thương, bỏ lại đại quân Mục tộc mà chạy trốn, để Định Bắc quân toàn thắng, đánh cho quân Mục tộc mấy chục năm sau nhắc không nổi đầu. Hạ quốc có chân long thiên tử như vậy là phúc cho giang sơn, là phúc của lê dân.

Khi tin Cảnh Nhân đế bị bắt cóc truyền đến kinh thành thì trong kinh từng một lần bất ổn, hoàng thất vẫn có không ít người không an phận, trong triều rất nhiều người có ý định bất chính mà Hoài Nam vương căn bản không thể trấn áp được, hưởng chi dưới tay hắn còn có một đám người cả ngày xúi giục hắn đăng cơ. Thảm Quân Nghị nghe tin Cảnh Nhân đế có khả năng xảy ra chuyện thì như bị hù chết, mỗi ngày đều cùng vài vị nương nương trong hậu cung thương lượng đối sách, bọn này chỉ muốn tự sát rồi về thế giới thực cho nhanh, rồi lại sợ nhân vật chính có chuyện đồng nghĩa với hệ thống trục trặc nên tự sát sẽ không thể quay về. Mỗi ngày nhân tâm hoảng sợ, nào có tâm trí đi quản chuyện oán ngôi.

Hứa Khanh Dương mỗi ngày đều khuyên Hoài Nam vương phái người đi tìm kiếm Cảnh Nhân đế, tìm được liền trực tiếp giết chết rồi đổ tội lên người Hồ Diên Hi. Trước khi đi Cảnh Nhân đế từng có khẩu dụ, một khi hắn xảy ra chuyện, Hoài Nam vương sẽ đường hoàng nối ngôi, chỉ cần Cảnh Nhân đế chết...

Hứa Khanh Dương một lòng vì chủ, chỉ tiếc hắn nói còn chưa nói xong đã bị Hoài Nam vương bắt giam vào ngục, ở trong ngục giam của Hoài Nam vương phủ qua ngày đoạn tháng lại nghe tin Cảnh Nhân đế bình an, rất cục cựa để tuyết vọng.

Tình hình trong triều vốn không lạc quan nhưng sau khi tin tức của Tiêu Cẩm Thư truyền đến hoàng thành thì hết thảy những tên ử mưu bất chính đều phải câm miệng. Hiện tại cả nước trên dưới đều tin Cảnh Nhân đế chính là đế tinh chuyển thế, có thần khí anh vương Nghiêu Thuấn, thanh thể như vậy, ai dám làm loạn nước miếng người trong thiên hạ có thể làm hắn chết đuối.

Khi tin đồn bay đầy trời, Cảnh Nhân đế rốt cuộc hoàn toàn hấp thu hết được lực của Thiên Đàm Tuyết Liên, chậm rãi mở mắt.

Mỗi ngày đều có người coi sóc hắn, thái y, Tỉnh Tây Hiến, Tiêu Cẩm Thư. Nhưng vẫn là Tô Hoài Linh thấy Cảnh Nhân đế thức tỉnh trước tiên, năng kích động thét chói tai, bị Tỉnh Tây Hiến lấy khăn nhét vào miệng ném ra khỏi phòng.

Tô Hoài Linh: "..."

Cảnh Nhân đế mở mắt ra cũng không nói gì, trước tiên nhìn khắp xung quanh, chỉ muốn thấy thân ảnh cao lớn của hoàng hậu làm hắn cảm thấy an toàn như khi hắn bị đung đầu một năm trước, lòng trĩu nặng.

"Hoàng... Tiêu tướng quân đâu?" Cảnh Nhân đế mở miệng hỏi, do mấy ngày không được uống nước nên giọng nói khàn khàn, rất khó nghe, nhưng đối với những người vẫn luôn chờ đợi hắn tỉnh dậy thì nghe như tiếng của trời.

“Bệ hạ...” Tiêu Cẩm Thư tuy vui mừng vì Cảnh Nhân để tỉnh lại, nhưng lòng lại buồn việc muội muội cao lớn mình yêu chiều, nói không ra lời.

Tĩnh Tây Hiến quỳ gối trước giường Cảnh Nhân để, bấm báo: “Bệ hạ, Tiêu tướng quân vì cứu bệ hạ, cùng Hô Diên Hi đồng quy vu tận, rơi vào khe tuyết sơn, ngay cả xác cũng tìm không được.”

Đồng tử của Cảnh Nhân để co rút, hần lảng lạng mà nhắm mắt lại, rõ ràng thân thể thoải mái như vậy, mà lòng hần lại cực kỳ mệt mỏi, chỉ muốn cứ như vậy nằm xuống, không bao giờ đứng lên nữa.

Tĩnh Tây Hiến sắp xếp từ ngữ một lúc, đem chuyện ngày ấy mình cùng Tiêu Cẩm Ý đồng thời trải qua thất thất bát bát mà nói hết, chỉ giấu đi chuyện Tiêu tướng quân uống thuốc tăng công lực sau đó thất khiếu chảy máu mà chết, chỉ nói y cùng với Hô Diên Hi đồng quy vu tận. Tiêu Cẩm Ý từng ra lệnh cho gã không được để Cảnh Nhân để biết chuyện này. Tĩnh Tây Hiến là người trung quân, lại kính nể Tiêu Cẩm Ý, cuối cùng dùng hết khả năng giải thích làm sao cho Cảnh Nhân để không quá thương tâm, không quá quá trình như thế nào, kết quả đều là Tiêu tướng quân dùng tính mạng cứu bệ hạ.

“Bệ hạ” Tĩnh Tây Hiến nói: “Lúc Tiêu tướng quân bỏ đi có làm rớt một mặt dây chuyền, thần đã nhặt được.”

Đó là sau khi Tiêu Cẩm Ý biến mất trên núi, Tĩnh Tây Hiến phát hiện nó trên tuyết. Gã biết mặt dây chuyền này là của Cảnh Nhân để, liền thu hồi định giao lại cho hần.

Cảnh Nhân để mở to hai mắt đang nhắm chặt, chậm rãi từ trên giường ngồi dậy, hần bị đói lâu ngày nên đầu hơi choáng váng, còn lại không có chỗ nào khó chịu.

Hần vươn tay nói: “Đưa nó cho trẫm.”

Tĩnh Tây Hiến đặt mặt dây chuyền nhiễm máu trên khay trình lên, Cảnh Nhân để cầm lấy, nhẹ nhàng lau máu dính trên nó. Nhưng vết máu kia lau thế nào cũng không sạch, giống như nó vốn đã có trên mặt dây chuyền từ trước.

“Bệ hạ, sau khi thần nhặt được mặt dây cũng định lau rửa sạch sẽ nhưng vết máu kia... lau hoài không được.” Tĩnh Tây Hiến thực khó xử nói.

“Nếu vậy thì không cần.” Cảnh Nhân để thản nhiên nói.

Hoàng hậu ngay cả cái mặt dây chuyền này cũng không giữ lại, còn cùng Hô Diên Hi đồng quy vu tận, đại khái là nhiệm vụ hoàn thành nên trở về rồi. Cảnh Nhân để cười khổ một tiếng, muốn ném mặt dây chuyền đã không còn hữu dụng này đi, nhưng trong đầu không ngừng hồi tưởng lại cảnh tượng hoàng hậu hai lần nó cho mình, chung quy không nở buông tay vứt bỏ.

Thôi, coi như có một thứ lưu niệm vậy. Hần thầm nghĩ.

Mở dây ra, không cần người khác giúp đỡ, Cảnh Nhân để tự mình đeo lên cổ. Nhưng không giống như hai lần trước, lúc này mặt dây chuyền ở trên người Cảnh Nhân để liền tỏa ánh sáng mỹ lệ, mặt dây vốn xám tro mờ nhạt bây giờ lại trong suốt, còn có ánh sáng lung linh như giữ thứ chất lỏng kì diệu bên trong. Cảnh Nhân để gấp qua vô số bảo vật cũng chưa thấy được vật nào xinh đẹp như vậy, nhất thời những người có mặt trong phòng đều sửng sốt.

Một luồng ánh sáng lưu ly bao bọc lấy Cảnh Nhân để, từng vòng từng vòng cứ thế siết lại, cuối cùng tất cả đều tiến vào trong cơ thể của Cảnh Nhân để, sau đó mặt dây chuyền mới không tiếp tục sáng lên nữa, nhưng nó vẫn mỹ lệ như thế. Chính giữa mặt dây chuyền có một tia sáng màu hồng, nó tỏa sáng giữa chất lỏng nhìn đặc biệt xinh đẹp.

“Đây là...” Tất cả mọi người đều kinh ngạc, chỉ có Tiêu Cẩm Thư như có điều suy nghĩ mà nhìn mặt dây chuyền kia.

“Đây là vật gì?” Cảnh Nhân để nhìn thấy thái độ của Tiêu Cẩm Thư liền hỏi: “Tiêu tướng quân đã từng đã nói với trẫm, đây là bảo vật gia truyền của y, có công dụng phòng thân.”

“Thần, thần... hình như... Có chút ấn tượng...” Tiêu Cẩm Thư cau mày nói, bảo vật này gã cảm giác mình không có ấn tượng, nhưng ngay lúc nhìn thấy cái mặt dây chuyền này gã lại giống như nhớ rõ. Cẩm giác

như gã đã biết nó từ rất lâu về trước lại như chỉ vừa mới biết thôi ...

Tiêu Cẩm Thư không rõ tại sao ký ức của mình lại xuất hiện loại vấn đề này, đơn giản không suy nghĩ thêm nữa, hồi đáp: “Bẩm bệ hạ, thần có ấn tượng, tựa hồ như lời Tiêu tướng quân nói. Có lẽ mặt dây này lúc màu xám sẽ không có ích lợi gì, nhưng một khi nhận chủ thì không chỉ biến thành xinh đẹp dị thường, còn có thể bảo hộ chủ nhân không bị thương tổn.”

“Phải không?” Cảnh Nhân đế nhìn mặt dây không chớp mắt: “Vậy trăm đúng là phải thử một chút.”

Hắn ra lệnh cho Tĩnh Tây Hiến lấy một con dao găm ra, để gã cầm dao đâm vào chân mình.

“Bệ hạ, việc này chỉ là lời đồn, thỉnh Tĩnh thống lĩnh cẩn thận...” Tiêu Cẩm Thư lo lắng nói.

Nhưng mà gã còn chưa nói hết, Tĩnh Tây Hiến đã dùng dao đâm vào chân Cảnh Nhân đế, dao vừa đâm tới bỗng dừng dừng lại, không phải do gã cố tình dừng lại, mà là có một luồng lực không thể đối kháng bảo hộ Cảnh Nhân đế.

Tĩnh Tây Hiến thử mấy lần, phát hiện cho dù gã có vận đủ nội lực cũng không thể thương tổn một góc áo của Cảnh Nhân đế, đổi thành tú xuân đao cũng không được. Ngược lại thái giám hầu hạ bên người Cảnh Nhân đế giúp Cảnh Nhân đế thay y phục lại có thể dễ dàng mà đụng vào Cảnh Nhân đế, không có bất cứ trở ngại gì.

“Vật này quả nhiên là thần kỳ, còn có thể phân biệt đâu là thương tổn đâu là đụng chạm” Tĩnh Tây Hiến quỳ xuống nói: “Chúc mừng bệ hạ có được thần vật!”

Mọi người trong phòng đều quỳ xuống hô “Vạn tuế”, Cảnh Nhân đế lại chăm chú nhìn mặt dây chuyền, lộ ra một nụ cười thần nhiên.

“Bệ hạ, thần thiếp sẽ vĩnh viễn bảo vệ người.” Mặt dây chuyền nhiễm huyết sắc mỹ lệ giống như có sự sống đang không ngừng lặp lại những lời này với Cảnh Nhân đế.

“Ừ, trăm biết.” Cảnh Nhân đế thần nhiên nói.

Hắn biết, vẫn luôn biết. Hoàng hậu của hắn, là một nam tử đội trời đạp đất, cho dù vĩnh viễn không còn ở thế giới này vẫn sẽ luôn bảo hộ hắn, hoàng hậu chưa từng lừa gạt hắn, hoàng hậu là một nam tử nhất ngôn cửu đỉnh. Đó là một hoàng hậu anh tuấn, cường tráng lại vô cùng mỹ lệ.

—

Chuyện về mặt dây này, Cảnh Nhân đế hạ lệnh không cho phép nói ra. Đây cũng chính là ứng với câu “thất phu vô tội nhưng ngọc bích có tội”, loại bảo vật ai cũng muốn trộm như nó phải âm thầm giữ bên mình mới tốt. Để mặt dây chuyền vào trong áo, Cảnh Nhân đế ở thành Mạc Bắc tĩnh dưỡng vài ngày liền khỏi hoàn hồi triều.

Lần này lên đường bình an vô sự, Hoài Nam vương nhìn thấy Cảnh Nhân đế trở về, liền “phù phù” quỳ xuống trước mặt quần thần, kích động khóc to. Gã ôm đùi Cảnh Nhân đế gào khóc, miệng nói linh tinh “Hoàng huynh rốt cuộc cũng trở lại, hoàng huynh ta thật lo lắng cho người, hoàng huynh người chết ta cũng không muốn sống”, Cảnh Nhân đế cố nén mới không một cước đá văng thẳng này.

“Tâm ý của hoàng đệ trăm minh bạch” Cảnh Nhân đế thực bình tĩnh, hắn nói với Tĩnh Tây Hiến: “Hoài Nam vương quá mức kích động, chỉ sợ đứng cũng không vững, ban tọa, các người đỡ Hoài Nam vương ngồi xuống nghỉ ngơi.”

Tĩnh Tây Hiến lập tức cho hai tên Cẩm Y vệ đem kéo Nam vương từ trên đùi Cảnh Nhân đế xuống dưới, ấn vào ghế rồi còn lưu lại một Cẩm Y vệ giữ chặt không cho Hoài Nam vương đứng dậy, sợ gã lại nhào vào người hoàng thượng.

Sau khi trở về, việc đầu tiên Cảnh Nhân đế làm là ra ý chỉ ca ngợi Định Bắc quân và Tiêu gia, thăng Trần Bắc hầu làm nhất đẳng công thần, tước vị Trần Bắc công ngang với Quốc công, có thể thừa kế, hiện giờ do Tiêu Cẩm Thư thừa tước. Tiêu gia lục tử Tiêu Cẩm Nghị hộ giá có công, truy phong Nguyên soái, có thể từ trong Tiêu gia chọn một người làm con thừa tự, vì Tiêu Cẩm Nghị kéo dài hương hỏa.

Quân dân ở Mạn Bắc người người đều được ban thưởng, Tô Hoài Linh được phong làm phó thống lĩnh Cẩm Y Vệ, ban cho nàng rất nhiều tiền bạc.

Sao khi phong thưởng hoàn tất, Cảnh Nhân để trở về nghỉ ngơi, một đêm này hắn đến ngủ ở Tê Phượng điện, chăn đơn gối chiếc khó mà yên giấc.

Một tháng sau, hoàng hậu bạo bệnh qua đời, cả nước đau thương. Cảnh Nhân để xây dựng đế lăng, táng nhập hoàng hậu, để hắn trăm năm sau cùng hoàng hậu hợp táng.

Ba năm sau, Cảnh Nhân để vẫn không có con nối dòng, lại bắt đầu tuyển tú. Thái hậu tạm giữ quyền điều hành hậu cung, phụ trách công việc tuyển tú. Thái hậu mắt mờ tay run, tuyển toàn tú nữ xấu xấu đến đen, còn có một nữ tử thân hình cao to cường tráng..

56. Chương 56: Hoàn Chính Văn

Ba năm sau, người trong hậu cung thay đổi không ít, tứ phi cùng Lâm quý tần đều bệnh chết, Liên công công sống hết thọ mệnh, Tiểu Thuận Tử cùng những cung nữ đến tuổi trưởng thành đều bị thả ra khỏi cung, cung nữ thái giám trong Khôn Ninh cung của hoàng hậu vốn rất ít cũng xuất cung.

Mấy năm nay, có không ít nữ tử có tham vọng đi tìm những người biết hoàng hậu để tìm hiểu tình tình cùng dung mạo của nàng. Cảnh Nhân để đăng cơ tám năm, hoàng hậu tại vị năm năm không có con, vậy mà vẫn có thể giành được độc sủng của hoàng thượng, như vậy hoàng hậu tất nhiên có chỗ hơn người. Không ít người ôm mộng bắt chước hoàng hậu, nhưng những người biết rõ hoàng hậu sẽ không nhắc tới hoàng hậu, không ai biết hoàng hậu đến tột cùng là người thế nào.

Sau đó có một vị nữ tử thân hình cao lớn được tiến cung, các tú nữ được tuyển cùng đợt hết sức kinh ngạc, vị kia vậy mà cũng trúng cử? Những người được tuyển đợt này tuy dung mạo sàng sàng nhau, nhưng ít ra có gia thế có bối cảnh, hơn nữa cũng không phải xấu đến mức không nở nhìn. Chỉ có vị nữ tử cao to kia, mặc đồ nữ tử như tráng sĩ cài hoa, quả thực vô cùng thô kệch.

Không ít người len lén oán thầm thái hậu mắt mờ, mà thái hậu cũng rất thích nữ tử mang tên Phạm Điệp Nhi kia, vừa gặp nàng liền mang theo bên người, còn an ủi nàng ta tuy không có danh phận nhưng chỉ cần ra mắt hoàng thượng, nàng ta nhất định được phong phi.

Mà Phạm Điệp Nhi này cũng rất kỳ lạ, có được vinh sủng của thái hậu như vậy mà vẫn không thấy nàng ta tỏ ra vui vẻ, bình thường đều là vẻ mặt thản nhiên, dùng thái độ phớt lờ những châm chọc khiêu khích của người khác, ngày nào cũng an tĩnh chờ trong cung thái hậu, bình thản chờ đợt tuyển tú chấm dứt sẽ được thái hậu đề cử với Cảnh Nhân để.

Thái độ của Cảnh Nhân để đối với chuyện tuyển tú thực lạnh lùng, thái hậu đã sớm sai người báo với hắn khi chấm dứt tuyển tú, bà đã chọn được vài người, thỉnh bệ hạ tới xem.

Tú nữ là như thế, khi chưa được bệ hạ sủng hạnh sẽ không có danh phận. Những bức họa dung nhan của các nàng sẽ được mang đến cho Cảnh Nhân để xem, nếu Cảnh Nhân để thích, hắn sẽ lật bài tử của các nàng. Bất quá họa không bao giờ bằng được người, việc họa người còn phụ thuộc vào khả năng của họa sĩ, cho nên tú nữ thường phải nhờ vào hoàng hậu hoặc phi tần có quyền thế. Chỉ là bây giờ hậu cung của Cảnh Nhân để sạch sẽ như giấy trắng, thế lực duy nhất có thể trông chờ là thái hậu, những tú nữ ngày đó được thái hậu nhìn trúng chỉ có thể chờ, chờ ngày qua tháng lại vẫn chưa thấy Cảnh Nhân để đến Từ Ninh cung.

Các nàng cũng từng nghe người ta nói quá, bệ hạ cùng hoàng hậu tình cảm sâu đậm, ba năm nay bệ hạ coi như để tang hoàng hậu, không chỉ không lập hậu, ngay cả phi tần hắn cũng không đụng vào, đến nỗi tứ phi bị vắng vẻ buồn bã qua đời. Ngay cả đợt tuyển tú này cũng là do thái hậu khóc lóc với Hoàng Thượng đòi ôm cháu, không có cháu để ôm bà sẽ treo cổ, Cảnh Nhân để bị hiếu đạo cưỡng ép mới phải chấp nhận.

Nghe được tin này rồi, các tú nữ đều tràn đầy tuyệt vọng, đi khắp nơi tìm hiểu chuyện của hoàng hậu, tổn tiền không ít mà chẳng thu hoạch được gì.

Thái hậu đợi một tháng vẫn không thấy Cảnh Nhân đế đến chọn mỹ nữ, rốt cuộc nhịn không được đành canh lúc Cảnh Nhân đế hạ triều liền trực tiếp mang theo vài tú nữ điểm trang cùng cung nữ đi đến Thừa Càn cung. Trong đó dễ thấy nhất là Phạm Điệp Nhi, chỉ nhìn sơ qua một đám người cũng có thể thấy nàng.

Nghe thấy thái hậu đến, Cảnh Nhân đế đang phê duyệt tấu chương bèn dừng tay, khẽ thở dài, sai người thỉnh thái hậu vào.

Hắn thật sự không có hứng thú.

Nếu thế giới này là thật, Cảnh Nhân đế nói không chừng sẽ vì giang sơn xã tắc mà bất đắc dĩ đi lâm hạnh nữ tử để sinh con nối dòng. Chỉ là hoàng hậu đã từng nói với hắn, trong nguyên tắc hắn không có hài tử với nữ nhân khác, hắn chỉ có hài tử với Tô Hoài Linh mà thôi. Nói cách khác, rất có khả năng số liệu của thế giới này chỉ cho phép Tô Hoài Linh sinh hạ con cho hắn, mà hiện tại Tô Hoài Linh đã theo Tĩnh Tây Hiến lập gia đình, nói như thế nào thì Cảnh Nhân đế cũng không thể đoạt vợ của thuộc hạ để có con.

Nếu thật sự hắn vì muốn có hài tử mà đi lâm hạnh các nữ tử đó, các nàng lại không sinh hạ được hài tử cho hắn, vậy việc hắn làm đúng là hại người.

Lần tuyển tú này cũng là do hắn bị thái hậu ép buộc, hắn định gặt cho thái hậu yên tâm rồi sau đó sẽ tứ hôn cho tất cả tú nữ vào những nhà môn đăng hộ đối hoặc thả các nàng về nhà, coi như xong chuyện.

Ai ngờ hôm nay thái hậu mang theo nhiều người như vậy đến đây, chỉ sợ là bà muốn ép hắn sung hạnh một người ngay đêm nay.

Dù có không muốn thì Cảnh Nhân đế cũng không thể cãi lời thái hậu, hắn liền cho người thỉnh thái hậu vào. Khi đoàn người vào cửa, Cảnh Nhân đế liếc mắt một cái liền nhìn ra có một người giống hoàng hậu như đúc.

Ánh mắt chỉ vô tình liếc qua, lại không thể dời đi nữa. Trong khoảnh khắc đó, Cảnh Nhân đế không còn có thể suy nghĩ được gì, trong mắt hắn chỉ có Phạm Điệp Nhi. Hắn dùng hết khí lực mới kiềm được bản thân không nhào vào lòng Phạm Điệp Nhi.

Nhìn thấy ánh mắt của Cảnh Nhân đế, thái hậu đắc ý mỉm cười, bà biết chắc hoàng nhi của mình sẽ bị nữ nhân này mê hoặc. Nhìn xem cơ bắp của Điệp Nhi này, dáng người cao to này, còn có khí chất và dung mạo y như môn thần này, bệ hạ chắc chắn rất thích.

Vì thế thái hậu nói: “Bệ hạ tựa hồ thực thích vị tú nữ này?”

Cảnh Nhân đế ngăn người, thu hồi tầm mắt đang dính lấy Phạm Điệp Nhi của mình, ánh mắt khôi phục thanh minh, hắn gật đầu nói: “Chọn nàng vậy.”

Lòng thái hậu vui như hoa nở, ngồi lại Thừa Càn cung không được bao lâu đã mau chóng đem cả nhóm tú nữ rời đi, Cảnh Nhân đế lập tức cho cung nhân lui ra, bên trong chỉ còn hai người.

Cảnh Nhân đế tham lam nhìn khuôn mặt của Phạm Điệp Nhi thêm một chốc rồi mới thu hồi tầm mắt nói: “Trẫm biết người không phải là y, người chỉ dùng khuôn mặt của y.”

“Thật không hổ là tiến sĩ,” Phạm Điệp Nhi không quỳ không bái Cảnh Nhân đế, chỉ chấp tay nói, “Chưa khôi phục ký ức, vẫn luôn cho là mình là NPC mà còn có thể cơ trí như vậy, dùng mắt nhìn tổ tường mọi việc.”

Cảnh Nhân đế khẽ nhún mày, hỏi: “Tiến sĩ... Chính là người sáng tạo thế giới này sao, người nói trẫm là tiến sĩ?”

“Không sai,” Phạm Điệp Nhi nói, “Khi tiến sĩ thử nghiệm hệ thống thì linh hồn lại bị lạc luôn trong thế giới này, còn bởi vì Hô Diên Hi tùy ý làm bậy mà linh hồn cậu ta đã bị thương nặng, không thể không nhập vào NPC trong thế giới này để điều dưỡng. Khi đó vận mệnh chi tử của thế giới này, là nam chính và nữ chính vừa vặn gặp nhau, còn bị đụng đầu bất tỉnh, không có NPC nào thích hợp hơn Cảnh Nhân đế nữa. Lúc người tỉnh lại sau cú đập đầu đó, người liền là NPC hấp thu linh hồn của Thẩm tiến sĩ. Chỉ là kí ức của tiến sĩ luôn ngủ say, chưa từng tỉnh lại mà thôi.”

Cảnh Nhân để bình tĩnh hỏi rõ: “Người chứng minh điều ấy như thế nào? Dù cho trăm có đoán được chân tướng của thế giới này thì vẫn chỉ có thể coi như trăm cũng giống với Hô Diên Hi, đều là người nhận ra có chỗ không đúng.”

“Mặt dây trước ngực người,” Phạm Điệp Nhi vươn tay chỉ vào Cảnh Nhân để, “Đó là đạo cụ dùng để tìm ra linh hồn của tiến sĩ, cũng có tính chất đặc biệt để bảo hộ cậu ta, chỉ có tiến sĩ mới có thể kích hoạt nó. Vào lúc này nó đang bảo vệ người, đó chính là chứng cứ.”

Cảnh Nhân để để tay lên ngực, kéo ra mặt dây vẫn luôn bảo hộ hắn trong ba năm qua, lúc trước, hoàng hậu đã dùng vẻ mặt chờ mong nhìn hắn đeo thứ này lên, sau đó lại tỏ ra thất vọng. Hóa ra hoàng hậu đến đây là để tìm kiếm tiến sĩ, tìm người tạo ra thế giới này.

“Người đang nói, thế giới này do chính tay trăm sáng tạo, nên trăm kỳ thật là một người “thật” sao?” Cảnh Nhân để nói rất thản nhiên, hắn cảm thấy bản thân hắn dễ dàng chấp nhận hiện thực này, không có chút cường ép nào.

“Không sai, chính là như vậy.” về mặt của Phạm Điệp Nhi rất nghiêm túc, “Tiến sĩ, vốn dĩ ngay khi cậu tiếp xúc với đạo cụ, cậu sẽ trở lại thân thể của chính mình, vì mũ giáp bảo vệ linh hồn đã được đội lên đầu cậu. Chỉ là cậu bị thương rất nặng, lại hoàn toàn tích hợp với số liệu của Cảnh Nhân để nên không cách gì ý thức được thân phận thật của mình, Cho nên chúng tôi không cách nào giúp cho cậu trở về thân thể. Ngay từ đầu chúng tôi vốn tưởng rằng chỉ cần tìm được rồi nhanh chóng đem cậu về, nhưng lại không được. Phải là cậu cam tâm tình nguyện quay về thế giới hiện đại thì chuyện này mới thành công, nếu không chúng tôi có cưỡng ép cậu cũng không quay lại.”

Cảnh Nhân để vẫn trầm mặc, hắn là đế vương, nếu hắn quay về ...

Phạm Điệp Nhi tận tình khuyên bảo: “Tiến sĩ, tôi biết cậu vì trách nhiệm mà không muốn rời khỏi thế giới này. Nhưng bảo hộ quốc gia này không phải là nguyện vọng của Cảnh Nhân để, đó là nguyện vọng của cậu. Cậu tự tay sáng tạo thế giới này, lại tự mình cảm nhận được người trong thế giới này chân thật và muốn sống như thế nào. Cậu không muốn rời khỏi, là do trách nhiệm của tiến sĩ phải bảo hộ nơi này. Nhưng hệ thống này vốn dĩ vẫn đang trong thời gian thử nghiệm, nếu cậu không quay về để hoàn thiện nó thì sớm muộn gì cũng sẽ có người khác làm thay. Thứ mà bọn họ muốn chính là hệ thống, còn những số liệu cải biên từ tiểu thuyết trở thành trò chơi thu phục tể nhạc này, người ta sẽ để tâm sao? Bọn họ sẽ xóa bỏ những số liệu này, cải biên thành nội dung mà bọn họ muốn. Chỉ khi cậu trở về, cậu mới có khả năng bảo vệ những số liệu này.”

Câu nói cuối cùng của gã đã thuyết phục được Cảnh Nhân để, Cảnh Nhân để nắm mặt dây chuyền thật chặt, hạ quyết tâm.

“Vì sao không phải là y tới khuyên trăm?” Cảnh Nhân để đột nhiên hỏi.

Phạm Điệp Nhi đột nhiên an tĩnh lại, trầm mặc trong chốc lát rồi mới trả lời: “Thủ lĩnh ... Chính là hoàng hậu, là thủ lĩnh của bọn tôi. Anh ta dùng viên thuốc tăng công lực trong trò chơi, vật đó kỳ thật là một loại số liệu làm hệ thống xảy ra dị biến, cũng là do tiến sĩ chế tạo ra. Nhưng có người cản trở việc tìm cậu bằng cách giấu diếm chân tướng của nó, thủ lĩnh lại không nhận ra. Thủ lĩnh không phải số liệu mà là linh hồn, trong khi viên thuốc này chỉ được dùng cho số liệu, dùng nó với linh hồn sẽ làm linh hồn bị biến động. Khi thủ lĩnh dùng rồi tỉnh lại, không biết sẽ biến thành thế nào, cho nên anh ấy vẫn luôn ngủ say từ lúc trở về thế giới thực đến bây giờ. Mà tín hiệu của cậu rõ ràng đã truyền tới mũ giáp, cậu lại chậm chạp không chịu nhớ tới thân phận của mình, cho nên tôi không thể không mượn khuôn mặt của thủ lĩnh đến gặp cậu.”

“Tiến sĩ, cậu là người thiết kế ra hệ thống này, phải dùng cách nào để khôi phục linh hồn của thủ lĩnh cũng chỉ có cậu mới biết!” Phạm Điệp Nhi mất đi lãnh tĩnh lúc ban đầu, dùng vẻ mặt cầu xin mà nói.

Gã không hề giống hoàng hậu, một chút cũng không giống, nếu là hoàng hậu, cho dù thấy núi lở tuyết tan thì mặt cũng không biến sắc, mãi mãi lãnh tĩnh như vậy, làm người an lòng.

“Trăm biết.” Cảnh Nhân để hỏi, “Tựa hồ... thời gian ở thế giới thực không giống như ở đây, có đúng không?”

“Lúc tiến sĩ thiết kế trò chơi này đã suy xét qua, ‘trên trời một ngày, dưới đất một năm’*.” Phạm Điệp Nhi hỏi đáp. (Cơ sở của thuyết tương đối)

“Cũng dễ hiểu,” Cảnh Nhân đế hứa hẹn, “Mười ngày sau, ta sẽ thử trở về.”

“Mười ngày... Vì sao phải lâu như vậy...” Phạm Điệp Nhi tỏ ra sốt ruột.

“Trẫm muốn bồi dưỡng một người đủ tư cách nối ngôi cho Hạ quốc, ” Cảnh Nhân đế đáp, “Trẫm biết các người ở đó rất lo lắng, nhưng mà có là chuyện gì thì cũng không thể hoàn thành trong vòng mười ngày. Mười ngày này là thời gian an toàn. Để trẫm bồi dưỡng một người nối ngôi thì hệ thống hiện tại cũng không xuất hiện dị biến gì, đúng không?”

“Ngược lại ...” Phạm Điệp Nhi nghĩ thấu đáo rồi nên không còn nôn nóng nữa, hỏi, “Chỉ là, vì sao lại muốn có người kế vị? Cậu trở về rồi sẽ dễ thay đổi số liệu. Cho dù lúc đó thiên hạ có đại loạn thì cậu cũng có thể khôi phục nguyên trạng bằng số liệu thôi.”

“Cho dù trẫm có thể khôi phục hết thấy, nhưng trong khoảng thời gian đó, mọi khổ sở mà dân chúng phải chịu đều là thật. Cho dù có người khôi phục nguyên trạng cho bọn họ, bọn họ vẫn đã phải chịu khổ.” Cảnh Nhân đế đạo, “Trẫm không thể bởi vì sự tùy hứng của mình mà khiến bọn họ trải qua một thời loạn lạc. Mười ngày sau, trẫm sẽ trở về.”

Cảnh Nhân đế là truyền kỳ đế vương thời nhà Hạ, trong lúc hấn tại vị, quốc gia mưa thuận gió hoà, dân chúng giàu có. Mà đế vương như vậy, lại chỉ yêu một hoàng hậu cả một đời, cho dù hoàng hậu đã tạ thế nhiều năm hấn vẫn chưa từng gần gũi một nữ tử khác. Điều này làm cho bá tánh từ giới quý tộc đến lớp bình dân ở Hạ quốc thịnh thành lễ thối một chồng một vợ. Phu thê bạc đầu giai lão vốn dĩ chỉ là học theo sự thâm tình của Cảnh nhân đế với hoàng hậu, dần dà trở thành quy tắc bất biến.

Cảnh Nhân đế một đời không con, khi vừa hơn hai mươi hai tuổi đã bắt đầu chọn những hài tử vừa ý trong dòng họ để tự mình giáo dưỡng, cuối cùng lại chọn một đứa ưu tú nhất trong lứa để truyền ngôi, khi đó hấn chỉ mới ba mươi sáu tuổi, hãy còn tráng niên.

Mà khó hiểu nhất là, Cảnh Nhân đế giống như đã tự biết bản thân không thọ, sau ngày tân hoàng đăng cơ đã có người phát hiện thái thượng hoàng thọ chung chính thẫm *. Hấn không ốm đau, cũng không phải do người ám sát, giống như đã sống hết thọ mệnh, trên khuôn mặt trẻ trung còn có nét cười bình thản. (*chết theo lẽ thường)

Có người tìm thấy một tờ giấy trên án thư của thái thượng hoàng, trên giấy viết bốn chữ “Trẫm đi tìm người “.

Hầu như tất cả mọi người đều nghĩ đây là thái thượng hoàng nói với hoàng hậu Tiêu Cẩm Ý, cũng chỉ có hoàng hậu mới có thể có được thâm tình như vậy của thái thượng hoàng.

Sử gia đời sau bình luận về Cảnh Nhân đế, có người cho rằng hấn là thiên cổ nhất đế, có hấn thúc ép Hạ quốc mới từ phong kiến nối ngôi trở thành dân chủ thể chế, mà lúc hấn tại vị cũng là lúc Hạ quốc là quốc gia hùng mạnh. Mãi về sau này, các nước khác khi nói đến người của quốc gia này, đều gọi là Hạ nhân*. Mỗi đất nước khác đều sẽ có một cái Hạ phố. *(¬_¬)

Cũng có người nói, Cảnh Nhân đế là một người xử trí theo cảm tính. Thâm tình của hấn với hoàng hậu làm hấn qua đời quá sớm, người như vậy đúng là không thích hợp làm hoàng đế.

Đương nhiên, loại bình luận thứ hai khi được nêu ra đã bị rất nhiều người phê phán, trong đó nhiều nhất là phe chị em, ai cũng muốn gả cho một đức ông chồng như Cảnh Nhân đế.

Không cần biết bọn họ đánh giá Cảnh Nhân đế như thế nào, lịch sử đã giành cho hấn hai chữ —— “Minh quân”.

57. Chương 57

Mặc dù tiến sĩ Thảm Tri Vi là người phụ trách chủ yếu của hạng mục trò chơi, nhưng không thể nói cậu ta là người đã thiết kế ra toàn bộ trò chơi được. Toàn bộ hệ thống trò chơi và mũ giáp đều là công lao của cậu, nhưng số liệu cụ thể của từng nhân vật lại là công lao của cả tổ thiết kế. Bao gồm nội dung khởi nguồn, bối cảnh trò chơi, cùng các nhân vật đều bắt nguồn từ nguyên tác tiểu thuyết mà lại sống động hơn cả nguyên tác, tất cả đều là công sức vất vả của mỗi một người trong tổ.

Về phương án chữa trị cho tướng quân Vân Duệ Phong, kỳ thật trước khi Thảm Tri Vi tỉnh lại mọi người đã có một suy nghĩ, nhưng vì não người là một thứ quá mức phức tạp, bọn họ không dám tùy tiện tiến hành, đành phải đợi tiến sĩ Thảm thông qua.

Trước đó có vài người sau khi bước ra khỏi thế giới trò chơi đã xuất hiện những biểu hiện không thích ứng nhất định. Thế giới trong trò chơi rất chân thật, dù cho bọn họ chỉ đi vào vài ngày, nhưng tâm trí của họ như đã trải qua rất nhiều năm. Có một người chơi đóng vai thống lĩnh cấm quân, sau khi tỉnh lại liền tỏ ra sợ hãi thế giới xung quanh, thậm chí còn hoảng loạn khi thấy mấy con vật linh tinh như kiến hay rắn; còn một người chơi nhân vật lão thái giám sau khi tỉnh lại liền thích thủ dâm, ngày nào cũng tự sờ mó bản thân. Những biểu hiện đó đều là di chứng do sự chân thật trong thế giới trò chơi gây ra. Đó cũng là vấn đề kế tiếp mà tổ thiết kế cần phải giải quyết. Trò chơi nhập vai quá mức chân thật có thể tạo thành thương tổn tinh thần. Cũng may công ty đã thông báo trước cho người chơi về độ mạo hiểm của trò chơi này, còn ký thoả thuận tự nguyện, sau đó những người chơi cũng được một khoản tiền đền bù tổn thất tinh thần, nếu không những người này quả thật rất đáng thương.

So với những người chơi đó, tình huống của tiến sĩ Thảm Tri Vi còn thảm hơn. Đầu tiên, cậu ta bị nhốt ở thế giới trò chơi không thể nào thoát ra, tiếp đó lại bị tổn thương linh hồn, phải ẩn nấp trong cơ thể của NPC để chữa thương. Những người chơi khác chờ bao nhiêu năm trong thế giới đó vậy mà vẫn có thể nhớ rõ thân phận thật của mình, có thể phân biệt rõ thế giới trò chơi và thế giới hiện thực. Còn Thảm tiến sĩ lại mất đi ký ức suốt hai mươi tám năm tuổi đời, nên coi như dung hợp hoàn toàn với số liệu của NPC, còn mắc kẹt trong trò chơi khoảng chừng mười bảy năm. Cho nên trước khi Thảm tiến sĩ tỉnh lại, những thành viên của tổ chữa trị tinh thần cũng đã dự đoán được rằng rất có khả năng tiến sĩ Thảm sẽ sớm có biểu hiện của chứng tinh thần phân liệt.

Dưới loại tình huống này, bảo tiến sĩ Thảm vừa tỉnh lại liền lập tức tham gia chữa trị cho tướng quân Vân Duệ Phong cơ hồ là không có khả năng, cậu ta có thể phân biệt được giữa trò chơi và hiện thực hay không còn chưa chắc.

Nhưng mà điều làm người ta kinh ngạc chính là, biểu hiện của tiến sĩ Thảm sau khi tỉnh lại vô cùng tốt. Sau khi cậu hỏi rõ những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian mình hôn mê, liền bắt đầu chuẩn bị chữa trị cho Vân Duệ Phong. Hơn nữa cậu ta vừa tỉnh lại liền không ngủ cả đêm, thiết kế ra một trình tự để chữa trị cho số liệu liên quan đến linh hồn đã bị hao tổn của Vân Duệ Phong. Cậu ta cho rằng, hệ thống chỉ có thể gây tổn hại cho số liệu trong trò chơi, chứ không thể tổn thương đến linh hồn của người “thật”. Giống như tình trạng của vài người chơi thử nghiệm trước đó, trên thực tế biểu hiện của họ chỉ giống như mấy người nhất gan mà đi coi phim kinh dị vậy thôi. Cho nên Vân Duệ Phong không phải bị tổn thương tinh thần, mà là bị hao tổn số liệu, dẫn đến việc mũ giáp của trò chơi không thể phân biệt được số liệu của anh ta, chỉ có thể tạm thời bảo lưu nguyên trạng, tránh cho Vân Duệ Phong sau khi tỉnh lại xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Dựa theo lý luận đó, lúc này Vân Duệ Phong hẳn là đang ở trong trạng thái ngủ say, chỉ cần chữa trị tốt số liệu của nhân vật, mũ giáp sẽ thả linh hồn anh ta ra.

Đương nhiên, tiến sĩ Thảm cũng đề xuất rằng sau này khi thiết kế hoàn thiện trò chơi, nhất định phải chú ý thiết kế làm sao để giúp người chơi phân biệt rõ đâu là hiện thực đâu là trò chơi ảo.

Cuộc họp thảo luận sẽ được tổ chức ngay ngày hôm sau ngày tiến sĩ Thảm tỉnh lại, căn cứ vào lý luận của tiến sĩ, mọi người liền sôi nổi lên tiếng góp ý để cùng nhau bổ sung, cuối cùng tổng kết lại đưa ra một phương án chữa trị hoàn thiện, giao cho tiến sĩ xem qua.

Sau khi Thảm Tri Vi xem thật cẩn thận phương án chữa trị qua một lần, cậu gật đầu nói: “Chuẩn tầu, sau

khi rời triều mọi người hãy lập tức đi thiết kế trình tự, cần phải toàn lực chữa trị cho hoàng hậu. Nếu như không còn chuyện gì khác, bãi triều.”

Mọi người: “...”

Phòng họp hoàn toàn yên tĩnh, mọi người bị lời nói của Thẩm Tri Vi xuyên không dọa cho sợ choáng váng, trừng lớn mắt nhìn tiến sĩ.

Thẩm Tri Vi bị đắm trong ánh mắt của mọi người nên trầm mặc một lát, rồi mới chậm rãi mở miệng nói: “Nhất thời quen miệng, mọi người hiểu rõ ý của trẫm là tốt rồi, tướng quân Văn Duệ Phong là ân nhân của trẫm, trẫm hy vọng anh ta có thể sớm thức tỉnh.”

Mọi người: “...”

Lần này Thẩm Tri Vi không giải thích nữa, dùng vẻ mặt trấn định mà ngẩng đầu ưỡn ngực cảm tư liệu đi ra ngoài trước mặt bọn họ.

Cậu vừa ra khỏi cửa, các thành viên trong tổ công tác lập tức bàn luận sôi nổi.

“Tôi nghe nói ngày hôm qua tiến sĩ mới vừa tỉnh lại liền thức suốt đêm để nghiên cứu cách chữa trị cho Văn tướng quân, vốn đang bội phục tinh thần của tiến sĩ kiên định đến mức không hề chịu tác động của mười bảy năm trong trò chơi, bây giờ xem ra, đoạn thời gian này vẫn có ảnh hưởng với tiến sĩ...”

“Có điều vẫn tốt hơn nhiều so với mấy người chơi kia, rõ ràng đã biết là trò chơi, vậy mà mới chơi vài năm đã không rõ đâu là hiện thực, tiến sĩ còn có thể lập tức đề xuất phương án chữa trị chính xác, thật là lợi hại!”

“Đúng! Không có khả năng không bị ảnh hưởng, nhưng mà rõ ràng đã bị ảnh hưởng lại còn có thể trong trạng thái chưa khôi phục mà tận tâm tận lực công tác, thật không hổ là tiến sĩ!”

“Cái đó ... bộ chỉ có một mình tôi cảm thấy, lúc tiến sĩ tự xưng trẫm, đặc biệt uy nghiêm đặc biệt có phong thái quý tộc đặc biệt đẹp trai hay sao?”

“Nhẹ nhàng nhắc tay, tôi cũng thấy rất bảnh...”

“Tôi cũng thấy vậy... Kỳ thật tiến sĩ như vậy cũng tốt, trước kia tiến sĩ rất cứng nhắc, như bây giờ... Mọi người có thấy lúc này rõ ràng tiến sĩ đang xấu hổ lại cố tỏ ra bình tĩnh không? Thật moe!”

“Nói nhỏ chút, trước kia tiến sĩ chỉ có tài, hiện tại còn vừa soái vừa moe, tôi cảm thấy tiêu chuẩn chọn chồng của tôi vì tiến sĩ mà thay đổi rồi!”

...

Thẩm Tri Vi không biết mình vô tình thu thập thêm một đồng fan, sau khi cậu ra khỏi cửa phòng liền dùng sức lau mặt mình một cái, giống như làm vậy sẽ có thể lau hết tất cả xấu hổ đi. Đến bây giờ cậu vẫn còn cảm thấy mình là Cảnh Nhân đế, chỉ là trong đầu xuất hiện thêm ký ức của một người tên là “Thẩm Tri Vi” mà thôi...

Như vậy cũng không đúng, phải là Thẩm Tri Vi có thêm một cái tên là “Thẩm Quân Duệ” ...

Quên đi, hiện tại chuyện quan trọng nhất không phải là nghiên cứu vấn đề ký ức của mình, mà là cứu hoàng hậu.

May mắn là tri thức và năng lực trong người tiến sĩ Thẩm không biến mất, cậu rất có lòng tin với phương án chữa trị này của mình, tin rằng không không quá vài ngày, Cẩm Ý có thể tỉnh lại.

Đột nhiên cảm thấy một trận choáng váng, Thẩm Tri Vi vươn tay chống vào vách tường bên cạnh, đứng yên trong chốc lát, sau khi cơn choáng váng đầu biến mất, cậu mới vững chân bước đến phòng máy.

Ngày hôm qua sau khi cậu tỉnh lại, ngay cả thời gian để bản thân thích ứng cũng chưa có đã chui đầu vào phòng máy tìm cách cứu hoàng hậu, hiện tại một bữa cơm còn chưa ăn qua, chưa ngủ được một giấc, lúc này thật sự cảm thấy hơi mệt rồi.

Ấn nút điện đàm may ắn bên trong áo, bên đầu dây có tiếng trả lời: “Xin chào tiến sĩ Thắm, tôi là tiểu Trương ở tổ hậu cần, xin hỏi anh có yêu cầu gì?”

Thắm Tri Vi nghe thấy thanh âm phát ra, vai run lên một cái, chờ thêm một lát mới có thể dùng ngữ điệu lãnh tĩnh che giấu sự kinh hãi vừa nảy của mình: “Phân phó Ngự thiện phòng chuẩn bị ngộ thiện.”

Tiểu Trương: “... Tiến sĩ Thắm, hôm nay căn tin chia làm ba phần thức ăn dinh dưỡng loại A B C, A là hoa quả, món cay Tứ Xuyên và cơm Tây, cậu chọn loại nào?”

Thắm Tri Vi: “... phần A.”

“Được rồi, xin hỏi có yêu cầu đưa đến phòng máy không, tiến sĩ?”

“Có.” Thắm Tri Vi nói.

Trong chốc lát liền có người đưa phần thức ăn loại A lên phòng máy của Thắm Tri Vi, tuy bụng đói cồn cào nhưng khi nhìn thấy phần cơm trưa kia thì lại trầm mặc một lát, rồi mới yên lặng mà cầm lấy phần cơm dinh dưỡng của mình, múc một muỗng bỏ vào miệng ...

Một luồng hương hoa quả đột nhiên tràn ngập trong miệng, kích thích vị giác của Thắm Tri Vi, khiến cậu suýt chút nữa phun hết mớ đồ khó ăn này ra ngoài.

May là Thắm Tri Vi có định lực, cậu cố gắng đưa cơm dinh dưỡng vào miệng, dùng nước nuốt xuống, lúc này mới tiếp tục làm việc trong phòng máy.

Từ trước đến nay một khi tiến sĩ Thắm làm việc thì sẽ không phân biệt ngày đêm. Qua một ngày một đêm, dưới sự chỉ dẫn của cậu, tổ công tác đã thiết kế xong trình tự chữa trị, trải qua các thí nghiệm nghiêm ngặt mới cho sai số bằng 0.001%, đây là một con số tương đối cao.

Mấy ngày này Tiến sĩ Thắm cơ hồ không nói lời nào, tất cả đều giống như trước đây. Thứ duy nhất không giống chính là trước kia tiến sĩ Thắm rất thích cơm dinh dưỡng vị hoa quả, hiện tại lại yêu cầu căn tin đưa cơm dinh dưỡng không có mùi, tuyệt đối không thể có bất luận mùi vị gì.

Điểm khác biệt nhỏ như vậy, mọi người cũng không chú ý.

Sau khi chuẩn bị thỏa đáng hết thảy, Thắm Tri Vi bảo người nâng Vân Duệ Phong từ trong khoang dinh dưỡng ra, đem cả mũ giáp đến phòng máy, nối mũ giáp với siêu máy tính, bắt đầu sử dụng trình tự mới nghiên cứu để khôi phục số liệu trong mũ giáp.

Khi trình tự hoàn thiện số liệu, mũ giáp vốn đang trong trạng thái ngừng hoạt động liền phát ra ánh sáng báo hiệu vận hành bình thường, đèn hiệu trên mũ chớp nháy vài cái, Vân Duệ Phong chậm rãi mở to mắt.

Chung quanh anh có một đám người vây xem, bao gồm nhân viên công tác trong phòng máy, còn có cấp dưới và thủ trưởng đã bố trí nhiệm vụ cho mình.

Vân Duệ Phong lắc lắc đầu, đầu anh vẫn không ngừng hồi tưởng dáng vẻ của tiểu hoàng đế. Anh vốn luôn hôn mê bất tỉnh trong thế giới thực, nhưng thực tế sự hôn mê đó là giấc ngủ mà mũ giáp làm ra để bảo vệ tâm trí anh. Những ngày hôn mê này đối với Vân Duệ Phong mà nói chỉ như một khoảnh khắc. Một giây trước anh còn ở trên núi tuyết, một giây sau anh đã chết đi để quay về thế giới hiện thực.

Chung quanh có nhiều người như vậy, hẳn là đều đang chờ nghe tin về tiến sĩ. Vân Duệ Phong đứng dậy khỏi giường, trước tiên nhìn quanh bọn họ một vòng rồi lễ phép chào thượng cấp: “Báo cáo Thắm nguyên soái, Vân Duệ Phong nhiệm vụ thất bại. Tiến sĩ Thắm gặp phải bug trong trò chơi, bug khiến cho linh hồn cậu ta bị tổn thương nặng, không có cách nào tỉnh lại.”

Thắm nguyên soái là cha của Thắm Tri Vi ho khan khe khẽ, vươn tay vỗ vỗ bả vai của Vân Duệ Phong: “Cậu không thất bại, tiến sĩ đã thoát ly khỏi trò chơi, thành công trở lại thế giới thực. Cậu có thể thức tỉnh cũng là do tiến sĩ ra sức cứu chữa. Vân thiếu tướng, cậu đã hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc, bốn năm ở trong trò chơi, cậu luôn bảo hộ tiến sĩ, giúp tiến sĩ không chịu thương tổn, bảo vệ thành công bộ não tốt nhất của quốc gia, tôi thay mặt quốc gia cảm ơn cậu!”

Vân Duệ Phong: “...”

“Tôi, tôi vẫn có thể tiếp tục bảo vệ tiến sĩ phải không?” Anh hỏi.

“Phụ hoàng, ” bị Vân Duệ Phong lơ là nhìn thoáng qua rồi quay đi, Thẩm Tri Vi đột nhiên mở miệng, “Trẫm cảm thấy Tiêu Tướng quân... Vân thiếu tướng có thể vẫn chưa phân biệt được hiện thực và trò chơi, kiến nghị để anh ta đi trị liệu phục hồi.”

Nghe thấy ngữ khí quen thuộc này, sắc mặt của Vân Duệ Phong vừa vui mừng lại vừa như không thể tin được mà xoay người nhìn về hướng Thẩm Tri Vi, lại chỉ nhìn thấy một bóng lưng gầy yếu, tiến sĩ Thẩm đã nhanh chóng rời khỏi phòng máy, quay về phòng của mình nghỉ ngơi.

58. Chương 58

Khi Thẩm Tri Vi tỉnh lại rồi thì ngay cả thời gian thích ứng với thế giới này cũng không dành cho mình, lập tức không ngủ không nghỉ để nghỉ biện pháp cứu Vân Duệ Phong. Lúc này Vân Duệ Phong đã tỉnh, nhìn biểu hiện của anh ta thì xem ra tinh thần chắc không bị tổn thương gì. Một loạt tiến trình kiểm tra thân thể và tâm lý sau đó đã có chuyên gia phụ trách, không còn chuyện gì phiền đến tiến sĩ Thẩm nữa, cuối cùng tiến sĩ Thẩm cũng có thể lê cơ thể mệt mỏi đến cực điểm về phòng, vừa đặt đầu lên giường liền ngủ say, ngay cả quần áo cũng không cởi.

Nói cũng lạ, mấy ngày nay cậu làm việc liên tục vậy mà không hề cảm thấy kiệt sức, còn lúc Vân Duệ Phong mở mắt tỉnh dậy cậu lại lập tức cảm thấy mệt mỏi cực kỳ. Sợi dây căng thẳng trong lòng chột đứt mất, tất cả mọi mệt ulla đến, đại não không thể tiếp tục cường chế thân thể hoạt động, có thể gắng gượng quay về phòng đã là cực hạn rồi, tiến sĩ Thẩm tuyệt đối không cho phép mình ngã lăn ra ngủ trong phòng máy, đây là quy tắc của bản thân.

Hiện tại thứ mà Thẩm Tri Vi phải chịu không chỉ có một nhọc vì làm việc hai ngày hai đêm, mà còn là mười mấy năm lưu lạc trong thế giới trò chơi. Lượng tin tức quá lớn nên sức ép mà đại não phải gánh cũng lớn tương đương. Vì thế Thẩm Tri Vi có cảm giác bản thân đã ngủ mất 72 giờ, trong khi ngủ hình như còn có lúc mơ mơ màng màng đi tiểu đêm, nhưng vì quá buồn ngủ nên chính cậu cũng không nhớ rõ nữa.

Mỗi lần khi đi tiểu đêm thì bên giường cậu luôn có một người ngồi hết như tình tiết trong phim kinh dị, nhưng bởi vì khuôn mặt của người đó rất quen thuộc, cảnh tượng cũng quen thuộc, tiến sĩ Thẩm căn bản không chú ý tới! Không chỉ không chú ý tới, khi ngủ cậu còn bắt giác nhích lại gần bên, không gian chung quanh đều là khí tức của người đó. Tay cậu còn khoát lên cái đùi rắn chắc của người ta, ngủ còn sâu hơn lúc trước.

Vân Duệ Phong: “...”

Được rồi, chuyện này chứng tỏ tiến sĩ nhỏ rất là tin tưởng mình, cậu ấy vẫn còn ký ức của tiểu hoàng đế.

Sau khi ý thức được điểm ấy, trong lúc nhất thời con người rần rở như Vân Duệ Phong thiếu chút nữa đổ lệt.

Anh vốn đã muốn buông tay, anh vốn đã cho rằng đoạn tình yêu say đắm này vĩnh viễn không có kết cục, anh vốn cho rằng mình sẽ sống một đời cô đơn, dùng hết nửa đời về sau đi thương nhớ tiểu hoàng đế.

Nhưng mà ông trời đã cho anh món quà vô giá, tiểu hoàng đế tỉnh lại còn sớm hơn cả anh, còn cứu anh tỉnh dậy.

Khoảnh khắc khi biết được chân tướng từ miệng của Thẩm nguyên soái và cấp dưới, Vân Duệ Phong vốn không tin thần phạt cơ hồ muốn thấp cho mỗi một miếu thờ trên tinh cầu một nén nhang. Kiếp trước của anh đến tột cùng đã tu chừng mấy vạn năm để rồi kiếp này mới có được hạnh phúc như vậy ?

Kiên nhẫn làm xong kiểm tra, khi chuyên gia nói hết thấy đều bình thường, tình trạng của anh còn tốt hơn so với toàn bộ những người chơi khác, Vân Duệ Phong lập tức giống như phát cuồng tìm kiếm Thẩm Tri Vi, rồi mới biết được tiến sĩ đang nghỉ ngơi ở chỗ của Thẩm nguyên soái.

Anh không thể nhẫn nại hơn nữa, liền lạm dụng chức quyền lấy cơ bảo vệ mà biết được mật mã phòng của tiến sĩ, len lén đi vào, dù cho chỉ thấy được gương mặt lúc ngủ của cậu ta cũng được.

Cho dù là một gương mặt hoàn toàn khác với trước kia.

Gương mặt kia đúng là rất xa lạ lại thật trẻ tuổi, tuổi thọ trung bình của nhân loại là một trăm năm mươi năm, lúc ba mươi tuổi nhiều người còn đang học đại học, mà tiến sĩ nhỏ đã là nhân tài giỏi nhất của quốc gia. Cậu vẫn nhỏ hơn so với anh, một người đã ba mươi tám tuổi.

Dung nhan xa lạ khiến lúc đầu Vân Duệ Phong còn hơi chần chờ, nhưng khi anh thấy tiến sĩ nhỏ ngủ mà cũng không an ổn, cũng cau mày hệt như tiểu hoàng đế, anh nhìn không được vươn tay vuốt lên chân mày của Thẩm Tri Vi một cái. Động tác của anh đã chẳng những không làm cho Thẩm Tri Vi tỉnh lại, ngược lại còn giúp cậu ngủ say hơn. Tiến sĩ nhỏ được vuốt chân mày thoát nhìn thư thái không ít, hai má cọ cọ trong lòng bàn tay của Vân Duệ Phong, rất là ngoan ngoãn.

Vân Duệ Phong ngây ngẩn cả người, hồi lâu sau, anh mới thấp giọng nói: "... Thực xin lỗi..."

Tiểu hoàng đế của anh, từ khi nào lại có tật xấu ngủ không an ổn. Thẩm Quân Duệ không thẹn với lương tâm, cậu dùng người thì không nghi ngờ, nghi ngờ người thì không dùng, bất cứ thời điểm nào cũng thẳng thắn vô tư, lúc đối phó với những thần tử không an phận trong triều cũng dùng kế sách quân tử. Cậu ta quang minh lỗi lạc, không làm chuyện thẹn lòng, ngủ thẳng từ đêm đến hừng đông, rất ít khi không an giấc.

Ngược lại, lúc đồng sàn cộng chằm với tiểu hoàng đế mà không ân ái, cõi lòng Vân Duệ Phong như gió lướt qua cỏ, luôn ngứa ngáy rộn ràng, luôn ngủ không an ổn, lăn qua lộn lại chỉ muốn sờ tiểu hoàng đế một cái.

Nên vì sao Thẩm Tri Vi đã mệt nhọc như thế lại vẫn ngủ không yên?

Chỉ có thể là do mấy năm nay cậu chưa từng được ngủ ngon giấc.

Bởi vì bên gối không còn người làm cậu an tâm, khiến cậu nhớ nhung khôn nguôi, cả đêm đều cau mày. Cảnh Nhân để biết mình cần phải ngủ, nếu không có khí lực tốt thì sẽ không gánh nổi chính sự nặng nề mỗi ngày, cho nên dù ngủ không ngon, cậu vẫn cố gắng ép mình phải ngủ.

Đây là một người yêu cầu nghiêm khắc với bản thân từ trong ra ngoài, chưa bao giờ lộ sự yếu đuối của mình ra trước mặt người khác, cũng chưa bao giờ phóng túng để tình cảm của mình làm ảnh hưởng đến công việc.

Cảnh Nhân để trong quá khứ là như thế, hiện tại tiến sĩ Thẩm cũng là như thế.

Phải có tinh thần và nghị lực rất mạnh mẽ mới có khả năng vừa mới mười bảy năm kiếp sống đế vương liền lập tức tiến vào trạng thái tiến sĩ, để thiết kế một trình tự, để cứu một người. Nhớ tới những từ lúc trước cậu nói, nào là "Phụ hoàng", "Trẫm", "Tiểu Tướng quân" ... tiến sĩ nhỏ chắc là thích ứng rất vất vả.

Một bên nhìn Thẩm Tri Vi ngủ, một bên nghĩ đến những chuyện ở quá khứ, hiện tại và tương lai, dần dần, gương mặt của người trong trí nhớ và của Thẩm Tri Vi hợp lại làm một, đều là cùng một người, cùng một tính cách không thay đổi, một tấm lòng kiên cường dũng cảm lại có trách nhiệm, đều áp chế tình cảm ngăn bản thân hành xử tùy tiện, tiểu tiến sĩ ngoan vô cùng.

Ngay cả khi hình dáng đã thay đổi, linh hồn vẫn như lúc ban đầu, tiểu hoàng đế cũng tốt, tiến sĩ nhỏ cũng được, đều là người mà đời này anh yêu nhất.

Càng nhìn khuôn mặt của Thẩm Tri Vi càng cảm thấy thích, Vân Duệ Phong nhìn không được cúi đầu hôn môi tiến sĩ Thẩm một chút, vẫn giống như trong trí nhớ, Thẩm Tri Vi bị hôn trộm sẽ chép chép miệng, xoay người tiếp tục ngủ.

Vào lúc trước kia, khi hoàng hậu mới thích Cảnh Nhân đế, liền thường xuyên đánh lén một chút khi hân ngủ, khi đó tiểu hoàng đế cũng giống như vậy, chép chép miệng, xoay thân ngủ tiếp.

Đó là do vô cùng yêu thích và tín nhiệm mình.

Giường của tiến sĩ Thẩm rất lớn, đủ cho hai người nằm. Vân Duệ Phong cũng mới vừa tỉnh lại không lâu sau khi linh hồn kẹt trong trò chơi nhiều năm, bây giờ anh cũng vô cùng mệt mỏi. Vừa vặn có tiến sĩ nhỏ ở ngay bên người, hai người bọn họ ở xã hội hiện thực phải là ngủ cùng nhau.

Vươn cánh tay ra, ôm Thẩm Tri Vi vào trong ngực. Quả nhiên tiến sĩ nhỏ ngoan ngoãn mà tựa đầu vào ngực mình, giống hệt với trước kia.

Cậu nằm trong lòng anh, thật tốt; anh không cần tiếp tục suy nghĩ bọn họ có tương lai hay không, thật tốt; bọn họ có được thời khắc hiện tại, thật tốt.

Có thể ở cùng em dưới một bầu trời, thật tốt.

Vân Duệ Phong ôm Thẩm Tri Vi tiến vào giấc mộng ngọt ngào.

Cảm thấy mình đã ngủ rất lâu, Thẩm Tri Vi tỉnh lại liền cảm thấy hình như mình bị tụt huyết áp, khi mở mắt chỉ cảm thấy trước mặt một mảnh tối đen. Cậu lẳng lặng nằm trong một lúc rồi mới chậm rãi định thần.

Cậu cần ăn chút gì đó.

Nhưng mà vừa nhớ tới cái loại cơm dinh dưỡng mà Ngự thiện phòng... phòng bếp làm, cậu đã cảm thấy đau đầu. Ký ức của tiến sĩ Thẩm cho cậu biết, thế giới này là như vậy. Vừa muốn tiện dụng vừa muốn cung cấp đủ dinh dưỡng nên việc nấu cơm đã chuyển từ con người sang máy móc, nguồn nhân lực cơ bản chuyển từ sử dụng sức lao động thành sử dụng trí tuệ. Đương nhiên, ở nhà hàng hạng sang vẫn có người chuyên làm thức ăn, nhưng mà căn tin trong công ty của bọn họ không có khả năng này.

Thẩm Tri Vi đương nhiên là người có tiền, một hợp đồng bản quyền sáng chế của cậu đủ để cậu ăn sang cả đời. Nhưng mà ở thế giới chỉ toàn là thức ăn nhanh này, mọi người đều bận rộn với công việc, làm sao có thời gian đi nấu cơm cho cậu, vừa lãng phí thời gian lại lãng phí nguồn sinh lực.

Chẳng lẽ phải ăn mấy thứ dính dính này cả đời, Thẩm Tri Vi hít một hơi thật sâu. Vươn tay bấm điện đàm, cậu đành an phận gọi m phòng bếp mang lên một phần thức ăn.

Ai biết vừa vươn tay sờ, cư nhiên lại đụng phải một thân thể vừa mềm dẻo vừa rắn chắc bên cạnh.

Đổi thành những người khác, e là đã sợ tới mức nhảy dựng ngay lập tức. Còn tiến sĩ Thẩm lại từng có ký ức về việc này, đoạn thời gian yêu hoàng hậu vẫn còn trong trí nhớ, cho dù có lúc cậu bị hoàng hậu gây sức ép đến mức không muốn đến Tê Phượng điện ngủ, buổi tối ngủ một mình ở Tử thần điện, hoàng hậu cũng sẽ mò qua nằm bên cạnh mình. Mỗi sáng rời giường đều cảm thấy bên cạnh có người đang nằm, Thẩm Tri Vi đã tập quen thành thói.

Không cần biết là hiện thực hay trò chơi, Vân Duệ Phong đều chỉ dùng gương mặt và thân thể của bản thân, nên cậu không hề có cảm giác có gì không đúng. Thẩm Tri Vi vô cùng thuận tay mà đẩy anh một chút, thấy người nọ mơ mơ màng màng mở to mắt, liền cau mày nói: “Là kẻ nào dám cho người ngủ trên giường trẫm?”

Vân Duệ Phong vốn đang nửa mê nửa tỉnh, nghe thấy Thẩm Tri Vi nói như vậy, lập tức cười ra tiếng: “Phụt! Bệ hạ, thần thiếp là hoàng hậu của người, đương nhiên phải hầu hạ người ngủ.”

Nếu như không có tiếng “Phụt” kia, màn hỏi đáp sẽ giống hệt như trong trò chơi, nhưng vì có thêm tiếng “Phụt”, Thẩm Tri Vi liền thẹn quá hóa giận.

Khác với cơn giận của người khác, trước giờ Thẩm Tri Vi khi phẫn nộ đều thực lãnh tĩnh, cậu chỉ bước xuống giường, cao cao tại thượng nhìn Vân Duệ Phong trong chốc lát, sau đó lại ấn điện đàm trước giường.

“Xin chào tiến sĩ Thẩm, tôi là tiểu Lý ở tổ phục vụ, xin hỏi có thể giúp gì cho cậu?”

“Thứ nhất, đưa một phần cơm dinh dưỡng không chứa gia vị đến; thứ hai, trong tấm điện của trẫm có thích khách xông vào, truyền thị vệ!”

Tiểu Lý: “... Xin lỗi tiến sĩ, có thể lặp lại yêu cầu thứ hai của cậu một lần nữa được không?”

Hai má Thẩm Tri Vi ửng đỏ, đang định dùng ngôn ngữ xã hội hiện đại để lặp lại lần nữa, Vân Duệ Phong vội vàng nói: “Thứ hai, tôi là thiếu tướng Vân Duệ Phong, tôi đang ở trong phòng bàn chuyện với tiến sĩ, làm ơn giúp tôi mang thêm một phần cơm dinh dưỡng không chứa bất luận gia vị gì đến.”

Tiểu Lý: “Được Vân thiếu tướng, hai phần cơm dinh dưỡng lập tức được đưa đến.”

Vân Duệ Phong tắt điện đèn đi, nắm tay Thẩm Tri Vi không buông, ôn nhu nói: “Là lỗi của anh. Em vốn dĩ hoàn toàn hấp thu số liệu trò chơi, hiện tại sẽ khó thích ứng với cả hai phần ký ức. Anh biết em đã rất vất vả rồi, anh không nên cười em.”

Thẩm Tri Vi không phải người cố tình gây sự, nghe Vân Duệ Phong nói như vậy, mặt cũng không còn đỏ nữa, cơn giận chực hóa thành nụ cười, nhưng cậu vẫn duy trì tư thái lạnh lùng mà nói: “Ai cho người tự tiện vào phòng của trẫm ... của tôi? Người đến đây lúc nào?”

“Sau khi làm kiểm tra xong thì tới, về phần người cho phép... Không phải là bệ hạ sao?” Vân Duệ Phong dán trán của mình lên trán Cảnh Nhân đế, nói cực kì thân mật, “Thần thiếp và bệ hạ là phu thê, bệ hạ từng nói qua thần thiếp không cần câu nệ.”

Thẩm Tri Vi: “... Cơm dinh dưỡng đến rồi, người đi lấy.”

Biết tiểu hoàng đế khẳng định sẽ không thuận theo mình nhanh như vậy, lòng Vân Duệ Phong có chút mất mát, bất quá anh vẫn rất vui vẻ ra cửa mang cơm dinh dưỡng vào. Người đưa cơm là trợ lý riêng của tiến sĩ Thẩm, thấy người mở cửa là Vân thiếu tướng quần áo không chỉnh tề, tóc tai rối loạn, mà lúc mở cửa trong phòng còn rất tối, chỉ có một ngọn đèn thật mờ, tiến sĩ Thẩm đang lười biếng ngồi ở trên giường, quần áo cũng không chỉnh tề liền cảm thấy như mình đã biết được bí mật gì đó, trợ lý không nói thêm được một lời, giao cơm dinh dưỡng cho Vân thiếu tướng xong liền biết điều đi mất.

Vân Duệ Phong thực vừa lòng với thái độ của cậu ta, đi đến bên giường, giao phần cơm dinh dưỡng cho Thẩm Tri Vi.

Thẩm Tri Vi lúc nhận cơm dinh dưỡng thì khẽ nhủ mày, động tác của cậu vô cùng nhanh, mấy ngày hôm nay những người cùng ăn cơm cùng làm việc với cậu đều không nhận ra, mà người quen quan sát cảm nhận của Thẩm Tri Vi như Vân Duệ Phong lập tức phát hiện cậu không thích.

“Rất khó ăn.” Vân Duệ Phong nuốt một muỗng dịch dinh dưỡng, phát hiện anh cũng không thích ứng nổi cái loại hương vị này.

Thẩm Tri Vi không nói gì, yên lặng mà ăn, yên lặng mà nhẩn nại.

Vân Duệ Phong nhìn thấy đau lòng, tiểu hoàng đế chính là người như vậy. Khi ở Mạc Bắc, cậu cùng tiến lùi với quân dân, rõ ràng là tiểu hoàng đế thân kiêu thể quý, lại cùng với đại binh Mạc Bắc uống nước lạnh ăn bánh mì cứng đến nhai không nổi, đưa hết lương thực và thịt cho người già, phụ nữ, trẻ em và người bệnh ăn.

Rõ ràng cậu có thể hưởng thụ đãi ngộ tốt nhất thiên hạ, vậy mà lại không chọn bất cứ thứ gì.

“Hương vị như vậy một ngày cũng không chịu nổi, ” Vân Duệ Phong nói, “Anh sẽ đi học nấu ăn, về sau mỗi ngày đều nấu cơm cho em ăn.”

Thẩm Tri Vi đã hút xong dịch dinh dưỡng, nghe thấy Vân Duệ Phong nói như vậy, hơi dừng tay, sau đó lạnh lùng nói: “Vân thiếu tướng là tướng quân trẻ tuổi nhất quốc gia, sao có thể không ra tiền tuyến.”

“Anh đã nộp đơn xin phép trước khi đến phòng của em, ” Vân Duệ Phong nghiêm túc nói, “Tiến sĩ Thẩm là bộ não tốt nhất của quốc gia, an toàn của em phải do cả một đội quân bảo hộ. Anh nộp đơn xin làm đội trưởng đội hộ vệ của tiến sĩ Thẩm, luôn luôn bảo hộ tiến sĩ Thẩm.”

Tiến sĩ Thẩm an tĩnh mà nhìn Vân Duệ Phong: “Một vị tướng sĩ, chỉ có ra chiến trường mới có thể bảo vệ quốc gia rồi thăng quan tiến tước, làm một hộ vệ, cơ bản là tự chặt đứt tiền đồ của mình. »

“Bây giờ là thời hòa bình, không có chiến trận, dù có lui về hậu phương cũng sẽ không ảnh hưởng đến chiến tuyến. Lui một bước tiến mười bước, nếu thật sự có ngày phát sinh chiến tranh, khi đó anh sẽ ra chiến trường, bất quá hiện tại không cần.” Vân Duệ Phong mỉm cười nói, “Về phần thăng quan tiến chức, mấy thứ đó thật ra không quan trọng đối với anh, hiện tại anh đã có sứ mệnh và tín ngưỡng của riêng mình.”

Vân Duệ Phong nghiêm túc nhìn Thẩm Tri Vi mà nói: “Thẩm Tri Vi là tín ngưỡng của anh. Làm bạn với em một đời, là hạnh phúc lớn nhất của anh.”

59. Chương 59

Vân Duệ Phong sau khi lấp lửng tỏ tình liền nhìn chăm chăm vào Thẩm Tri Vi, chờ đợi cậu trả lời.

Tiến sĩ Thẩm trầm mặc một lát rồi nói: “Nếu người nấu ngon như Ngự thiện phòng, trăm có thể sẽ thân thủ đóng ấn.”

Có thể hiểu là cái chức vụ đội trưởng hộ vệ Thẩm Tri Vi đó cần phải được chính Thẩm Tri Vi đồng ý.

Vân Duệ Phong nhin không được lại cười, anh ôm Thẩm Tri Vi vào trong ngực, cười nói: “Xem ra chuyện thứ nhất mà đội trưởng hộ vệ phải làm chính là giúp em sửa lại cách dùng từ, bắt quá lúc ở riêng với anh vẫn có thể nói kiểu như thế, thần thiếp vĩnh viễn là hoàng hậu của bệ hạ.”

Lời nói của Vân Duệ Phong trấn an sự lo lắng mấy ngày qua của Thẩm Tri Vi. Trải qua vài ngày rồi mà cậu vẫn không thể dung hòa hai thế giới trong kí ức, còn mang cảm giác bản thân không thuộc về nơi này. Lúc đầu cậu còn nhờ vào công việc bận rộn mà tạm quên, hiện tại có Vân Duệ Phong là người quen thuộc ở cả hai thế giới của cậu, cậu mới dần yên lòng.

Chỉ khi có người, thế giới mới chân thực.

Sau khi im lặng trong chốc lát, Vân Duệ Phong nhú nhú mày nói: “Có cảm giác cả hai chúng ta đều mang mùi của dịch dinh dưỡng trong khoang trò chơi. Đừng nói từ khi tỉnh lại đến giờ em vẫn chưa tắm nha?”

Thẩm Tri hơi trầm mặc.

Vân Duệ Phong cười nói: “Anh biết em vì cứu anh nên muốn giành từng giây vào việc thiết kế trình tự. Anh cũng vậy, vừa tỉnh liền nóng lòng muốn tìm em, không muốn hoang phí một khắc nào. Từng giây từng phút anh chỉ muốn ở bên em, ngay cả thời gian tắm còn không có. Hay là chúng ta cùng tắm đi!”

Thẩm Tri Vi lần thứ hai trầm mặc.

Cậu cảm thấy khả năng dùng lời đường mật của hoàng hậu hình như thăng cấp không ít.

Cậu không chịu nổi sự lải nhải của Vân Duệ Phong, bắt đầu dĩ đồng ý việc tắm chung. Khác với Cảnh Nhân đế, khối thân thể này của Thẩm Tri Vi chính là thân thể thực, còn hoàn toàn chưa nếm thử tình dục, không thể cứ thế mà vượt rào. Cho nên khi tắm Vân Duệ Phong chỉ có thể sờ sờ hôn hôn, hai người giúp nhau phát tiết xong thì bước ra, không đi đến điểm cuối cùng.

Vân Duệ Phong thực quý trọng đoạn thời gian này, anh cũng nhìn ra Thẩm Tri Vi vẫn còn hoang mang giữa hai luồng kí ức nên đành chờ thêm một khoảng nữa, rồi sẽ tìm một ngày tốt để đăng kí kết hôn, sau đó mới động phòng hoa chúc, phải thật cẩn trọng yêu thương tiến sĩ nhỏ.

Không sai, Vân Duệ Phong vừa rồi đã trộm dùng trí năng tra lại ngày hoàng đạo trong lịch cũ, quyết định xong ngày đăng kí kết hôn.

Dù hôm nay không làm đến bước cuối, nhưng đối với hai cái con người vốn chỉ biết làm việc cật lực mà không để ý chuyện thỏa mãn tính dục này, chuyện hôm nay vẫn được đánh giá là rất kích thích. Thân thể của Thẩm Tri Vi không cường tráng như Vân Duệ Phong, chuyện trong phòng tắm làm cậu bị choáng váng nên đành để người ta ôm trở lại trên giường, còn bị ăn đậu hũ thêm một lúc.

Cho dù Vân Duệ Phong thật muốn mê luyện quân vương không thượng triều, mỗi ngày trước khi kết hôn đều vượt qua trên giường nhỏ trong phòng tối của Thẩm Tri Vi, chuyện này vẫn không có khả năng. Thẩm Tri Vi và anh đều có công chuyện, bây giờ còn có thời gian nghỉ ngơi là do mọi người thông cảm bọn họ vừa vượt qua hiểm cảnh trong trò chơi để trở về, cần rất nhiều thời gian điều dưỡng, nhưng bọn họ không thể cứ thế để trễ nải công tác.

Có Vân Duệ Phong trợ giúp, tốc độ thích ứng với thế giới này của Thẩm Tri Vi trở nên nhanh hơn, khi bước ra khỏi phòng riêng, tiến sĩ Thẩm đã khôi phục lãnh tĩnh cùng uy nghiêm vốn có của mình.

Các thành viên trong tổ công tác này đã trở thành fan náo nức của manh manh tiến sĩ cảm thấy thật đáng tiếc, sau đó tất cả lỗi bug đã được trong trò chơi cùng dữ liệu về sự thể nghiệm trò chơi của mấy người chơi thử nghiệm đều giao cho Thẩm Tri Vi, chờ cậu xem qua.

Thông qua thử nghiệm kín, tất cả mọi người đều hiểu trò chơi này vẫn cần chỉnh sửa, ý tưởng thiết kế một trò chơi mô phỏng xã hội chân thật nhất của họ sẽ làm người chơi lung lạc giữa mạng ảo và thực tại, tư duy sẽ bị ảnh hưởng. Nên bây giờ việc họ phải làm chính là chỉnh lý không gian trò chơi từ hoàn mỹ trở nên không hoàn mỹ, dù bọn họ không muốn phá bỏ sự chân thật của trò chơi, nhưng tất cả mọi người đều biết làm thế sẽ tốt hơn cho người chơi.

Thật ra, do tiểu thuyết khuyên tấn thiên hạ làm nền cho trò này đã rất là hoàn mỹ, tự nó đã mở ra một thế giới chân thật trước rồi.

Nghiêm túc xem qua tư liệu, tiến sĩ Thẩm nói: “Đúng là phải sửa chữa, nhưng nên cố gắng làm sao không thay đổi quá nhiều. khuyên tấn thiên hạ vốn dĩ hoàn hảo vì ngoài là trò để chơi, bản thân nó còn mang nhiều giá trị khác. Cảm giác của tôi khi trải nghiệm là ngoài tác dụng vui chơi giải trí, trò này còn có thể được công ty phát triển theo diện ẩm thực hay du lịch, cho mọi người thể nghiệm cảnh đẹp món ăn ngon qua mạng ảo. Cho nên tôi đề nghị, chọn thêm một tiểu thuyết để viết bối cảnh cho trò chơi, không cần cải biến bối cảnh khuyên tấn thiên hạ.”

“Tiến sĩ, yêu cầu này cần thông qua ban giám đốc.” trợ lý của tiến sĩ Thẩm khó xử nói.

“Tôi sẽ thuyết phục bọn họ, sẽ nói cho họ hiểu trò chơi này có giá trị lớn hơn những gì họ nghĩ nhiều, nói không chừng về sau còn có thể định ra một loại nghề nghiệp mới.” Thẩm Tri Vi nói.

Đây là toàn bộ những gì cậu có thể làm cho thế giới kia, cậu sẽ tận lực bảo vệ trò chơi này, sẽ định thêm quy tắc để người chơi không làm hại đến NPC, hai bên sẽ sinh sống trong yên ổn hòa bình.

Sau khi tự tay kí tên lên bản đánh giá các vấn đề trong trò chơi, Thẩm Tri Vi lại nhìn đến tư liệu của các người chơi thử nghiệm. Số liệu ghi được từ người chơi thử nghiệm lúc nào cũng là tư liệu quan trọng, tiến sĩ Thẩm phải dựa vào để đánh giá cảm giác của người chơi, từ đó điều chỉnh dữ liệu phù hợp.

Nhìn đến thông tin của một người chơi, ngón tay của Thẩm Tri Vi nhẹ nhàng gõ hai cái lên dòng tên của gã.

Người chơi 09

ID: Nghiêm Húc

Chức nghiệp: thống lĩnh cấm quân

Cấp độ: cường gian bất thành, công lược thất bại

Cảm xúc trải nghiệm: vô cùng sợ hãi

Tình trạng phục hồi: vẫn đang điều trị tâm lý

Lời nhắn: Ngoài việc che chắn cảm giác đau ra còn có thể thêm tính năng bôi mờ thị giác và làm tê xúc giác không? Có biết bị ném xuống hố rãnh có cảm giác thế nào không? Dù không đau nhưng nhìn rãnh坎 sâu, cảm nhận kiến bò trên người cũng rất đáng sợ mà! Phim kinh dị chỉ cần xem thôi cũng sợ rồi, còn cái bọn kiến kia nó thật sự bò trên người tôi, còn cắn tôi nữa!

ps: bất quá cảnh sắc và đồ ăn trong trò chơi rất là tuyệt, nếu như có thể sửa lỗi bug đó, tôi nguyện ý chơi thêm một trăm năm.

Thẩm Tri Vi: “...”

Khi thiết kế trò chơi, vì để bảo vệ quyền riêng tư của người chơi nên hệ thống sẽ đánh mờ những cảnh tượng vi phạm thuần phong mỹ tục. Nên dù cho người chơi gặp chuyện gì thì trước khi trở về thế giới thực, cả nhân viên quản lý cũng không thể biết.

Bất quá, Cảnh Nhân đế là là mục tiêu công lược của người chơi, sau khi Cảnh Nhân đế đập đầu còn biến thành tiến sĩ Thảm, cái chuyện người chơi 09 cường gian tiến sĩ bất thành này, mấy người trong tốt công tác đại khái cũng biết.

Thấy tiến sĩ Thảm nghiêm túc xem tư liệu của 09, trái tim của trợ lý hơi chút thấp thỏm. Hẳn là fan nào tàn của tiến sĩ Thảm, mấy ngày nay tiến sĩ nghỉ ngơi, bọn họ luân phiên nhau tra tư liệu của người chơi, ngay khi tra đến cái tên 09 công lược không thành liền định phạm tội này thì tất cả đều tức không kiềm được, chỉ muốn đánh người. May là tổ điều trị tâm lý bên kia không có quyền tra tư liệu người chơi, cũng không biết tiến sĩ chính là Cảnh Nhân đế, không thì giờ này chắc bọn họ đang đánh người ...

“Trẫm vẫn đang nghĩ, ” Thảm Tri Vi nghĩ mông lung rồi ngẩng mặt trách trời vì người, “Người vào trò chơi là có thể tự tiện làm bậy sao? Trong thời đại nấp sau bàn phím này, người chơi có thể tùy ý giết người, còn được trải nghiệm trò chơi chân thật thế này, vậy chẳng phải để cho mọi người tùy ý làm bậy theo sở thích sao? Ngược đãi npc, cường bạo npc, như vậy có đạo lý sao? Trong thế giới thực này, phá hư tài sản công cộng sẽ phải bồi thường. Còn trong trò chơi, bọn họ làm nhục NPC, ép NPC đến cửa tự sát đều là làm hư hại số liệu mà các khanh gia nhọc nhằn thiết kế, như vậy bọn họ không cần bồi thường vẫn được sao?”

Trợ lý vô cùng tán đồng với những lời mà Thảm Tri Vi nói, chỉ là “Trẫm” cùng “Các khanh gia” thiệt phạm quy!

“Còn những người chơi chỉ muốn tàn sát lẫn nhau, ” Thảm Tri Vi nói tiếp, “Người chơi đều được che chắn cảm giác đau, nhưng cảm giác khó chịu là không tránh khỏi. Bọn họ tàn sát trong thế giới ảo quen tay, một khi tỉnh lại sẽ có khả năng không phân thật giả, lại dùng bạo lực gây ra chuyện đáng tiếc hay không?”

“Nhưng mà, Tiến sĩ, trò chơi vốn dĩ được thiết kế để người chơi phát tiết bất mãn trong hiện thực.” Trợ lý hiểu được những băn khoăn của Thảm Tri Vi, nhưng hẳn có lý do lo lắng riêng.

“Trẫm biết, ” Thảm Tri Vi gật gật đầu tiếp tục nói, “Cho nên với loại trò chơi quá chân thực như khuyển tấn thiên hạ này, tôi đề nghị phải có quy định dựa theo chuẩn mực xã hội, npc và người chơi đều được bảo hộ, không cho phép người chơi thương tổn đến NPC hay người chơi khác, đương nhiên NPC thương tổn NPC thì được. Còn nếu người chơi thích đánh nhau, chúng ta có thể thiết kế thêm một phó bản nhưng không chân thực bằng mạch truyện chính, NPC trong đó cũng không có trí năng như NPC bình thường.”

“Quá được, ” trợ lý dùng sức gật gật đầu, “Có đạo lý, như vậy có thể thỏa mãn tất cả nhu cầu của người chơi, còn có thể giúp bọn họ giữ chuẩn mực đạo đức của mình khi trải nghiệm thực tế ảo.”

“Được rồi.” Thảm Tri Vi viết kiến nghị này vào bản trải nghiệm của người chơi rồi giao lại toàn bộ tư liệu cho trợ lý, “Chỉnh lý một chút, tôi đi kiến nghị với ban lãnh đạo của công ty.”

“Được.”

“Khi ban giám đốc phê chuẩn cần sắp xếp tổ thiết kế ngay, chúng ta sẽ có hai hướng nghiên cứu, một là trò chơi thể nghiệm cảm xúc, hai là trò chơi chiến đấu thực tế ảo, hai phần này phải khác nhau hoàn toàn.”

“Được.”

“Xế chiều hôm nay an bài một chút, trẫm muốn gặp Nghiêm Thống lĩnh.”

“Được ... Sao cơ?” Trợ lý ngơ ngác ngác mà nhìn tiến sĩ Thảm.

“Không nghe rõ sao?” tầm mắt của Thảm Tri Vi đảo qua, tầm mắt mang theo uy nghiêm cực hạn, cậu chỉ liếc mắt một cái, trợ lý đã cảm thấy đầu gối mềm xèo, xém nữa quỳ xuống nhận tội với tiến sĩ Thảm.

“Nghe rõ!” Trợ lý dùng sức gật đầu, “Tôi sẽ sắp xếp để người chơi 09 gặp tiến sĩ. Tiến sĩ, hiện tại gã vẫn cần trị liệu tâm lý, để phòng ngừa gã không phân biệt được thật hay ảo mà làm hại tới tiến sĩ, có cần tôi đi xin lệnh khống chế gã không?”

“Không cần,” tiến sĩ Thảm nói, “Đề Vân thiếu tướng đi cùng trẫm là được.”

“Đã rõ!”

Sau khi trợ lý bước khỏi cửa phòng liền lập tức mở diễn đàn, tìm theard “Hậu cung Tiến sĩ Thảm – Cảnh Nhân đế” để phát tin: “Tiến sĩ một phút trước còn là trạng thái ngốc manh, ngay sau đó liền tỏa bá khí để

vương rất cường bạo. Tiến sĩ Thắm trước kia chính là thông minh tài giỏi, bây giờ còn tăng thêm ‘Thâm tình’, ‘Nghĩa khí, đạo lý’, ‘Nhìn xa trông rộng’, ‘Khí tức cường đại’ nữa, vừa rồi báo cáo công tác, bị soái muốn xỉu chót tại chỗ nè. Về sau dù cho tiến sĩ không còn xưng là ‘Trẫm’ nữa thì vẫn soái đến mức sống không nổi đâu.”

Cái tin này vừa gửi, phía dưới liền bình luận cái gì mà hảo hảo hảo, manh manh manh, thiết muốn nhìn tận mắt các thứ.

Trợ lý vừa lòng nói tiếp: “Tin vắn: buổi chiều tiến sĩ muốn gặp cái tên 09, không sai, chính là cái gã người chơi 09 đó đó!”

Nguyễn chết vì tiến sĩ: “Cái gì! Thiết muốn tặng tiến sĩ súng điện chống yêu râu xanh của tui!”

Tiến sĩ Thắm manh chết con chym: “Yên lặng dâng lên một cái gậy sắt.”

Tiến sĩ tự xưng trẫm: “Còng tay, súng săn hai nòng, đao cổ đao cổ cái gì cũng có.”

Hoàng hậu: “Tiểu hoàng đế muốn gặp ai? Dùng tội cường gian để đánh gãy cái chân thứ ba của gã có được không?”

Toàn thể: “... Anh là ai?”

Hoàng hậu: “Chuyện này không quan trọng, trợ lý, tiến sĩ muốn tự mình đi gặp người chơi 09 sao?”

Trợ lý cũng không biết người gọi là “Hoàng hậu” này chạy đến đây lúc nào, bắt quá anh ta có vẻ rất lo cho tiến sĩ nên cũng đáp: “Không có, tiến sĩ thông minh như vậy, làm sao có thể đơn độc đi gặp người kia, cậu ta gọi Vân thiếu tướng đi cùng rồi.”

Hoàng hậu: “Bổn cung biết.”

Toàn thể: “...”

60. Chương 60

Vân Duệ Phong báo cáo công tác với Thắm nguyên, nhưng thực ra anh đang thổ lộ tình cảm của mình và tiến sĩ Thắm thì đúng hơn. Anh nói cho Thắm nguyên soái biết lúc ở trong thế giới trò chơi anh và tiến sĩ Thắm đã tình định nhất sinh, bọn họ thật sự muốn ở bên nhau.

Thắm nguyên soái nhìn cách Vân Duệ Phong chờ đợi quyết định của mình, ông thật không biết phải nói gì mới tốt. Thắm Tri Vi là con của ông, đứa nhỏ này rất thông minh, vốn ông chỉ muốn để con mình trở thành học giả rồi an tâm nghiên cứu, ai biết nó lại muốn hợp tác với công ty của mình để cùng thiết kế trò chơi, còn khiến Quân bộ nhìn ra giá trị của nghiên cứu này. Vốn dĩ Thắm Tri Vi đã thương nghị với Quân bộ xong, chờ khi hoàn thành dự án trò chơi này, hết hạn hợp đồng, con trai ông sẽ kí hiệp nghị để phục vụ cho Quân bộ.

Lúc hai bên thảo luận xong các điều khoản thì tiến sĩ Thắm lại vướng vào sự cố thất lạc trong trò chơi. Ngay lúc đó công ty trò chơi lại có thỏa thuận cấp mũ giáp cho nhóm người chơi thử nghiệm. Nên nhân lúc ấy, quân bộ quyết định lệnh cho Vân Duệ Phong ngụy trang thành người chơi đi cứu tiến sĩ.

Khi Thắm Tri Vi gia nhập quân bộ, độ mạo hiểm chắc chắn sẽ cao hơn việc công tác trong công ty trò chơi nhiều nên có người cam tâm tình nguyện bảo hộ cũng tốt. Vân Duệ Phong là thiếu tướng trẻ tuổi nhất đế quốc, đã hoàn thành xuất sắc không ít nhiệm vụ nguy hiểm, giá trị vũ lực cùng năng lực của anh đều vào hạng xuất sắc. Cho nên nếu cứ thế nhận nhiệm vụ đội trưởng đội hộ vệ của Thắm Tri Vi, con đường thăng quan tấn tước của Vân Duệ Phong coi như ...

Thắm nguyên soái thở dài, hỏi: “Cậu đã suy xét?”

Vân Duệ Phong làm động tác chào điều lệnh với Thắm nguyên soái: “Vâng!”

“Thời buổi này yêu đương tự do, nếu Tri Vi nguyện ý, tôi cũng không có ý kiến gì.” Thẩm nguyên soái gật đầu nói, Vân Duệ Phong là cấp dưới trực hệ của ông, cũng là người ông xem trọng nhất, cậu ta làm bạn lữ của con mình ông cũng yên tâm.

Đều là chuyện của bọn nhỏ, cứ để tự chúng quyết định.

“Đa tạ Nguyên soái!”

Vân Duệ Phong báo cáo xong, Thẩm nguyên soái lại tán gẫu một ít sự kiện xảy ra trong trò chơi với anh. Biết được Thẩm Tri Vi dinh ninh mình là NPC của trò chơi thì không khỏi thở một hơi dài thật dài: “Đứa nhỏ này, lúc nào cũng nghiêm túc như vậy, có lúc đặt trách nhiệm xuống cho mình thư thả không tốt hơn sao?”

Vân Duệ Phong gật đầu, lúc cúi đầu, anh thấy điện đàm trên tay hiển thị tin mới, sắc mặt anh thay đổi một chút, nhanh chóng bấm vài cái trên điện đàm, tựa hồ như đang trò chuyện cùng ai.

Gõ gõ xong rồi Vân Duệ Phong vỗ ghế đứng bật dậy, lạnh lùng nói: “Nguyên soái, tôi có việc phải đi rồi.”

Ánh mắt anh vô cùng lạnh lẽo, cả người tràn ngập khí thế, Thẩm nguyên soái ngăn người, không đợi ông gật đầu, Vân Duệ Phong đã chạy mất.

Vân Duệ Phong vừa đi vừa dùng sức nện lồng ngực, thiếu chút nữa ở trước mặt Thẩm nguyên soái anh lại nói “Bổn cung ngược lại muốn hảo hảo nhìn xem cái tên Nghiêm Húc kia còn dám làm đến chuyện gì.” linh ta linh tinh, thật may anh phản ứng nhanh kiểm lại được.

Xem ra người cần thích ứng thế giới hiện thực không chỉ có tiến sĩ nhỏ, còn có cả anh.

Đi đến văn phòng của tiến sĩ Thẩm, nhìn thấy Thẩm Tri Vi vẫn đang công tác.

Thẩm Tri Vi mở cửa ra, liếc mắt là thấy Vân Duệ Phong đứng ngay trước cửa, liền buông văn kiện trong tay xuống mà hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Không có việc gì, ” Vân Duệ Phong lắc đầu, lòng cố gắng trấn tĩnh lại, “Chỉ là vừa thấy cảnh tượng vô cùng quen thuộc, em làm việc y như lúc còn trong trò chơi, không biết nghỉ ngơi là gì.”

“Cũng không phải, ” thân thể Thẩm Tri Vi ngửa ra sau, tựa vào ghế thả lỏng, “Chờ khi làm xong hạng mục này, tôi sẽ nghỉ ngơi một khoảng thời gian. Lúc làm hoàng đế thật sự kiếm không ra thời gian nghỉ.”

Rất ít khi thấy cậu thả lỏng như vậy, Vân Duệ Phong đi đến phía sau cậu, vươn tay khoát lên bờ vai của cậu, nhẹ giọng nói: “Anh bóp vai giúp em nhé? Lúc luyện tập bình thường anh hay trúng đòn nên cũng thường tự mình xoa bóp cơ thể, kỹ thuật cũng không tệ lắm.”

Thẩm Tri Vi ngửa đầu ra sau nhìn Vân Duệ Phong trong chốc lát, đột nhiên nói: “Chuẩn tấu.”

Vân Duệ Phong bật cười, anh biết Thẩm Tri Vi cố tình nói sai.

Bàn tay đặt trên vai của Thẩm Tri Vi hơi dùng sức, từng đợt tê dại từ bờ vai truyền khắp toàn thân, Thẩm Tri Vi làm việc cho tới trưa, quả thật có hơi mệt mỏi, hiện tại có người xoa bóp liền an tĩnh nhắm mắt lại hưởng thụ.

Người đứng phía sau cậu, là người cậu hoàn toàn tin tưởng, vô luận ở trong trò chơi hay trong hiện thực có chút xa lạ này, cậu vẫn có thể nhắm mắt bình yên khi ở bên anh.

Bàn tay xoa bóp trên vai dần đưa xuống hông, một đôi môi mềm mại nhẹ nhàng ấn lên khuôn mặt Thẩm Tri Vi.

Thẩm Tri Vi không mở mắt ra, người nọ liền làm càn, bàn tay vói vào phía trong quần áo, môi cũng dán lên môi Thẩm Tri Vi.

“Bệ hạ,” Vân Duệ Phong vừa ấn lên môi Thẩm Tri Vi vừa thấp giọng nói, “Anh biết hiệp nghị của em và quân bộ, nhưng lúc cần nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, chờ hạng mục ở công ty này hoàn thành rồi chúng ta đi du lịch sẵn tiện kết hôn đi, không ai được phép ngăn cản hôn ước.”

Thẩm Tri Vi mở to mắt, đôi mắt của hoàng hậu vốn dĩ trầm tĩnh nay lại tràn ngập chờ mong, hoàng hậu thật sự rất ít khi đòi hỏi cái gì.

Vân Duệ Phong này vào trò chơi vẫn không đổi khác khuôn mặt hiện tại, làm cho Thẩm Tri Vi không khỏi nhớ tới bọn họ đã từng cãi nhau chuyện gì liên gậy đầu: “Không cần lo lắng vấn đề nói dối thật tốt quá, bây giờ trăm có thể cùng hoàng hậu sống cho mình.”

Đôi mắt của Vân Duệ Phong sáng lên, bệ bồng người đang ngồi trên ghế vào phòng nghỉ bên trong văn phòng, miệng còn nhắc: “Tiến sĩ đừng nghĩ đến công chuyện nữa, thiếp muốn mê hoặc bộ hạ, để quân vương từ nay không tạo triều.”

Nói xong liền đóng cửa lại, cho đến trước giờ hẹn người chơi 09 năm phút, tiến sĩ Thẩm mới bước từ cửa phòng nghỉ ra.

Nét mặt của Thẩm Tri Vi không có biến hóa gì, quần áo chỉnh tề, tóc hơi ẩm, khóe mắt còn có vết ửng đỏ chưa tan.

Tóc của Vân Duệ Phong cũng ướt, vẻ mặt anh nghiêm túc đứng phía sau tiến sĩ Thẩm phía sau, chưa nhận lệnh điều chuyển nhưng đã bắt đầu chấp hành công tác của hộ vệ.

09 đúng giờ hẹn được trợ lý mang đến văn phòng của tiến sĩ Thẩm, ngồi đối diện tiến sĩ. Gã chưa kịp ngồi xuống đã thấy được thân hình cao lớn của Vân Duệ Phong, cả người liền ngẩn ngơ ngồi bệt xuống đất.

“Hoàng, hoàng, hoàng hậu!” 09 cứ lắp bắp mà chỉ vào Vân Duệ Phong nói, “Anh, anh, anh tại sao lại ở chỗ này?”

Biểu cảm của Vân Duệ Phong không thay đổi, hiện tại anh là cận vệ của tiến sĩ Thẩm, không được phép trò chuyện hay làm ra hành động quá khích với người chơi, đây là do giữa trưa khi tiến sĩ Thẩm bị anh liếm..., đổ mặt ra lệnh.

“Vân tiên sinh là nhân viên kiểm định của công ty, hai người đã từng gặp nhau trong trò chơi sao?” Mặt Thẩm Tri Vi không đổi sắc, hỏi như không có gì quan trọng.

Người chơi 09 dùng sức nuốt nước miếng, thực xấu hổ mà leo lên ngồi trên ghế, miễn cưỡng nói: “Không, không quen.”

“Vậy hẳn là không ảnh hưởng đến cuộc trò chuyện của hai chúng ta,” Thẩm Tri Vi thực tự nhiên ngăn đón ý đồ muốn đuổi Vân Duệ Phong ra ngoài của gã, sau đó cậu đi thẳng vào vấn đề, “Anh có nhấn lại trong bảng khảo sát, hy vọng trò chơi có chức năng làm tê liệt cảm giác khi bị khổ hình?”

“Không sai!” Tầm mắt của 09 lập tức đi, gã không khỏi nhớ lại những chuyện mình đã trải qua trong trò chơi, xanh cả mặt mà nói, “Như vậy thật đáng sợ!”

“Ý kiến của anh chúng tôi có thể xem xét, để công bằng thì mời anh trả lời tôi một vấn đề, trong tình huống... anh và mục tiêu công lược phát sinh sự tiếp xúc thân mật, lúc đó anh có sử dụng đạo cụ. Vậy nếu như không ai ngăn cản, anh sẽ làm gì mục tiêu công lược? Xin nghiêm túc trả lời tôi vấn đề này, đây là cơ sở nghiên cứu rất quan trọng cho dự án.” Tiến sĩ Thẩm nghiêm túc nói.

“Chuyện này...” Người chơi 09 thực xấu hổ mà cúi đầu.

“Được rồi, tôi hiểu.” Tiến sĩ Thẩm gật đầu.

“Sao cơ?” 09 sững sốt, cậu rất cuộc biết cái gì?

Tiến sĩ Thẩm nói: “Anh không trả lời câu hỏi của tôi, có nghĩa là anh có khúc mắc với vấn đề này, nói cách khác, lúc ấy anh thật sự có ý tưởng quấy rối mục tiêu công lược, nhưng bản thân anh cũng biết hành vi ấy là sai trái, đúng không?”

“A ...” 09 gật gật đầu nói, “Vốn dĩ tôi biết mình công lược thất bại rồi, ngay cả phẩm hàm tước vị cũng không giữ được nữa nên muốn làm liều. Thật sự tôi không có ý làm gì NPC, dùng được hương thì tốt rồi. Chỉ là ... tiểu hoàng đế kia thật sự như mở miệng mèo, tôi chỉ nghĩ hay mình tranh thủ một phen ... Bất quá sau này trở lại thế giới thực, lại cảm thấy ý tưởng lúc ấy của mình quá đáng sợ rồi.”

“Không sai,” tiến sĩ Thẩm tiếp tục nói, “Mộng hồi hương là đạo cụ trong trò chơi, tôi thiết kế nó với hai mục đích, quan trọng nhất là bảo vệ đạo đức của người chơi. Tuy trò chơi ảo nhưng bối cảnh quá chân thật, một khi làm những chuyện bình thường không có gan làm trong trò chơi thì sau này rất có khả năng xuất hiện triệu chứng không phân rõ đâu là hiện thực đâu là mạng ảo nữa.”

“Đúng, đúng vậy.” biểu cảm của 09 như nghĩ lại mà sợ.

“Cám ơn anh đã phối hợp,” Thẩm Tri khẽ cười nói, “Thử nghiệm của anh là tư liệu quý của chúng tôi, chúng tôi nhất định sẽ cải tiến trò chơi, sau này khi phát hành đại trà hy vọng anh không chê ghét.”

“Đương nhiên sẽ không chê!” Người chơi 09 nói, “Trò chơi tốt như vậy trước giờ tôi chưa thấy qua, chỉ là sau khi thụ hình ... Kỳ thật cũng thấy kích thích, hê hê ...”

Thẩm Tri mỉm cười thỉnh 09 hào ra khỏi văn phòng.

Vân Duệ Phong lập tức đóng cửa lại hỏi: “Em tìm gã đến rốt cuộc là muốn làm gì?”

“Xác định thử xem anh ta có thật là người dễ dàng từ bỏ liêm sỉ hay không, ” Thẩm Tri Vi đạo, “Hiện tại tôi có thể chắc chắn, anh ta sẽ không. Anh ta trở lại hiện thực, cảm thấy sợ hãi với sự việc lúc đó, đại biểu rằng anh ta tự biết mình làm sai. Tôi ... Trăm chỉ là muốn cho chính mình một cái công đạo.”

Vân Duệ Phong hiểu rõ, Thẩm Tri Vi cố gắng thích ứng với kỷ ức của Cảnh Nhân đế, không phải bằng cách cố gắng quên, mà là cố gắng dung hòa.

Cậu không chối bỏ thân phận của mình trong trò chơi, cho dù biết đó là hư ảo nhưng vẫn xem như đó là một quãng đời chân thật của mình.

Có đôi khi cậu tự xưng “Trăm” không phải vì không thể thích ứng với thế giới này, mà là vì không thể quên một thế giới khác.

Biến hết thầy ở nơi đó, bao hàm ký ức, tình cảm, thời gian thành thứ của mình. Cậu chính là Cảnh Nhân đế, cũng là Thẩm Tri Vi.

“Kỳ thật, chúng ta có thể như vậy, ” Vân Duệ Phong cúi đầu hôn lên má Thẩm Tri Vi rồi đề nghị, “Lúc ở riêng hai người, em vẫn là đệ hạ của anh, anh vẫn là hoàng hậu của em, thế nào?”

61. Chương 61

Có tư liệu thử nghiệm trò chơi của nhiều người, Thẩm Tri Vi hoàn thiện trò chơi rất nhanh, cậu còn thành công sửa khuynh tấn thiên hạ thành một trò chơi du lịch, công ty đã bắt đầu triển khai hạng mục này.

Sau khi thiết kế tốt trình tự cùng hướng phát triển, các bối cảnh thêm vào không còn cần Thẩm Tri Vi tự mình ra tay nữa, rốt cuộc cậu có thể an tâm nghỉ ngơi đi.

Vì thế Vân Duệ Phong liền cùng Thẩm Tri Vi lặng lẽ đi đăng ký kết hôn, không thông báo cho bất cứ ai, hai người bọn họ là đủ cho một hôn lễ rồi.

Mấy ngày nay Vân Duệ Phong đã sớm có ý định động chạm tiến sĩ nhỏ, chỉ là cậu làm việc rất bận rộn, Vân Duệ Phong e ngại Thẩm Tri Vi quá cực khổ nên vẫn luôn kiên nhẫn chịu đựng. Hiện tại xem như có nghỉ ngơi, hai người lại được chứng hôn, đêm đó Vân Duệ Phong liền hoàn toàn được phóng thích, vượt qua một đêm phi thường tuyệt vời.

... Phóng thích đến mức làm hơi quá mức.

Thẩm Tri Vi bị anh gây sức ép đến mức chiều hôm sau mới miễn cưỡng rời giường, thất lực cùng mộng đều đau muốn chết, Vân Duệ Phong thật như kẻ điên, giống như động cơ đẩy vĩnh cửu, căn bản là không định dừng lại!

Thấy khuôn mặt tối xầm của Thẩm Tri Vi, Vân Duệ Phong bừng chao náo lúc sáng lại, ôn nhu nhét thêm một cái gối lót lưng để cậu có thể dựa thoải mái.

“... Là anh quá sơ suất ...” Vân Duệ Phong cúi đầu giải thích.

Anh đúng thật là sơ suất, anh luôn nhớ mình cùng tiểu hoàng đế đã thân cận nhiều lần, vì thế anh hoàn toàn quên rằng anh chỉ mới kết hôn với Thẩm Tri Vi, vậy mà vẫn tiến hành hoạt động chồng chồng theo tiêu chuẩn vợ chồng già, Thẩm Tri Vi có thể chịu được mới là lạ.

“Vẫn tốt.” Thẩm Tri Vi trầm mặt nói, “Nghĩ được muốn đi hưởng tuần trăng mật ở đâu chưa?”

“Em quyết định là tốt rồi, anh sẽ nghe lời em.” Vân Duệ Phong nói.

“... khuyên tấn thiên hạ trở thành trò chơi du lịch, đang tìm người thử nghiệm, chúng ta thử đi.” Thẩm Tri Vi nói.

Vân Duệ Phong: “...”

Chọn bạn đời là cái tên cuồng công việc đúng là khổ mà, ngay cả tuần trăng mật cũng dùng để hoàn thành dự án.

Vân Duệ Phong có chút chán nản gật đầu: “... Cũng được.”

Anh cúi đầu, lỡ mất một nụ cười trên khóe môi Thẩm Tri Vi.

Thẩm Tri Vi đã sớm đem mũ giáp trò chơi về nhà, cậu giữ hai cái mũ giáp có thiết kế đặc biệt, khác loại mũ thường hai điểm, một là có thể che đi sự theo dõi của công ty, hai là có thể cường chế đem người chơi về thực tại khi phát hiện nguy hiểm, hoàn toàn bảo hộ ý thức người chơi.

Nếu che chắn đi sự theo dõi của công ty, vậy tuần trăng mật thử nghiệm trò chơi lần này của họ coi như mất đi tất cả sự trợ giúp, Thẩm Tri Vi chỉ là muốn lợi dụng lúc này quay lại nơi đó nhìn một cái mà thôi.

Cậu vẫn luôn nhớ thương thế giới ấy.

Vân Duệ Phong mở mắt ra, phát hiện mình lại mặc nữ trang, còn không phải hoa phục mà là một thân thôn nữ, tóc còn búi tròn hai bên đầu.

Anh lại sờ sờ lưng cùng hạ thân mình, mình vẫn là đàn ông, không thay đổi gì, đứng lên vẫn cao to như vậy.

Thông tin về nhân vật hiển thị trong đầu rất ít, chỉ biết nhân vật này gọi là Xuân Hoa, nhà ở thôn nhỏ gần hoàng thành, năm nay mười bốn tuổi, mẫu thân mất sớm, ở cùng phụ thân là tên nghiện bài bạc.

Vân Xuân Hoa: “...”

Một thiếu nữ mười bốn tuổi, thân cao một thước chín...

Ngay lúc Vân Xuân Hoa suy tư, mọi người chung quanh chỉ trở lão nam nhân bên cạnh anh, một cụ bà tiến đến nói: “Lại Tam, Xuân Hoa dù sao vẫn là nữ nhi của người, đối xử tốt với nàng, sau này tuyển hiền tể nuôi người dưỡng già.”

Phụ thân của Xuân Hoa—— Lại Tam uống một ngụm rượu, say khướt mà nói: “Xuân Hoa nhà chúng ta sau này tất nhiên phải gả cho nhà giàu.”

Nghe thấy Lại Tam nói như vậy, người người chung quanh đều âm thầm “Phi” hán một cái.

Cái gì mà vào nhà giàu, Lại Tam căn bản là không còn tiền trả nợ nên muốn bán nữ nhi. May mắn bộ dáng Xuân Hoa này vốn dĩ ... quá mức đoan chính, kỹ viện hạ lưu đều không nguyện ý muốn Xuân Hoa, không thì Lại Tam đã sớm bán nàng vào kỹ viện rồi, bởi vì nơi đó trả giá cao nhất.

Không phải thiên tai không gặp bần cùng, có ai muốn bán con mình đi. Khi tiên đế tại vị mười mấy năm, lúc nào chẳng mưa thuận gió hoà, người người sống dễ chịu, sinh vài hài tử đều nuôi tốt, không phải bán thân hết cách thì có ai nghĩ chuyện bán con gái đi.

Vân Xuân Hoa: “...”

May mắn anh vốn dĩ to cao ...

Lại Tam không bán được con cho kỹ viện, những nơi còn lại trả giá không cao, tú bà các nơi đòi tiền hoa hồng lớn quá lão lại tiếc, đành tự mình mang Xuân Hoa đến hoàng thành. Nghe nói các Đại lão gia trong thành rất có tiền, hẳn là dễ bán.

Cũng do Lại Tam vận khí tốt, mới vào thành liền gặp chỗ Trần lão gia đang thiếu người, bên đó đang nhờ thuê một đám đàn hoàng, có khí lực vào làm việc. Xuân Hoa nhà này từ nhỏ đến lớn chỉ có khí lực đại, nhà không có cửa ải vậy mà vẫn cao to, khẳng định phù hợp rồi. Vì thế Lại Tam đem Xuân Hoa đến chỗ Trần lão quý phủ chiêu công, kíp khế ước bán người.

Có tiền rồi, Lại Tam vui tươi hơn hẳn nói với Xuân Hoa: “Trần Đại lão gia nghe nói là đại quan tốt của triều đình, người về sau được hưởng phúc nha!”

Cầm tiền bán Xuân Hoa rồi cũng không vội trở về trả nợ, liền trực tiếp vào sòng bạc trong thành.

Vân Xuân Hoa: “...”

Trần Đại lão gia nhờ phúc đức tổ tiên mà thừa kế tước vị nhất đẳng, mấy năm nay trong nhà không xuất hiện nhân vật kinh tài tuyệt diệu gì, cũng không có ai ăn chơi trác táng, đều là người gìn giữ nếp nhà. Lão an an phận phận làm Hầu gia, con cháu trong nhà cũng là tiểu quan ngũ hay lục phẩm. Tuy rằng không có bản lĩnh gì, nhưng bởi vì không phạm sai lầm nên tước vị vững vàng truyền hậu.

Chức quan không lớn, đất phong cũng bị thu hồi ít nhiều, ở hoàng thành này quan viên tam phẩm không góc đầu lên được vẫn tính là đại quan.

Nhớ năm đó anh đã ...

“Xuân Hoa đúng không? Người tuy rằng thoát nhìn rất có khí lực nhưng vẫn là một cô nương, không tiện làm sai vặt trong tiền viện, trước về hậu viện bỏ củi đi.”

“Vâng.” Còn chưa kịp hồi ức khí khái năm nào, Xuân Hoa đã an phận vâng lời, đi theo quản gia phòng bếp về nơi bỏ củi.

Thân phận này của anh nhất định là do Thẩm Tri Vi an bài, về sau này sẽ như thế nào chắc hẳn Thẩm Tri Vi cũng đã chuẩn bị, anh chỉ cần chậm rãi chờ đợi thì tốt rồi.

Vì thế Vân Xuân Hoa bắt đầu trải qua ngày tháng bỏ củi.

Xuân Hoa thân cường thể tráng, bỏ củi vừa nhanh vừa khéo, còn thường xuyên trợ giúp các thím trong bếp nấu ăn, rất được hâm mộ. Trong trạch viện nhà quan giết người không chớp mắt nên lúc nào chẳng có một vài oan hồn, nghe nói từ khi Xuân Hoa đến hậu viện thì không còn thấy phong thanh, Xuân Hoa còn có công hiệu trừ tà nữa!

Vân Xuân Hoa: “...”

Hình như mọi người trong hậu viện đều coi anh là nữ tử, không quản anh cao bao nhiêu to thế nào, cơ bắp cuộn cuộn ra sao, mọi người đều không “nhận lầm” anh là nam tử. Chỉ là ngẫu nhiên sẽ có tiểu nha hoàn cũng búi tóc hai bên len lén cho anh nào là hầu bao, khăn tay các thứ, miệng vẫn gọi tỷ tỷ, anh chỉ còn biết .

Vân Xuân Hoa... Năm nay mới mười bốn tuổi a, các nha hoàn gọi anh tỷ tỷ đều đã là lão nhân gia, người nhỏ nhất cũng phải mười lăm tuổi, cũng gọi anh là tỷ tỷ...

Thở dài thật dài, nhận mệnh đi bưng trà cho Thiếu phu nhân vậy.

Trở thành nha hoàn nhị đẳng đi theo Thiếu phu nhân cũng do ngày ấy khi Thiếu phu nhân suýt nữa té ngã trong hoa viên liền được Xuân Hoa đỡ lấy, còn bấm mạch tượng biết được nàng hoài thai nên bế về phòng ngủ tĩnh dưỡng rồi gọi người mời đại phu. Đại phu nói Thiếu phu nhân hoài thai bất ổn, nếu mà còn bị ngã thì hài tử khó toàn. Nên để cảm tạ Xuân Hoa, cũng muốn có cảm giác an toàn, Thiếu phu nhân liền cất nhắc nha hoàn bỏ củi lên hàng nhị đẳng rồi mang theo bên mình, sau còn có người gác đêm đuổi quỷ trừ tà.

Tuy rằng chỉ là nhị đẳng nha hoàn, nhưng Thiếu phu nhân thực tín nhiệm Xuân Hoa, còn nha hoàn nhất đẳng cũng đối xử với Xuân Hoa phi thường tốt, thường xuyên cho anh một ít điểm tâm hay mấy thứ linh tinh.

Vân Xuân Hoa cảm thấy mình lại mở ra một hướng đi khác biệt, dù bản thân chính là nha hoàn khó coi nhất thì không quản nam nữ đều đặc biệt thích mình.

Bất quá có việc anh thật không hiểu, dựa theo nguyên lý trái dấu hút nhau thì Thiếu phu nhân có hảo cảm với mình là chuyện thường, vì sao cả Trần đại thiếu gia, tương lai sẽ là Trần tước gia, cũng có hảo cảm với mình chứ?

Dựa theo lệ thường, sau khi chính thê mang thai rồi sẽ tuyển thiếp chăm sóc phu quân. Thiếu phu nhân cũng là như thế, từ khi biết mình có thai thì liền sai đưa hai nha hoàn hồi môn của mình đến cho Trần đại thiếu làm thông phòng. Sau này nếu Trần đại thiếu thích hai nàng thì sẽ cất nhắc cho cái danh phận tiểu thiếp. Khế ước bán thân của các nàng nằm trong tay Thiếu phu nhân, có muốn cãi cũng cãi không được.

Nhưng ai ngờ Trần đại thiếu không cần hai nha hoàn trong veo như nước này, lại đi muốn nhị đẳng nha hoàn Xuân Hoa của Thiếu phu nhân.

Vân Xuân Hoa: “...”

Anh nhìn thấy thế nào cũng không thấy có khả năng Trần thiếu gia ăn chơi nhà này là tiến sĩ nhỏ nhà anh, hơn nữa người này vừa là thấy ‘thằng’, vì sao lại thích cái gã to cao như anh?

Chuyện tiếp theo còn thần kì hơn, Thiếu phu nhân cư nhiên ngang ngạnh cự tuyệt yêu cầu của Trần đại thiếu, nói mình mang thai thân thể khó chịu, rất cần Xuân Hoa hầu hạ bên người, Xuân Hoa khí lực lớn, gặp chuyện còn có thể ôm nàng về phòng, hữu dụng hơn các nha hoàn khác nhiều, nàng dứt khoát không bỏ Xuân Hoa.

Bởi vì chuyện Trần đại thiếu muốn nạp Xuân Hoa làm thiếp, hai vợ chồng cãi nhau to.

Trần đại thiếu còn lên lút tỏ ý với Xuân Hoa, gã đã lấy được khế ước bán thân của Xuân Hoa từ chỗ quản gia, chỉ cần Xuân Hoa đi theo gã, gã sẽ trả lại cho Xuân Hoa, còn đến quan phủ tiêu trừ nô tịch của Xuân Hoa, để Xuân Hoa quay về làm nữ tử nhà lành.

Đối với chuyện này, Vân Xuân Hoa phi thường không hiểu, anh thật sự muốn biết Thẩm Tri Vi rốt cuộc đã an bài thân phận gì cho mình nên hỏi: “Đại thiếu gia, Xuân Hoa vô tài vô mạo, chỉ có một thân khí lực chẳng ra sao, ngài rốt cuộc nhìn trúng điểm nào của Xuân Hoa?”

Trần đại thiếu đỏ mặt, dùng ánh mắt ái muội nhìn Xuân Hoa mà nói: “Ta, ta chính là lần đầu tiên nhìn thấy người, đã cảm thấy người thập phần, thập phần... không giống người thường. Người khác hẳn những nữ tử khác. Lần đầu tiên ta thấy người là lúc người đang bỏ củi sau bếp, người đứng giữa tiểu viện, giơ búa chém khúc gỗ to thành năm phần, đều tăm tắp. Ngay lúc đó ta đã nghĩ, a, thật khác biệt, ta có được người thì tốt. Hơn nữa, ta còn biết người học nấu ăn, ta, ta thập phần muốn ăn thức ăn người nấu.”

Xuân Hoa mặt không đổi sắc, biểu tình thản nhiên nói: “Xuân Hoa đa tạ đại thiếu gia nâng đỡ, nhưng Xuân Hoa không muốn làm thiếp, Xuân Hoa tình nguyện làm nương tử của nô bộc trong phủ. Xin làm vợ thường dân, không mong làm thiếp nhà quyền quý.”

” Xin làm vợ thường dân, không mong làm thiếp nhà quyền quý ...” Trần đại thiếu thất hồn lạc phách mà lặp lại này vài chữ, sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt mất mát mà nói, “Ta, ta chỉ biết, người khác với những nữ tử mơ mộng cao sang, người... thật đặc biệt. Chỉ là ta, ta đã cưới chính thê, ta không xứng cưới người.”

Trần đại thiếu ngẩng đầu, tràn ngập hy vọng mà nói: “Xuân Hoa, ta muốn hưu Thiếu phu nhân, thú người làm chính thê, người thấy thế nào?”

Tuy biểu tình của Xuân Hoa không có gì biến hóa, nhưng ánh mắt nhìn Trần đại thiếu có một chút không vui: “Đại thiếu gia, Thiếu phu nhân đối với người một mảnh tình thâm, còn hoà hài tử của người, cũng không có phạm ‘Thất đức’, người hưu Thiếu phu nhân, là muốn chặt đứt đường sống của nàng sao?”

Trần đại thiếu cúi đầu ra vẻ mất mát: “Ta biết, Xuân Hoa người... Về sau nhất định phải gả cho người tốt, có ai dám không tốt với người, ta sẽ vì người trút giận!”

Nói xong gã chạy trời chết, mỗi lần đụng mặt Trần đại thiếu, gã đều dùng ánh thâm tình, quyến luyến nhìn Xuân Hoa.

Xuân Hoa nhìn thẳng, vẫn nghiêm túc mà hầu hạ Thiếu phu nhân.

Tháng ngày yên ổn của Trần phủ rốt cuộc bị đại thọ tám mươi của Trần lão Hầu gia đánh vỡ.

Ngày đó Trần phủ được rất nhiều đại quan cùng quý nhân ghé thăm, Thiếu phu nhân dù mang thai sáu tháng cũng phải ra mặt tiếp khách, Xuân Hoa giúp đỡ bọn nha hoàn ở hậu viện hầu hạ các vị quý phu nhân, lại không biết như thế nào mà ngay lúc bùng mâm quả qua chỗ vắng trong hành lang vẫn đụng mặt một công tử lạc đường.

Công tử anh tuấn đi đến trước mặt Xuân Hoa, ngả ngón dùng tay niết cằm anh: “Thật sự là ... rất khác biệt, nha hoàn, theo bản công tử đi, về sau cam đoan người ăn ngon uống tốt, căn bản không cần làm những việc khổ cực này. Nhìn tay người đi, làm việc nặng nên thô to.”

Xuân Hoa lui ra phía sau một bước, tránh né ngón tay của anh tuấn công tử, trầm giọng nói: “Tay ta là trời sinh, không phải làm việc cũng lớn như vậy.”

“... Đây là lần đầu tiên ta thấy một người thành thực không giống nha hoàn như vậy. Bản công tử rất có hứng thú. Tiểu nha hoàn tên gọi là gì, nói cho công tử biết.”

“Chủ tử ban danh tự gì, ta sẽ được gọi bằng danh tự đó.” Xuân Hoa bình tĩnh trả lời, “Vị công tử này, trong tay ta là hoa quả từ phiên bang được bệ hạ ban cho lão Hầu gia, lão Hầu gia dùng để chiêu đãi các vị nữ khách, nếu trên đường dâng khách mà chúng bị tổn hại, chính là bất kính với bệ hạ.”

“A?” chân mày của thiếu công tử khẽ nhướn, “Thật là một nha đầu thông minh lanh lợi, biết dùng bệ hạ khổng chế ta, thật sự là khác biệt. Lần này buông tha cho người, lần sau... chưa chắc.”

Đang khi nói chuyện, đối diện hành lang có một thanh âm truyền đến: “Tiêu Hoằng Kiếm, bên đó là chỗ của nữ quyến, người đến đó làm gì?”

Thanh âm kia thập phần dễ nghe, vừa nghe vào tai liền tê dại. Xuân Hoa xác định trừ người trong lòng anh ra thì không ai có thể khiến anh động tâm như thế. Anh quay đầu nhìn lại cũng chỉ kịp nhìn thấy một góc áo đang rời đi.

Tiêu Hoằng Kiếm cười nói: “Tiểu nha đầu, lần sau lại gặp.”

Cho dù chỉ là khúc dạo đầu, nhưng Xuân Hoa vẫn muốn nghe lại thanh âm kia, anh đã nhiều ngày không gặp người trong lòng, không khỏi có chút ngáy ngốc.

Đáng tiếc anh chỉ là một tiểu nha hoàn, căn bản không có tư cách hỏi thăm chuyện của chủ tử, hỏi thăm mất mấy ngày cũng không hỏi ra thân phận người nọ.

Ngay lúc Xuân Hoa trăm phương nghìn kế mà tìm người, Trần đại thiếu lại mang về mặt kính sợ mà tìm Xuân Hoa: “Xuân Hoa, ngày ấy tổ phụ đãi tiệc, người đã gặp Cảnh vương điện hạ?”

Cảnh vương điện hạ? Xuân Hoa hơi hơi nhướn mày, hần bình tĩnh nói: “Lúc ta bùng mâm quả có gặp một người gọi là Tiêu Hoằng Kiếm công tử, hẳn là Cảnh vương sao?”

Có thể xưng vương cũng chỉ có con cháu hoàng thất, hẳn không phải là Tiêu Hoằng Kiếm.

“Tiêu Hoằng Kiếm, Tiêu gia? Tiêu gia là hoàng thân, nhất định là Tiêu Hoằng Kiếm! Xuân Hoa, người yên tâm, ta nhất định sẽ bảo vệ người!”

Trần đại thiếu nói xong liền vội vàng bỏ đi, để lại Xuân Hoa vẫn không hiểu có chuyện gì.

Là hoàng thân Tiêu gia... Đại khái cũng chỉ có Tiêu gia mặc bắc đi? Cho nên vừa rồi anh gặp được văn bối của mình, nói không chừng còn là hậu bối cách hai đời?

Trần đại thiếu tức đến nổi phổi mà tìm anh, Xuân Hoa mơ hồ cảm thấy có chút không ổn. Quả nhiên đến ngày thứ hai, Thiếu phu nhân mang về mặt đưa đám đến nói với Xuân Hoa: “Xuân Hoa, người là ân nhân cứu mạng của ta, lại là người ta tín nhiệm nhất trong nhà này. Ta vốn định chờ người đến tuổi sẽ giúp người tiêu trừ nô tịch, chọn người xứng đáng, gả người đường hoàng để về sau hài tử của người không phải đi làm nô gia cho người khác.”

“Đa tạ Thiếu phu nhân, Thiếu phu nhân đối tốt với Xuân Hoa, Xuân Hoa đều nhớ rõ.”

“Chính là... Ta sợ khổ Xuân Hoa a... Người làm sao lại đặc biệt như vậy? Ta bị người mê hoặc, phu quân vô dụng của ta cũng bị người mê hoặc, hiện tại ngay cả Cảnh vương cũng ... Cảnh vương nói rõ muốn người, Trần gia chỉ là hầu tước, căn bản không có cách cự tuyệt Cảnh vương a!” Thiếu phu nhân mặt đầy nước mắt.

Xuân Hoa bị câu “Ta bị người mê hoặc” dọa sợ hết hồn, cũng may khí tức anh trầm ổn, ánh mắt không nheo một cái, trầm giọng nói: “Đa tạ Thiếu phu nhân ưu ái, Xuân Hoa có số mệnh của mình, Thiếu phu nhân không nên lo lắng.”

Hai hàng lệ của Thiếu phu nhân rớt đầy lên hộp gỗ đàn hương trên tay, nàng nhét cái hộp bản thân vô cùng trân quý vào tay Xuân Hoa, lau lệ nói: “Ta chẳng giúp gì được cho người, chỉ có thể cho người chút tài vật phòng thân. Cảnh vương phủ là vốn là hào môn cao quý, người không có tiền chắc chắn khó sống. Người đừng ngại, số tiền này, coi như là ta cảm tạ người đã cứu hài nhi trong bụng ta. Ân cứu mạng, những thứ phàm tục như thế này không xứng.”

Thấy Xuân Hoa gật gù nhận hộp, Thiếu phu nhân lại khóc trong chốc lát, cuối cùng mệt mỏi, Xuân Hoa dịu dàng về giường ngủ yên.

Mở hộp gỗ ra, bên trong là hai ngân phiếu mấy ngàn đồng cùng vài trang sức trân quý, nhiều đồ vật quý như vậy, Thiếu phu nhân thật là có tâm.

Xuân Hoa cất kỹ ngân phiếu cùng trang sức, trở lại phòng mình suy tính sâu xa. Dựa vào dung mạo của anh, nếu đi mê hoặc một vài nữ hài tử thì còn có khả năng. Nhưng một nha hoàn to cao búi tóc hai bên lại có thể mê đảo Thiếu gia, Thiếu phu nhân, hoàng thân Tiều Hoảng Kiếm cùng Cảnh vương điện hạ, trừ phi những người này đều bị mù.

Trên người anh nhất định có mê lực hấp dẫn.

Lời hứa hẹn của Trần đại thiếu hoàn toàn không có bất luận ý nghĩa gì, qua vài ngày, Xuân Hoa đã bị người đưa đến Cảnh vương phủ. Người ra đón nàng là một lão bà chanh chua trong phủ, bà đánh giá cao thấp Xuân Hoa một phen, hừ lạnh một tiếng: “Không biết là loại người gì lại được Cảnh vương điện hạ nể trọng. Đến Cảnh vương phủ, cần phải thu lại tính tình lỗ ló, Cảnh vương phủ tuy rằng không có nữ chủ nhân, nhưng thân phận đó không phải để loại người như người mơ tưởng, người cứ yên phận làm việc của mình. Cảnh vương phủ có quy tắc, nếu là không hiểu quy củ chỉ sợ không qua vài ngày là bị đánh chết.”

“Bà bà,” Xuân Hoa không bị dọa, trầm tĩnh nói, “Cảnh vương người như thế nào, ta mới đến, sợ phạm điều kiêng kị của chủ tử.”

Khi nói chuyện còn nhét một nén bạc nhỏ vào tay lão bà.

Lão bà lắc lắc nén bạc ước lượng trọng lượng của nó rồi tùy tay nhét vào ống tay áo, thái độ liền tốt hơn, bắt đầu giảng chuyện về Cảnh vương cho Xuân Hoa.

Sau khi tiên đế Cảnh Nhân đế nhận nuôi đệ tử dòng dõi hoàng thất, Ninh An đế đương nhiệm cũng noi theo tiên đế, chọn từ dòng họ ra người ưu tú nối ngôi, không câu nệ việc không phải hài tử thân sinh. Mà người Ninh An đế thích nhất, chính là Cảnh vương giống tiên đế như đúc.

Cảnh vương là một chi huyết mạch của thái tổ, sau mấy trăm năm, chi tộc này đã dần nghèo túng. Bắt đầu từ khi Ninh An đế tổ về muốn chọn kẻ nối ngôi từ dòng họ theo cách bình đẳng thì mọi tôn thất đều được coi trọng, ngay cả phần huyết mạch suy yếu này cũng được gọi tên, Ninh An đế vừa nhìn qua Cảnh vương nhỏ tuổi này liền vừa lòng.

Khi Ninh An đế thấy Cảnh vương thì nhất thời lệ rơi đầy mặt, đêm đó còn cho hài tử sáu tuổi này túc trực trong cung, về sau thu làm nghĩa tử, dưỡng dưới gối hoàng hậu. Mười năm sau, Ninh An đế lại phong hán làm thân vương, ban cho tên “Cảnh”. Nguyên bản danh hiệu của tiên đế là Cảnh Nhân đế, hai chữ “Cảnh Nhân” này là húy phải kiêng kị, không nên dùng. Chính do Ninh An đế rất thích Cảnh vương, các khanh gia thấy dung mạo của Cảnh vương rồi cũng không có ý kiến gì, chỉ có vài ngôn quan náo loạn vài hồi không thu được kết quả, danh hiệu Cảnh vương này cứ thế định ra.

Ninh An đế lựa cho Cảnh vương một mảnh đất phong cực kì sung túc và giàu có, bắt đầu vẫn chưa để hán làm phiên vương mà vẫn giữ ở kinh thành trong kiến vương phủ, coi như giữ hán bên người.

Do thế trong triều có người đồn, vì Ninh An để yêu thích, Cảnh vương rất có hy vọng là người kế vị.

“Cảnh vương điện hạ đến nay chưa có thú phi, chỉ vì bề hạ quá mức yêu thương hần, muốn tuyển nữ tử tốt nhất cho hần nên việc này cứ kéo dài.” Lão bà kết thúc câu chuyện.

Khóe môi Xuân Hoa khẽ nhếch thành nụ cười khó thấy.

Hơn nữa khả năng cậu ta là Cảnh vương, vào vương phủ rồi bọn họ sẽ có khả năng gặp mặt.

Xuân Hoa vốn là cho rằng vào vương phủ liền là một bước lên mây, ai biết ngay cả mặt mũi của Cảnh vương anh còn biết là sao thì đã bị phân đến phòng bếp.

Không sai, lại là phòng bếp.

Bất quá lần này Xuân Hoa không còn phải bỏ củi nữa, mà là phụ với đầu bếp, xem như học nghề.

Đại đầu bếp vốn dĩ đưa từ Ngự thiện phòng trong cung ra, được Ninh An để ban cho Cảnh vương. Tay nghề của gã là gia truyền tuyệt học, vốn không muốn truyền cho một nữ tử. Bất quá khi hần nhìn thấy thân thể cao to cùng thân thủ lưu loát của Xuân Hoa liền có cái nhìn mới, cảm thấy cho dù là nữ tử thì cũng có thể làm thức ăn ngon, liền bắt đầu tận tâm tận lực mà dạy dỗ Xuân Hoa.

Những ngày Xuân Hoa gốc trong phòng bếp thực dễ chịu, không chỉ ăn ngon ngủ ngon, được ở riêng một phòng, căn bản không có ai đến quấy rầy anh.

Nhưng vẫn đến một ngày, vào phiên trực đêm của Xuân Hoa, một tiểu tặc đến phòng bếp ăn vụng rồi bị anh bắt được. Tiểu tặc kia vốn dĩ đang chột dạ, nhưng sau khi nhìn thấy Xuân Hoa thì lập tức châm ngôn đèn, nói: “Hóa ra người bị biểu ca giấu ở nơi này.”

Xuân Hoa tập trung nhìn mới thấy tiểu tặc đúng là Tiêu Hoảng Kiếm ngày ấy gặp ở Trần phủ.

Tiêu Hoảng Kiếm nhìn thấy Xuân Hoa liền làm mặt tức giận nói: “Ta vốn tưởng rằng ngươi không giống nữ tử thông thường, còn muốn đem ngươi theo ta, cho ngươi trải qua những ngày vui vẻ. Ai biết ngươi ngược lại có tính lẳng lơ, quay đầu liền thông đồng với biểu ca Cảnh vương. Ta còn tưởng rằng ngươi là nữ tử không yêu hư vinh, hóa ra ngươi không để Tiêu gia vào mắt!”

Đối với người khác, Xuân Hoa không có ý gì, chính là đối với con cháu Tiêu gia, anh càng yêu nhiều càng kì vọng cao.

“Ngươi là con cháu Tiêu gia?” Xuân Hoa nhíu mày hỏi, “Theo ta được biết, con cháu Tiêu gia thuở nhỏ được dạy dỗ trong quân doanh ở mạc bắc, thiếu thời đã phải ra chiến trường rèn luyện, mỗi người đều là mình đồng da sắt, nhưng ngươi thì sao?”

Anh kéo tay Tiêu Hoảng Kiếm qua: “Trên tay của ngươi không có vết chai, chân đứng không vững, khí tức nhu hòa, hiển nhiên là không luyện võ, chưa đến chiến trường, không giết người. Cả người phát ra khí tức công tử bột được yêu chiều, làm sao có mặt mũi tự xưng hậu nhân của Tiêu gia? Tiêu gia mỗi người đều là nhân kiệt, nào có con cháu chỉ biết đùa giỡn tí nữ như ngươi!”

Tiêu Hoảng Kiếm bị Xuân Hoa răn dạy đến mức khuôn mặt đỏ bừng, khó chịu nói: “Ngươi nghĩ ta không muốn ra chiến trường sao? Chính là tổ phụ nói, ta là hài tử cuối cùng còn là duy nhất của Tiêu gia, Tiêu gia muốn lưu lại một nam tử truyền tự, nên không cho ta ra chiến trường! Ngươi nghĩ ta không hâm mộ các huynh trưởng đánh giặc trên sa trường sao?”

“Không cho ngươi viết, ngươi sẽ không trộm luyện?” Xuân Hoa nói, “Tổ phụ Tiêu Cẩm Thư của ngươi, hai chân đứt đoạn vẫn có thể bảo vệ giang sơn, dù hần không ra chiến trường vẫn không ai địch lại mưu kế của hần. Võ không được, chẳng lẽ văn cũng không được?”

Tiêu Hoảng Kiếm bị anh răn dạy đến mức cứng miệng không thể trả lời.

“Về mạc bắc đi,” Xuân Hoa thản nhiên nói, “Hoàng thành phồn hoa, không thấy giá lạnh ở mạc bắc khủng khiếp, không biết nhân gian khó khăn bao nhiêu. Chỉ có trải qua giá lạnh tại mạc bắc, rèn luyện ý chí sắt đá trong phong ba mới không phụ anh minh Tiêu gia.”

Tiêu Hoảng Kiếm không nói được một lời, ngồi dưới đất trầm tư, Xuân Hoa cũng ngồi dưới đất cùng hần.

Mãi đến khi sắc trời ửng hồng, Tiêu Hoằng Kiếm mới nắm chặt nắm tay, kiên định nói: “Ta về mạc bắc, dù tổ phụ không đồng ý, ta cũng phải tập võ. Dù không thể ra chiến trường, chẳng sợ chỉ được làm công văn, ta cũng phải trở về!”

Nhìn ánh mắt kiên định đó, Xuân Hoa rót cuộc mới lộ ra nụ cười tán thưởng: “Đây mới là hài tử Tiêu gia.”

“Xuân Hoa...” Tiêu Hoằng Kiếm đỏ mặt nói, “Ta, ta hiểu lầm ngươi, ngươi chắc chắn không phải loại nữ nhân ham mê quyền quý. Ngươi, ngươi theo ta đến mạc bắc đi?”

“Ta là hạ nhân của Cảnh vương phủ.” Xuân Hoa thản nhiên nói.

“Ta đi cầu biểu ca!” Tiêu Hoằng Kiếm nhảy dựng lên, chạy khỏi phòng bếp.

Chính ngọ ngày hôm sau, có người đến gọi Xuân Hoa, nói Cảnh vương muốn gặp.

Tối hôm qua Xuân Hoa trực đêm nên không ngủ, vốn nghĩ ngủ bù vào ban ngày, cuối cùng không dám ngủ mà ngồi yên trong phòng chờ. Sau khi được truyền, anh chỉnh lý y phục một chút, sờ sờ hai búi tóc trên đầu, kiểm tra xem mình có chỗ nào thất thổ hay không.

Hết thấy chuẩn bị thỏa đáng rồi mới theo người truyền tin đến gặp Cảnh vương.

Thư phòng của Cảnh vương thực an tĩnh, không có người hầu hạ. Người kia mang anh đến gặp Cảnh vương sau liền lui xuống, trong phòng chỉ có anh cùng Cảnh vương.

Xuân Hoa cúi đầu nói: “Tham kiến Cảnh vương điện hạ.”

Anh vừa muốn quỳ xuống, đã bị một thân thể quen thuộc đỡ lấy.

“Xuân Hoa, ” Cảnh vương ghé vào lỗ tai hần thấp giọng nói, “Hoằng kiếm muốn dẫn ngươi đến mạc bắc, ngươi tính thế nào?”

Xuân Hoa lãnh tĩnh nói: “Xuân Hoa là hạ nhân của vương phủ, hết thấy đều theo Vương gia an bài.”

Tác giả:

Cảnh vương thở dài một hơi: “Xuân Hoa, ngươi nói bốn vương phải giam ngươi thế nào cho phải?”

62. Chương 62

Cảnh vương điện hạ nghiêm túc nói: “Ngươi đã nói như vậy, bốn vương chỉ nạp ngươi làm thông phòng, như thế nào?”

Xuân Hoa run lên một hồi rồi cúi đầu thật sâu nói: “Nô tỳ là người của Vương gia, Vương gia muốn nô tỳ làm như thế nào, nô tỳ sẽ làm như thế.”

“Thật sao?” Cảnh vương hơi nhướng mày, thăm dò, “Hoằng Kiếm muốn thú ngươi làm chính thê. Tiêu gia trước giờ không câu nệ lễ thối, bọn họ cưới vợ cũng không chọn dòng dõi, Tiêu Hoằng Kiếm không phải nói đùa, chỉ cần hần nghiêm túc thì mười phần có thể, còn bốn vương cũng chỉ cần nạp ngươi làm thông phòng mà thôi.”

Xuân Hoa vốn dĩ ngồi ở ghế đối diện Cảnh vương, đầu luôn cúi thấp, làm Cảnh vương không cách gì nhìn thấy vẻ mặt của anh. Khi nghe thấy Cảnh vương nói như vậy, anh đứng lên đi đến trước mặt Cảnh vương. Dáng người Xuân Hoa cao lớn hơn Cảnh vương gần phân nửa cái đầu, anh nhìn xuống Cảnh vương, cẩn thận quan sát hần một phen, rồi sau đó kiên định nói: “Có thể lọt vào mắt xanh Cảnh vương điện hạ, đừng nói làm nha hoàn thông phòng, chỉ cần nhân duyên một đêm như sương sớm vậy cũng là phúc khí của Xuân Hoa.”

Cánh tay trắng kiện của anh chống lên hai bên tay ghế, gần như bao phủ Cảnh vương vào ngực mình, hai búi tóc tròn rù xuống thoáng lướt qua đỉnh đầu Cảnh vương.

Cảnh vương vẫn vô cùng trấn định trước tầm mắt có phần hỗn xược của Xuân Hoa, hần đưa tay bắt lấy lọn tóc rũ, nhẹ nhàng vuốt ve vài cái, rồi sau đó đưa tay xuống dưới khe vuốt ve lồng ngực hơi mở của Xuân Hoa, bên dưới cơ bắp rắn chắc chính là sức mạnh kinh hồn.

“Trù nghệ học đến đâu rồi?” Cảnh vương hỏi.

“Cũng tạm,” Xuân Hoa đáp, “Làm ra đồ ăn tất nhiên không thể so với sư phụ, nhưng luyện nhiều vẫn có thể cho vào miệng.”

Bàn tay đang vuốt ve lồng ngực Xuân Hoa của Cảnh vương hơi dùng sức liền đẩy Xuân Hoa tránh ra nửa thước, Cảnh vương đứng dậy, một thân bạch y xuất tục phát phơ: “Vốn tưởng rằng người khác với nữ tử thông thường. Hóa ra cũng chỉ là như vậy, ảo tưởng hóa thành phượng hoàng. Vẫn nên ngoan ngoãn làm tốt bổn phận của mình đi, người chỉ là nha hoàn nhóm lửa phòng bếp mà thôi.”

Xuân Hoa: “...”

Vậy là nói, đồ ăn làm không ngon là không cho lên giường à? Này có thiên lý sao?

Siêu đầu bếp trong thế giới thực phải trải qua rất nhiều thời gian rèn luyện khó khăn, còn đầu bếp trong trò chơi đã có sẵn bí kíp nên chỉ cần vung tay là có thể nấu ra thức ăn ngon. Nhưng người chơi thì khác, dù có học với đầu bếp thế nào, tài nghệ nấu nướng ở thế giới thực ra sao thì vào trò chơi sẽ nấu thành y như vậy. Trong phòng bếp anh chỉ có một vài cơ hội nấu nướng, những gì sư phụ đầu bếp chỉ dạy cũng là những bí kíp có thể tra trên mạng, căn bản không thể làm ra hương vị gần giống với siêu đầu bếp được!

Nhưng hiện tại Cảnh vương tỏ rõ sự không hài lòng với hương vị món ăn, Xuân Hoa chỉ có thể vâng lời mà nói: “Vậy Xuân Hoa tiếp tục về phòng bếp tôi luyện trù nghệ, chỉ là... Cảnh vương điện hạ, ta có thể thay đổi kiểu tóc này hay không?”

Tầm mắt của Cảnh vương đảo qua hai búi tóc tròn của Xuân Hoa, khóe miệng liền nhoen thành vòng cung say lòng người: “Bổn vương ngược lại cảm thấy rất xinh đẹp, cứ giữ như thế.”

Cảnh vương điện hạ ngài là đang nghiêm túc sao? Xuân Hoa trừng lớn mắt, dùng vẻ mặt lên án mà nhìn Cảnh vương.

“Đúng, chính là như vậy,” Cảnh vương đi đến bên người Xuân Hoa, ngẩng đầu nhìn vẻ mặt của hần, vươn tay bắt lấy nhất một lọn tóc, ra vẻ rất thưởng thức, “Xuân Hoa, cố gắng hơn nữa để lấy lòng bản vương đi.”

Nói xong liền lệnh Xuân Hoa rời khỏi gian phòng của mình, khóa tất cả khí tức ái muội vừa nãy ở ngoài cửa.

Xuân Hoa sờ sờ mái tóc dài của mình, thở dài bất lực, cuối cùng vẫn quyết định trở lại phòng bếp cố gắng luyện tập trù nghệ, làm Cảnh vương điện hạ vui lòng.

Từ đó về sau Xuân Hoa càng lúc càng cố gắng, mỗi ngày chỉ cần có thời gian liền làm phiên đầu bếp sư phụ, thật ra anh cũng không cần ai chỉ dạy, cứ tự mình luyện tập là được. Coi như anh hiểu rõ Cảnh vương vì sao để mình luyện tập ở đây, coi như anh có nấu ra món khó ăn cỡ nào cũng không phải lãng phí lương thực, dù sao Cảnh vương cũng có tiền, nguyên liệu nấu ăn muốn bao nhiêu cũng có.

Đại sư phụ thấy thái độ cố gắng đến khổ của Xuân Hoa thì rất tán thưởng, mà ngay cả nữ đầu bếp thấy Xuân Hoa vốn cường tráng còn biết cố gắng thì coi anh là một cô nương đảm đang khỏe mạnh, cứ thế sôi nổi làm mai làm mối cho Xuân Hoa. Thái độ của Xuân Hoa lại là kiên quyết cự tuyệt, ai ngờ nha hoàn hay nô bộc trong phủ đều cứ say đắm anh trong vô thức, luôn có nha hoàn lén cho anh điểm tâm, nô bộc lén mua thêm son phấn cho anh dùng.

Xuân Hoa: “...”

Nếu chỉ như vậy thì còn được, dù sao nô bộc hay nha hoàn mà cửa cấm thất bại cũng không vì thẹn quá hóa giận mà hại anh, còn phiền toái lớn nhất chính là Tiêu Hoàng Kiếm.

Tiêu Hoàng Kiếm là một người có thân thể phức tạp, tổ phụ của gã là Tiêu Cẩm Thư, còn tổ phụ trên danh nghĩa lại là Tiêu Cẩm Nghị. Phụ thân là trưởng tử của Tiêu Cẩm Thư nhưng lại bị đem đi nối dõi cho Tiêu Cẩm Nghị. Tiêu Cẩm Thư sinh ra bảy nam hài, trong đó có năm người đều được đem đi nối dõi cho năm

vị huynh đệ đã tử trận. Hậu bối chân chính có thể gọi Tiêu Cẩm Thư là tổ phụ chỉ có hai người. Bất quá các huynh đệ của Tiêu Cẩm Thư đều đã qua đời nên quan hệ của hắn với năm người con đem cho vẫn rất tốt, mà bọn họ cũng biết lý do vì sao mình bị đem cho người khác nên rất ngoan ngoãn kế thừa hương khói cho các thúc bá.

Phụ thân của Tiêu Hoằng Kiếm chỉ mới có một mình gã thì đã vội qua đời, gã là tôn tử duy nhất của Tiêu Cẩm Nghị. Tiêu Cẩm Thư cực kỳ coi trọng huyết mạch duy nhất của tiểu muội nên không hề muốn Tiêu Hoằng Kiếm xông pha chiến trường, đành dưỡng gã ở kinh thành an ổn.

Bởi vì Ninh An để coi trọng Tiêu gia, nên cũng sùng ái khác thường với huyết mạch của Tiêu Cẩm Nghị. Tiêu Hoằng Kiếm từ nhỏ đã chơi đùa cùng Cảnh vương, không người ai dám chọc ghẹo gã, dần dần lớn lên thành đầu sỏ ác bá của kinh thành, thường xuyên trêu chọc mè, toàn lo việc ăn chơi trác táng.

Sau khi gã quen biết với Xuân Hoa rồi liền bị nữ tử này mê hoặc. Xuân Hoa đó ... toàn thân tràn ngập khí tức mà Tiêu Hoằng Kiếm khát khao. Từ nhỏ gã vẫn hay nghe tổ phụ kể chuyện về nữ nhân duy nhất của Tiêu gia —— chuyện về Tiêu Cẩm Ý nên phi thường thần tượng vị trưởng bối này. Không biết vì sao mà khi gã vừa nhìn thấy Xuân Hoa, gã đã cảm thấy, nếu Tiêu Hoằng Kiếm còn tại thế nhất định sẽ có dáng vẻ như Xuân Hoa, mày kiếm mắt sáng, dáng người mạnh mẽ, một thân chính khí.

Xuân Hoa có hết thấy những thứ mà Tiêu Hoằng Kiếm khát khao, gã thật sự thích Xuân Hoa, luôn nhìn không được mà mò đến tìm Xuân Hoa.

Sau khi xin Xuân Hoa từ chỗ Cảnh vương không thành công, Tiêu Hoằng Kiếm liền gửi thư tín cho tổ phụ, nói mình thích phải một cô nương, tuy rằng nàng chỉ là nha hoàn nhưng vẫn có phong thái của Tiêu hoàng hậu năm nào. Gã nhất định muốn thú Xuân Hoa làm vợ. Chờ Xuân Hoa hoài hài tử gã sẽ ra chiến trường!

Tổ phụ rất tôn sùng muội muội của mình, nếu Tiêu Hoằng Kiếm nói có ai giống tiểu hoàng hậu, tổ phụ nhất định sẽ rất tức giận. Còn thêm việc Tiêu Hoằng Kiếm đòi ra chiến trường, tổ phụ nhất định sẽ tức giận đến mức quay về kinh thành đánh mông gã, để gã không còn mơ mộng hảo huyền, để gã bỏ đi cái suy nghĩ kì quái đó.

Chờ khi tổ phụ về đến hoàng thành, nhìn thấy Xuân Hoa, tổ phụ nhất định sẽ đồng ý với gã, còn giúp gã đòi được Xuân Hoa từ chỗ biểu ca Cảnh vương.

Tiêu Hoằng Kiếm cũng không biết tại sao mình lại tin chắc như thế, nhưng gã cảm thấy, Xuân Hoa có mị lực như vậy, tổ phụ nhất định sẽ thích nàng!

Lúc gã nói cho Xuân Hoa biết kế hoạch của mình, Xuân Hoa chính là tràn ngập triu mến mà sờ sờ đầu Tiêu Hoằng Kiếm, thở dài nói: “Tổ phụ của ngươi làm đúng.”

Tiêu Cẩm Thư quyết định không để Tiêu Hoằng Kiếm ra chiến trường thật sự quá đúng! Tiêu Hoằng Kiếm như vậy mà cho ra chiến trường, thật sự là có chín cái mạng cũng không đủ.

Mỗi lần Tiêu Hoằng Kiếm tìm đến Xuân Hoa xong, Cảnh vương sẽ gọi Xuân Hoa đến thư phòng của mình. Lần thứ nhất Xuân Hoa không có kinh nghiệm, tay không mà đi. Bây giờ anh thông minh lên không ít, mỗi lần đến đều có mang những món mình làm theo. Cảnh vương sẽ vừa nói Xuân Hoa nấu khó ăn, vừa ăn sạch những thứ Xuân Hoa mang đến.

“Tuy rằng vẫn rất khó ăn, bất quá trù nghệ thật sự có tiến bộ một chút.” Cảnh vương uống hết canh ba ba Xuân Hoa nấu xong, lấp lửng khen.

Xuân Hoa nhú mày, trừng mắt nhìn Cảnh vương uống ực một hơi hết canh liền nở nụ cười long lanh.

Uống xong canh rồi, Cảnh vương thần nhiên nói: “Tiêu Hoằng Kiếm lại tới tìm ngươi?”

Xuân Hoa cười khở một tiếng: “Tiêu công tử còn trẻ tuổi.”

Ngụ ý là rất trẻ tuổi, thiếu dạy dỗ, thân là trưởng bối anh chỉ muốn treo Tiêu Hoằng Kiếm lên quất cho một trận!

“Chờ lão trấn bắc hầu đến là được, không phải hắn đã báo tin cho lão trấn bắc hầu sao? Hắn là sẽ đến nhanh thôi.” Cảnh vương nói.

Tiêu Cẩm Thư kế thừa tước vị trấn bắc hầu, còn tước vị Trấn quốc công của Tiêu Cẩm Nghị thì không ai thừa kế, vì trong lòng Cảnh Nhân đế chỉ có một Tiêu Cẩm Nghị xứng đáng mang danh hiệu đó, ngoài ra ai cũng không được.

Xuân Hoa gạt đầu, đi pha trà cho Cảnh vương.

Cảnh vương tao nhã uống một ngụm rồi gạt gù: “Tay nghề tiến bộ.”

“Vậy Vương gia, Xuân Hoa có tư cách hầu hạ Vương gia chưa?” Xuân Hoa để tay lên đùi Cảnh vương, vuốt ve mờ ám lên phía trên, sờ soạng vòng eo của Cảnh vương.

Cảnh vương chỉ thản nhiên nhìn Xuân Hoa, không hề ngăn cản.

Vì thế Xuân Hoa dần dần tiến lại gần sát Cảnh vương, kéo tay hắn, hai người đi đến bên nhuyện tháp ở thư phòng.

Sau một phen hầu hạ, sắc mặt Cảnh vương ửng hồng, còn Xuân Hoa mới bắt đầu cởi bỏ thắt lưng, hầu hạ xong Cảnh vương diện hạ, đương nhiên là muốn giải quyết vấn đề của mình.

Ai ngờ Cảnh vương vừa được hầu hạ thoải mái lại thắt chặt đai lưng, nói: “Đủ rồi, bổn vương mệt mỏi, người lui ra đi.”

Xuân Hoa chỉ mới cởi được một nửa y phục liền trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Cảnh vương, Đủ? Cái gì đủ? Cái này đủ? Anh còn chưa có đủ có được không đây!

Cảnh vương đưa tay sờ sờ vấn đề Xuân Hoa x, nơi đó còn sót lại một dòng “...”, Cảnh vương dùng ngón cái lau đi “...” Sau đó mới thản nhiên nói: “Xuân Hoa còn chưa làm bổn vương vui lòng, lại nóng vội như vậy thật không ngoan.”

Xuân Hoa: “...”

Anh yên lặng bước xuống khỏi nhuyện tháp, cầm thực hộp vừa nãy mình mang đến quay về phòng, khóa chặt cửa, rất là ghen ghét tự xử lý nhu cầu của mình.

Quả nhiên hóa thành phương hoàng không phải chuyện dễ, Cảnh vương thật khó lấy lòng.

Nhưng mà vậy vẫn chưa xong, vào buổi tối lúc Xuân Hoa luyện tập một mình trong trù phòng, Tiêu Hoàng Kiếm đỏ mắt tìm đến hỏi: “Xuân Hoa, người nói cho ta biết, có phải là Cảnh vương Cường cường ép người hay không?”

Xuân Hoa: “...”

Tiêu Hoàng Kiếm bắt lấy cổ tay của Xuân Hoa: “Người không cần sợ hãi, người nói cho ta biết, ta sẽ không ghét bỏ người. Ta biết khổ ước bán thân của người nằm tron tay Cảnh vương, người phản kháng hẳn không được. Ta, ta sớm nên nghĩ đến, hẳn nhanh chân cướp người từ Trần phủ ra, còn không đồng ý ban người cho ta là do đã có chủ ý. Xuân Hoa, người xinh đẹp, đây không phải là lỗi của người, ta sẽ che chở người!”

Xuân Hoa quyết định không thể cứ để Tiêu Hoàng Kiếm hoang tưởng như vậy nữa, đành nói: “Không, là ta tự nguyện.”

Tiêu Hoàng Kiếm tỏ vẻ không thể tin mà lắc đầu: “Ta biết người không muốn khiến ta và Cảnh vương đối đầu nên mới nói như vậy, không sao cả, dù cho hẳn có là hoàng tử đệ hạ sủng ái nhất thì cũng đủ khả năng một tay che trời, Xuân Hoa, người không phải sợ!”

“Không!” Xuân Hoa vẫn kiên định, “Ta thích Cảnh vương diện hạ, cam nguyện làm ấm giường hắn, ở bên cạnh hắn làm nha hoàn thông phòng không danh không phận cũng cam tâm. Cảnh vương tư chất thiên tiên, có thể hầu hạ Cảnh vương là phúc khí mà Xuân Hoa phải tu luyện tam kiếp.”

Tiêu Hoàng Kiếm nhìn như bị thương: “Đây không phải là sự thật! Người nhất định là, nhất định là đang gạt ta!”

“Là thật.” Xuân Hoa đáp.

Tiêu Hoảng Kiếm mang theo vết thương lòng chạy khỏi vương phủ, cả mấy ngày vẫn không đến tìm Xuân Hoa, đại khái là đang trốn ở góc nào liếm láp vết thương rồi.

Giải quyết xong một người theo đuổi, Xuân Hoa lại chuyên tâm lấy lòng Cảnh vương. Sau hôm ở thư phòng, lá gan của Xuân Hoa càng lúc càng to, trước kia phải đợi Cảnh vương truyền triệu nàng mới có thể đi tìm Cảnh vương, hiện tại luôn là nàng chủ động, mỗi ngày đều bụng điểm tâm cơm trưa cơm chiều cùng bữa ăn khuya đi tìm Cảnh vương, còn luôn bụng đến trước bữa ăn của Cảnh vương, để Cảnh vương chỉ có thể ăn thức ăn nàng làm.

Rốt cuộc cũng có một ngày, Cảnh vương ăn xong bữa tối do Xuân Hoa nấu thì nói: “Tối nay người dọn đến chủ viện đi, hầu hạ bên người bốn vương.”

Hầu hạ bên người, vậy là nha hoàn thông phòng. Hôm nay Cảnh vương nói như vậy, coi như đã công nhận trù nghệ của Xuân Hoa có tiến bộ, rất vừa lòng hẳn.

Vì thế Xuân Hoa vô cùng cao hứng trở về thu thập hành lý, chuyện anh trở thành thông phòng của Cảnh vương cũng truyền khắp toàn bộ hậu viện. Cảnh vương giữ mình trong sạch, hậu viện vô cùng sạch sẽ, ngay cả nha hoàn ẩm giường cũng không có, bây giờ có người đạt được vị trí đó, mọi người càng thêm nể trọng Xuân Hoa.

Cũng có người ghen ghét Xuân Hoa dùng thức ăn để bỏ lên giường Vương gia, nhưng hầu như phần lớn đều tin chắc rằng Xuân Hoa không phải loại nữ tử như thế, nhất định là do Xuân Hoa rất tốt đẹp nên được Cảnh vương nhìn trúng.

Không cần biết là ai ghen ghét hay ai thương tâm, bọn họ đều chỉ là tiểu nhân vật không có quyền lên tiếng trong chuyện này, Xuân Hoa cứ như vậy dọn vào tư phòng Cảnh vương.

Đêm đó liên triệt triệt để để hầu hạ Cảnh vương.

Có lẽ là do Xuân Hoa quá mức dững mãnh, ngày thứ hai Cảnh vương không đứng dậy nổi, liền lệnh không cho Xuân Hoa đứng dậy, hai người úm trong phòng đến chính Ngọ rồi Cảnh vương mới miễn cưỡng ngồi lên, mặc xong y phục, lại duy trì uy nghi như lúc thường mà lệnh cho nô bộc làm thức ăn thanh đạm lại đưa thêm được phẩm về phòng. Sau đó hắn tự mình xuất môn, Xuân Hoa vẫn bị bắt nằm ở trên giường không cho đứng dậy.

Vì thế toàn bộ vương phủ đều biết Xuân Hoa bị Vương gia gây sức ép cả một đêm, đến sáng không dậy nổi. Có người tán thưởng Vương gia thân cường thể tráng, cũng có người đau lòng Xuân Hoa.

Có ai nghĩ tới, được đưa đến phòng rồi để Xuân Hoa dùng trên người Cảnh vương, vừa bồi thuốc vừa chịu tội, anh lại quên thân thể Cảnh vương chưa từng có kinh nghiệm, chịu không nổi mãnh liệt cỡ này.

Mỗi lần làm tình đều là lần đầu tiên, Xuân Hoa cảm thấy đây không phải là phúc lợi, chưa hề là phúc lợi.

Từ khi anh làm thông phòng của Cảnh vương, Tiêu Hoảng Kiếm có tìm đến Vương phủ mấy lần, lần nào nhìn gã cũng là ánh mắt đỏ bừng, vẻ mặt phẫn nộ của người thất cách. Xuân Hoa rũ mắt không phản ứng với Tiêu Hoảng Kiếm, cứ chuyên tâm mà hầu hạ Cảnh vương.

Trong phủ cũng có vài lượt khác nhân, có Chu vương, Trịnh vương và các Vương gia khác, bọn họ đại khái cũng rất ngạc nhiên chuyện Cảnh vương đã thề học theo tiên đế ‘suối cao ba ngàn trượng ta chỉ lấy một gàu’, trước khi tìm được hồng nhan tri kỷ thì quyết không thú thê hay nạp thiếp nay lại nạp một nha hoàn tuyệt sắc làm thông phòng, coi như tự đánh vỡ lời thề của mình.

Mà khi các Vương gia nhìn thấy Xuân Hoa sẽ đều là trước kinh sợ sau âm thầm gật đầu, dùng vẻ mặt tỏ tường mà nói với Cảnh vương: “Cảnh vương quả nhiên tinh mắt, nữ tử bậc này quả nhiên không giống người thường, đúng là thế gian hiếm thấy, khó trách Cảnh vương sẽ vì nàng mà phá bỏ lời thề.”

Những người này rốt cuộc là châm chọc hay thật tâm, Xuân Hoa thật sự nghĩ không ra. Vì thế anh thường xuyên soi gương nhìn trái nhìn phải, nhìn thế nào cũng ra khuôn mặt cổ hủ của mình, làm nam tử còn có thể khen một câu anh tuấn, đây lại là nữ tử còn búi tóc hai bên ... Xuân Hoa tự nhủ chắc mình sẽ ngừng soi gương thêm một thời gian.

Nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của Xuân Hoa, Cảnh vương thân nhiên nói: “Tiên đế yêu Tiêu hoàng hậu sâu đậm. Sau khi Tiêu hoàng hậu qua đời, hắn chưa từng chạm qua một nữ tử nào khác. Thế nhân đều ao ước có được thâm tình như Đế hậu, vài thập niên qua đi, dân chúng Hạ quốc đều cho rằng dung mạo của hoàng hậu là mỹ mạo, những nữ tử khác đều chỉ là đánh phấn thoa son thật tầm thường. Nữ tử nhân gian nhiều vô kể, nữ tử như Tiêu hoàng hậu hiếm ai bằng. Dung mạo Xuân Hoa giống y như Tiêu hoàng hậu, tự nhiên là tuyệt mỹ.”

Nghe được giải thích của hắn, Xuân Hoa như có điều suy nghĩ: “Đây là do em thêm vào khi sửa lỗi Bug sao?”

Cảnh vương liếc anh một cái, không thêm trả lời.

Xuân Hoa cảm thấy anh hiểu thấu cái liếc mắt này của cậu có bao nhiêu bất đắc dĩ.

Anh vốn tưởng rằng đây là do sở thích quái dị của Cảnh vương, hiện tại xem ra không phải như vậy. Đây giống như một tâm nguyện nhỏ mà Thẩm Tri Vi thêm vào khi hoàn thiện trò chơi, cậu hy vọng tại thế giới này, tất cả mọi người đều có thể nhớ kỹ Tiêu hoàng hậu.

Cho nên khi Tiêu hoàng hậu mang theo dung mạo thật của mình tiến vào trò chơi liền phát sinh ra những hậu quả mà chính Thẩm Tri Vi còn không thể lường tới.

Quên đi, dù sao cũng chẳng có gì ghê gớm, trong những người khen anh mỹ lệ thì trừ Tiêu Hoàng Kiếm ra, anh chẳng nhớ rõ khuôn mặt một ai.

Y như Cảnh vương sở liệu, lão trấn bắc hầu Tiêu Cẩm Thư rất nhanh chạy về đây từ mạn Bắc. Vừa nghe thấy Tiêu Hoàng Kiếm đòi nâng nặc phải thú nha hoàn thông phòng của Cảnh vương, còn luôn mồm nói nha hoàn này có phong phạm của Tiêu hoàng hậu, lão trấn bắc hầu liền như ngồi trên đồng lửa. Lão thật muốn đánh cho cái tên Tiêu Hoàng Kiếm này một trận, sau đó đi nhìn xem nữ tử ‘giống như’ Tiêu hoàng hậu này rốt cuộc là cái loại hồ ly tinh gì mà có thể mê muội Tiêu Hoàng Kiếm thành như vậy.

Cho dù là Ninh An để khi nhìn thấy lão trấn bắc hầu còn phải kêu một tiếng ừ ừ. Lão trấn bắc hầu đưa thiếp đến phủ đòi gặp Cảnh vương, Cảnh vương tự nhiên không thể chậm trễ.

“Ngày mai không phải mặc y phục nha hoàn nữa, cũng không cần phải búi tóc hai bên.” Cảnh vương nói với Xuân Hoa, “Ăn mặc đoan trang nghiêm chỉnh một chút, tóc... cột gọn lên cao là được.”

“Em thật sự cho rằng anh thích kiểu tóc này?” Xuân Hoa nhin không được chột môi Cảnh vương một cái, “Sở thích quái dị của em.”

“Bổn vương muốn gặp một Xuân Hoa phong tình đa dạng, không được sao?” Cảnh vương hỏi.

“Đương nhiên không thành vấn đề!” Nhìn thấy ánh mắt chất chứa thâm tình của Cảnh vương, Xuân Hoa đành mặc kệ hết thảy, “Xuân Hoa là người của Vương gia, Vương gia muốn cho Xuân Hoa ăn mặc thành bộ dạng gì, Xuân Hoa đều nghe Vương gia!”

“Như vậy mới tốt.” Cảnh vương khẽ mỉm cười, hôn nhẹ lên hai gò má của Xuân Hoa, “Bổn vương muốn nhìn Xuân Hoa vận tập dễ vì Bổn vương rửa tay nấu canh. Chờ lão trấn bắc hầu đi rồi, vào phòng lại mặc như thế đi.”

Xuân Hoa: “...”

Anh cảm thấy thứ đó Cảnh vương mặc sẽ đẹp mắt hơn.

Tác giả:

Xuân Hoa: Vương gia, anh cảm thấy thay vì hóa trang thành nhân vật, anh sẽ hợp với đồng phục hấp dẫn hơn.

Cảnh vương: bổn vương cũng cho là như thế.

Xuân Hoa (cầm quần áo trong tay) trấn định nói: Vương gia, anh nói đồng phục là đồng phục trong quân ngũ, quân phục các thứ, không phải nói sư đồ (học sinh giáo viên) đâu.

Cảnh vương: Xuân Hoa vốn là quân nhân, mặc quân trang không tính là hóa trang, mặc đồ học sinh không tốt sao?

Xuân Hoa (xấu hổ vỡ mặt): nhưng vì cái gì lại muốn anh mặc đồ thủy thủ, là thủy thủ đó! Trả đồ tây cho anh!

Cảnh vương (tươi cười mê người): bồn vương thích nhìn Xuân Hoa mặc nữ trang, vì bồn vương rất nhớ hoàng hậu. Xuân Hoa, nàng phải phụ trách.

Xuân Hoa: Anh mặc ...

63. Chương 63

Lão Trần Bắc hầu Tiêu Cẩm Thư thật ra tìm Cảnh vương diện hạ là muốn nói khéo, làm sao để tôn tử nhà mình mất hết hy vọng là được. Xuân Hoa là người thế nào, lão làm sao có thể chỉ vì nghe lời Tiêu Hoảng Kiếm nói mà đi gặp Cảnh vương để đòi về một nha hoàn thông phòng, về tình về lý đều không thích hợp. Hơn nữa không cần biết Tiêu Hoảng Kiếm khen Xuân Hoa thế nào, Tiêu Cẩm Thư cũng chỉ cảm thấy tức giận vì gã dám đánh đồng Tiêu Cẩm Ý với một nha hoàn thông phòng.

Năm kia ngoài thành Mạc Bắc, Tiêu Cẩm Ý đơn thân độc mã cưỡi ngựa ra ngoài thành giăng co với đại quân Mục tộc. Một mình một đao vừa làm Hô Diên Hi bị thương nặng, vừa đánh tan mười vạn quân. Người như vậy, ai có thể so, ai dám so.

Tiêu Cẩm Thư ôm ý nghĩ như vậy đi vào Cảnh vương phủ, người đầu tiên lão nhìn đến lại là nha hoàn Xuân Hoa đang bưng trà, lão liền ngậy đại.

Xuân Hoa vận trang phục màu xanh tằm thường, thứ này để nữ mặc thì rất giản đơn, thoát nhìn giống như nam nhân. Phục sức của Xuân Hoa cũng phi thường đơn giản, chỉ là một cái trâm mọc mạc vấn tóc cao, vừa nhẹ nhàng vừa thoải mái.

Biểu cảm của Xuân Hoa vốn hờ hững, nhìn thấy một nhân vật như lão Trần Bắc hầu mà cũng không tỏ ra kính sợ. Sau khi Tiêu Cẩm Thư nhìn thấy thì vừa lúc Xuân Hoa dâng trà cho mình, nhìn không được phóng ra sát khí. Tiêu Cẩm Thư chinh chiến nhiều năm, dù lão chỉ là quân sư thì sát khí cũng không phải là dạng mà một nha hoàn có thể chống đỡ. Đã từng có không ít công tử bột bị sát khí của Tiêu Cẩm Thư dọa sợ ướt quần.

Nhưng Xuân Hoa vẫn trấn định trước sát khí của Tiêu Cẩm Thư, anh vững vàng đặt chén trà xuống, thờ dãi với lão Trần Bắc hầu rồi chực lui ra, vậy mà vừa lúc bị Tiêu Cẩm Thư chớp lấy cổ tay.

Thật ... thật là một bàn tay to! Bàn tay đầy đốm đồi mồi của Tiêu Cẩm Thư vuốt ve cổ tay của Xuân Hoa, ngón tay của lão đặt trên mạch tượng của Xuân Hoa, cảm thụ nội lực dồi dào ẩn bên trong.

“... Nội lực của ngươi rất thâm hậu, từ nhỏ đã luyện võ sao?” Tiêu Cẩm Thư hỏi, đây là câu nói đầu tiên của lão từ khi đi vào Cảnh vương phủ.

Coi như Tiêu Cẩm Thư là lão Trần Bắc hầu, còn là lão thúc bên họ ngoại của bộ hạ, nhưng lại không nói gì đến Cảnh vương là người rất có khả năng sẽ nối ngôi, ngược lại đi chú ý đến một nha hoàn, như vậy bị coi là rất vô lễ. Nhưng mà Cảnh vương không thèm để ý, Tiêu Cẩm Thư cũng không có lòng quan tâm hân để ý hay không, lão chỉ muốn xem xét thật kĩ cô nương ở trước mặt.

“Trước khi nô tỳ vào vương phủ thì chưa từng học võ. Sau khi vào vương phủ rồi, Vương gia có cho một quyển nội công tâm pháp để nô tỳ luyện tập chăm chỉ, đã luyện hơn nửa năm.” Xuân Hoa ngoan ngoãn hồi đáp.

Lúc trả lời còn âm thầm liếc Cảnh vương kể bên, người này dám cho anh cái thân phận như vậy, mà số liệu thân thể vẫn giữ nguyên của Vân Duệ Phong. Từ nhỏ Vân Duệ Phong đã tập võ thuật thời cổ, nội lực thâm hậu, vừa sờ mạch liền có thể cảm giác được, căn bản không thể giấu. Như vậy còn chưa tính, phải đối

diện với Tiêu Cẩm Thư mà Cảnh vương cũng không nói giúp để che giấu cho anh, Xuân Hoa phải tự viện cớ.

“Mới hơn nửa năm?” Biểu cảm của Tiêu Cẩm Thư đã không còn là kinh ngạc mà trở thành kinh hãi, này căn bản không có khả năng.

Cho đến lúc này, Cảnh vương mới chậm rãi mở miệng: “Lão Hầu gia tựa hồ là có hứng thú với nha hoàn của ta?”

Hắn mở lời như vậy, Tiêu Cẩm Thư là lão nhân cũng không tiện nắm tay cô nương nhà người ta nữa, chỉ có thể tiếc nuối buông ra, chấp tay với Cảnh vương: “Cựu thần thấy căn cốt của nha hoàn này tốt vô cùng, rất có tư chất luyện võ, không thể không nảy lòng yêu thích nhân tài mà ra tay xem xét. Chắc hẳn Vương gia cũng cảm thấy nha đầu này rất có tư chất luyện võ nên mới để nàng luyện nội lực?”

“Cũng không phải là như thế, ” Cảnh vương thần nhiên nói, “Bổn vương phát hiện trong cơ thể nha hoàn này tựa hồ cất giấu một cỗ tiên thiên chân khí, liền tùy tiện tìm đại một quyển nội công tâm pháp vớ vẩn cho nàng luyện tập, muốn thử xem có thể khai triển chân khí của nàng ta hay không. Quả nhiên, nàng chỉ luyện mấy tháng, nội lực đã vượt xa người thường.”

“Tiên thiên chân khí!” thần sắc của Tiêu Cẩm Thư càng thêm phức tạp.

Phải biết, trước khi Cảnh vương đi vào thế giới này đã thiết lập thêm không ít chi tiết cho tiểu sử của hoàng hậu, tỷ như vì sao võ công của hoàng hậu cao như vậy, Cảnh vương liền viết là có một số người sở hữu tiên thiên chân khí, những người như thế chỉ cần luyện bất kì tâm pháp gì cũng tăng được nội lực, là chân khí bẩm sinh. Tiêu Cẩm Ý chính là một người có tiên thiên chân khí, nếu không phải thì vì sao nàng từ nhỏ đã được gả vào hoàng thành mà võ công còn bỏ xa các huynh trưởng đây?

Hô Diên Hi cũng là một người có tiên thiên chân khí, cho nên công lực của hai người bọn họ mới có thể mạnh vượt mức khả năng của thế giới này.

Tiên thiên chân khí là thứ chỉ có trong truyền thuyết, ngàn năm khó gặp, còn hiếm thấy hơn cả Thiên đàm tuyết liên. Tiêu Cẩm Ý có tiên thiên chân khí, nha hoàn có dung mạo tương tự như Tiêu Cẩm Ý cũng có...

Chuyện này chẳng lẽ là thiên ý?

Tiêu Cẩm Thư ra sa trường nhiều năm, tay lão đoạt vô số mạng người, tất nhiên lão không tin quỷ thần. Nhưng sau khi nhìn thấy Xuân Hoa, hoặc phải nói, sau khi nhìn thấy Xuân Hoa cùng Cảnh vương, lão lại tin.

Hai khuôn mặt giống y như Cảnh Nhân đế và Tiêu Cẩm Ý đang ở trước mặt lão, giống như thời gian đã trải qua mấy chục năm trong phút chốc lại vòng về vị trí cũ, mang hai người này đến trước mặt lão.

Tiêu Cẩm Thư đột nhiên nhớ lại mục đích vì sao lão đến đây, nhớ lại nữ tử mà Tiêu Hoằng Kiếm nhìn trúng, nhớ lại những lời Tiêu Hoằng Kiếm nói, cô nương già nhìn trúng giống y như Tiêu hoàng hậu ...

Này đâu chỉ là giống như, căn bản là Tiêu hoàng hậu tại thế! Thời gian xoay vòng, Tiêu hoàng hậu vẫn ở bên Cảnh Nhân đế, giống như dù có qua ngàn năm, bọn họ vẫn ân ái ái ái như thế.

Tiêu Cẩm Thư nhìn Xuân Hoa, cười một nụ cười trấn an. Lão nói: “Tiểu tử Hoằng Kiếm nói với ta, nó gặp được một nữ tử tuyệt thế vô song, trên thế gian không còn ai khiến người ta mê muội như nàng, ta còn cho là nó nói bậy. Sau khi nhìn thấy ngươi rồi, ta mới biết, nguyên lai thế gian thật sự có nữ tử như vậy. Hải tử, lại đây, nói cho ta biết ngươi gọi là gì?”

“Nô tỳ là Xuân Hoa.” Xuân Hoa thắm nén run rẩy, hồi đáp.

“Cái tên Xuân Hoa này...” Tiêu Cẩm Thư nghe xong liền nhăn mặt, thật sự không cách gì chấp nhận nổi chuyện một nữ tử oai hùng thế này lại mang cái danh tự thô tục như vậy.

Lão thật muốn đổi tên cho Xuân Hoa ngay lập tức, sau lại đột nhiên nhớ ra mình còn đang ở Cảnh vương phủ, mà Xuân Hoa vẫn là tỳ nữ của Cảnh vương, liền nói với Cảnh vương: “Điện hạ, nha đầu kia căn cốt thật sự tốt, là một người hiếm có. Cựu thần muốn đưa nàng gia nhập quân ngũ ở Mạc Bắc, thân thủ như vậy hẳn là nên bảo vệ quốc gia chứ không phải để mai một trong gác tía lầu son.”

Cảnh vương bị Tiêu Cẩm Thư xem là phong nền mờ nhạt liền nhú mày, hấn ngoắc tay với Xuân Hoa, gọi nàng đến đứng sau lưng mình rồi đáp lời Tiêu Cẩm Thư: “Chuyện này không thể được. Nha hoàn này là người thông phòng mà bốn vương cực kỳ yêu thích, bốn vương không nỡ để nàng rời xa.”

Khi nói chuyện còn nhẹ nhàng vuốt ve cổ tay mới vừa rồi bị lão Trần Bắc hầu nắm qua của Xuân Hoa, ý muốn chiếm hữu thể hiện mười phần.

Tiêu Cẩm Thư bị Cảnh vương nói đến thương tổn.

Nữ tử anh dũng như vậy, cứ như là Tiêu Cẩm Ý chuyển thể làm nữ tử, mà lại bị Cảnh vương coi như nha hoàn làm ấm giường, danh phận như thông phòng? Cảnh vương sớm muộn gì cũng phải thú phi, nếu hấn thú phải nữ tử nhà quyền quý, đại gia tộc đứng sau nàng chẳng phải sẽ xử lý hết thê thiếp vốn có sao, đến lúc đó Xuân Hoa sẽ ...

Tiêu Cẩm Thư hoàn toàn không dám nghĩ đến hậu quả như vậy!

Nếu chỉ giống mỗi diện mạo, Tiêu Cẩm Thư còn có thể nói muốn tìm được hai người giống nhau trong thiên hạ thực dễ dàng. Nhưng còn phần tiên thiên chân khí thì sao? Có phần chân khí giống như Tiêu hoàng hậu, là thể chất thiên cổ khó gặp, mà khi lão còn sống lại có thể gặp ba người!

Dung mạo, khí chất cùng chân khí của nàng làm cho Tiêu Cẩm Thư hoàn toàn chắc chắn rằng Xuân Hoa chính là muội muội chuyển thể của mình. Ngay lập tức tình thương của lão với Tiêu Cẩm Ý đều được phủ lên Xuân Hoa, Tiêu Cẩm Thư làm sao có thể nhìn muội muội của mình đi làm thông phòng!

Còn không bằng gả Xuân Hoa cho tiểu tử Hoàng Kiếm, như vậy ít ra Xuân Hoa vẫn là người của Tiêu gia.

“Điện hạ,” Tiêu Cẩm Thư đứng dậy trình trọng hành lễ với Cảnh vương “Cựu thần có một yêu cầu quá đáng.”

Cảnh vương nắm chặt cổ tay của Xuân Hoa, cười đáp: “Nếu Hầu gia muốn Xuân Hoa, vậy bốn vương đành không thể thuận theo. Luận bối phận, bốn vương phải gọi Hầu gia một tiếng Cửu gia gia, nhưng cho dù Hầu gia là trưởng bối thì cũng không thể xen vào chuyện thiếp thân của hậu bối.”

Nói rất hợp tình hợp lý, chỉ là ngôn ngữ hay hành động đều toát ra bá khí lấn cận bá.

Lời Tiêu Cẩm Thư định nói bị Cảnh vương làm cho nghẹn lại, lão nhìn vẻ hờ hững của Xuân Hoa, còn Xuân Hoa lại vẫn luôn nhìn Cảnh vương, tựa hồ cả mắt cả lòng đều chỉ có Cảnh vương, ánh mắt như thể làm cho Tiêu Cẩm Thư đau lòng.

Đúng vậy, tình cảm của Đế hậu sâu đậm, dựa vào thâm tình mà muội muội nhà mình dành cho tiên đế đến mức có chết cũng phải cứu người về, thì làm sao có thể chịu rời khỏi Cảnh vương?

Cảnh tượng trước mắt khiến suy tính trong đầu Tiêu Cẩm Thư quay cuồng, lão hít sâu một hơi, chỉ có thể lui một bước hồng tiến mười bước: “Vậy kính xin Vương gia thú Xuân Hoa làm thê tử, còn phát thệ cuộc đời này chỉ có Xuân Hoa, tuyệt không nạp thiếp tuyệt không tái giá!”

Cảnh vương cau mày nói: “Lão Hầu gia, yêu cầu như thế chỉ sợ rằng không hợp tình lý. Bốn vương là hoàng thân quốc thích, Xuân Hoa lại chỉ là tiểu nha hoàn, còn có nô tịch, khế ước bán thân bốn vương hãy còn giữ. Muốn bốn vương thú nữ tử có thân phận thế này, dù cho bốn vương thực sự thích Xuân Hoa, bệ hạ cũng không thể đồng ý.”

Khi Cảnh vương nói chuyện, Tiêu Cẩm Thư vẫn luôn quan sát Xuân Hoa. Lão thấy Xuân Hoa nghe lời Cảnh vương nói, trong mắt toát ra một tia bị thương, Tiêu Cẩm Thư liền có loại cảm giác muội muội nhà mình bị người khi dễ. Hiện tại muội muội chỉ còn một huynh trưởng là lão, vậy lão nhất định sẽ làm chủ cho muội muội!

Lão Trần Bắc hầu thẳng sống lưng, ngẩng cao đầu nói với Cảnh vương: “Điện hạ chỉ cần nhớ kỹ những lời mình nói ra hôm nay là được, về phía bệ hạ, hãy cứ để cho lão thần đi cầu tình! Điện hạ chỉ cần chờ tiếp thánh chỉ mà thôi!”

Nói xong, lão Trần Bắc hầu liền mang theo cơn giận bừng bừng cùng lời hứa hẹn với Xuân Hoa mà ra khỏi vương phủ.

Xuân Hoa: “...”

Cảnh vương để cho tổng quản vương phủ đi tiễn khách, còn mình vẫn ngồi yên trên ghế, uống trà Xuân Hoa pha, gật đầu tán thưởng một câu: “Tay nghề pha trà của Xuân Hoa tốt lên không ít.”

Xuân Hoa nhìn chằm chằm vào Cảnh vương trong chốc lát, nhin không được mà hỏi: “Vương gia muốn lợi dụng lão Trần Bắc hầu?”

Cảnh vương đưa tay, phát hiện mình chỉ có thể đụng tới đuôi của Xuân Hoa, thản nhiên nói: “Ngồi xuống.”

Xuân Hoa lập tức ngồi xổm xuống, Cảnh vương vươn tay gỡ trâm gài trên tóc anh, để một mái tóc dài xỏa tung buông xuống. Cảnh vương vươn tay vén lấy vài sợi, cười nói: “Xuân Hoa không muốn danh chính ngôn thuận gả cho bốn vương sao?”

“Xuân Hoa tất nhiên là muốn, chỉ là thân phận Xuân Hoa thấp kém, nên không dám hoang đường.” Xuân Hoa nói với Cảnh vương.

“Bốn vương ta trừ bỏ Xuân Hoa thì hoàn toàn không định thú ai khác.” Cảnh vương cười, hôn lên mái tóc của Xuân Hoa, ôn nhu nói, “Tiền sinh tiền thế, kim sinh kim thế, lai sinh lai thế*, ... dù cho luân hồi bao nhiêu vòng, bốn vương ... Trẫm đều chỉ muốn thú một mình Cẩm Ý.” (*tam sinh tam thế: đời trước đời này đời sau)

Nụ hôn của hắn rất ôn nhu, thâm tình tràn ngập trong mắt hắn, Xuân Hoa rốt cuộc nhin không được, thấp giọng nói một câu “Đắc tội Vương gia”, sau đó liền dùng một tay bế bồng Cảnh vương từ ghế ngồi đứng lên.

Xuân Hoa ôm Cảnh vương vào trong ngực thật chặt, cúi đầu hôn môi Cảnh vương, thâm tình nói: “Bốn cung cũng vậy, bất kể dài lâu, bốn cung đều sẽ ở bên bệ hạ.”

Nói xong, liền trực tiếp bế Cảnh vương vào phòng, ban ngày tuyên dâm, tuyên đến đêm khuya, tuyên đến mức Cảnh vương đành đuổi Xuân Hoa quay lại phòng bếp để chăm chỉ tui luyện trừ nghiệt...

Sau khi lão Trần Bắc hầu đến thăm, chuyện Xuân Hoa bị Cảnh vương lạnh nhạt liền truyền khắp Vương phủ. Có vài người mỉa mai Xuân Hoa, có người nương gió bẻ măng tính kể với Xuân Hoa. Nhưng phần lớn người còn lại đều tin rằng Cảnh vương mê đắm nhan sắc của Xuân Hoa sau đó chán chường vứt bỏ, chứ Xuân Hoa không phải là người ham hư vinh, nên dù Xuân Hoa bị Cảnh vương đùa bốn thất thân, Cảnh vương vẫn sẽ nguyện ý thú Xuân Hoa.

Xuân Hoa: “...”

Người thất thân rõ ràng là Cảnh vương có được không?

Đương nhiên, một người không thể làm tất cả mọi người yêu thích mình. Trong vương phủ vẫn có một vài người mộng tưởng tèo cao xem Xuân Hoa là cái đinh trong mắt, trong tối ngoài sáng xuống tay với Xuân Hoa rất nhiều lần. Nhưng tất cả bọn họ đều bị Xuân Hoa hơi hợt giải quyết hết. Thủ đoạn của những người này quá mức sáo mòn, không phải hạ độc thì là vu oan, loại kỹ xảo trẻ con này làm Xuân Hoa lười để ý. Hạ độc thì tự mình trúng độc, vu oan tiền bạc thì tìm thấy tiền bạc trong phòng chính mình, tiểu nhân còn chưa kịp làm phiền Cảnh vương thì đã bị áp giải.

Cứ như vậy, Xuân Hoa giải quyết không ít kình địch có ý mờ ám với Vương gia, Vương phủ được Xuân Hoa thu phục sạch sẽ, không ai dám có tâm tư khó lường.

Về chuyện phải nấu được thức ăn ngon để quay lại tư phòng của Cảnh vương đều không phải là điều đáng để Xuân Hoa phiền não. Ban ngày không được vào phòng Cảnh vương, vậy thì ban đêm lên vào. Dù sao anh cũng có thiên tiên chân khí lẫn võ học kì tài, buổi tối bay tới bay lui trong vương phủ cũng không sợ cảnh vệ phát hiện.

Vào lúc Xuân Hoa cùng Cảnh vương trải qua ngày tháng chim chuột thì lão Trần Bắc hầu Tiêu Cẩm Thư vì chuyện tứ hôn của Cảnh vương mà đầu vô mồm với Ninh An để đến mòn môi mỏi lưỡi.

“Lão Hầu gia, cho dù người có nói hai người bọn họ vô cùng xứng đôi, trẫm cũng không thể tùy ý gả một tỳ nữ cho Cảnh Thụy, chuyện này thật không hợp quy củ.” Ninh An để đối xử với Tiêu Cẩm Thư thập phần

lễ độ, nhưng ban đầu hắn còn cố gắng nhớ danh nghĩa Tiêu Cẩm Thư là hoàng thúc, sau lại bị chính Tiêu Cẩm Thư làm cho quên đi, dù sao quân thần vẫn khác biệt.

“Bệ hạ tuổi nhỏ có từng gặp qua Tiêu hoàng hậu hay chưa?” Tiêu Cẩm Thư hỏi.

“Vào dịp đại thọ của Thái hậu, trẫm có theo sinh mẫu bái kiến Tiêu hoàng hậu, quả nhiên là người có thiên chất, không ai sánh bằng.” Ninh An đế cũng đã già, nhắc tới Tiêu hoàng hậu hắn liền lộ ra vẻ hoài niệm, người chỉ thoáng nhìn qua lại ghi sâu như khắc vào ký ức. Dung mạo của Tiêu hoàng hậu, hắn vĩnh viễn không thể quên.

“Cựu thần cả gan hỏi một câu, bệ hạ có phải vẫn luôn cho rằng Cảnh vương điện hạ là tiên đế chuyển thế?” Tiêu Cẩm Thư hỏi lại.

Nói như vậy nếu đổi thành đế vương khác chắc chắn sẽ nổi giận, nhưng Ninh An đế dù sao cũng là truyền nhân do Cảnh Nhân đế tự mình giáo dưỡng, hắn sẽ không vì vài lời nói mà nổi cơn thịnh nộ. Hơn nữa Tiêu Cẩm Thư còn không phải là người ngoài, hắn gật gật đầu thừa nhận: “Quả thật như thế, đứa bé kia... Mỗi lần nhìn khuôn mặt của nó, trẫm sẽ cảm thấy như thời gian xoay vòng.”

“Cũng như vậy, trong lòng của lão thần, Xuân ... Nàng kia, chính là Tiêu hoàng hậu chuyển thế.” Tiêu Cẩm Thư nói, “Thử nhỏ lão thần theo phụ thân ra chiến trường, trước khi hai chân chưa què quặt thật sự đã lấy không phải một ngàn thì cũng tám trăm mạng người. Sau làm quân sư thì cũng như thế, một lần mưu kế có thể chôn theo ngàn vạn người. Oan mạng trên tay ta vô số, ta cũng không tin quỷ thần, nếu là trên đời thực sự có oan hồn lấy mạng, vậy cái mạng già này hắn là đã bị bắt mất rồi. Chính là trong khoảnh khắc nhìn thấy nàng kia, cựu thần lại tin. Thế gian này, đại khái thật sự có thần hồn, cũng có cái gọi là duyên phận tam sinh. Tiên đế cùng Tiêu hoàng hậu là như thế, Cảnh vương cùng nàng kia, cũng như thế.”

Cách lão nói quá mức trịnh trọng, làm Ninh An đế dù muốn nói lão hoang đường cũng không có cách.

Nhìn ánh mắt chân thành tha thiết của Tiêu Cẩm Thư, lại nhớ tới khuôn mặt không khác phụ hoàng là mấy của Cảnh vương, Ninh An đế thật không thể phủ nhận luân hồi chuyển thế. Cảnh Nhân đế là khát khao một đời của Ninh An đế, chính bởi vì khát khao này mà hắn do dự việc tứ hôn cho Cảnh vương. Sâu trong tâm của Ninh An đế, son phấn tầm thường trong nhân gian làm sao xứng được với Cảnh vương Thẩm Cảnh Thụy, có lẽ chỉ có nữ tử như Tiêu hoàng hậu mới xứng đáng.

Ninh An đế hoàn hồn khỏi tưởng niệm, thấy Tiêu Cẩm Thư vẫn kiên định nhìn mình, cuối cùng nói: “Ít nhất hãy để trẫm gặp qua người kia rồi mới định đoạt.”

Hắn nói như vậy coi như là đã chịu thương lượng. Tiêu Cẩm Thư mừng rỡ, lập tức vỗ ngực cam đoan, chắc chắn tự lão sẽ mang Xuân Hoa tới gặp Ninh An đế.

Nhớ tới thái độ tùy tiện của Cảnh vương khi đối xử với Xuân Hoa, Tiêu Cẩm Thư cảm thấy không thể để Cảnh vương mang Xuân Hoa tới gặp Ninh An đế được, chuyện này vẫn nên cậy vào Tiêu Hoảng Kiếm thôi.

Vì thế Tiêu Hoảng Kiếm lại chạy đến phòng bếp của Cảnh vương phủ tìm Xuân Hoa.

Gã vừa đến phòng bếp, liền thấy Xuân Hoa dùng một tay ném củi lửa vào lò. Củi tựa hồ hơi ẩm nên lửa bên trong lò không được, Xuân Hoa liền một tay chấp sạn, một tay chường vào cửa lò, nội lực từ bàn tay xuất thành một trận gió thổi bùng lửa cháy dữ dội.

Như vậy hai tay đều bận, không có cách nào đảo chảo, nhưng Xuân Hoa dù sao vẫn là Xuân Hoa, bàn tay đang chường vào cửa lò liền khê đảo, nội lực như kiếm khí phóng khỏi năm đầu ngón tay, xuyên qua cửa lò bắn khỏi chân lò đẩy chảo bay lên cao.

Củi đã ném hết vào lò, một tay Xuân Hoa vũng vàng đảo chảo, một tay chường phong thổi lửa bùng lên, hai tay phối hợp nhuần nhuyễn không kẽ hở.

Trong nháy mắt, một món ăn hương sắc viên mãn vừa nấu xong.

Đồ ăn hoàn hảo rồi, Xuân Hoa lại dùng nội lực bắn chén đĩa ra hứng vào. Ngay khi Xuân Hoa một tay đỡ lấy chén đĩa, một tay hơi dùng lực, lửa trong bếp lò liền tắt ngúm.

Này một loạt động tác mây bay nước chảy lưu loát sinh động, không có nửa điểm kê hở. Sau đó Xuân Hoa lập tức bỏ chén đĩa vào thực hộp định đưa đến chỗ Cảnh vương.

“Xuân Hoa!” Tiêu Hoằng Kiếm vọt tới bên cạnh Xuân Hoa, vẻ mặt thương thức, “Xuân Hoa, thân thủ của người thật là dễ nhìn.”

Xuân Hoa thản nhiên liếc gã một cái, không thèm hơn thua: “Còn kém rất xa so với đại sư phụ.”

Tiêu Hoằng Kiếm chỉ nghĩ anh khiêm tốn, còn có vẻ sợ mà nói: “Xuân Hoa ở trong phòng bếp thời gian dài như vậy, cư nhiên trên người không dính một chút hơi khói mùi dầu! Ta chỉ đứng đây chốc lát toàn thân đã nhiễm đầy.”

Tất nhiên là phải không dính khói dầu, nếu không làm sao Cảnh vương còn để anh đây đến gần chứ. Xuân Hoa âm thầm thầm nghĩ.

“Xuân Hoa Xuân Hoa, tổ phụ nói trong cơ thể người có tiên thiên chân khí, là một kỳ tài võ học, Xuân Hoa người thật lợi hại!” lúc này bộ dáng ăn chơi trác táng trước kia của Tiêu Hoằng Kiếm đã hoàn toàn biến mất, ánh mắt nhìn Xuân Hoa tràn ngập kính nể.

“Cũng được.” Xuân Hoa thản nhiên nói, hoàn toàn không biết có cái gì đáng để kính nể.

“Xuân Hoa, tổ phụ nói người là nữ tử hiếm thấy, muốn gặp riêng người.” Tiêu Hoằng Kiếm hiển nhiên vẫn chưa biết Tiêu Cẩm Thư có ý đồ gả Xuân Hoa cho Cảnh vương, gã còn tưởng rằng tổ phụ đồng ý với mình, sẽ thú Xuân Hoa vào Tiêu gia.

Xuân Hoa đang chạy về chỗ Cảnh vương liền dừng bước, hỏi: “Lão Hầu gia muốn gặp riêng ta?”

“Đúng vậy.” Tiêu Hoằng Kiếm nhìn khuôn mặt Xuân Hoa, mày kiếm mắt sáng, nghĩ đến việc gia gia đồng ý thú nàng cho mình thì nhẹn không được có chút đỏ mặt.

“Vào lúc nào?” Xuân Hoa hỏi.

“Bây giờ!”

“Được.” Xuân gật gù, “Hôm nay ta sẽ theo người đi gặp lão Hầu gia.”

Mỗi ngày đều búi tóc hai bên, còn khổ luyện trong phòng bếp, còn bị người châm chọc mình trào cao, còn phải tranh đoạt Cảnh vương với một đám nữ nhân đúng là khoảng thời gian anh chẳng muốn nhớ, thật mong nhanh chóng làm Cảnh vương phi rồi đuổi hết đám người có ý hó hê Cảnh vương của mình đi thật xa.

Đưa ngọc thiện cho Cảnh vương xong, Xuân Hoa liền xin nghỉ, nói buổi chiều mình có việc muốn xuất môn, về phần nguyên nhân anh không nói, dù sao nhất định Cảnh vương cũng có thể đoán được.

“Nhanh như vậy...” vẻ mặt Cảnh vương đầy tiếc nuối, tay còn sờ sờ hai búi tóc của Xuân Hoa, “Trở về lại mặc tạp dề cho bốn vương nhìn đi, về sau sợ không còn cơ hội này.”

Xuân Hoa: “... nếu Vương gia muốn nhìn, Xuân Hoa mặc bao nhiêu lần cũng được.”

“Vậy cũng không cần thiết, ” Cảnh vương nói, “Xuân Hoa bây giờ là nữ đầu bếp, mặc y phục nữ đầu bếp là bốn phận cũng là tình thú. Sau này Xuân Hoa làm Vương phi thì nên đoan trang ổn trọng, không thể lại vào phòng bếp. Đến lúc đó, bốn vương còn muốn nhìn Xuân Hoa mặc giá y.”

Đoạn năm tháng Cảnh Nhân để đại hôn cùng Tiêu Cẩm Ý chỉ là dữ liệu mà hệ thống áp đặt cho kí ức của nhân vật, mơ hồ lại không chân thật, Cảnh vương không thể công nhận đó thực sự là hôn lễ. Đời này không giống đời trước, cậu muốn Xuân Hoa cùng mình có một hôn lễ long trọng, một hôn lễ được người khắp thiên hạ chúc phúc.

Đã mặc tạp dề còn mặc giá y đồ thẩm ... Xuân Hoa thật không dám tưởng tượng bản thân có lực sát thương con mắt người khác cỡ nào, dù sao người người đều bị mù như Cảnh vương diện hạ

Cáo biệt với Cảnh vương xong, Xuân Hoa liền trở về phòng thay đổi nam trang, dắt con ngựa Cảnh vương chuyên cưỡi trong phủ ra theo Tiêu Hoằng Kiếm xuất môn.

Tiêu Hoằng Kiếm vốn là cười ngựa tới, gã định cười cùng một con ngựa với Xuân Hoa, bây giờ thấy Xuân Hoa dắt ngựa riêng thì có chút mất mát, nhưng khi gã nhìn thấy Xuân Hoa vận nam trang thì ánh mắt không kiềm được mà sáng lên.

“Xuân Hoa, bộ dạng người như vậy thật sự là... Tư thế oai hùng hiên ngang, tuấn mỹ vô cùng!” Tiêu Hoằng Kiếm đầy miệng tán thưởng, hoàn toàn không biết bản thân dùng từ có gì không đúng.

Xuân Hoa bình tĩnh nói: “Biết rồi, chúng ta mau chóng đến Hầu phủ đi.”

Nói xong liền khinh thân lên ngựa, thân thủ mạnh mẽ linh hoạt, hiển nhiên là một cao thủ cưỡi ngựa.

Tiêu Hoằng Kiếm tò tò theo sau Xuân Hoa, nhìn bóng lưng của nàng, chỉ cảm thấy thật không tin được có người mỹ lệ như Xuân Hoa.

Đó cũng là suy nghĩ của Tiêu Cẩm Thư, nhìn thấy trang phục của Xuân Hoa, lão nhin không được lại nhớ lúc Tiêu Cẩm Ý ra chiến trường, ngoài thành mạc bắc một kẻ làm quan cả họ được nhờ, mấy chục năm sau nơi chốn vẫn tán dương câu chuyện trấn quốc công.

Thấy Xuân Hoa phải quỳ xuống hành lễ, Tiêu Cẩm Thư vội vàng dùng hai tay đỡ tay Xuân Hoa: “Cầm... Xuân Hoa không cần đa lễ, cứ nghĩ đây là nhà mình, thoải mái là được.”

Xuân Hoa thuận thế đứng dậy, sau đó quả thật thoải mái ngồi xuống bên cạnh Tiêu Cẩm Thư, tự nhiên hào phóng, không hề có ý rụt rè. Tiêu Hoằng Kiếm dùng vẻ mặt ngưỡng mộ mà nhìn Xuân Hoa, cũng muốn ngồi lên bên cạnh anh nhưng lại bị Tiêu Cẩm Thư đuổi ngay khỏi cửa, lão Hầu gia muốn tâm sự riêng với Xuân Hoa.

“Xuân Hoa, ta xem ngươi là người trong nhà, liền trực tiếp hỏi, ngươi có muốn làm Cảnh vương phi hay không?” Tiêu Cẩm Thư hỏi.

“Tất nhiên là muốn, ” Xuân Hoa nói, “Đáng tiếc nô tỳ thân phận thấp kém, không xứng với Cảnh vương điện hạ.”

“Chỉ cần muốn là được.” Tiêu Cẩm Thư dùng vẻ mặt hiền lành mà cười nói, “Nô tỳ Xuân Hoa không xứng với Cảnh vương, nhưng mà cháu gái của Trấn quốc công, Xuân Hoa quận chúa, chẳng phải rất là xứng đôi sao?”

Xuân Hoa: “...”

Xuân Hoa quận chúa... không thể qua loa như vậy chứ?

Tiêu Cẩm Thư một khắc cũng không chờ được, lão đã biết ý của Xuân Hoa thì liền trực tiếp mang Xuân Hoa tiến cung diện kiến thánh thượng. Trong khoảnh khắc Ninh An để nhìn thấy Xuân Hoa, hấn cũng ghen lời thật lâu.

“Thế gian... đúng thật là có chuyển thế luân hồi?” thần sắc Ninh An để hoảng hốt khi nhìn Xuân Hoa, “Xuân Hoa lại đây, để trẫm xem ngươi rõ một chút.”

Xuân Hoa cả gan tiến lên ngẩng đầu nhìn người mà Cảnh Nhân đế đã chọn để nối nghiệp, Ninh An đế nhiều năm làm việc rất vất vả, nay cũng già rồi. Khuôn mặt hấn nhìn thực nhu hòa lại ẩn ẩn nét nghiêm khắc, là một người vừa khoan dung vừa kiên quyết. Muốn làm quân vương yêu dân như con thì phải có một trái tim chứa được biển trời; muốn làm quân vương uy nghiêm lắm liệ thì phải có dũng cảm quyết tâm. Đã có hai phẩm chất này rồi, những thứ còn lại chỉ cần nhờ giáo dục là được.

Tiểu hoàng đế năm đó chọn hài tử thật không sai.

“Nhiều năm trước, trẫm đã từng nhìn thấy Tiêu hoàng hậu từ chỗ xa xa, khi đó thân mẫu của trẫm tuy là Vương phi, lại bởi vì xuất thân thấp hèn mà bị các Vương phi khác cười nhạo. Lúc ấy Tiêu hoàng hậu chỉ dùng một ánh mắt liền khiến đám người đó không dám mở miệng nữa.” Ninh An đế hồi tưởng, “Khi đó Tiêu hoàng hậu đi xuống chỗ trẫm, kéo tay trẫm cùng Vương phi đến chỗ cao hơn, đôi tay kia mặc dù có hơi thô ráp còn to lớn, nhưng rất an toàn.”

Ninh An đế cúi đầu nhìn tay của Xuân Hoa, tiếp tục nói: “Lúc ấy trẫm đã nghĩ, mẫu nghi của một quốc gia nên như thế. Nàng có thể không đủ mỹ lệ không đủ dịu dàng, nhưng nàng nhất định phải có một đôi

tay có thể bao dung bách tính thiên hạ. Đôi tay ấy có thể không mềm nhũn không khéo léo, nhưng sẽ kiên định hữu lực, có thể làm người an lòng.”

“Từ ngày được Tiêu hoàng hậu nắm tay, trẫm liền không thể quên đôi tay ấy.” trong mắt Ninh An để đều là hoài niệm, “Tiêu hoàng hậu là nữ tử hoàn mỹ bậc nhất trong lòng trẫm. Ngày ấy lão Hầu gia ghé qua nói với trẫm có một nữ tử giống y như Tiêu hoàng hậu, trẫm còn có chút tức giận, người nào dám can đảm so với Tiêu hoàng hậu. Chính là hôm nay nhìn thấy người, trẫm đã phục, ha ha ha!”

Cười đến sáng bừng khuôn mặt, Ninh An để đặt tay mình vào tay Xuân Hoa, tay Xuân Hoa vừa to vừa đen, tay Ninh An để non mịn đặt ở trên, có vẻ càng thêm nhỏ. Xuân Hoa hơi hơi nắm tay liền như đang che chở cho bàn tay của Ninh An để.

Nụ cười qua đi, Ninh An để thở dài thật dài: “Thật hâm mộ Cảnh Thụy, có thể có được nữ tử như người làm bạn cả đời.”

“Người tới, truyền ý chỉ của trẫm, Tiêu gia nữ nhân đáng vẻ đoan chính, vinh hoa phú quý. Phong Xuân Hoa làm quận chúa, tứ hôn Cảnh vương.”

64. Chương 64

Đã là Xuân Hoa quận chúa, tất nhiên không thể quay về Cảnh vương phủ làm nha hoàn, từ đó thế gian không còn nha hoàn Xuân Hoa nữa, chỉ có cháu gái của Trấn quốc công danh tự Tiêu Xuân Hoa.

Tiêu Hoàng Kiếm thấy tổ phụ mang Xuân Hoa vào cung nên cho rằng gã rốt cuộc cũng ôm được mỹ nhân về, còn mừng rỡ chạy vòng quanh phủ không ngừng. Ai ngờ sau khi Xuân Hoa dạo quanh hoàng cung lại biến thành biểu muội của mình, trong đám tôn tử của Trấn quốc công có thêm một vị cháu gái. Cái tin này như sấm sét xé trời giáng thẳng vào Tiêu Hoàng Kiếm làm gã tiêu tan giấc mộng.

“Xuân, Xuân Hoa quận chúa, tứ hôn với Cảnh vương?”. ‘Từ tình nhân biến thành huynh muội’ Tiêu Hoàng Kiếm hoàn toàn không thể tin điều gã nghe thấy, nhìn Xuân Hoa vận trang phục quận chúa được ngự ban đứng sau lão Trấn Bắc hầu, gã cảm thấy chuyện hoang đường nhất thiên hạ chắc chỉ có chuyện này thôi.

Bởi vì dáng người của Xuân Hoa quá đặc biệt, trang phục quận chúa có sẵn nàng mặc không vừa, Ninh An để bèn sai người chuyên chế may gấp cho Xuân Hoa tất cả phục sức quận chúa, còn cấp cho Xuân Hoa một đồng đồ cưới, để nàng trước ở tạm tại Trấn Bắc hầu phủ, chờ phủ quận chúa chuẩn bị xong sẽ dọn qua. Về phần lập gia đình thì còn cần Khâm Thiên giám suy từ bát tự của hai người để chọn ra ngày tốt. Quận chúa muốn lập gia đình thì tối thiểu phải chờ đến sang năm. Nghĩ đến tháng ngày không thể gặp nhau, quận chúa Xuân Hoa cảm thấy mình nên luyện kình công cho tốt hơn nữa mới được, mới tiện vụng trộm mỗi đêm cùng Cảnh vương.

“Đúng là như thế.” Tiêu Cẩm Thư vuốt râu mép mỉm cười, ánh mắt lão nhìn Xuân Hoa tràn ngập tình cảm, y như đang nhìn muội muội đã hy sinh vì Cảnh Nhân đế, thật sự là giống nhau như đúc.

Có thể thấy hai người hạnh ngộ khi còn sống, Tiêu Cẩm Thư thật cảm thấy cuộc đời này không uổng phí, lão nào có tinh lực đi quan tâm cảm xúc vợ vãn của Tiêu Hoàng Kiếm nữa.

“Tổ phụ!” Tiêu Hoàng Kiếm tuyệt vọng kéo ống tay áo của Tiêu Cẩm Thư, “Vậy, con thì sao?”

“Ta đã là nữ tử Tiêu gia, vậy đương nhiên Tiêu công tử là huynh trưởng của ta.” Không đợi Tiêu Cẩm Thư trả lời, Xuân Hoa liền hỏi đáp, anh thật muốn đánh vỡ giấc mộng trong lòng của Tiêu Hoàng Kiếm, tìm anh chỉ có một mình Cảnh vương, những người khác không nên xen vào.

“Huynh trưởng?” Tiêu Hoàng Kiếm lẩm nhẩm, nhớ kỹ từ này, lồng ngực gã tích tụ khí cơ hồ muốn nổ tung, “Xuân Hoa, ta đối với người tình thâm một mảnh, cuối cùng lại chỉ đối được hai chữ huynh trưởng này sao?”

Xuân Hoa khẽ nhún mày, anh nhìn khuôn mặt tràn ngập tức giận cùng thất vọng của Tiêu Hoàng Kiếm, mở miệng nói: “Huynh trưởng có từng luyện võ?”

“Tuy rằng tổ phụ không cho phép ta ra chiến trường, nhưng ta vẫn trộm học được vài chiêu.” Tiêu Hoàng Kiềm đáp.

“Có từng học qua binh pháp, nghiên cứu qua bản đồ?”

“Học một chút sơ sài.”

“Có thể cưỡi ngựa bắn cung?”

“Cũng biết qua một chút.”

“Vậy thì thật tốt, ” Xuân Hoa cười nhạt, “Ta vừa vặn cũng học chút sơ sài, không bằng so tài cùng huynh trưởng xem sao?”

Tiêu Hoàng Kiềm nhú mày: “Đao kiếm không có mắt, thương tổn đến người thì sao?”

“Không sao.” Xuân Hoa cười đến sâu không lường được.

Ba canh giờ qua đi ——

Tiêu Hoàng Kiềm thất bại thảm hại: “...”

Xuân Hoa nói với Tiêu Cẩm Thư đang tỏ ra hài lòng: “Tổ phụ, huynh trưởng tuy là huyết mạch duy nhất của Trần quốc công, nhưng thân là tôn tử Tiêu gia vậy mà không thể ra chiến trường giết địch, không thể trấn thủ bắc cương, không thể bảo vệ quốc gia, như vậy cho dù còn sống cũng sẽ mang danh tham sống sợ chết. Huynh trưởng lòng ôm hoài bão, một thân khát vọng lại không có cơ hội thi triển nhiệt huyết. Tổ phụ người xem huynh trưởng mấy năm nay ở trong hoàng thành, tuy rằng không có tiếp xúc chiến sự, nhưng mỗi loại đều có hiểu biết, cũng coi như âm thầm tập luyện. Nếu huynh trưởng có nhiệt huyết thế này, vì sao tổ phụ không cho huynh trưởng một cơ hội?”

Tiêu Cẩm Thư nhìn nhìn Tiêu Hoàng Kiềm, khẽ vuốt râu: “Tuy rằng còn hơi non kém, nhưng có thể nhìn ra người đã rất cố gắng. Tổ phụ tuổi già, suy nghĩ có hơi cổ hủ, nếu người muốn đến mạc bắc, tổ phụ tìm cho người một sự phụ tốt. Chỉ là, Hoàng Kiềm, đao kiếm vô tình, nhập quân phải cẩn thận.”

Tiêu Hoàng Kiềm bị đánh cho thua đến mức không còn khí lực đứng lên, lúc nghe thấy Tiêu Cẩm Thư nói như vậy gã chỉ có thể yên lặng gật đầu. Gã nhìn thoáng qua Xuân Hoa, cắn răng nói: “Xuân Hoa, ta sẽ đi mạc bắc tập võ ra trận, không làm mất mặt phúc âm tổ tông, sẽ tự mình cố gắng, tranh đến một thân công danh trở về, làm chỗ dựa cho người!”

Nghe thấy Tiêu Hoàng Kiềm nói như vậy, Xuân Hoa cùng Tiêu Cẩm Thư biết gã đã tạm thời buông bỏ tâm tư với Xuân Hoa. Chờ khi gã đến mạc bắc, chắc hẳn chưa qua vài năm chưa thể hồi kinh, sau này làm gì còn có tâm tư phong hoa tuyết nguyệt. Xuân Hoa vừa lòng nói: “Xuân Hoa trước cảm tạ huynh trưởng.”

Lúc Tiêu Hoàng Kiềm rời kinh thì hôn kì của Xuân Hoa quận chúa cùng Cảnh vương cũng được định ra, là tới mùa thu năm sau, phải đợi hơn một năm mới có thể thành hôn.

Dựa theo tập tục của Hạ quốc, từ lúc đính hôn đến trước hôn lễ thì hai vị tân nhân không thể gặp mặt nhau, cái tin dữ này thật như muốn lấy mạng Xuân Hoa. Những ngày ở trong trấn quốc công, từ sáng tới tối Xuân Hoa đều chỉ muốn đến Cảnh vương phủ để gặp Cảnh vương, chỉ là Tiêu Cẩm Thư trông chừng anh quá gắt gao, ngày nào cũng phải tìm Xuân Hoa luận bàn việc bày trận hành quân. Tiêu Cẩm Thư chinh chiến mấy chục năm, kinh nghiệm mưu kế của lão tất nhiên trên cơ Xuân Hoa. Mà Xuân Hoa lại là người tiếp nhận giáo dục kiểu mới của tương lai, tuy rằng kinh nghiệm không bằng Tiêu Cẩm Thư, nhưng ngẫu nhiên sẽ có kỳ chiêu, có thể chuyển bại thành thắng, hai người đối chiến thì Tiêu Cẩm Thư thắng đến tám phần, Xuân Hoa thường chỉ thắng hai phần, chỉ là hai phần này sẽ cho Tiêu Cẩm Thư vô số dự cảm.

Ngày nào Tiêu Cẩm Thư cũng đối chiến với Xuân Hoa đến đêm khuya, đến nửa đêm Cảnh vương nhất định đã đi ngủ, Xuân Hoa không nỡ quấy rầy nên đành chịu đựng không đi. Ngẫu nhiên có hai buổi tối thật sự nhện không được mà hơn nửa đêm chạy đến Cảnh vương phủ, ai ngờ Cảnh vương viện không biết từ lúc nào lại có nuôi một con chim anh vũ, anh mới vừa đáp xuống, anh vũ liền kêu to, hộ vệ vương phủ lập tức đuổi tới, Xuân Hoa không còn cách nào đành chạy về Trấn bắc hầu phủ.

Cứ thế qua một tháng có thừa, Xuân Hoa càng ngày càng nhớ thương Cảnh vương, này mà là tuần trăng mật à, căn bản là đi chịu tội thì có.

Ngay lúc Xuân Hoa nhịn không được muốn đi bóp chết con anh vũ kia thì Ninh An để lại ban phủ cho quận chúa Xuân Hoa, phủ quận chúa cách Cảnh vương phủ chỉ có một bức tường.

Xuân Hoa dọn đến phủ quận chúa, Tiêu Cẩm Thư liền không thể đối chiến với anh đến đêm khuya, trễ nhất là tới hoàng hôn lão nhất định phải rời đi. Bởi vậy ngay lúc mặt trời lặn là Xuân Hoa có thể mò vào Cảnh vương phủ, không cần phải lo việc đánh thức Cảnh vương.

Vào ngày Xuân Hoa dọn đến phủ quận chúa, Cảnh vương liền đưa đến lễ vật mừng Tân gia, thân là hôn phu nên lễ vật của Cảnh vương phi thường quý, đều là kỳ trân dị bảo. Bất quá Xuân Hoa để ý nhất vẫn là con chim anh vũ trong đồng quà.

Đây là biết chính mình đêm nay trốn không thoát nên đưa anh vũ đến bồi tội sao? Xuân Hoa nhìn con chim kia chỉ nghĩ đem đi nướng ngon hay hầm canh ngon.

Anh vũ dưới ánh mắt như sói như cọp của Xuân Hoa, tựa hồ cảm nhận được sinh mệnh mình gặp nguy, dưới tình thế cấp bách mở miệng nói: “Một ngày không gặp như cách ba năm, một ngày không thấy, nhớ nhung phát cuồng, ngày thu Minh triều ...”

Nô bộc chung quanh không tìm được mà nhìn về phía chim anh vũ, con chim kia Cảnh vương nuôi hơn một tháng rồi tặng cho Xuân Hoa quận chúa ...

Xuân Hoa lập tức tóm lấy cái mỏ chim, không cho nó nói thêm tiếng nào trước mặt người khác, sau khi đem nó về phòng ngủ rồi mới thả ra.

Anh vũ bị nắm đại khái là nhịn nói gần chết, lúc Xuân Hoa buông lỏng tay nó liền hồ ngôn loạn ngữ gào lên: “Quan quan con chim gáy, tại hà chi châu; yếu diệu thực nam, quân tử hảo cầu.” (Quan quan sư cưu, tại hà chi châu; yếu diệu thực nam, quân tử hảo cầu)

Yếu diệu thực nam... Xuân Hoa nhịn không được cười ra tiếng, vươn ngón tay sờ sờ lông chim anh vũ.

“Mười năm sinh tử đôi bờ mờ mịt, không tưởng niệm, tự khó quên...”* Anh vũ đột nhiên nói ra một câu như vậy. (*Thập niên sinh tử lưỡng mang mang, bất tự lượng, tự nan vong...*)

Xuân Hoa ngây ngẩn cả người.

Sinh ly tử biệt, đó là chuyện của đời trước. Tiểu hoàng đế đơn độc trấn thủ quốc gia này, cũng gần mười ba năm.

Không cần biết là thế giới thực hay trò chơi, tiền sử nhỏ đều không nhắc tới khoảng thời gian mười ba năm đó. Anh vừa tỉnh lại liền gặp người thương, hai người cứ thế lại về bên nhau, không có ai biết tiểu hoàng đế vượt qua mười ba năm đằng đẳng bằng cách nào.

Màn đêm buông xuống mà Xuân Hoa vẫn không đến Cảnh vương phủ, thị vệ do Cảnh vương phân phó cứ thế đợi cả đêm cũng không thấy người đến, hôm sau sắc mặt của Cảnh vương vẫn như thường ngày, chỉ có quang mắt càng thêm thâm.

Qua vài ngày sau, Cảnh vương phủ vẫn an tĩnh, phủ quận chúa cách vách sau khi nhận hạ lễ liền yên ắng, không biết bên đó đang làm cái gì.

Cho đến chạng vạng ngày thứ bảy, con anh vũ bị đem đi cống nạp kia lại được trả về.

Cảnh vương mang lồng sắt trở về phòng ngủ, đút cho anh vũ chút đồ ăn, anh vũ ăn đến vui vẻ, nhân tiện đang há mồm liền gáy: “Sinh ly tử biệt, lòng này thề quyết. Bàn tay này mãi nắm không buông. Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão.”

Bàn tay cầm đồ ăn của Cảnh vương liền sưng lại.

Có một đôi cánh tay từ phía sau lưng vươn ra, ôm lấy Cảnh vương thật chặt vào trong ngực, một thanh âm trầm thấp ghé vào lỗ tai hắn nói: “Kiếp trước sinh ly tử biệt, kiếp này vĩnh viễn không rời xa. Xin lỗi, bỏ lại một mình em cô đơn mười mấy năm, xin lỗi...”

Cảnh vương nắm chặt cánh tay người nọ, thấp giọng nói: “Không liên can đến anh, đây là lựa chọn của tôi. Ba năm sau khi anh ra đi, tôi đã biết mình là người trong hiện thực, có thể tùy ý trở lại hiện thực, nhưng tôi vẫn chọn cách lưu lại. Mười năm sau đó, là trách nhiệm của tôi, không phải do anh.”

“Rốt cuộc anh cũng hiểu vì sao em lại chọn đến đây hưởng tuần trăng mật.” Vân Duệ Phong ôn nhu nói, “Nơi này là nơi bắt đầu của chúng ta, cũng là nguồn hạnh phúc của chúng ta, nơi này có hồi ức tốt đẹp nhất chúng ta.”

“Cũng không phải lãng mạn như vậy, chỉ là muốn nhìn xem Ninh An để có giống như tôi mong muốn hay không, có thể trở thành một đế vương đức độ hay không. Hiện tại xem ra, tôi không có chọn lầm người.” Cảnh vương mỉm cười nói.

Cậu cải biến một chút với tính năng du lịch của trò chơi, còn bối cảnh lẫn NPC thì không đụng vào. Tất là do tự ý thức của Ninh An để quyết định. Hẳn giống như kỳ vọng của Cảnh Nhân đế, trở thành một quân vương xuất sắc.

Vân Duệ Phong hôn lên lỗ tai của Cảnh vương, nhắm nhắm vành tai rồi nói hàm hồ: “Về sau nếu như trò chơi này bị đào thải, chúng ta sẽ mua một cái siêu máy tính rồi lưu dữ liệu của nó vào, để cho trò chơi này mãi mãi hoạt động, được không?”

Đây là thuở ban đầu bọn họ gặp nhau, không có trò chơi này, sợ rằng anh vĩnh viễn không có cơ hội yêu thương một người vừa ưu tú vừa đáng yêu như Thẩm Tri Vi.

“Việc này còn để người bận tâm sao? Bỏn vương đã sớm suy tính.” Cảnh vương cười nhạt, “Chỉ cần Bỏn vương còn sống, bỏn vương sẽ không để nơi này biến mất.”

Gió đêm mát lạnh, Vân Duệ Phong không nỡ để Cảnh vương đứng trên mặt đất lâu, liền ôm ái nhân đã lâu không gặp của mình lên giường.

Cảnh vương vươn tay ôm lấy Vân Duệ Phong, cho anh một cái hôn thật dài.

“Xuân Hoa... Xuân Hoa quận chúa, đợi thêm ít lâu nữa người sẽ là Vương phi của bỏn vương.” Cảnh vương thở dài nói.

“Có thể làm bạn cùng Vương gia cả đời, là phúc khí ta tu mấy kiếp.” Xuân Hoa trút bỏ y phục, hai tai chống ở hai bên người Cảnh vương, chậm rãi cúi đầu.

Đêm nay dài, thật dài ...

Ngày hôm sau quận chúa Xuân Hoa cứ theo lệ thường rời giường trong phủ quận chúa, còn Cảnh vương cũng tỉnh giấc trong phòng ngủ của mình, liền tiếp mấy ngày chưa ai phát hiện quận chúa Xuân Hoa không giữ quy củ nửa đêm mè nheo với Cảnh vương.

Sau đó vài ngày nữa, ngay khi Chu vương đến thăm Cảnh vương thì con chim anh vũ gáy to thành tiếng: “A... Ưm... A... Người quá lớn... A... Ta...”

Cảnh vương nắm ngay mỏ chim lại, cười với Chu vương một cái rồi dùng miếng vải đen đắp lên lồng, lệnh cho hạ nhân đem anh vũ đến phòng bên dạy dỗ.

Chu vương lộ ra nụ cười “Mọi người cũng hiểu”, nói nhỏ với Cảnh vương: “Cảnh vương không cần kích động như thế, mọi người đều là nam nhân, ta hiểu. Quận chúa còn chưa gả vào cửa, làm sao có thể thủ thân vì nàng cả một năm. Đây là thanh âm của Xuân Hoa đúng không, nghe là biết báu vật thể gian rồi, trong vương phủ của ta cũng oanh oanh yến yến đủ loại mà không thể có ngữ điệu mất hồn kia, thật là ...”

“Người tới, ” Cảnh vương lạnh lùng liếc Chu vương một cái, cắt lời gã, “Tiễn khách.”

“Sao cơ?” Chu vương ngốc lạng bị tổng quản vương phủ “Thỉnh” đi ra ngoài.

Đêm đó, khi quận chúa Xuân Hoa trèo tường thì hạnh ngộ ngay cả đồng chó dữ, cuối cùng mất mấy ngày không thể tiến vào Cảnh vương phủ. Xuân Hoa quận chúa giận dữ, sai người đem con anh vũ kia đi dạy dỗ, không nói chuyện cẩn thận lập tức đem kho tiêu!

Cứ thế vụng trộm chim chuột ngày qua ngày chẳng mấy chốc đã hết năm, rồi cũng đến lúc đại hôn của Cảnh vương cùng Xuân Hoa quận chúa. Đại hôn ngày đó, Cảnh vương vận hỉ phục cưới ngựa trắng, đón Xuân Hoa quận chúa cải nam trang mặc hỉ phục ở phủ bên về nhà mình.

Xuân Hoa quận chúa một thân y phục đỏ rực khoác kim giáp, khoác lụa hồng đào, ngồi trên hắc mã tuần mỹ phi phàm, mỉm cười với Cảnh vương ở đối diện.

Hậu nhân của Trần quốc công, huyết mạch của Tiêu hoàng hậu, cho dù là lập gia đình cũng sẽ không quên phong tình mạc Bắc, cũng không quên nếp nhà Tiêu gia. Nữ nhân Tiêu gia lập thất, không ngồi kiệu không phủ khăn, phải cười tuần mã cùng phu quân dạo phố.

Ngày đó hồng y tuần mã lóa mắt, mê hoặc biết bao thiếu nam thiếu nữ. Không ai dám nói quận chúa Xuân Hoa không hợp quy củ, tất cả mọi người đều cảm thán, nữ tử Tiêu gia, quả thực anh thư.

Sinh nữ hài phải như Tiêu Xuân Hoa, cưới vợ thì cưới Tiêu gia nữ tử. Ra được chiến trường, gánh được hậu phương; đẩy lùi ngoại tộc, đánh tan quân địch. Nữ tử như vậy, quả nhiên tuyệt thế vô song!

Tiêu Xuân Hoa: “...”

Cảm giác thẩm mỹ quan của thế giới này đã triệt để bị phá hủy.

Cho dù ánh mắt của hậu nhân đối với hôn lễ làm Xuân Hoa quận chúa cảm thấy lúng túng, nhưng hôn lễ như thế vẫn làm anh thấy khoái trá. Hỉ phục chỉ được đưa tới trước hôn lễ một ngày, mãi cho đến trước lúc kết hôn anh vẫn cho là mình chắc chắn phải mang tấm thân lưng hùm vai gấu vận giá y, khoác hỉ khăn, đi giày thêu, cài trâm trên tóc. Dù cho Xuân Hoa mặc nữ trang đã quen thói nên không để ý việc mình lại phải giả nữ đi kết hôn nhưng anh vẫn xót xa dùm mấy người vác kiệu. Bọn họ vốn tưởng mình sẽ nâng một tiểu thư yếu điệu, nào biết trên kiệu là đại hán vai năm tấc rộng, thân mười thước cao.

Mà khi thấy hỉ phục được đưa, Xuân Hoa quận chúa triệt để nhẹ nhõm, anh biết, Cảnh vương vẫn luôn muốn một hôn lễ hoàn mỹ cho bọn họ, làm sao có thể để nó biến thành trò cười được?

Vợ chồng cùng nhau dạo phố, xuất giá, chúc rượu, mọi thứ đều không hợp quy củ, lại vẫn khiến người ta vui lòng.

Mũ giáp trò chơi ghi lại cảnh tượng hôn lễ thật trung thực, bảo tồn dữ liệu trong thẻ nhớ. Vô luận có qua bao nhiêu năm, chỉ cần cắm thẻ nhớ vào mũ là có thể lạc vào khung cảnh của hôn lễ này.

Đây mới là hồi ức đẹp nhất, cũng là hôn lễ đáng giá nhất.

Lão trấn bắc hầu làm cao đường của hai người, khi phu thê mời rượu, lão cười đến mức khuôn mặt già nua như nở hoa, không cần người khác chúc rượu, lão đã tự chúc bản thân đến nỗi say mềm.

Trong hôn lễ, mọi người đều liều mạng mời rượu Cảnh vương, có người muốn náo nhiệt, cũng có người hy vọng nhìn thấy Cảnh vương luôn trầm ổn phải mất mặt. Đáng tiếc những người này đều thất vọng, Cảnh vương chỉ uống hai chén, rượu còn dư lại đều bị Xuân Hoa quận chúa tiếp đến.

Hầu hết mọi người thấy Xuân Hoa quận chúa ra mặt liền ngại ngùng mời rượu. Vậy mà lại có Chu vương thiết hay chuyện, rêu rao ai mà lại để thê tử tiếp rượu thay, nếu Xuân Hoa quận chúa nhất định muốn uống, vậy nhất định phải uống ba chén liền.

Gã vốn là muốn làm khó dễ Xuân Hoa quận chúa, bức Cảnh vương phải ra mặt uống rượu, ai ngờ Xuân Hoa quận chúa thật sự là nữ trung hào kiệt, không nói hai lời trực tiếp xử lý ba chén, làm cho Chu vương không thể không cạn luôn ba chén với nàng.

Đến cuối hôn lễ, ngoại trừ Xuân Hoa quận chúa cùng Cảnh vương, quan khách không một ai đứng nổi, tất cả đều bị Xuân Hoa quận chúa chúc đến gục ngã.

Cảnh vương biết tửu lượng của Xuân Hoa sâu không thấy đáy nên không lo lắng cho anh. Hắn chỉ chờ khi người cuối cùng say đến bất tỉnh thì phân phó người diu hết tân khách xuống nghỉ ngơi, còn mình thì nắm tay Xuân Hoa quận chúa trở về phòng.

Ai ngờ vào đến tân phòng rồi mà Xuân Hoa quận chúa vẫn còn mở to hai mắt ra vẻ tỉnh táo lại không chịu buông tay cậu ra, còn nhào lên cắn vào mũi cậu!

Bị cắn đến cay mũi, Cảnh vương giận dữ nói: “Anh quậy cái gì?”

Xuân Hoa quận chúa lại cắn một cái, lực đạo nhẹ hơn lần trước. Cắn xong còn dùng mũi mình cọ lấy cọ để chóp mũi của Cảnh vương, giống y như con nít làm nũng cậu.

Ánh mắt của Cảnh vương trở nên dịu dàng hơn: “Anh uống say?”

“Đầu hơi choáng váng.” Xuân Hoa quận chúa tựa đầu lên bờ vai cậu.

“Hiếm khi thấy anh say, xem ra hôm nay thật sự là uống nhiều quá.” Cảnh vương đỡ người lên giường, bước chân của Xuân Hoa quận chúa vững vàng, đi đứng không có vấn đề nhưng lại cứ phải dán lên người Cảnh vương.

Mò được đến giường, Xuân Hoa hiếm khi không gấp gáp xé y phục của Cảnh vương mà lại nhìn cậu chăm chăm không dứt. Cảnh vương đi đến chỗ nào, tầm mắt của anh liền theo tới chỗ ấy. Cảnh vương vỗ trán anh một cái, hỏi: “Nhìn cái gì đấy?”

“Nhìn hạnh phúc của anh,” Xuân Hoa bắt lấy tay Cảnh vương, khẽ hôn lên mu bàn tay của cậu một cái, nói có vẻ buồn phiền, “Anh đã nghĩ rằng khi kết thúc trong trò chơi, sẽ sống đơn độc cả đời để nhớ về em. Vậy mà không ngờ anh vẫn có thể lập gia đình với em. Không cần biết ở nơi nào, chúng ta vẫn bên nhau.”

Cảnh vương nhìn Xuân Hoa trong chốc lát, vươn tay ôm lấy thắt lưng anh, nhẹ giọng nói: “Em cũng vậy, thật sự rất hạnh phúc.”

Có thể quen biết* anh là hạnh phúc, có thể hiểu rõ* anh là hạnh phúc, có thể nắm tay* anh là hạnh phúc.(Năng cú dữ nhĩ tương thức thị hạnh phúc, năng cú dữ nhĩ tương tri thị hạnh phúc, năng cú dữ nhĩ tương thủ thị hạnh phúc.)

Mười mấy năm sau, Ninh An để sống hết dương thọ, ngay lúc lựa chọn người kế vị, hắt lại một lần nữa hỏi Cảnh vương “thật sự không định kế thừa ngôi vị hoàng đế sao?”

Vô luận là hỏi bao nhiêu lần, Cảnh vương đều chỉ trả lời một ý.

Đời trước, vì thiên hạ bỏ quên người; đời này, chỉ nguyện làm bạn với người trọn kiếp, đi khắp ngõ ngách giang sơn tươi đẹp này.

Đời này, ta vì người khuyh tẫn thiên hạ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tram-luon-cam-thay-co-gi-do-khong-dung>